

Kế Hoạch Tình Yêu

Contents

Kế Hoạch Tình Yêu	2
1. Giới Thiệu	3
2. Chap 1 : Chạm Trán	4
3. Chap 2: Lời Chào Hối Đắm Máu	6
4. Chap 3: Hôn	8
5. Chap 4: Chung Phòng	10
6. Chap 5 : Shadow And Devil Of Darkness	11
7. Chap 6 : Điều Kiện	14
8. Chap 7 : 599 - Bom Hẹn Giờ	17
9. Chap 8 : Cá Cược	19
10. Lời Cửa Nhóc	21
11. Chap 9 : " Món Qùa " Thứ 2	22
12. Chap 10 : Nấu Ăn	24
13. Chap 11 : Tham " Ăn "	27
14. Chap 12: Dương Ngọc Ly Và Trương Lục Chi	28
15. Chap 13 : Đại Hội Thể Thao	30
16. Chap 14 : Hoa Hồng Có Gai	32
17. Chap 15 : Lạnh Lùng	34
18. Chap 16 : Chết Không Toàn Thân	36
19. Chap 17 : No Mercy	38
20. Chap 18 : Sự Thật Đáng Sợ	40
21. Chap 19 : Đường Đua Tử Thần	41
22. Chap 20 : Đường Đua Tử Thần	43
23. Chap 21 : Đỉnh Hôn	45
24. Chap 22 : Đôi Lúc Cũng Ấm Áp	46
25. Chap 23 : Con Dâu Tương Lai !!?	48
26. Chap 24 : Khát Vọng Tự Do !!?	49
27. Chap 25 : Hiệu Trưởng !!?	51
28. Chap 26 : Cậu Chỉ Là Hắc Mã	53
29. Chap 27 : X5	54
30. Chap 28 : Khát Máu 1	56
31. Chap 29 : Khát Máu 2	57
32. Chap 30 : Khát Máu 3	58
33. Chap 31 : Nhục Nhã	60
34. Chap 32 : Quá Khứ	61
35. Chap 33 : Bi Kịch Đắm Máu	63
36. Chap 34 : Đôi Tai Ngoại Cảm	66
37. Chap 35 : Vì Người Tôi Yêu	68
38. Chap 36 : Nỗi Đau	70
39. Chap 37: Dạy Kèm - Đau Đầu	71
40. Chap 38: Ngủ Chung	73

41. Chap 39: Thang Máy	76
42. Chap 40: Đã Có Tôi Ở Đây	78
43. Chap 41: Vương Triệu	79
44. Chap 43: Chịu Đựng	82
45. Chap 44: Hi Sinh	84
46. Chap 45 : Đau Đớn	86
47. Chap 47: Sự Thật	88
48. Chap 48 : Được Khen	90
49. Chap 50 : Nhật Phong Ngốc	93
50. Chap 51: Hy Vọng Mong Manh	95
51. Chap 53 : Bữa Tiệc Khuya	97
52. Chap 55 : Vui Đùa Ở Black Wolf	99
53. Chap 56 : Nguy Hiểm	101
54. Chap 57 : Đêm Không Ngủ	103
55. Chap 58 : Thử Thách	104
56. Chap 60 : Lâm Thiếu (!)	107
57. Chap 61 : Đả Kích	110
58. Chap 62 : Biến Cố Bắt Đầu	112
59. Chap 63 : Hôn Thê Của Tôi	114
60. Chap 63 : Âm Thầm	116
61. Chap 66 : Quá Khứ Không Nụ Cười	119
62. Chap 67 : Đại Hỷ Hay Đại Họa	121
63. Chap 68 : Lời Tổ Tình Nhuộm Máu (đầu)	123
64. Chap 69 : Lời Tổ Tình Nhuộm Máu (cuối)	126
65. Chap 70 : Con Người Mới	128
66. Chap 71 : Dương Ngọc Ly	130
67. Chap 72 : Anna	132
68. Chap 73 : Nghi Ngờ	135
69. Chap 74 :	137
70. Chap 75 : Ngô Nhất Thiên	139
71. Chap 76 : Lâm Tự Cảnh	141
72. Chap 77 : Vô Danh	144
73. Chap 78 : Đêm Không Ngủ	146
74. Chap 79 : Cuộc Sống Mới	148
75. Chap 80 : Giam Cầm	150
76. Chap 81 : Bước Gần Cuối	153
77. Chap 82: Là Ai?	155
78. Chap 83 : Song Sinh	157
79. Chap 84 : Không Đề	160
80. Chap 85 : Nắm Lấy Tay Anh	163
81. Chap 86 : Sống Riêng	164
82. Chap 87 : Đại Chiến	165
83. Chap 88 : Anh Em Trai	167
84. Chap 89 : Hai Chú Rể (!!!!)	169
85. Chap 90 :	172

Kế Hoạch Tình Yêu

Giới thiệu

Một câu chuyện đầy máu của 10 năm trước. Một mối thâm thù không thể phai. Một cô gái đeo mặt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-tinh-yeu>

1. Giới Thiệu

Xin lỗi các bạn , bây giờ mình mới để ý là quên giới thiệu nhân vật , hi hi.

__ Hoàng Nhật Phong (hấn)

18 tuổi.

IQ 199.

Chiều cao: 1m88.

Nặng : 67 kg.

Con trai độc nhất của tập đoàn JM .

Thủ lĩnh của băng nhóm xã hội đen lớn thứ 2.

Vẻ đẹp: khôi phải nói đi đến đâu gái chết tới đó.

Lạnh lùng hơn cả tuyết .

Thành tích học tập : suốt ngày ngủ, không làm bài tập nhưng điểm vẫn cao nhất trường (sau nó).

__ Ngô Nhất Thiên (nó)

17 tuổi

IQ 199

Chiều cao : 1m85 (phục quá).

Nặng : 56 kg.

Con của tập đoàn NM lớn nhất Việt Nam.

Thủ lĩnh của băng nhóm xã hội đen mạnh nhất (hiểu rồi ha).

Sắc đẹp: trai gái đều chết tươi tại chỗ.

Độ lạnh lùng : hơn băng tuyết ngàn thu (gấp 3 hấn) không biết yêu đâu nhé.

__ Lâm Thiên Tự (cậu nhóc)

17 tuổi.

ÍQ : 2 số thôi

Chiều cao : 1m87

Nặng : 65 kg.

Thân thể: bí mật .

Mạnh ngang ngửa 2 người kia.

Sắc đẹp: giết người chỉ =một cái nháy mắt .

Trạng thái : khó đoán, sẽ là kẻ thù của nó.

Mong mọi người ủng hộ” cúi đầu ”

2. Chap 1 : Chạm Trán

_ Các em hôm nay lớp ta có bạn mới! Em vào đi!

Cô giáo vừa vào lớp vừa thông báo một tin đã khiến bọn con trai im lặng như cầm . Cô quay ra mời nó vào khuôn mặt hơi đỏ ửng lên . Còn nó , bước vào với gương mặt hơn cả tuyết ngàn năm , cầm viên phấn viết lên bảng :

_ Ngô Nhất Thiên !

Cả lớp nhìn nó không khỏi bàng hoàng vì nó đẹp hơn cả Vampire. Nó quay sang nhìn bà cô đợi bà chỉ chỗ ngồi, tất nhiên là do mãi ngắm nó , bà quên mất nhiệm vụ .

_ Em ngồi cạnh Nhật Phong nhé!

Nghe thấy cái tên ấy cả lớp quay lại đảo mắt nhìn , rồi bỗng có tiếng xì xào :

_ Xui cho cậu ta rồi!

_ Kì này cậu ta sống không yên đâu!

_ Haizz, tội nghiệp cậu đẹp trai kia quá đi .

_ Bla...bla...bla..

Nó không một chút biểu cảm , bước lặng lẽ không một âm thanh xuống chỗ hắt. Phải, hắt chính là Hoàng Nhật Phong.

Giới thiệu nhé:

Hoàng Nhật Phong, 18 tuổi, thủ lĩnh trường và cũng là tên trùm có tiếng mạnh nhất. Ai bị hắn đánh thì không thể sống qua 2 tiếng. IQ 199. Chưa có bạn gái mặc dù nhiều lần đi xem mắt và tất cả các cô gái đều gật đầu lia lịa thì hắn đáp lại một câu : ” Biến đi ”

Nó không nói không rằng, quay ngược lại hướng hắt, nhắm mắt ngủ. Hắn thì không động đậy ngủ như chưa từng được ngủ. Cả lớp quay lại nhìn rồi khúc khích cười, lớp có thêm một con sâu ngủ.

_ Nhất Thiên, em mau lên giảng bài này giúp tôi .

Thấy nó nằm ngủ , bà cô không khỏi tức giận gọi nó lên làm bài . Nhưng tiếc rằng bà ấy chọc nhầm người rồi. Nó hơi nhăn mặt bước lên bảng khi vừa vùi đầu ngủ.

Cạch...cạch...cạch...

Xong, nó mất đúng một phút hai mươi chín giây để làm mà một tên thiên tài như hắn cũng phải là ba phút. Nó đặt viên phấn xuống, bước vào chỗ và vùi đầu ngủ tiếp, để lại bà cô và đám nam sinh mắt chữ A miệng chữ O. Nhưng nó cảm thấy khó chịu khi bị nhìn chăm chăm liền mở cửa bước ra không xin phép một câu.

Nó đi vòng vòng xung quanh một tiếng động nhỏ cũng không có. Vòng ra sau sân trường nó thấy một bãi cỏ xanh mướt , cảnh vật đẹp không tả hết , nó nằm xuống thả người đáp xuống thật nhẹ. Khép mắt ngủ thì một giọng nam trầm ấm vô cùng vang lên :

— Cậu gì ơi! Xin lỗi...

Nó giật mình, mở mắt ra lại hơi chút giận mình khi tên ấy áp sát đôi môi xuống mắt nó. Nó đưa ánh mắt như muốn hỏi chuyện gì.

— Xin lỗi nhưng đây là chỗ của mình . Bạn vui lòng...

Không để hắn nói hết, nó nhích nhẹ người qua mặc dầu không thích mấy. Nó chạm vào cái nút điều khiển trên headphone (quên nói cho các bạn, nó đeo phone từ lúc ra khỏi lớp) tăng âm lượng lên . Nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng đó , thằng nhóc hiểu ra nằm phịch xuống cạnh nó nằm gần đến nỗi hai cái khuỷa tay chạm vào nhau. Điều đó càng làm nó khó chịu.

— Nhìn cậu lạ quá, học sinh mới à?

Nó gật đầu mắt vẫn khép lại. Tên này cũng nhiều lời phết.

— Mình là Lâm Thiên Tự , rất mong làm quen. Mình cũng là học sinh mới. Còn cậu?

— Nhất Thiên.

Nó nói không nhìn cậu ta lấy một lần. Nhìn thấy gương mặt ” băng tuyết ngàn thu ” ấy , cậu ta không những không sợ mà còn cảm thấy thú vị . Tất nhiên, cậu ta cũng là thủ lĩnh chỉ là không phải ở ngôi trường này .

— Nhất Thiên có phải là ” một ngày ” không nhỉ ? Cậu ta hỏi với khuôn mặt ngây thơ . Nó nhếch môi , mắt vẫn khép kín :

— Ừ.

— Cậu cũng kiêu lời thật nhỉ? Thôi vậy không làm phiền tớ buồn ngủ rồi. Cho mượn nghe cùng nhé ?

Thiên Tự nói không để nó trả lời tháo luôn chiếc headphone bên tai trái của nó , nằm sải lưng rồi ngủ luôn . Nó nhướng mày, gương mặt biểu lộ sự khó chịu . (Ôi tác giả sợ tên Lâm Thiên Tự này quá đi)

Chợt nó khẽ thấy cơ thể mình có cái gì đó đè lên khiến nó đã khó chịu lại càng khó chịu hơn, nó mở mắt , đập vào mắt nó là cảnh tượng thật khó coi. Thiên Tự mặt áp sát tai nó, chân phải gác hẳn lên hai chân nó, còn tay ôm ngay cổ nó. Nó như nghẹt thở , gương mặt vốn lạnh lùng bây giờ chỉ muốn đứng dậy mà đánh chết Tự. Mới ngày đầu mà chẳng đâu ra đâu .

Nó nhúc nhích, cố đẩy cái cánh tay ấy ra thì Thiên Tự bắt giắc ôm chặt hơn. Chátttt.... một âm thanh sừng tai vang lên, nó không ngần ngại chat một bạt vào mặt Thiên Tự khiến cậu ta tỉnh dậy ngay tức khắc . Hành động này thật sự không nói nên lời, chỉ có hai từ : “quá đẹp” . Tự thức dậy , thấy nó mặt hầm hầm rồi nhìn qua một lượt hành động của mình.

— Buông ra. Nó nói như ra lệnh khiến Tự giật mình buông ra, gương mặt thoáng đỏ lên . Nó cũng tháo luôn cái headphone rồi bước đi, để Tự ở lại khuôn mặt đang ôm mặt ngây ngô chợt mỉm cười đáng sợ:

— Thú vị thật, sẽ còn được cười dài dài, Ngân Thiên.

Nó khó chịu thêm sự lạnh lùng sẵn có , tay phải phui quần áo vì cái tên kia gác lên làm nhăn áo nó.

Cạch....

Vèo... Nó vừa mở cửa, một vật màu đen bay đến khiến đôi mắt lạnh lùng của nó di chuyển nhẹ. Bộp. Cái vật đen ấy chính là cặp táp của nó. Cả lớp không khỏi bàng hoàng khi nghĩ nó sẽ ăn trọn , nhưng không, nó đưa tay đỡ lấy chiếc cặp suýt đụng vào mặt nó trong tốc độ ánh sáng . Người ném chiếc cặp không ai khác chính là hắn .

__ Biến đi. Hấn cũng ngạc nhiên khi nó đỡ được, nhưng lại quay mặt sang tường ngủ tiếp. Nó khép cửa , đôi mắt lạnh lùng và gương mặt vẫn không thay đổi chút nào. Lớp bỗng xuất hiện nhiều tiếng xầm xì hơn:

__ Cậu ta đỡ được cái cặp, ghê thật. Ns1 (nam sinh) .

__ Thủ lĩnh có đối tượng để vui rồi đây. Ns2.

__ Chờ xem phim hay này!

__ Vô học! Nó buông một câu khiến tất cả rùng mình , giọng nói nó tuy nhỏ nhưng đánh thếp vô cùng. Nghe thấy hai từ đó, hấn bật dậy, lao đến nắm ngay cổ áo nhấc nó lên dồn về phía chân tường. Đáp lại hành động của hấn là cái nhìn thờ ơ , không quan tâm , ánh mắt lạnh lùng như muốn nói : ” Để xem , cậu làm gì được tôi ?”

__ Mà y vừa nói gì? Thằng chó kia? - Hấn đưa ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn nó, gân máu li ti màu đỏ nổi lên trông thật đáng sợ.

__ Quá vô học! Nó đáp lại kèm theo sự khinh rẻ, mặc cho hấn đang nhấc nó khỏi mặt đất 15cm . Cả lớp nhìn theo trong run sợ mà chẳng ai dám can ngăn.

__ Cậu đang làm nhấc áo tôi đấy! - Nó nhìn thẳng vào hấn , đôi mắt hiện rõ nó không sợ cái gì cả, đứng vững để động vào nó. Nó đã học trường nào thì chỉ cần ngày khai giảng đầu tiên chức thủ lĩnh cũng thuộc về nó.

__ Mà y.. chán sống rồi. - Hấn nói xong, vung nắm đấm về hướng nó và Rằm.

__ Dở tệ! - Nó nói thêm lần nữa ,đầy thách thức . Ai cũng nghĩ với tình hình đó nó no đòn là cái chắc, nhưng không , mặc dù bị nắm cổ áo nó vẫn có thể né gọn cú đấm vừa rồi. Hấn thì đơ hoàn toàn , nắm tay rỗng rỗng máu là máu , bức tường xuất hiện hai vết nứt lớn.

3. Chap 2: Lời Chào Hối Đấm Máu

Nó nhếch môi cười như chưa có chuyện gì xảy ra . Cả lớp thì im phăng phắc , họ sợ hãi tùm lại ở một góc không dám xem tiếp.

__ Quá tệ hại.

__ Rằm.. - Hấn dường như không kiểm soát được nữa , thẳng tay quăng nó xuống dãy bàn ghế, ra tay ác quá. Nó gượng dậy trong sự ngăn cản của mọi người, đây là trường hợp nó không hề phòng đến, nhưng nó cũng không xây xát gì, chỉ là hơi ê ẩm một tí. Và đồng thời đánh thức kẻ sát nhân trong nó.

__ Mà y chết là vừa! - Hấn lao đến, vung đấm vào mặt nó thì nó nhanh chóng nắm chặt cổ tay, kéo người hấn thấp xuống và ... lên gối.

__ Đã là thủ lĩnh phải nhớ rõ, không giờ được lao vào đối phương trực diện . Chỉ tổ ăn đòn nhiều và biểu thị cho sự ngu ngốc.

Nó không quên thăm thì vào tai hấn một lời khuyên khiến hấn và cả lớp không khỏi bàng hoàng . Lời nói lạnh lùng của nó vẫn không xê dịch chút nào , bị thương một tí không ăn thua gì với nó cả.

__ Mà y... - Hấn hơi ngượng , nhưng nhanh chóng vực dậy trả lại bằng một nắm đấm. Bốp. Nó ăn trọn cái đấm đó và cũng ” trả lễ” vào mặt hấn. Tiếng bàn ghế bị đẩy với lực mạnh khiến các lớp kế cũng tò mò theo. Chứng kiến cả hai ” Tân” và ” Đại “thủ lĩnh chào nhau bằng nắm đấm khiến nó thêm nổi tiếng . Nó không quan tâm liên tục ” ăn miếng trả miếng ” với hấn đến cùng . Trình độ cả hai ngang nhau nên nó chảy máu miệng thì hấn cũng chảy máu hàm , đánh kiểu này thì ngày mai cũng chưa xong.

__ Rằm . Hấn bất ngờ quật nó ngã ra sàn, chưa kịp đứng dậy thì hấn ngồi lên người nó và nó cũng lãnh luôn nắm đấm đầy lực giáng xuống. Nó cảm nhận được má trái hơi đau, nhưng cũng không thể mãi ở thế bị động nếu không sẽ phải ăn nhiều hơn. Nó đấm trả nhưng hấn né được, thật nhanh, gọn và lẹ. Hấn cũng nhận ra không nên đánh kiểu này liền lôi nó dậy và cho thêm một đấm nữa.

— Mày cũng không phải yếu nhưng chưa đủ đẳng cấp đánh với tao đâu. Hấn nhếch môi, vung thêm đấm nữa thì bị nó dùng tay nắm trọn, trối ngược ra sau lưng . Như ban nãy nó đập ngay một chiêu vào bụng hấn khiến hấn ngã ra chỗ nó vừa ngã.

— Thành thật xin lỗi vì đã thất lễ nhưng bấy nhiêu đây là đủ rồi ! Nó lạnh lùng buông một câu và giáng thêm một nắm đấm vào ngay mặt hấn. Cả lớp không khỏi ngạc nhiên khi khoé miệng hấn tuôn ra rất nhiều máu. Lực đánh thật sự rất mạnh, đủ khiến một người bình thường gãy răng.

— Chưa đâu !

Hấn bật dậy nhanh nhất , nhìn nó cười mỉm , tay lau lau khoé miệng còn vương máu . Gương mặt giận dữ thoảng đâu mất , chỉ còn gương mặt lạnh lùng vô cảm hết như nó. (Chiến tranh lớn rồi đây) Quả không ngoài dự đoán , hấn lao đến tung chiêu thì nó liền né sang tiếp chiêu hấn. Cứ như thế , không ai dám can cũng không ai dám gọi thầy đến. Hấn thì khác ,trong lòng hấn đang mỉm cười , lần đầu tiên hấn có một đối thủ xứng đáng để sử dụng hết võ thuật của mình.

Lớp học ngày càng tan hoang như chiến trường . Ở mà đây là chiến trường thực mà , nhìn 2 quả bom đang tự kích nổ nhau kia, ai mà không sợ cho được

Rầm....

Hấn bất ngờ đập thẳng vào bụng nó, khiến nó ngã vai vô tình chạm mạnh cạnh bàn . Đau điếng, nó ôm lấy cái vai , toan gượng dậy , thì hấn tiến tới , nhếch môi tạo nên nụ cười vô cùng nham hiểm .

— Tiếc thật nhỉ, ngày đầu tiên đến trường lại là ngày giỗ của mày ? Xin lỗi ! Lời xin lỗi của hấn như một lời khiêu chiến , nó lập tức bật dậy cho hấn một đấm vào mặt, đồng thời trả lời hấn bằng nụ cười lạnh lẽo không chút tình người. Nó không để hấn định thần, cho thêm một phát nữa.

Lớp càng ngày càng bộc lộ sự sợ hãi , không dám gây ra một tiếng động nhỏ nào . Cuộc chiến vẫn cứ tiếp tục trong tiếng bàn ghế đổ rầm rầm đến rợn người.

Cạch!

Thầy giám thị bất ngờ bước vào , như một vị cứu tinh , cả lớp vui mừng ủa về phía thầy. Gương mặt như chực trào nước mắt (thấy ghê chưa).

— Hai em làm gì vậy hả, dám đánh nhau ngay trong trường sao? Còn Nhất Thiên, mới ngày đầu mà đã gây chuyện rồi sao

Câu nói của thầy đột nhiên ngắt quãng khi bắt gặp hai ánh mắt giận dữ khi nó đang tính cho hấn thêm một đấm trong trạng thái bị nắm cổ áo . Cả hai tiếp tục lao vào choảng nhau , xem thầy chẳng có một cân nào (bá phục, bá phục) . Thầy giám thị chẳng nói được lời nào , hai con người ấy có thể lực rất lớn, chỉ cần một cái búng tay cũng đủ cho ngôi trường biến mất vĩnh viễn chứ đừng nói là chức ” giám thị ” nhỏ bé .

Nó lập tức chuyển vai, đè ngược hấn xuống và toan giáng xuống khuôn mặt điển trai thì...

— Nhất Thiên?

Nó khựng lại, quay sang phía giọng nói phát ra là Thiên Tự. Cậu ngơ ngác nhìn nó và hấn đến phát tội, khiến cả lớp cũng ngạc nhiên hết nhìn hai người dưới sàn rồi nhìn Tự. Hấn bất ngờ đẩy nó một cách thô bạo khi nó không để ý , ngã vào chiếc tủ chứa dụng cụ lật vật của học sinh, nó toan lao ra phản đòn thì Tự lao vào ngăn lại (tất cả cũng tại tên Tự này làm nó mất tập trung , tên dở hơi).

— Không sao chứ ? Tự hỏi gương mặt lo lắng vô cùng . Nó cười lạnh, không nhìn thẳng Tự mà nhìn hấn như khiêu khích ” chuyện này vẫn chưa xong đâu ” . Hấn đáp lại bằng nụ cười lạnh không kém như hiểu được ý nó. Cuối cùng cũng kết thúc , cả lớp nhẹ nhàng bước vào học tiếp. Riêng hấn và nó bị lôi lên giám thị nói cho oai vậy chứ, ông thầy sợ muốn chết) .

— Cả hai em phải dọn dẹp nhà vệ sinh trong vòng một tháng.

— Không! Cả hai đồng thanh một lúc , sự khó chịu tràn đến với mùi máu tanh và bộ đồng phục xộc xệch . Thầy giám thị dù có can đảm đến đâu cũng không dám động tới hai con người này . Có lẽ phải về hưu sớm mất.

__ Không làm một tháng thì hai tháng vậy!

Một giọng nói trầm ấm vang lên kèm theo hình dáng già cỗi. Là thầy hiệu trưởng.

Cả hai bước ra trong gương mặt khó chịu vô cùng , cuối cùng vẫn phải làm vệ sinh trước câu trả lời:

” Không làm thì tăng lên 2 tháng ” và ” Lời bào chữa vô tác dụng trước phiên tòa ” (phục sát đất ông hiệu trưởng này luôn).

4. Chap 3: Hôn

Bước ra khỏi phòng giám thị , nó không thèm nhìn ” bạn hoàn cảnh ” của mình lấy một lần, cứ thế mà đi.

__ Việc dọn dẹp , cậu làm hết đi! - Hấn đứng dựa tường , hai tay đút túi tỏ vẻ cực kiêu ngạo. Nó khựng lại, cũng như hấn hai tay đút túi ,vẻ mặt lạnh không thua kém.

__Được.

Hấn hơi giật mình , cứ nghĩ nó sẽ đổ sang cho hấn hết, ai ngờ. Đang mừng thầm trong bụng, nó chợt nói tiếp câu sau khiến hấn nổi nóng :

__ Tôi hai tuần , cậu hai tuần.

Quăng câu trả lời hết sức tự nhiên của mình, nó bước nhanh ra sân cỏ ban này nằm , mặc kệ luôn mấy vết thương , vừa định thả người xuống nghỉ thì một đôi chân to lớn kèm theo mùi nước hoa dễ chịu ấy , nó ngồi phất dậy . Biết ngay là cái tên Thiên Tự phiền phức mà . Nó bật dậy nhìn Thiên Tự lạnh không thể tả.

__ Ngoan , nằm yên tí đi. - Vừa nói, Tự vừa ấn nhẹ nó xuống chân cậu. Nó cũng nằm xuống mắt liếc cái túi màu trắng mà nó thừa biết cái gì và để làm gì , vờ hỏi:

__ Cậu làm gì thế ? -Mặt lạnh.

__ Biết rồi còn hỏi ? - Nhảy bèn góm.

Nó khép mắt lại , nó muốn ngủ nhưng bây giờ bị tên này phá mất rồi còn đâu. Còn Tự , đưa tay vợ lấy cái túi cứu thương mà cậu vừa cướp từ phòng y tế bằng cái nhảy mắt chết người kia sang bà cô y tá (ô hô nam nhân kế ấy mà). Phun chút nước cồn lên miếng bông băng , cậu nhẹ nhàng rửa vết thương trên má trái của nó . Nó nhắm mắt để tránh cơn phả vào mắt , gôi nhẹ đầu lên chân Tự, nó nghĩ là con trai với nhau chắc cũng không sao. Nhưng mọi chuyện không như nó tưởng...

__ Chụtttttttt....

Nó phất dậy lần hai, đôi mắt lạnh lùng như muốn nuốt chửng người đang ngồi đối diện. Gương mặt hiện lên nhiều câu hỏi :

” Cậu vừa làm gì vậy ?”

” Cậu điên rồi sao ?”

” Cậu bị gay à ?”

Như đoán được ánh nhìn kia, Thiên Tự bỗng đỏ mặt , lưng dựa vào thân cây phượng quay đầu đi nơi khác phân bua :

__ Tổ không có gay cũng không bị điên, đừng nhìn tớ với ánh mắt vậy chứ ?

.....

Nó không trả lời , vẫn đưa ánh mắt chết người ấy nhìn Tự. Ai mà trong hoàn cảnh này không nghĩ cậu ta điên thì kẻ đó điên nặng hơn tên này nữa. Dám hôn lên má một thằng con trai khác mà vẫn điềm tĩnh như không. Trời ơi mới ngày đầu mà vậy lâu dài chắc vô Biên Hoà ở luôn .

__ Cậu , tại sao cậu lại hôn má tôi ?

_ Ổ thì... tại vì lúc cậu ngủ trông dễ thương quá nên tớ nhất thời không kìm lòng được...

Ồi trời ơi , chỉ vì dễ thương mà hôn lên má người cùng giới , còn đồ mặt thể kia sao ? Tác giả và nó chết vì shock tập một đây.

_ Cậu thích tôi ? - Nó hỏi thật lạnh lùng , nhưng trong lòng lại có gì đó rất phấn khởi . Nó cứ nghĩ Tự sẽ chối bai bãi và mắng ngay, nhưng không cậu ta không nhìn thẳng vào nó gật đầu một cái chắc nịch. Oimeoi , giết người nè, au và nó chết tập hai đây, shock quá thể luôn. Mặt Tự càng ngày càng đỏ hơn , đó biểu thị rõ ràng cậu ta không nói dối. Mặt của nó không thể lạnh hơn được nữa , nó dần thộn ra ngốc nghếch . Biểu cảm chưa bao giờ có trong suốt 10 năm qua cũng bởi sự chạm mạch của tên này .

_ Cậu thích tôi theo kiểu nam nữ?

Nó nhấn mạnh và nói chậm từng chữ một để chắc chắn rằng cậu ta sẽ nghe rõ. Nó chờ cái lắc đầu hay cái gật đầu thứ hai của Tự nhưng chỉ nghe một từ duy nhất.

_ Ừ!

Oimeoi chết tập ba (tác giả không thể sống với tên Tự này nữa) . Nó không nói gì bật cười rất lớn, khiến Tự trở mặt.

_ Ha..ha..ha..hahaha...

Tự không khỏi ngạc nhiên , con người lạnh lùng hơn cả tuyết băng ngàn thu trước mặt cậu đang cười đó sao ? Nụ cười thật tự nhiên và cuốn hút , tại sao cậu ta không cười nhiều lại luôn che lấp nó bởi vẻ lạnh lùng đáng sợ kia? Cậu ta có ẩn khuất gì sao ?

_ Đây, cậu cười gì hả, tôi đang nghiêm túc đây ?

Tự tức giận khi nó cười không nể nang gì dù nụ cười rất đẹp. Cậu đang thực sự nghiêm túc mà nó cười như vậy không tức cũng lạ. Nó nhin cười, nằm phịch xuống chân cậu ta một lần nữa , hai mắt nhìn Tự không chớp lấy một lần .

_ Xin lỗi, xin lỗi tại cậu nghiêm túc quá nên tôi không nhịn được.

Nó lạnh lùng xoa Tự , quay ngoắt 180° luôn . Tự nhìn nó , vuốt nhẹ tóc nó :

_ Làm người yêu của tớ nha ? - Tự nói , gương mặt rất chân thành .

Nó không nói gì , tay nắm lấy cà__vạt của Tự , nhìn thật lạnh, nụ cười thiên thần kia phút chốc thoáng mất.

_ Tớ nói thật đó, cậu làm ...ừm...

Soạt

Không để Tự nói hết câu , nó kéo nhanh cà__vạt xuống khiến Tự theo đà chúi xuống và môi chạm môi. Nó hôn chặt lấy môi Tự, có bất ngờ một chút ,sau mười lăm giây Tự cũng hiểu ra . Cậu cuốn hút theo đôi môi đào kia, chiếc lưỡi tò mò khám phá bên trong thật chậm , thật miễn cưỡng. Khác với đôi mắt đang khép kia , nó mở to mắt, một giọt nước như sương hay mưa rơi ngay khoé mắt của nó , rất long lanh tựa pha lê. Nhưng bây giờ là buổi trưa làm gì có sương, bầu trời không mây làm sao lại có mưa ? Nước mắt chăng ?

Thiên Tự không nở buống ra , cậu liên tục cắn vào lưỡi của nó, hút hết không khí và tâm hồn của nó. Ai mà nhìn thấy cảnh này chắc chết tại chỗ. Nó gần như hụt hơi, cổ vươn ra một chút lại bị Tự che khuất không còn khoảng trống nhỏ. Hết cách , nó đáp lại nụ hôn đó thật gấp rút , cắn mạnh vào môi Tự , nó không thể tiếp tục đã ba phút rồi . Không khí đang khiến nó thở dồn dập , nếu không dừng lại nó sẽ tắt thở mất.

_ Học..học...học...

Cuối cùng thì Tự cũng buống nó ra , nhẹ nhõm khi đã lấy lại được không khí ,nó thở như chưa từng được thở. Nó đứng dậy , cầm theo cả túi bông băng , không quên quay lại nói thêm :

_ Đóng dấu chủ quyền rồi nhé , ông xã yêu !

Nói rồi nó bước nhanh đi để lại Thiên Tự đang ngơ ngác . Cậu chạm nhẹ môi mình , nở một nụ cười đau khổ :

— Em như vậy làm sao anh nở xuống tay đây ?

5. Chap 4: Chung Phòng

Nó quay bước thật nhanh. Trong lòng chợt có cái cảm xúc hỗn tạp , vui có, buồn có, chờ đợi có , đau đớn lại càng có. Việc trước tiên là nó phải quay về lớp lấy cặp và tìm phòng nữa, ngày đầu bao giờ cũng có chuyện , không cái này cũng cái kia . Nó cầm cặp rồi cứ thế đi luôn thả hồn vào cái headphone mà không thèm nhìn lấy ông thầy văn một lần.

Đến phòng giám thị , nó gõ gõ nhẹ cái cửa để ông thầy nhìn nó. Nhưng ông lại đang mơ màng nhìn xa xăm đâu đó mà không thấy hay nghe gì xung quanh.

Cốc...cốc cốc....

Bây giờ ông mới nghe thấy tiếng gõ cửa và mau chóng quay lại với thực tại .

— Có chuyện gì ? Nhất Thiên ?

Đang ngạc nhiên nay ông thầy càng ngạc nhiên hơn nữa . ” Thằng nhóc vừa lườm mình , bây giờ quay lại , hông lẽ nó định bãi chức mình thật sao . Ôi, thời oanh liệt nay còn đâu !” (tưởng tượng thái quá rồi ông cố hời). Nhưng ông thầy thấy hơi nhẹ nhõm khi nó nở một nụ cười rất lạnh lẽo, dù sao cũng tốt hơn im lặng .

— Thưa thầy, em chưa biết số phòng của mình .

Ông thầy sau một hồi toát mồ hôi , thì chợt giật mình . Giọng nói lạnh buốt như phả vào gáy và truyền tới não suy nghĩ nhanh nhất : ” Đáng sợ thật !” . Điều đó cũng khiến ông thầy giám thị nhận ra rằng đã quên mất nhiệm vụ . Vừa ngược lên toan trả lời thì ông thầy bắt gặp ánh mắt chết người , nhìn sâu vào xoáy mắt ấy là một lỗ đen lạnh lẽo , hút cả tâm hồn người nhìn vào đó. Không gian xung quanh như chìm đắm một màu đen, không có lối thoát hay ánh sáng nhỏ nhoi nào hiện diện . Thật khó chịu, không thể thở nổi, cảm giác như có ai đó đang dần hút hết sinh khí , không gian nghẹt chặt lại càng không thể dứt ra khỏi đôi mắt đầy đau khổ ấy.

Nó nhận ra được ông thầy vô tình nhìn phải mắt nó , quay lưng đi thật nhanh để cứu ông ấy. Lạnh lùng xua bước cái không khí căng thẳng đi :

— Số phòng là bao nhiêu ạ ?

— Hơ...hả..? - thoát khỏi cái thế giới kinh khủng kia , thầy giám thị cúi gằm mặt xuống thở dốc như vừa chạy cả trăm vòng sân trường hay phải nín thở trong ba phút khiến ông thêm khát được thở hơn bao giờ hết. Nó thì khác, không mấy may ngạc nhiên, đã bao nhiêu người chỉ vì tò mò hay vô tình nhìn vào cũng khiến họ chết không kịp nháy mắt . Chỉ những người biết về nó mới an toàn , tất nhiên là ba mẹ và hai người bí ẩn khác .

— Em chưa biết số phòng .

Nó nói lại sau khi thấy ông thầy bình tĩnh hơn.

— À, phòng 69, chìa khóa ở kia.

Thầy lấy lại hơi thở, chỉ tay sang cửa tủ bên phải. Nó bước chậm rãi đến, mở tủ, lấy khoá cửa rồi lễ phép chào thầy ra về. Trong lòng hơi áy náy vì suýt giết chết một người vô tội .

Nhìn thấy bóng nó khuất dần sau cánh cửa, ông thầy mới ngẩn người ra , thốt khẽ thật ngu ngơ :

— Khoan đã, phòng 69 là phòng của thằng nhóc kia mà ?

Tay cầm cặp và túi bông băng, tay phải tung hứng chiếc chìa khóa màu bạc có miếng đồng mạ bạc có khắc số 69 rất đẹp. Đúng là trường dành cho quý tộc có khác cả chìa khoá cũng trông khá đắt tiền. Nó thông thả bước từng bước đến khu ký túc xá của trường. Khu ký túc xá có ký hiệu là : N dành cho khối lớp 10,

M dành cho lớp 11 và H dành cho khối 12. Mỗi khu có ba tầng tất cả , mỗi tầng là 30 phòng đối diện nhau (15><15)>

— Tại sao lại phải đi thang máy, nếu nhờ có hỏa hoạn thì chết hết à? Hiện đại thì hại điện, quá dở tệ.

Lắm bầm xong , nó miễn cưỡng bước vào. Nhấn nhanh số ba rồi dựa lưng vào thang máy, nhưng chỉ được mười lăm giây nó khẽ nhăn mặt cái vết thương do hấn quăng mạnh nó vào đồng bàn ghế khiến lưng nó nhức nhối kinh khủng , chắc là bầm tím chứ chả chơi. Cộng thêm cái run rẩy mà nó cực kì chán ghét, phải, nó mắc chứng sợ không gian hẹp.

Thoát khỏi được cái cảm xúc khó chịu ấy, nó thở phào kèm theo cái vẻ lạnh lùng sẵn có , bước về phòng có số 69 kia.

Cạch... căn phòng hiện ra sau khi nó tra chìa khóa vào , thật sự rất rộng hệt như phòng khách của một căn biệt thự , có hai chiếc giường được kê theo tầng. Nhìn sơ qua nó có thể nhận ra chiếc giường ở tầng trên có người sử dụng, liền quăng chiếc cặp xuống giường liếc qua căn phòng một chút thì nó cũng khá ưng ý. Sạch sẽ, ngăn nắp , gam màu đen xanh vừa mắt , bếp cũng rộng và thơm tắp (bởi vì chả ai đụng vào nơi đó cả -- “). Giường ngủ đủ để hai người nằm, bàn học cao , có kệ sách khá lớn. Nó bước đến trong lòng không khỏi nghi ngờ , rõ ràng bọn con trai chỉ toàn xem *** chứ có bao giờ đọc Sherlock home , chicken soup (sách này nói về những câu chuyện ý nghĩa , cao thượng và bổ ích trong cuộc sống giống như mỗi ngày đều được ăn một phần súp gà thơm ngon, rất hay), Đắc Nhân Tâm... căn phòng lại cực kì ngăn nắp , không giống như nó nghĩ . Nhưng trước mắt, nó ” kết ” chủ nhân căn phòng này rồi đấy.

Nó xách túi bông băng , bước nhanh vào phòng tắm, mấy vết thương khiến nó khó chịu vô cùng . Phòng tắm to hơn nó tưởng, rộng = phòng khách với cái bồn tắm ba người cũng vừa. Gương soi trải dài suốt tường, hương nước hoa nam nhẹ vương vấn khắp phòng tạo cảm giác dễ chịu . Dụng cụ vệ sinh cũng được sắp xếp gọn gàng .

— Rốt cuộc thì ai là chủ nhân phòng này vậy chứ ?

- Nó lắm bầm , tay cởi nhanh áo vest và cà vạt , tiện thể xắn tay áo lên tận khuỷa tay. Mỏ van nước âm ỉ, nó vung nhẹ nước lên mặt mình cảm nhận rồi mỉm cười , rửa sạch vết thương đang rỉ chút máu và cái vết bầm ở khoe môi còn máu đông. Khóa vòi , nó chống hai tay xuống bồn rửa , ngẩng đầu nhìn mình trong gương, những giọt nước trong suốt lăn trên gợn tóc của nó cùng gương mặt lạnh lùng thẫm ướt trông quyền rũ chết người. Nó đứng nhìn tầm 45 giây thì quay người lại, khoá trái cửa phòng, ném chìa khoá về phía bồn rửa kế bên.

An tâm là cánh cửa sẽ không thể mở từ bên ngoài, nó đưa tay chạm vào cúc áo thứ hai và bắt đầu tháo gỡ. Từng chiếc cúc một được gỡ ra lộ rõ làn da trắng muốt bất thường , rất bất thường. Hơn thế nữa là một mảnh vải màu trắng dày cộm quần ngang ngực nó... phải, nó là con gái.

6. Chap 5 : Shadow And Devil Of Darkness

Nó là con gái , một đứa con gái thực thụ giấu mình trong vỏ bọc của con trai suốt 18 năm qua. Quá đổi kì lạ , nhưng bí mật này vẫn sẽ mãi mãi là một dấu chấm hỏi to đùng .

— Hi, Ngân Thiên!

Nó nhếch môi, nở nụ cười khinh bỉ chào bản thân trong gương , hình ảnh kia như phảng phất một sự thật tăm tối và lạnh lẽo , bí ẩn không thể nói. (Bí mật này vẫn còn dài dài , còn bây giờ cứ như vậy trước đã, Hehe).

Châm chút cồn vào miếng bông, nó rửa nhẹ vết thương trên mặt, khuỷa tay, cảm hầu hết là trên mặt (au : hủy hoại nhan sắc của người ta , tên Nhật Phong này phải dạy dỗ lại mới được.). Rửa đến đâu, mặt nó nhăn đến đấy , cảm nhận cơn đau rất đi vào da thịt đến khó chịu vô cùng. Nhưng khó nhất vẫn là vết thương ở lưng, do tên Nhật Phong quăng mạnh nó xuống đồng bàn ghế , nó cố vươn ra rửa thì cơn đau lại

càng tăng. Bất lực , nó bỏ hết số bông băng đã dùng vào sọt rác , mắt nhìn đăm đăm chiếc gương môi cũng bắt giác nhếch lên nham hiểm :

__ Haizzz, mới ngày đầu mà thương tích đầy mình thế này ? Liệu em ở lâu hơn chút nữa anh sẽ giết em chứ, Tiểu..Tự ?

Rào rào rào ... nó ngâm mình trong chiếc bồn tắm cùng chiếc headphone, mắt nhắm hờ cảm nhận sự dễ chịu. Các vết thương cũng bớt rát đi và dòng nước mát lạnh như khiến nó xua tan mệt mỏi của những ngày làm việc bù đầu bù cổ bên Mỹ và ngay lúc vừa đáp xuống máy bay lại phải nhập học, quá mệt (ồ thì ra đây là lí do vì sao chị ấy ngủ suốt cả ngày hôm nay).

Y.Ê.U là cùng nhau trong tay đi dưới con đường,

Là cùng trao cho nhau ngọt môi hôn

Là vòng tay yêu thương ôm mãi không rời

Từng phút giây tuyệt vời.

Y.Ê.U là ngày em bên anh không chút ưu phiền

Từng buồn lo trôi qua ngày bình yên

Nồng nàn ta trao nhau giây phút tuyệt vời

Nguyện thề luôn bên nhau mãi

Dù thời gian trôi qua vẫn luôn bên người

Dù ngày tháng phai pha ta vẫn không cách rời

Bên nhau suốt đời, cùng xây giấc mơ chung đôi

Hãy bên em thật gần nhé anh

Để cảm nhận những thứ yêu thương từ trong trái tim này, dành hết cho người.

Hãy trao em nụ hôn đắm say, ngọt ngào như phút giây ban đầu

Ngày nắng xanh ngời, nguyện ước có nhau trọn đời.

Y.Ê.U là bình minh mỗi sớm có anh bên mình,

Là hoàng hôn mệnh mang từng con phố

Mình cùng tay trong tay đi giữa cuộc đời...

Đang miên man trong bài hát nó chợt dừng lại, tay với lấy chiếc điện thoại gọi cho một tên cận vệ là Jun, người duy nhất trong bang biết nó là con gái , vô cùng trung thành và đáng tin cậy. Chuông vừa đổ, giọng nói băng lãnh lan sang như chờ đợi lệnh:

__ Thừa thủ lĩnh , có chuyện gì sao ạ ?

__ Jun, chị có chuyện này muốn hỏi. - nó có vẻ nhẹ giọng hẳn giống như là người một nhà vậy.

__ Chị nói đi ạ.

__ Hoàng Nhật Phong hẳn là ai ý nhỉ ? - nó hỏi , tay gõ gõ lên thành bồn.

__ Hẳn là con trai của tập đoàn JM, tập đoàn lớn thứ 2 Châu Á. Người có sức ảnh hưởng rất lớn trong lĩnh vực kinh doanh , sở hữu ba công ty lớn ở nước Mỹ, Anh ,Nhật. Chỉ số IQ là 198/200 nên đã trở thành thiên tài của mọi ngôi trường. Ngoài ra, còn có một thông tin mật nữa thừa thủ lĩnh. - đang tuôn một trào câu đột nhiên im lặng.

__ Nói đi.

__ Cậu ta là thủ lĩnh của bang Shadow (bóng tối) , bang đang nằm dưới tay quản lí của mafia Mỹ và sẽ là bạn của chúng ta trong một tương lai không xa.

_ Cậu ta cũng gớm thật, thảo nào đánh đau muốn chết. Nó trầm trồ nhưng vẫn có chút tức giận vì hấn đánh khá đau. _ Bang sao rồi, Jun?

_ Vẫn tốt thừa thủ lĩnh , có vài bang đang gây hấn với ta nhưng cũng đã dẹp hết. Khi nào thủ lĩnh mới về bang hợp ạ? - Jun hỏi, giọng có chút mong chờ .

_ Chị sẽ về nếu cậu chịu đổi cách xưng hô ấy , chắc hơi lâu a. - nó đùa, đôi môi giãn nhẹ ra, chỉ có cậu nhóc này mới được nó đùa nên cậu ta hốt hoảng đổi ngay cách xưng hô :

_ Ồi ời, đừng chị ơi bọn em chỉ là cấp dưới nên mới gọi vậy. Chị về bang đi, bọn nó nhớ chị lắm rồi. - Jun mất ngay vẻ lạnh lùng bởi sự hù dọa của nó mà cuống cả lên.

_Ồ bọn chúng nhớ chị nhưng nhóc không nhớ, vậy... chị không về đâu ? - Nó bụm miệng , cố gắng không để Jun nghe thấy tiếng cười nham nhở của nó lúc này . Chọc thẳng nhóc này thực sự rất vui.

_ Ai nói thế, em nhớ chị gấp trăm lần tụi nó mà, chị đừng giận em khóc đó... oa oa oa .. - Jun vờ khóc, khiến nó không nhìn được nữa cười như điên. Cười rất tự nhiên chứ không phải là nụ cười gượng gạo , nó đó sao? Kề lạnh lùng của một tiếng trước đây sao ?

_ Được rồi, được rồi, hai ngày nữa chị sẽ về. Nhớ quản lí cho tốt nha nhóc .

_ Vâng ạ ! À mà chị đừng quên quà của em nhé.

_ Biết rồi không quên đâu .

Nó ngắt máy , xả nước xuống cuốn theo những bong bóng xà phòng làm hiện rõ một cơ thể rất kì lạ.

_ Tên Hoàng Nhật Phong này mạnh tay gớm, hồng gương mặt đẹp trai của ta mất rồi (Chị này có gu tự kỉ nặng).

Đang ngồi đọc lại mấy quyển Sherlock Home , cánh cửa phòng bất chợt mở ra, nó không màng đến tiếp tục đọc như chưa đọc bao giờ mặc dù nó đã đọc gần n lần rồi. Và người mở cửa đó không ai khác là Hoàng Nhật Phong.

_ Tại sao người lại ở đây ?

Hấn sấn tới chiếc giường của nó, gương mặt vô cùng tức tối. Còn nó, vẫn thản nhiên như không có gì , mắt dán vào cuốn sách, miệng trả lời :

_ Cùng phòng.

_ Tại sao ? Rõ ràng là tôi được ở riêng . Người nhầm phòng rồi đấy .

Nó lấy chiếc chìa khóa trên bàn , lắc lắc trước mặt hấn, không nhìn lấy một lần. Điều này khiến hấn không mấy dễ chịu bởi thái độ khinh thường đó.

_ 69 ! Hay cậu nhầm ?

Nhìn chiếc chìa khoá trong tay nó , hấn nổi điên lao đến nắm cổ áo nó xốc lên , lúc này nó mới chịu buông cuốn sách, gương mặt nhìn hấn như đợi chờ hành động kế tiếp.

_ Biến ngay ! Biến ra khỏi đây ngay!!! - hấn gần từng chữ, tay nắm chặt cổ áo nó như muốn giết chết nó ngay. Đáp lại lời ” đuổi khéo ” đó là câu nói ngắn gọn, băng lãnh :

_ Buông tay ra đi, thủ lĩnh của Shadow.

Bật... hấn sững sờ buông tay, gương mặt trở nên đông cứng.

” đó là tối mật, tại sao hấn lại biết ? Trừ phi, hấn là... không thể nào. ”

Phủi phủi cổ áo cho thẳng lại, nó gấp cuốn sách, nắm tay hấn kéo đi , còn đang ngơ ngác đột nhiên bị kéo , hấn giật ngược nó lại, đè xuống giường, hai tay ghì chặt lấy vai nó :

_ Nói! Tại sao người lại biết ? Nói !

_ Dễ thôi . Điều tra. IQ 198 mà lại không nghĩ ra sao?

_ Nhưng đó là tối mật, không thể nào điều tra được. - hấn chột nhẹ giọng, nếu điều tra được thì rõ ràng nó không phải là người tầm thường , phải cẩn thận. Nó nhếch môi , ánh mắt lộ rõ sự khinh thường:

_ Với tôi , chả có gì là tối mật. Hiểu không? Thủ lĩnh ? Giờ làm ơn buông ra đi, người khác nhìn vào sẽ nghĩ ta và người là gay đây. Còn nữa, hiệu trưởng bảo ” thi hành hình phạt ” đó.

Hấn buông nó ra, đứng sững một hồi lâu nhìn nó bước ra đến cửa mới lên tiếng :

_ Rốt cuộc, cậu là ai ?

_ Tôi. Ngô Nhất Thiên. Kẻ máu lạnh.

Hấn ngậy người, lặp lại tên nó như bị điều khiển, đôi mắt ánh lên sự nghi hoặc .

_ Kẻ máu lạnh. Thủ lĩnh của Devil of Darkness (ác ma của bóng tối).

7. Chap 6 : Điều Kiện

Nó không trả lời, dứt hai tay vào túi bước đi , để lại tiếng nói vang vọng ở hành lang vắng :

_ Nhanh lên , nhà vệ sinh đang đợi chúng ta. (!!!!)

Tiếng kì cọ giữa cây lau nhà và chiếc sàn vang lên đều đặn . Nó không thèm nhìn hấn từ lúc bước vào đến giờ, chỉ quăng một thau nước xà phòng và cây lau nhà cho hấn . Nói là kì cọ nhưng nhà vệ sinh ở đây có cả máy lạnh, tất cả đều là tân thiết bị , mỗi ngày đều được chùi rửa sạch sẽ . Cả nó và hấn chỉ lau sơ sơ bậc thềm rồi quăng lại đó, sạch sẵn rồi lau làm gì cho tốn sức.

” Nhưng kẻ cũng nhục nhã thật , đường đường là một thủ lĩnh , vậy mà bây giờ lại phải đi dọn nhà vệ sinh, haizzz. ”

_ Đây ! - im lặng được tám thế kỷ mới chịu lên tiếng.

_ Nói ! - vẫn chăm chăm chùi.

_ Ở chung phòng , có một điều kiện .

_ Nói ! - nó lạnh lùng .

_ Nấu ăn , trong vòng một tháng. - hấn lạnh băng.

_ Không. - nó lạnh giá.

_ Phải nấu. - hấn lạnh lẽo .

_ Đẹp. - nó lạnh buốt.

_ Không làm thì đi. - hấn lạnh cóng. (lạc đề con mợ nó rồi)

_ Càng không. - 0°C

_ Phải làm. - -1°C

_ Không là không . - -100°C

_ Tôi nói cậu phải làm . - 1000°C. (bốc hỏa rồi)

_ Được rồi. - - 200°C

_ Hở ? - 1000°C chột đóng băng.

_ Đi thôi !

Cuộc nói chuyện dài nhất là 7 chữ, giữa lạnh và -°C đã kết thúc khi nó quay sang nhìn hấn cười lạnh. Nhìn thấy có 2 nam sinh bước vào , nó nhìn hấn hất hàm như ra lệnh ” làm đi ”, rồi rửa tay bước ra ngoài. Hai cậu nam sinh thấy nơi xả buồn chỉ cách vài bước mà lại muốn xả luôn tại chỗ (đáng thương, đáng thương).

Tầm 15 giây sau hấn bước ra chạy theo nó nhưng chẳng thấy đâu , đến sân cỏ cũng không thấy (sao biết chỗ này hay vậy ?).

— Tìm tôi sao ?

Nghe thấy giọng nói , hấn ngẩng lên , nhìn nó ngồi trên cành cây , tai đeo headphone thư thái NGỦ.

— Điều kiện của tôi thì sao ? - hấn nói, giọng vẫn lạnh nhưng trong lòng không khỏi ngạc nhiên vì chỉ với 15s nó đã đến đây , còn leo được tận cành chắc chắn nhất nằm ngủ, có phép sao ?

— Còn thiếu một thứ nữa!

— Cái gì ?

— Giấy ra cổng.

Cái gì , bảo hấn đi gặp ông hiệu trưởng diên khùng ấy hả. No no never. Cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn là câu nói khó hiểu :

— 3 phiếu . Còn một người nữa. - Nó nói, mắt vẫn nhắm nghiền, hệt như một cái xác biết nói , thậm chí là cả hơi thở cũng không nghe thấy. Điều này làm hấn có hơi ngạc nhiên .

— Tại sao lại là 3, không phải chỉ có tôi và cậu thôi sao? - hấn hỏi, gương mặt lạnh chợt nghech ra phát tội, nó nở nụ cười lạnh :

— Dành cho hơi thở thứ 3. Ra đi .

Vừa dứt lời, hấn quay phắt lại thì thấy lùm cây phía tường chuyển động, một bóng người cao ráo bước ra. Chiếc bóng sẵn sàng cho hấn một núi bơ béo ngậy rồi ngược lên nhìn nó, tay xoa xoa cho mái tóc thêm rối, nở nụ cười đón tim con gái (chẳng hợp hoàn cảnh gì sất, thằng Phong là con trai , còn nó lại đang nhắm mắt , đồ ngốc , đúng là IQ 67 mà. Tự: phần ngay bà già ống chề kia. Au : ta là tomboy không cần người quan tâm , chọc giận ta mất vợ ráng chịu) :

— Bà xã, em tinh mắt thật đấy . - au : * suýt nữa * ” bà xã , em” , tên này vô sỉ quá.

— Là tai chứ không phải mắt, ông xã: Tiểu Tự.

Nó mở mắt, môi cố nhấn mạnh hai chữ cuối cùng , đồng thời nhếch lên vô cùng thâm hiểm (đến đây chắc nhiều bạn cũng hiểu được đôi chút nhỉ, au sẽ không nói ra để mấy bạn tự nhớ vậy, hehe .) Còn hấn thì đứng đơ ra trước cách xưng hô của nó và Thiên Tự, ” ông xã , bà xã ” ????

” cái quái gì vậy, họ là gay à?? Còn ban nãy cậu ta ngừng thở là để ” nghe ” hơi thở của tên ngố này sao ? Tên Nhất Thiên này khó xử hơn mình tưởng. ”

Cuối cùng thì hấn vẫn phải lên văn phòng hiệu trưởng xin giấy ra cổng. Còn lí do vì sao mà hấn phải răm rắp nghe theo lời nó là hai tháng nữa Shadow và D.O.D (viết tắt từ bây giờ nhé) sẽ hợp bang để tạo nên bang hùng mạnh nhất chống chọi các thế lực bên ngoài công kích Shadow. Và để làm được điều đó, hấn phải hạ mình nếu không muốn đích thân bố gia mafia ” móm ” kẹo đồng (đạn ý) cho hấn. Ôi khổ thân nhể.

— Đi được chưa ? - hấn hỏi, giọng hơi cau trong lúc hấn năn nỉ gây lười ông hiệu trưởng khó tính thí hai con người này nằm thư thái ngủ. Ưc quá a~.

— Bảo tài xế và chiếc BMW của cậu về đi. - nó nói, mắt vẫn nhắm nghiền , hấn thì muốn lệt tròng tới nơi, vẻ lạnh lùng cũng tan như bong bóng không một dấu vết . ” Tại sao, tại sao hấn lại biết, mình đang tính khoe cơ mà, rốt cuộc hấn là cái thể loại gì vậy ? ”

— Nhưng...

— Không sao đâu , siêu thị cũng gần đây mà, đi bộ một tí cho khoẻ người. - Tự nói , nở nụ cười ” chết người ” nhìn hần hết như con mèo ưa làm nũng (chả hợp hoàn cảnh gì sất, nó thì đang nhắm mắt , hần là con trai , nhà người nở nụ cười ấy làm éo gì vậy. Đúng là thằng IQ 67. Tự : * tháo dép * phan thẳng. Au : ai úi, người ném ta, ta cho người biết thế nào là lễ độ).

Hần cho tự nguyên một núi bơ , coi cậu ta như không khí vậy (đáng lắm, đáng lắm a~~, hôhôhô) rút điện thoại, hần nhấn nhấn, đầu dây bên kia chưa kịp nhắc môi thì cuộc gọi đã kết thúc trong vòng 1 giây với câu nói :

— Chú về đi. - xem ra hần đã thực sự tức giận rồi nhỉ.

—————Siêu thị—————

Nó, hần, Tự vừa bước vào thì hàng ngàn mũi tên của thần Cudip và ánh mắt trái tim hường tấn công dữ dội .

— Aaaaa, không biết đâu, tớ còn chưa trang điểm mà. (rầm rầm)

Nhân viên 1.

— Đẹp trai quá đi, ahhh. Nv2.

— Woa, thiên thần tái thế ahh. (tái chế thì có . * bóp bóp bóp * . Huhu các người đánh ta, ta giận, ta giận, các người nhớ đó. Nó, hần, Tự : NHỚ .) Nv3.

— Anh ơi, nhìn em nè. Nv4

— Không, nhìn em nè. Nv5.

(Hôhô, các người chờ đến khi hóa kiếp phượng hoàng thì chúng nó nhìn tới nhé. Mà lúc đó chắc chúng thành cóc ghê hết rồi, hôhô. * bộp bộp bộp bộp bộp bộp bộp * au nhà ta oanh oanh liệt liệt hi sinh cho đất mẹ, đất nước lạc hồng, nghìn thu nước non , ra đi không lời từ biệt.)

Nó và hần giữ bộ mặt lạnh như tiền bước đi. Chỉ mỗi tên Tự ở lại nở nụ cười chết người khiến chị em phụ nữ đồng loạt đổ rầm rầm (tội mi quá sần nhà ơi).

— Ông xã, anh có vẻ vui quá nhỉ ? - nó nói nhỏ nhẹ, nhưng sức nguy hiểm lại vô cùng cao và có sức công phá lớn.

— Hihi, bà xã, chỉ là chào xã giao thôi mà. - Tự lắc nhẹ tay nó, cười nũng nịu khiến chị em phụ nữ máu mũi chảy ròng ròng (tội nghiệp tập 2).

— Vậy ông xã ra chào tiếp đi, họ đợi kìa. - gạt nhẹ Tự ra, mắt và tay còn lại vẫn không rời mấy phần thịt cao cấp, nó ẩn chiếc xe đẩy lớn vào rồi tiện thể cho Tự một túm bơ để dành ăn dần, bước nhanh sang quầy khác.

— Bà xã, ông xã xin lỗi mà bà xã. - hết cách, Tự lao đến ôm chầm lấy nó từ phía sau khiến toàn bộ chị em và cả hần ngất xỉu vì nổi da gà (tội nghiệp tập 3)

— Lời xin lỗi...tạm chấp nhận . - nó cười mỉm, nụ cười hiền hoà chứ không lạnh lẽo thường ngày , nụ cười chỉ có Tự mới làm nó xuất hiện được.

Cả ba đi hết cái siêu thị cũng là lúc 2 chiếc xe đẩy chật không còn chỗ mới lết đến quầy thanh toán. Hần, Tự và chị nhân viên thanh toán trở mắt khi toàn bộ lượng sôcôla ít béo nhập từ Mỹ về đã được nó mua sạch không còn một thỏi.

— Mua nhiều kẹo thế ăn sao cho hết hở bà xã??!

— Muốn móm sao, gần 9kg luôn đấy?? Ăn xong rồi chết hở ??

— Mặc tôi , liên quan gì đến hai người.

Sau khi thanh toán hết, nó nhờ siêu thị mang hàng về tận phòng vì có dụng cụ nấu ăn và nguyên vật liệu , chỉ để lại duy nhất hai thanh kẹo loại nó thích nhất. Mà hóa đơn này chia ba nó trả toàn bộ kẹo (gần 20 triệu đấy nhớ), thực phẩm là do Tự và tất cả dụng cụ là do hần trả, tội nghiệp anh, chị ấy toàn mua hàng

ngoại nên số tiền cạnh phải trả là bằng của nó và Tự gộp lại. Ba người này chưa chịu về mà lại xách nhau đến tầng giải trí :

__ Bà xã, chơi gấp thú đi. __ Con nít (ai lai kịt) .

__ Đập chuột. __ Trẻ con.

__ Bóng rổ. __ Mỗi tay.

__ Nhảy. __ mỗi chân . (em lạy chị luôn)

__ Đấm bốc. __ Ok.

Cứ tưởng nó sẽ lại từ chối ai ngờ Tự vừa nói xong thì hai chiếc thẻ trong đã cùng nó biến đâu mất tăm.

__ Woa, bạn thật là đỉnh. - tiếng máy đấm bốc vang lên sau tiếng * bốp * rõ to , thu hút sự chú ý của mọi người, Tự chen vào thì thấy nó đứng quỳên, vung nắm đấm về phía bàn tay giả, màn hình xuất hiện số 500 đỏ chói kèm theo tiếng cổ vũ của mọi người nhìn nó đầy ngưỡng mộ . Hắn nở nụ cười đầy khiêu chiến :

__ Cực không, ai thua sẽ nấu ăn trong một tháng.

__ Chơi luôn .

8. Chap 7 : 599 - Bom Hẹn Giờ

Thiên Tự chen vào đám người dày đặc, hình ảnh đầu tiên đập vào là hắn cũng đang ở đó. Hắn bắt chợt lên tiếng :

__ Được, bắt đầu thôi.

Nó cười, quay sang nắm tay màu xanh , hắn màu đỏ, gương mặt có chút phấn khích, cả hai cùng đấm thật mạnh, lực này không phải giỡn chơi đâu nha. Sau khi cả hai vừa dứt ra cũng là lúc dòng chữ màu đỏ chạy liên tục từ một số cho đến ba số, mọi người xung quanh hét ầm lên- đặc biệt là nữ giới và tên của nó cũng được hét lên nhiều nhất vì nó có nhan sắc mà cả nam lẫn nữ đều mê mẩn, hơn nữa trình độ nổi tiếng của nó cũng không thua kém gì ca sĩ nổi tiếng. Càng đặc biệt hơn khi có hắn và Thiên Tự khiến toàn bộ khách hàng, nhân viên đều tập trung xung quanh ba chàng nhà ta . Sức hấp dẫn kinh hoàng thật.

Ting..ting..ting..ting... - máy reo lên , máy hắn là 600 và máy nó là....599. Tiếng xì xào bắt đầu nổi lên , đa số là gọi tên nó :

__ Ôi, tiếc quá.

__ Tội anh ấy quá.

__ Nhất Thiên chỉ thua có một điểm thôi, uổng quá .

__.....

(Ôi trời ơi , là anh ấy thua mà mấy bà chị làm như mấy bà thua hồng bằng vậy, cho em xin đi các chị ơi)
Hắn nở nụ cười đắc thắng, nó cũng cười nhưng không cười buồn hay tức mà là cười rất tươi, cơ thể nó đang sắp chết đuối thì làm sao mà đánh thắng hắn cho được. Nhìn thấy nó cười, hắn có hơi giật mình, thua mà cười lại còn rất đẹp nữa. Nhưng tim hắn chưa lỡ nhịp đâu đấy nhớ.

__ Tôi thua rồi, cậu khá đấy.

__ Ờ, tất nhiên. - hắn vênh mặt (để rồi xem, chị ấy mà hồi phục thì anh sẽ bị đánh thành cái giẻ lau cho xem, hô hô)

__ Xin lỗi quý khách... - giọng nói ngọt ngào của cô nhân viên vang lên, khiến tất cả đồng loạt quay lại. Trên tay cô nhân viên là chiếc hộp màu đen dài tầm bảy cm , được bọc vải nhung rất khiêu sa và bí ẩn. Nở nụ cười thật tươi, cô nhân viên lễ phép trong giọng nói chảy nước kinh khủng:

__ Quý khách đã đạt kỷ lục của công ty chúng tôi, đây là phần thưởng, mong hai vị nhận cho ạ !

— Cảm ơn. - ngắn gọn, xúc tích mà đầy đủ trọn vẹn, hần mở chiếc hộp - Đồng hồ đôi, cho cậu.

Hần nói rồi , quăng một chiếc về phía nó, Tự lúc này mới lò lò xuất hiện, lặn đầu này giờ vậy anh ? Nói về chiếc đồng hồ, dây da chất liệu tốt thuộc hàng của Ý, mặt đồng hồ là số la mã, viền ngoài có đính kim cương (mạ thôi nhớ , kim cương thật thì chả ai ngu mà tặng cơ chứ). Hàng Ý mà lại là mẫu hàng chỉ có 10 trên thế giới mà thôi, y như rằng họ đã đoán được chủ nhân của nó là nam vậy. Nhìn chiếc đồng hồ, nó khẽ nhếch môi, đeo vào tay chỉnh cho mặt đồng hồ xoay vào trong , hần cũng đúng lúc vừa đeo xong. Bỗng... hần và nó nhìn nhau chăm chăm một lúc như đờ ra rồi mỉm cười. Nụ cười đắc thắng.

” Hiếu rồi, thì ra là vậy. ”

— Đây, sao bà xã lại đeo với cậu ta ? -Tự giận dữ , nhìn nó sát khí đầy mình rồi luôn tiện nguyền hần một phát, nhưng tiếc là chưa duy trì được năm giây đã bị hai người tỏa sát khí bức người khiến tim Thiên Tự suýt chút nữa là rớt luôn ra ngoài , còn gì nữa, một người là “ Kẻ máu lạnh ” người còn lại được mệnh danh là “ Bloodthirsty ” cơ mà, giận không đúng người rồi anh ơi.

— Cậu ta tặng. - ngắn gọn mà quá chuẩn, người ta tặng thì cứ việc đeo chứ.

— Nhưng ông xã không thích , bà xã trả lại đi. Giận bà xã luôn. - Nói xong Tự khoanh hai tay trước ngực , quay ngoắt đi nơi khác, đôi lông mày chau lại thật ngộ nghĩnh. Ngay lúc đó , cả nó và hần đều đưa chiếc đồng hồ áp vào tai. Tiếng tích tắc vang lên thật kì lạ, như là có cả hai tiếng tích lên cùng lúc, mà nó khá giống với tiếng của một.... Quả bom hẹn giờ mini. Nó nở nụ cười , lạnh lẽo cũng có thể xem là nụ cười “ mãn nguyện ” . Suy nghĩ của nó : “ Món quà chào mừng tốt quá , cảm ơn nhé. Tôi rất thích nó . ”

— Ông xã, bà xã muốn uống coffee. - Nó hết sức kiệm lời nhưng nghe câu nói này thì hơi giống như ra lệnh. Tự thì tất nhiên là chiều nó vô cùng nên dù giận vẫn chiều nó tất.

— Hai người uống gì ? Tôi đi mua.

— Coffee. — Cà phê. - Hần và nó đồng thanh lại còn gu cũng giống nhau , chỉ tổ khiến Tự thêm ghen (tội anh , bị cho ra rìa rồi =.=)

— Rồi, đợi tôi một lát. - nói xong Tự đi mất hút , nó ngay lập tức nắm tay hần chạy như bay đến thang máy, bấm ngay tầng cao nhất : sân thượng.

— Còn bao nhiêu thời gian nữa? - hần hỏi.

— 2 phút 5 giây. - vẫn rất bình thản , dù quả bom đang nằm trên tay mình, hần cũng không khác gì mấy chỉ hơi ngạc nhiên khi ngay cả thời gian bom nổ cũng đoán được dù chỉ qua tiếng đồng hồ. Đến sân thượng, nó và hần lao ngay ra giữa sân thượng, giọng hần gấp gáp :

— Mở nó ra bằng cách nào đây, không có dụng cụ mang theo sẵn ?

— Tháo nó ra trước, tôi có cách. - Tháo nhanh chiếc đồng hồ, nó đưa tay lần vào trong chiếc áo vest đồng phục một lúc và lấy ra một vật kim loại mỏng, dài và nhọn .

— Kim tiêu?!? - Hần hơi bàng hoàng, phải rồi thủ lĩnh của D.O.D chỉ dùng kim tiêu và súng trường vào trường hợp khẩn cấp còn lại chỉ toàn là chân tay. Đặc biệt là sau mỗi trận đấu, chiến trường không có một vết tích nào , kim tiêu cũng không hề có dấu vân tay nào. Và còn một điều nữa là chúng có.... độc.

Cách...cách ... không quá 3 giây, nó mở được mảnh ghép bởi vì trước đó đã có kẻ mở nó ra nên cũng không khó khăn là mấy . Một khúc sắt nhỏ nằm bên cạnh bộ đếm thời gian đang vang lên rất khê ngược lại với tiếng tích tắc của kim đồng hồ. Hần sau một hồi bàng hoàng cuối cùng cũng lên tiếng :

— Phá hay để nó nổ ?

Thực sự đối với cả nó và hần chỉ cần 15 giây là có thể phá được nó (phá là xâm nhập vào hệ thống quả bom để cắt đứt nguồn gây nổ chứ không phải đập nát hay chôn nó đâu nhớ, kiểu đó thì chết sớm hehe) hơn nữa quả bom này chỉ có thể khiến nạn nhân ngất ở phạm vi gần nhất mà thôi, lo ngại chỉ là 1% .

— Nếu như hần đã “ có lòng tốt ” ” tặng ” cho chúng ta thì ta cũng nên “ đền ơn ” hần gì đó chứ ? - nó nhếch môi cười không để cho hần thấy và nụ cười lần này là : thâm hiểm . Hần không nói gì chỉ gật đầu nhẹ.

” Tất cả chỉ mới là bắt đầu thôi ! ”

__ Thiên Tự , ở đây ! - Hắn ngoắc ngoắc Tự khi đang thấy cậu loay hoay không thấy nó đâu, lại thêm mấy cô nàng cứ vây quanh cậu khiến tầm nhìn càng hạn chế hơn, số đào hoa nó khổ vậy á.

__ Bà xã, cực một ván không ? - Tự (lại) nở nụ cười chết người == (Tự : nhóc con , em có muốn chết trước khi lên lớp 10 không ? * bẻ tay * . Nhóc : * bẻ lại * anh thử đi , em sẽ nhờ chị Nhất Thiên oánh chết anh luôn ,để coi sau này ai không cưới được vợ nhé. Anh dám uy hiếp Nhất Thiên ” thứ 2 ” này sao? Tự : thôi , anh xin lỗi em, nhóc gái đẹp trai , đừng cướp vợ anh. Nhất Thiên : ủa, ai là vợ của cậu, muốn mơ giữa ban ngày à ? Nhóc con viết tiếp đi , chị bảo kê cho. Tự : ngồi bó gối , khóc huhu.) Nhận lấy cốc cà phê từ cậu, nó hớp một ngụm rồi hỏi lại :

__ Cực gì ?

__ Một nụ hôn , ai thua sẽ phải hôn người thắng. Hôn kiểu Pháp nhé? - Tự cố tình nhấn mạnh bốn từ cuối cùng , kiểu này dù là thua hay thắng cậu cũng lãi to còn gì , khôn quá mức. Nhờ câu nói của Tự ai kia vừa hớp lấy ngụm cà phê vừa nóng vừa đắng đã phun hết ra ngoài, một cảnh tượng không đẹp mấy của nam thần nhà ta , không phải nó đâu đấy . Ừ là hần nhà ta, Hoàng Nhật Phong khát ” nước ” đấy .

* Sặc * khụ khụ ...khụ...khụ khụ - Nó chuyển cốc cà phê sang tay trái , dùng tay còn lại vuốt nhẹ lưng hần, hỏi nhưng vẻ mặt rất thờ ơ , vô cảm :

__ Không sao chứ ?

__ Không..khụ sao ... khụ ..k..khụ... - hần vừa cố trả lời thì cà phê lại sộc lên đến mũi và nước mắt thì lại liên tục trào ra khiến mặt hần đỏ hoe.

__ Có một đồng sao trên đầu cậu luôn này , sao Kim, sao Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, sao băng nữa này. - Tự nhân cơ hội trêu ghẹo , tay chỉ lung tung trên đầu hần rồi cười đùa khiến đầu hần bốc khói (biểu tượng của sự tức giận đây mà) Hần toan cho Tự một đấm thì một tiếng BÙM vang lên trong thang máy đi lên khiến nó dừng ngay tầng tụi nó đang đứng. Tiếng bom nổ...

9. Chap 8 : Cá Cực

Mọi người nháo nhào cả lên , người chạy kẻ la làm náo loạn cả siêu thị , chỉ riêng hần và nó nhìn nhau cười rồi dút tay vào túi quần , lững thững bước đến . Quá rõ , trò này của hai anh chị chứ ai nữa, ác thật phải đặt biệt danh cho cặp này mới được. (nhóc : quái thú nhé ? Nhất Thiên, Nhật Phong : nhóc con muốn chết sao hả ? Chưa ăn đòn chưa sợ phải không ? Nhóc : ahuhu, tha cho em , em chưa đi chơi với con vợ mới quen , anh chị thương xót cho em , mai em với nó đi ăn kem mà huhu. Nó : * cười gian * ê Phong thấy trời nóng không? Có kem ăn thì tuyệt biết mấy nhể * bạn hiền * Hần : ờ , mà có ai đó bảo kem gì ấy nhỉ , nóng quá * quạt quạt *. Nhóc : vô duyên, người ta đi ăn kem với vợ mà đi theo chị, hai con kì đà. Nó , hần : * rộp rộp * có cho đi ko không thì bảo ? nhóc : khôngggggggggggggggggg. Nó , hần *bóp bóp bóp bóp bóp *)

__ Có chuyện gì vậy ? - Tự lên tiếng hỏi nhân viên bảo vệ gần đó, gương mặt thoáng chốc giận dữ. À , cậu ta là con trai của Lâm Gia và siêu thị này do cậu quản lí đấy . Oách thật nhỉ , nhưng cậu ta vẫn bình đẳng như khách bình thường là mua hàng vẫn trả tiền hàng hoàng nhé.

__ Thừa thiếu gia, có ai đó đặt bom trong thang máy , ước tính là khoảng 2 phút trước ạ. Thang máy chịu lực ép nên dừng hoạt động. - chú bảo vệ kính cẩn báo cáo lại.

__ Có ai trong đó không ?

__ Dạ thưa, không có ai .

__ Camera trong thang máy có ghi lại kẻ gây ra chuyện này không? - Cậu hỏi , giọng không nguôi giận một chút , cậu đang ở đây mà lại có kẻ ngang nhiên đặt bom trước mắt, rõ ràng chẳng coi cậu có chút kí lô nào. Mà lại ngay trong thang máy không người, ý đồ gì vậy chứ ? Mắt Tự vô tình liếc sang phía hai con người

đang thông thả bị đám con gái bu như kiến đòi chụp hình, sự nghi ngờ đang làm cậu phân tâm , rồi mất Tự dờ xuống chiếc đồng hồ của họ, mất hơi đánh lại :

__ Dạ thưa thiếu gia , camera trong thang máy đã bị ngắt kết nối trước khi bom nổ năm phút ạ . Có lẽ là một sự cố tình của ai đó, hình như họ nhắm đến cậu... - bác bảo vệ hơi ngập ngừng, mấy ngày không có cậu đến làm gì có chuyện này , hôm nay đột nhiên đến lại còn đi chung với mấy anh chàng nổi hơn còn của Ngô gia và Hoàng gia nữa .

__ Được rồi , trấn tĩnh khách hàng và gọi nhân viên đến sửa thang máy nhanh nhất có thể . Tôi biết kẻ đặt bom là ai rồi . - bác bảo vệ cúi chào Tự, cậu không nói không năng đi thẳng đến chỗ nó và hấn :

__ Bà xã , cược không? - Tự nhướn mày đầy thách thức , nó gật đầu mặt vẫn lạnh như băng, mấy trò chơi này quá dễ đối với nó .

__ Trò gì ? __ Bắn súng .

Mọi người lại bu lấy ba anh chàng không thương tiếc, nhìn nó ngắm nòng súng và cách cầm khiến tất cả không khỏi ngỡ ngàng , phong cách rất điêu luyện. Nhất Thiên có tổng cộng 3 đai đen nhất đẳng Taewondo, nhất đẳng Judo , thượng đẳng Karate, ngoài ra còn có 4 cúp vàng về bắn súng trường và 6 cúp vàng của môn phóng phi tiêu (kim tiêu cũng không ngoại lệ) lịch sử huy hoàng thật nhỉ ?

__ Bắt đầu chưa ? __ OK.

Màn hình nhảy số 3-2-1 và tiếng đoàn vang lên liên tục khiến mọi người không khỏi sửng sốt , trong vòng ba giây tất cả các cây ma đều chết tắt . Tự còn bàng hoàng hơn, cậu vừa đưa nòng súng lên ngắm thì màn hình đã hiện chữ GAME OVER màu trắng muốt. Nó bắn cậu ấy trước tiên rồi mới xử bọn cây ma hơn 30 con trong vòng hai giây bằng một cái búng tay ấy . Hạ khẩu súng 3D xuống , nó quay lại thì thấy ai cũng mắt chữ O miệng chữ A nhìn nó như sinh vật lạ . (nó : nhóc con , không muốn lên lớp 10 sao? Nhóc : em xin lỗi ạ. Không có lần sau đâu ạ.)

__ Bà xã , chơi vậy không được. - Tự ngúng nguẩy, cậu giỏi nhất trò này là năm giây kỉ lục suốt hai năm, vậy mà nó phá vỡ nó trong tích tắc rất ngoạn mục, lại còn trước bao nhiêu người như thế này, quê chết luôn ấy chứ . Nó nhún vai :

__ Ông xã thua rồi .

__ Không chịu, rõ ràng ông xã còn chưa bắn. Chơi lại . - Tự lắc đầu nũng nịu, môi chu lên, lắc tay nó liên tục khiến toàn bộ sàn nhà rờn rờn si rô , bó tay chấm canh rồi. Nó cũng chịu thua trước vẻ đáng yêu của Tự nên gật đầu cái rụp. Vậy là cứ thế hết trò chơi này đến trò chơi khác Tự đều thua nó một cách ê chề nhất , ngay cả gấp thú bông nó cũng gấp được tận sáu con trong mười lần gấp . Trời cũng tối dần mà tụi nó cũng không hay biết , đến khi cái bụng của cả ba biểu tình mới chịu dừng lại.

__ Ừ , trời cũng tối rồi , về thôi. - Hấn gật gù theo, nãy giờ nhìn nó và Tự cược nhau mà hấn hoàn toàn bị ăn bơ một cách ngon lành, cũng tại cái tên hiếu thắng này mà ra cả , mất hình tượng quá .

__ Ủa , bà xã bên kia có trò chơi trúng thưởng kia . - mới bảo đối bụng , tên này thay đổi như chong chóng ấy .

__ Trò gì ? __ Phóng phi tiêu.

__ Được đó .

Thế là nó tự động nắm tay hai tên kia chạy đến như em bé thấy kẹo vậy 0.0 , hấn thở dài , Tự lại trở mắt nhìn nó rồi cười khê . Ai kêu hành động của nó dễ thương quá hẳn chi. Và như một thói quen của ngàn năm trước , chị em phụ nữ lại kéo đến ngắm , cô nhân viên dùng lời ngọt như mía tiếp nó , đáng người không thể chê , áo thì bó sát, 3 cúc áo đầu tháo ra để lộ cái áo trong đồ lót và vòng ngực nở nang khiến tất cả nam nhân gần đó tổn " sốt cà chua " , cô nàng này được gọi là nữ hoàng sexy ở công ty. Thấy nó quá đẹp , chị ta tiến gần đó hơn , cúi gập người chào cổ để vòng một lộ ra trước mắt nó , rồi lại cổ cọ vào tay nó , trơ trẽn quá đi bà cô:

__ Xin chào quý khách , anh muốn chơi sao ạ ? - Nó gật đầu . __ Luật ?

— Vâng, nếu anh phóng đủ 10 phi tiêu vào đúng mười hồng tâm sẽ được nhận một cặp dây chuyền cao cấp của công ty chúng em ạ! (anh em cơ đấy , thật lố lăng) - Nó chưa kịp gật đầu thì bà chị lại thì thầm vào ta nó rất ngọt ngào :

— Em thích anh , chúng ta hẹn hò nhé ? - kèm theo đó là cọ một cái vào ống tay nó một cái thật gợi cảm. Tiếc là bà chị quyến rũ nhầm người rồi. Nó cười khẩy, cúi sát xuống tai bà chị, thối nhẹ thật khiêu khích rồi thì thầm , ánh mắt muôn phần lạnh lẽo , tiếc là bà chị này đang mơ nên không thấy :

— Bà chị, tôi không thích 41C đâu , hơn nữa chị già quá . Khi nào đủ 70C hãy quyến rũ tôi. Còn nữa , màu đỏ là màu tôi ghét nhất đấy, ăn mặc kiểu đó không đập vào mắt tôi tí nào đâu, vòng 3 chỉ 79 thôi sao, bạn gái tôi là 89, chị còn thua xa cô giúp việc nhà tôi nữa. Đừng mơ cao nhé Chị. - rồi nó dùng khuỷa tay đẩy bà chị ra .

Woa , kỉ lục đấy nhé , lần đầu tiên nó nói quá 50 từ mà lại là với con gái . Bà chị , sau khi nghe nó nói thì mặt cứng đờ không một giọt máu , đoán đúng số đo hai vòng không sai một li luôn, lại còn gọi là ” chị ” nữa , sốc tận óc.

Nó cười khẩy , nhanh tay lấy chiếc phi tiêu thứ nhất, hồng tâm cách nó 1,5 mét . Không nhanh không chậm , bình tĩnh , dứt khoát , nó phóng Phập ... cái tứ nhất trúng hồng tâm dễ như ăn bánh.

— Woa .. woa .. woa .., tiếng ngưỡng mộ vang lên không ngớt , trúng hồng tâm không lệch một li. Mọi người càng lúc càng đổ dồn về , mùi nước hoa nữ xộc vào mũi khiến nó khó chịu vô cùng , lại còn đủ thứ loại khác nhau mà hình như ai cũng dùng cả lít ấy , cộng thêm những chiếc điện thoại chìa về phía nó vang lên tách tách không ngừng , nó bực dọc :

— Ai đang chụp hình dừng lại ngay nếu không dừng trách tôi đập nát hết . - giọng nói này của Tự , nó chưa kịp lên tiếng đã bị anh chàng cướp lời , mà lại nói đúng mới ác chứ . Mọi người nghe vậy lập tức dẹp ngay, không dám hó hé tiếng nào , dù có hơi tiếc nhưng nếu động vào ba anh chàng này thì chết như chơi ấy chứ .

Phập ... chiếc phi tiêu thứ 9 trúng hồng tâm khiến cô nhân viên toát mồ hôi , kỳ này công ty lỗ vốn chắc luôn, cặp dây chuyền này là bạch kim loại tốt , lại được thiết kế công phu, gần cả trăm triệu chứ ít gì , thậm quá. Phập... cái thứ 10...giữa hồng tâm.

Đám đông la hét um sùm , thắng rồi , 10 chiếc phi tiêu đã nằm gọn trên mười cái hồng tâm. Bà chị nhân viên như sắp khóc tới nơi, hai tay run run đưa chiếc hộp trang sức uyệt đẹp cho nó . Nhận lấy món quà , nó tháo chiếc của nam đeo vào cổ Tự , khiến cả anh chàng và tất cả mọi người đơ hơn cây cơ .

— Bà xã tặng ông xã hở ? - Tự ngây ngô hỏi , bao nhiêu tức giận kèm sự cay cú tan biến không còn một chút (nhóc : anh phải cảm ơn em đó nha . Tự: mai anh dẫn đi ăn chè há. nhóc : yà hứ)

Nó không trả lời , tự động đeo chiếc còn lại vào cổ mình . Xong, nó nắm tay hai tên kéo đi :

— Về thôi.

10. Lời Của Nhóc

Mấy bạn đọc truyện thấy thế nào , góp ý cho mình nhé ? Mong có thật nhiều bình luận của các bạn , cứ việc ném đá nếu muốn . Ai thấy sai sót hãy nói để mình sửa lại nhé . Còn tên truyện , các bạn thấy không hay thì cho mình cái tên mới . Truyện dự báo sẽ dài lắm , nội dung ban đầu có hơi khó hiểu nên mấy bạn cứ kiên nhẫn đọc , quá khứ sẽ được lật lại lúc đó các bạn sẽ hiểu . hihi ủng hộ Nhóc tiếp nha , cảm ơn nhiều lắm.

11. Chap 9 : ” Món Qùa ” Thứ 2

Ba thằng điên ý nhằm ba anh chàng với sắc đẹp đồn tim người đi đường và cả cột điện đang tung tăng, nhằm thông thả dạo bộ dưới bầu trời đêm cùng hàng ngàn ánh mắt trái tim bắn hơn cả súng thần công. Đường như lực hút của trái đất cũng không bằng họ -trung tâm vũ trụ với đội hình như sau :

Bên trái là THIÊN TỰ với gương mặt thiên thần, tay xách một chiếc túi nhỏ chứa 30 thanh chocolate thượng hạng (ôi trời, chị THIÊN sao bắt anh xách vậy, chị ác quá. Phải là 3000 thanh chứ, chị ác thật đấy. THIÊN : chị còn phải học em nhiều. Nhóc : * cứng họng *). Bên Phải là NHẬT PHONG với gương mặt lạnh băng, hai tay dứt túi, thái độ bất cần đời và .. ở giữa là NHẤT THIÊN nhà ta với hai tay chéo sau đầu, mắt dòm trắng sao, miệng lúc lắc thanh kẹo chỉ còn 1/3.

__ Bà xã, anh đến thanh thứ tư rồi đấy, không ngán sao? - nó quay sang TỰ cười gượng nhưng lại khiến toàn bộ người đi đường xịt cả lít máu mũi, ôi đáng thương. __ Thì sao ?

__ Ăn như vậy , lát làm sao ăn cơm? - TỰ hỏi, ánh mắt ngập ý cười nhìn nó, cậu nhìn nó ăn cũng thấy ngán, liên tù tì bốn thanh lớn còn gì.

__ No problem.

__ Cái đó ngon đến vậy sao? - hần bị ăn bơ riết cũng không nhin được nữa, thêm vụ cứ xưng ông xã bà xã càng chướng tai hơn. Hần rõ ràng có thua gì nó đâu chứ, tại sao nó cứ luôn được coi là trung tâm vậy (anh thua mọi phần luôn: sắc đẹp. tiền bạc, gia thế, danh tiếng, sức mạnh,... Thôi thì cố gắng lên anh trai)

__ Ừ. - Lại tiếp tục ăn, không màng tới hần gương mặt đang tối sầm và đầy vạch thẳng, bị ăn bơ từ đầu đến cuối luôn. ” Hai người cứ xưng bà xã, ông xã, gay đấy à? Hỏi thì trả lời có một chữ, bộ nói hai chữ thì cậu lẩn tránh ra chết chắc? Cho tôi ăn bơ cũng ít thôi chứ, cả núi như vậy chết tôi thì làm sao? ”. Tất nhiên, những lời này hần chỉ dám gào thét trong đầu thôi chứ nói ra thì bảo đảm xơi kẹo đồng chắc luôn.

Bỗng , nó luồn tay vào túi áo vest rồi lấy ra một đôi găng tay da màu đen khá dài có khóa kéo trông rất găng - tơ . Cả hần và TỰ không hẹn mà đồng loạt mở to mắt, buổi tối mà mang găng làm gì

__ Bà xã định làm gì vậy ?

__ NHẬT PHONG ! - lơ luôn câu hỏi của TỰ, nó quăng vỏ kẹo vào thùng rác trước mặt , giọng nói hơi trầm trầm, lạnh lẽo.

__ Gì vậy..... - chưa kịp nói hết câu, nó kéo tai hần xuống, cổ vặn âm li xuống mức chỉ đủ hần nghe thấy , điều này khiến TỰ cũng như sắp ghen đến nơi rồi. ” bà xã, ông xã vẫn còn ở đây nhé, thân mật như vậy rồi coi anh là không khí luôn sao? Tui giận hai người !!!!! ”

__ Tầm 32 tên, 8 tên dùng dao, 3 tên dùng kiếm, 10 tên dùng gậy, tên cuối cùng dùng võ. Tất cả cao trên 1m80, nặng 60 kg. - chất giọng trầm trầm , đều đều, kèm theo chút nóng cùng hương chocolate phả vào tai hần khiến cơ thể hần bất chợt có điện chạy xẹt qua , lông tơ ở tai cũng dựng đứng lên.” Cái cảm giác này trước giờ chưa từng có cơ mà , không lẽ mình cũng có vấn đề. Không không không thể có chuyện đó được? Chắc là do trời lạnh quá thôi” (anh trai, đang tháyáng 2 đố anh, lạnh nổi gì). Còn đang ngơ ngẩn, chưa kịp tiếp thu hết lời của nó thì từ trong con ngõ họ đang đi xuất hiện bọn côn đồ lao ra chặn đường.

__ Đây mấy chú, có tiền không cho bọn này mượn một ít đi. - Tên cầm đầu, theo nó miêu tả là không dùng vũ khí lên tiếng bốn cột. Lúc này hần mới choàng tỉnh, đưa mắt ” đếm ” thử. ” Chết tiệt, vừa đủ 32 hai thằng, hung khí chúng mang theo cũng giống như cậu ta nói không sai một li. Ngô NHẤT THIÊN, rốt cuộc thì cậu là con người như thế nào ? ”

__ Cho tôi thấy Bloodthirsty là như thế nào đi ! (cái này nghe theo đúng nghĩa là : đánh đi ^^) - quay sang bọn chúng, nó nhếch môi khinh thường - nếu tôi nói không có thì sao ?

__ Chú em , chú học trường TN mà không có tiền sao, có thằng ngốc mới tin ấy , hahahaha... - cả đám cười rũ rượi khiến người đi đường lập tức chạy khỏi đó dù có luyến tiếc trai đẹp đến mức nào đi chăng nữa. Cẩn thận cái mạng của mình còn hơn.

— Vậy có tên thông minh nào cho một kẻ không quen biết mượn tiền không? Chắc hẳn IQ của anh cũng rất cao, tôi đoán nhè chắc là 1 thôi, vì những kẻ ngu thường hay dùng sức mạnh của mình để làm những chuyện vô bổ mà không thêm động não một tí . - nói xong , ánh mắt của nó khẽ liếc sang phía Thiên Tự chan chứa ý cười. Nụ cười của bọn kia tắt hẳn, chúng nghiêng rằng ken kết rồi lao vào nó, nếu để ý kĩ sẽ thấy có 20 tên lao vào nó, 10 tên ở chỗ hắt nhưng phía Tự lại chỉ duy nhất hai tên. Nó đương nhiên không tham gia, cứ hễ tên nào lao tới nó lại trốn sau lưng Tự và hắt, thậm chí có tên vừa lao vào nó đã túm lấy hắt ra mặt còn bản thân lại ung dung dựa tường và...ăn kẹo. Tiếng đánh nhau, tiếng gậy gộc, ánh sáng phản chiếu từ những con dao sắc bén, âm thanh xương gãy liên tiếp, tiếng hét thất thanh của bọn còn đồ khiến nó thích thú vô cùng. Hai tay đút túi quần , lưng dựa hắt vào tường, mắt tiếp tục dán lên những vì sao, miệng lúc lắc thanh kẹo chocolate thứ năm.

Tự lại luôn luôn hét lên mỗi khi có tên nào lao vào nó : ” bà xã cẩn thận !” , câu nói của cậu khiến nhiều tên đang đánh chợt dừng lại, nhìn quanh quất xem ” bà xã ” của cậu đang ở đâu, cái nhếch môi của nó dần trở thành nụ cười hoàn chỉnh và mỗi lúc lại chuẩn hơn. Hắt lại cảm giác máu dồn lên tới não, nó là thủ lĩnh của D.O.D cơ mà, tại sao lại không tự đánh , mỗi lần có kẻ đánh nó là lại túm cổ hắt sang làm bia đỡ đạn khiến hắt suýt bị đánh trúng mấy lần, nếu không phải là thủ lĩnh của Shadow có lẽ hắt bị nó làm cho chết luôn rồi, lẽ nào lí do khiến nó không ra mặt lại là tên gốc kia ư ? Nhưng thật sự là rất quá đáng mà, còn thần nhiên ăn kẹo nữa, nếu không phải vì cái nhiệm vụ phải bảo vệ nó mà ông bố già giao cho hắt tuần trước , có lẽ hắt đã tự ay kết liễu nó luôn rồi (anh làm như giết chị dễ như giết kiến không bằng . Bớt tưởng bỏ đi anh trai. Hắt : nhưng cậu ta đã bị tôi đánh te tua ban sáng còn gì? Nhóc : ờ , cái đó lát nữa anh sẽ biết thôi, keke, lúc đó đừng trách em không báo anh đào lỗ cho anh chui xuống nhé. Hắt : * mặt ngu *)

— Ra đi, người không sợ muối chích thì ta cũng không muốn hong tai vì tiếng đập muỗi bép bép của người đâu.(!!!! Tên nào ” núp ” ngu vậy bây!!)

— Quả nhiên là thủ lĩnh của D.O.D có khác nhỉ, tai cũng nhạy hơn người thường. - cái bóng đen bước ra khỏi bụi rậm bên vệ đường, tay cầm một khẩu súng CZ 75 chĩa về phía nó , nhưng đáp lại cái bóng đen đó là sự hờ hững: mắt vẫn dán lên trời, miệng vẫn ăn gần hết thanh kẹo thượng hạng, tay chân không hề có ý định nhúc nhích, thậm chí vẻ lo lắng cũng chẳng thể khiến gương mặt băng tuyết ngàn thu của nó xuất hiện một cái nhúh mày.

— Không dám , chỉ tại có kẻ khiến tai tôi ngứa ngáy muốn gây chú ý quá nhiều như người thôi. Nhưng ngại có chắc muốn giết ta không? Bằng khẩu CZ 75 đó ? - sự bình tĩnh và hàn khí bức người của nó khiến hắt cảm giác như đang nhìn thấy Thần Chết vậy, hơi khựng bước, nụ cười trên môi cũng chợt giảm đi phân nửa, tay cầm súng ướt át lạ thường , chảy mồ hôi tay rồi. Hắt như không tin vào mắt mình , gương mặt nó như đang che giấu một cái bóng với áo choàng đen dài, đôi mắt màu khói lạnh lùng nuốt chửng màu đen của bóng đêm, xung quanh tỏa ra sát khí có thể bóp nghẹt hơi thở của người cách đó 10 mét. Chân hắt run khê, tay cầm súng cũng chợt lỏng ra , mồ hôi trên trán cũng gần như tẩm rồi, trong lòng hắt lại luôn gào thét : ” bóp cò đi, chỉ cần bóp cò người có thể trở thành kẻ mạnh nhất khi giết cậu ta đó . Chỉ cần kéo tay một lần người sẽ giết chết được cậu ta, rất dễ dàng mà, LÀM ĐI ” nhưng cơ thể hắt dường như chẳng thể di chuyển lấy một mi li mét. Nó bất chợt nhếch môi một cái thật nguy hiểm, cái nhếch môi ấy khiến hắt khê rùng mình, nhắm mắt để xua đi nỗi sợ hãi, hắt đưa súng lên toan bắn thì

.

.

.

.

Nó ..nó biến mất rồi....không thể nào, chỉ một cái chớp mắt còn chưa được một giây cơ mà, nó không thể đi nhanh như vậy được. Bất chợt , một cảm giác lạnh lạnh , nguy hiểm chạm vào thái dương bên phải của hắt , nếu không nhầm thì cảm giác đó là...SÚNG . Một giọng nói lạnh lẽo tràn vào tai hắt, lần hết dùng khí ban đầu.

— Một sát thủ không bao giờ được rời mắt khỏi con mồi của mình dù chỉ một giây. Hãy cảm thấy vinh dự khi người chết bởi khẩu Glock đáng yêu của ta. Mang theo cái tên này xuống địa ngục đi: SÁT THỦ THÔI

GIAN.

ĐOÀNGGGG

PHỊCH

Sau tiếng súng xé toạt cả tiếng đánh nhau của hai anh chàng kia, thân ảnh áo đen ngã xuống đất cùng dòng máu đỏ thẫm, tanh tưởi hòa lẫn vào gió đêm khiến ánh trăng cũng như khó chịu theo, một đám mây cuốn đi ánh sáng rừng rực vàng cả một bầu trời . Nhẹ nhàng nhặt khẩu súng lên, nó mỉm cười nhẹ :

— Mượn nhé ! - rồi thảnh thơi bước về chỗ cũ, trở lại trạng thái ban đầu. Đúng lúc này , cả hấn và Tự cũng vừa bước ra sau khi dọn xong , nhìn thấy cái xác và khẩu súng trên tay nó , Tự hoảng hốt lao đến lật tay chân nó lên xem tới xem lui, riêng hấn trợn trợn nhìn cái xác : ” Thái dương xuất hiện rãnh lớn, xung quang có vết cháy xém tròn tròn. Nhất định là hấn bị bắn ở cự li gần, dí súng vào đầu . Có vẻ khẩu này là GLOCK, khẩu khó xơi trong hàng loạt súng mà sát thủ dùng và không một sát thủ nào dùng khẩu này trong nhiệm vụ , giá của nó không phải là nhẹ đầu đa. Cậu ta dùng nó để giết hấn sao? PHÍ QUÁ ” (OMG, vậy mà còn tưởng..)

— Bà xã không sao chứ , có bị thương không, sao lại cầm súng,của bà xã sao? Còn hấn tại sao lại bị giết vậy, là bà xã giết hử? - Tự hỏi, mắt khê liếc cái xác , mắt ánh lên một nỗi kinh hoàng cùng nghi hoặc, cố giữ giọng nói tự nhiên nhất có thể. Đáp lại Tự là khẩu súng CZ 75 đặt lên ngay thái dương cậu, một giọt mồ hôi trượt dài xuống má , nó ngây ngô trả lời nhưng khẩu súng vẫn không hạ xuống :

— Không, một ân nhân đã giúp bà xã, còn cái này là.. Một Món Qùa.

12. Chap 10 : Nấu Ăn

Sau khi hù Thiên Tự một pha chết khiếp, ba anh chàng hoàng tử của chúng ta lại tiếp tục trở về ký túc xá trước giờ giới nghiêm.

——— phòng của nó và hấn ———

— Bà xã, cần ông xã giúp gì không? - Tự dựa cằm vào vai nó hỏi, nhìn vào dễ hiểu lắm quá.

— Có, gọt khoai tây và củ dền đi. - Không nhìn lấy cậu một lần, nó tiếp tục thái thịt thành miếng thật thuần thực.

— Tuân lệnh bà xã. - chào theo kiểu quân đội thật dễ thương (ôi, con trai mà dùng từ này thì chết quá -.-), Tự nhanh nhẩu lấy dao gọt khoai, thế nhưng vừa cầm lên đã quay sang một câu khiến người nghe suýt đập đầu vào tường :

— Bà xã, gọt sao vậy? - nó lắc đầu chịu thua, vòng ra sau lưng Tự, cầm lấy tay cậu rồi di chuyển lưỡi dao lướt trên củ khoai tây, giọng nói cũng ấm hơn bình thường :

— Gọt mỏng vỏ thôi, nếu đường gọt thẳng sẽ cảm giác ngon và đẹp mắt hơn. Đừng nắm dao chặt quá , nếu dao trượt ra sẽ đứt tay đấy . - Tự cảm giác hơi thở của nó phả vào cổ vô cùng dễ chịu, gương mặt khê ửng hồng vì nhìn thấy được mọi nét đẹp lẫn quyến rũ của nó ở cự li gần như vậy: lông mày , lông mi, mắt mũi, môi và cả làn da đều đẹp như thiên thần, một tuyệt tác bất hủ dù đó là đẹp trai, nhưng ngũ quan nó chưa lạnh lẽo bằng tay nó, thực sự là rất lạnh. Ngón trỏ phải của nó hơi thô thô như rằng nó đã cầm súng rất nhiều năm, tầm 13 năm. ” khoan 13 năm chẳng phải là lúc đó sao, chẳng lẽ...”

Thoảng thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tự đang nhìn chăm chăm vào tay thuận súng của mình, nó vội buông tay ra, cẩn thận một chút sẽ tốt hơn vì những người có kinh nghiệm sẽ dễ dàng đoán ra một người cầm súng trong bao nhiêu lâu chỉ qua tiếp xúc nhỏ. Quay lại công việc của mình, nó mang 6 quả trứng vừa được luộc chín đang ngâm nước lạnh để trên bồn nước rồi nhìn hấn: kẻ vô tư nằm dài trên ghế, hai chân soãi thẳng, vô cùng nhàn nhã ngồi xem ” Nhiệm vụ bất khả thi phần 2 ” -.-

— Này Nhật Phong, lại giúp tôi bóc trứng đi .

— Không biết, bảo tên điên kia làm luôn đi. - tiếp tục xem phim, hoàn toàn không quan tâm đến Thiên Tự đang bốc hỏa:

— Tên kia, người bảo ai điên hả ?? - đang loay hoay bào củ cuối cùng, lại nghe hấn đang mắng mình, Tự hét toáng lên, toan lao vào thì nó chặn lại, lắc đầu ra hiệu bảo dừng lại, còn chưa kịp phản ứng thì nó đã lấy con dao từ bao giờ, một phát.....Phập. Mũi da cắm thẳng xuống mặt bàn gỗ vừa chuẩn 90 độ, lún sâu 1 cm và ngay sát đó là chân của hấn. Toát mồ hôi hột nhìn con dao sắc lẹm đang ” đậu ” sát chân mình ,...chỉ cần lệch 0.5 cm nữa, bảo đảm bây giờ nó đang an tọa trên đùi hấn :

— Trứng nguội rồi , cậu đến sẵn tiện mang trả dao cho Thiên Tự giúp tôi. - rồi lại tiếp tục nấu ăn như chưa từng có chuyện gì xảy ra, để lại hai anh chàng mắt như cá ngỗ.

” Sẵn tiện? Sẵn tiện ? Sẵn Tiện Cái Đầu Nhà Người, nếu chân ta bị thương thì sao hả , tên chết tiệt. TA HẬN NGƯỜI!!!! ” nhưng suy nghĩ lại trái ngược với hành động, hấn mang bộ mặt như sắp giết người, tắt phụt cái tv, tay lăm lăm con dao rồi đặt một cái cốc xuống chỗ Tự. Mắt nhìn mấy quả trứng mà như muốn thiêu rụi nó luôn vậy. Bao nhiêu hình tượng lạnh lùng hấn gây dựng suốt 17 năm qua, chỉ trong một ngày đều bị nó đập đổ sạch không còn một dấu vết. CHẾT TIỆT

—— 30 phút sau ——

Sau một hồi căn phòng rơi vào im lặng, âm thanh duy nhất là tiếng dao lên xuống đều đều trên thớt và tiếng thức ăn sôi sùng sục, giờ đây các món ăn đã được trình bày đẹp mắt trên bàn vừa đủ khẩu phần ăn cho 5 người. Ủa 5 người, tại sao lại là 5 người, chỉ có 3 người thôi mà , tại sao lại tận 5 người?

— Ăn đi , nhìn tôi làm gì ? - nó bắt đầu ăn thì chợt nhìn thấy hai tên kia nhìn mình như sinh vật lạ , hay đúng hơn là tính hỏi ăn vào có ” sao ” không? Vì nhìn chung, tất cả món ăn đều rất đẹp mắt và thơm, có thể so với đầu bếp tài năng nhất luôn đây lại còn nấu 6 món đầy đủ chất dinh dưỡng chỉ trong vòng có 30 phút nên có ” chút ” hơi lo.

— Không ăn thì tôi ăn hết đây.- vẫn tiếp tục ăn, thậm chí là ăn đến chén thứ tư và không có dấu hiệu dừng lại. Tự và hấn cảm thấy yên tâm nên cũng thử một miếng, gương mặt ngay lập tức thay đổi, vẻ lạnh băng của hấn ngay sau khi nuốt xong đã bị đánh bay không còn một mảnh:

— Tại sao bà xã / cậu lại là con trai? - một câu hỏi rất dễ khiến đấng nam nhi chột dạ và nếu nó thật sự là con trai thì có lẽ nó sẽ....

— Nuốt ngay câu nói đó vào nếu như muốn còn có lưỡi để ăn cơm. - tuy lời nói không giận dữ mà trầm nhưng sát khí bức người , ánh mắt lạnh lẽo kia có thể giết chết người đối diện ngay tức khắc :

— Ngon thật đấy, bà xã! - * bật ngón cái *

— Cũng ngon . - ảnh giả bộ chứ thật ra là rất ngon .

— Khen thừa. - 2 chữ đánh bật mọi cảm của hai con người kia. Nhận ra thức ăn quá tuyệt cú mèo, hấn và Tự nhanh chóng lấp đầy cái bụng đói cồn cào của mình và đến khi không thể ăn được nữa thì đã thấy nó bắt đầu hết chén thứ 8 (!?!), rốt cuộc nó ăn bao nhiêu mới no, dạ dày của nó dài bao nhiêu gang vậy ?

— Bà xã, bộ ăn chưa no sao ? - Tự buông đũa nhìn nó mà nhin không được tò mò hỏi, nó vẫn ăn rất ung dung như là định sẽ không bỏ thừa miếng nào (vâng, chị ấy là người vốn quy tắc mà, tuyệt đối sẽ không dừng ăn cho đến khi nào không còn thức ăn nữa mà thôi)

— Sắp no thôi. - vẫn tiếp tục ăn.

— Bà xã nhin đói 3 ngày rồi hả ?

— Không, mới hai ngày thôi. - thản như không phải chuyện của mình , cơ mà chị ấy nói thật đấy .

— Tại sao vậy? Không lẽ bà xã tuyệt thực? - tuổi dậy thì dậy cả tò mò nè.

— Biết Gin, KT, Subaru, Big Bang, NT, LT không ? - đột nhiên nó lại hỏi một câu rất chi là liên quan. Tự và hấn nhìn nhau rồi gật đầu một cách khó hiểu:

— Sáu công ty mạnh nhất của Mỹ, Anh , Nhật đó, ai mà không biết chứ .

— Vậy có biết chủ tịch của sáu công ty đó không? - lúc này thì nó đã ăn xong và đang chuẩn bị dọn dẹp bếp .

__ Ở hình như có thấy mặt nhưng danh tính, thân phận thì lại hoàn toàn không ai biết , tuy vậy cả sáu công ty đều không hề gặp trục trặc gì cả, lại còn được các lãnh đạo của thế giới khen ngợi. Chỉ biết họ có gương mặt cực kì soái ca. - hần thao thao bất tuyệt về mặt rất vui vẻ, tay vụng về rửa từng chiếc đĩa (bị ép đó ạ) tất nhiên rồi, phong cách làm việc của họ khiến hần cực kì nể phục. Tự ngồi vùn vè cầm , tay còn lại lau lau chiếc đĩa hần vừa rửa úp vào kệ (anh này thì hoàn toàn tự nguyện) :

__ Dù không có thông tin về danh tính nhưng họ đều không có một chút vết nhơ nào trong thương trường , rất trong sạch. Mà chi vậy bà xã?

__ Chúng đều thuộc quyền sở hữu của tôi . - ngắn gọn nhưng dễ khiến người ta giật mình mà chết.

__ HẢ???????????? - đồng thanh, Tự thì suýt chút nữa buông luôn chiếc đĩa, cũng may mà nó đỡ kịp, đặt lên kệ với tốc độ ánh sáng !!!

__ Một mình làm chủ tịch sáu cái công ty , sức đâu mà chịu nổi. - hần có vẻ hơi tin tưởng, tin đồn chuyện Ngô gia chỉ cần nói nhúng tay vào thì hiệu suất làm việc , chỉ số thành công tăng lên 70 % so với bình thường . Với sự thiên tài của nó thì có làm chủ mười công ty cũng là ” chuyện hiển nhiên”.

__ Vì vậy cậu mới có cơ hội đánh tôi chứ ? Không tin thì xem cái này đi . - nó đến bên máy fax vừa nhận được một tin nhắn đưa cho hai tên kia, rồi ung dung cầm trái ổi ngồi trên sofa xem phim . Vừa nhìn vào tờ giấy , có bốn con mắt sắp lọt trông:

Ngày 1 - 2 - 2015 . Ở Mỹ

7:00 : duyệt toàn bộ dữ liệu của Gin (c.ty chuyên về thiết kế nội thất) trong 1 tháng tới.

8:00 : gặp đối tác ở nhà hàng Green.

9:30 : kiểm tra trình độ, công tác làm việc của nhân viên

10:00 : Kí hợp đồng với MAX .

11:00 : ăn trưa, nghỉ ngơi.

11:30 : sang công ty NT (chuyên về khách sạn , cũng ở Mỹ) làm những việc tương tự như trên.

15:00 : công ty KT (chuyên về máy móc, công nghệ thông tin) làm việc tương tự.

19:00 : công ty Subaru (chuyên về nước hoa, Nhật) duyệt hồ sơ trong một tháng tới , kí hợp đồng với BJ, Ayato.

20:00 : ăn tối cùng con gái của Ayato.

21:00 -> 24:00 : tiếp tục những công việc như trên.

00:30 : công việc riêng (thực ra là đi xem quán bar ở Nhật và ” thăm ” mafia FI)

Ngày 2 - 2 - 2015

05:00 : chỉnh sửa lại các thiếu sót trong hợp đồng, xem xét các mẫu sản phẩm mới

09:00 : họp hội đồng quản trị về...

11:00 : sang Big Bang (Anh Quốc) tất cả các công việc cũng như trên kể cả việc riêng.

Ngày 3 - 2 - 2015

07:00 : khởi hành về .

09:00 : trở về NT để gặp đối tác quan trọng .

10:00 : đến trường .

__ Bà xã, cái.. cái . này là thật hả , không đủ một tiếng nghỉ ngơi, bộ là người máy chắc ? - Tự thốt lên kinh ngạc, người bình thường thì nhập viện chắc rồi.

— Ừ, cũng sắp ngắt nếu như hôm nay không phải đánh nhau với một kẻ hiếu thắng. - Nhật Phong hoàn toàn không thể nói lời nào, cả người run lên bần bật vì tức giận: ” chết tiệt, hai ngày không nghỉ ngơi vậy mà cậu ta có thể đánh mình bị thương không ít , nếu không kiệt sức thì mình thua thảm rồi . Người chắc chắn không phải người . Tên chết tiệt Ngô Nhất Thiên.

Sau một hồi ăn cơm ké, xem phim ké , ngồi sô pha nhờ , rốt cuộc Tự cũng chịu lết mông về phòng mình, trong khi phòng cậu ta mang số 68 nghĩa là ngay kế bên. Nó toan nhắm mắt ngủ thì tiếng thầy hiệu trưởng vang lên trong dãy kí túc xá:

” Tất cả các em nam sinh khối 12 nghe đây, sáng mai các em sẽ tham dự đại hội thể thao với trường nữ Lobelia. Đúng 7h phải tập trung đầy đủ trước sân, CHÚC CÁC EM NGỦ NGON ”

” Lobelia, ngày mai chắc chắn sẽ rất thú vị đây ! ”

.

13. Chap 11 : Tham ” Ăn ”

Sáng, cả trường đang nhao nhao vì sắp gặp nữ sinh trường Lobelia thì lại có một tên nằm ngủ như chết, chần quăn chặt người như khúc chả vậy. Một chiếc bóng đổ dài xuống phía chiếc giường, một phát và....chiếc chăn đã nằm ở gócmột cảnh tượng vô cùng đẹp mắt đã diễn ra :

— Lâm Thiên Tự thức dậy mau , sắp khai mạc rồi. - đáp lại nó là tiếng thở đều đều của cậu và...nude bán thân, ý tôi là cậu ta không hề mặc áo, cũng còn may là có chiếc quần tây. Và theo kinh nghiệm dùi mài truyện Hàn thì có lẽ lúc này nữ chính sẽ la lên, mặt đỏ như cà chua lao ngay ra ngoài, nam chính cuống cuống phi như tên bắn vào nhà tắm. Đôi bạn trẻ sẽ ngại ngần không dám nhìn mặt nhau . Thế nhưng, nhóc đây thuộc dạng ” cấm ” tiểu thuyết Sến, chỉ cần đọc đến đoạn ” SẾN ” là phần cơm tối sẽ lập tức ra đi tìm đường cứu nước nên sẽ tuyệt đối không có dấu.

— Ừm...ừ..bà xã ...cho..ông xã ngủ tí đi mà. - Tự lười biếng quờ quạng chiếc chăn yêu dấu của mình, mắt không buồn mở ra , hoàn toàn chẳng có tí dấu hiệu ngại ngần . Nó thì tất nhiên không xi - nhê, đưa mắt quét khắp người Tự, đặc biệt là ở bụng của cậu ta. Sáu múi đàng hoàng nha nhưng thật sự vẫn chưa bằng tên Nhật Phong kia, làn da lại trắng ngần không tí vết .

Nếu so sánh cả ba thì nó có vẻ đẹp của ác ma , Nhật Phong có khí chất của một người đàn ông trưởng thành thì Tự chính là hiện thân của tiểu thiên thần. Gương mặt cực kì nhí nhảnh , khi ngủ lại càng khiến con gái xị máu mũi thành dòng, Căn bản là nó cũng không cưỡng lại được, chống một tay lên thành giường , nó khẽ cúi xuống hôn nhẹ vào mắt Tự, dịu dàng lên tiếng :

— Ông xã, dậy mau. - nhìn nó hệt như vợ hiền đang đánh thức chồng mình dậy đi làm vậy.

Cảm thấy có làn hơi ấm chạm vào mắt mình , Tự mở nhẹ mắt , gương mặt nó ở phạm vi gần nhất tim cậu hẫng đi một nhịp . Đôi mắt của nó như chứa cả tỷ tỷ nỗi buồn, thật hút hồn người khác. Lông mi dài và dày lạ thường , đôi môi mỏng hồng hào mỗi khi nhếch môi lại càng khiến đối phương như không thấy gì ngoài chủ nhân của nó. Cậu hơi nhồm đậy, tay ôm eo nó rồi ghì xuống giường chưa đến 2 giây. Đặt đầu nó gối lên cánh tay mình, chân lại khóa chặt chân nó, bảo đảm mấy bạn hủ nữ mà thấy cảnh này thì có thể viết được 1001 câu chuyện về Boys love luôn đó chứ.

— Bà xã,... em ầm thật đó..đừng đi đâu cả .. không thôi anh không kìm chế được mà ” ăn ” em mất . (cách xưng hô của anh ấy có hơi biến thái mộ chút, thông cảm nha) - Tự dùng giọng khêu gợi nói vào tai nó , mắt nhắm, chân kéo sát người nó vào cơ thể . Càng siết chặt nó hơn, Tự càng cảm thấy sợ nó biến mất như cơn gió, cậu sợ điều đó lắm.

Nó không hề phản kháng , quay người lại đối mặt với Tự, hai tay bị giam trong ngực cậu cũng nhanh chóng thoát ra, di chuyển dần lên mái tóc Tự, luồn nhẹ ra sau gáy vò vò thật thích thú , hệt như đứa trẻ tìm thấy đồ chơi mới . Những lọn tóc mềm mượt đậm mùi Romano xen qua từng kẽ tay của nó rất thoải mái. Tuy nhìn Tự có vẻ trẻ con nhưng cậu ưa sạch sẽ không thua gì nó đâu nha , đặc biệt là mái tóc đó. Cảm giác

còn hơn cả lụa, không nhờn rít , không quá rối, hương thơm nam tính quyến rũ chết người. Mái tóc đã rơi rồi bởi nay nhờ tay nó mà vừa suôn một chút đã rối như ổ quạ!!! -.-

— Ừm..ừ..bà xã..để anh ngủ đi . - Tự lười nhác chụp lấy bàn tay đang ” quấy rối mình, siết chặt nó hơn, đặt tay nó ở cổ hơi thở lại đều đặn như trước, ngủ nhanh quá, nó lại tiếp tục sự nghiệp của mình, vò tóc khí thế. Nhưng nếu cậu có thể mở mắt ra bây giờ chắc chắn sẽ ngất luôn tại chỗ vì gương mặt của nó không khác gì một đứa trẻ , môi nở nụ cười chân thật không chút giả tạo, cả gương mặt như sáng bừng lên. Vẻ lạnh lùng thường ngày cũng tan biến không còn một vết tích, vẫn vô tư vò tóc cậu , nét cười càng ngày càng trở nên rõ rệt.

Vô tình, tấm màn cửa khẽ chuyển động để một ánh nắng chiếu vào mắt, cậu khẽ chớp mấy mi, ánh nắng đã bị che khuất nhưng sao cậu lại thấy chói mắt như vậy vì nụ cười của nó chẳng? Con người băng lãnh kia có thể cười tươi hơn cả nắng như vậy sao?

Thấy Tự mở mắt, nó dừng động tác, môi ngay lập tức thu lại nụ cười, vẻ mặt băng tuyết ngàn thu hiện hữu :

— Dậy đi.. ô... - câu nói còn chưa thoát ra hết đã bị Tự nuốt trọn, một tay cậu giữ chặt gáy nó, tay còn lại luồn xuống mở cà - vạt ra. Cậu cảm thấy vô cùng phấn khích, đôi môi hồng bị cậu gặm nhấm như kẹo mút, ma sát đến đỏ rực lên. Chiếc lưỡi nóng cạy mở miệng nó, tiến thẳng vào trong, không ngần ngại thám thính xung quanh rồi tiếp tục ma sát lưỡi nó. Cậu có thể cảm nhận được nó vừa ăn kẹo sôcôla, hơi đắng một tí nhưng lại quyến rũ đến khó tả.

Cơn ngủ dường như bị đánh bay, Tự ép chặt nó hơn, đến nỗi không một con kiến có thể chui lọt . Tay giắt chiếc cà - vạt ra khỏi cổ, lưỡi tiếp tục ma sát mạnh mẽ, chân khóa chặt nó, thoăn thoắt mở cúc áo nó ra . Lưỡi càng khuấy động nhanh hơn, ép nó phải đáp trả. Nó cuốn lưỡi cậu vào sâu bên trong, đáp trả thật nhẹ nhàng nhưng lời cuốn một cách kì lạ, nụ hôn hôn qua có lẽ không thể bằng nụ hôn này. Nồng cháy mà chuyên nghiệp. Chiếc lưỡi đi qua miệng cậu tiếp tục đùa giỡn đến khi dường như là không thể nóng hơn được nữa.

Ba phút đã trôi qua , hô hấp của nó gần như bị nghẽn lại, đôi mày thanh tú khẽ chau lại, nó đưa tay toan đẩy cậu ra để hít thở thì...Bật...ý định của nó đã bị Tự nhìn thấu và ngay lập tức phản công. Cậu đối tư thế ép chặt nó dưới thân mình, hai tay bị kim hãm hay nói chính xác hơn là không có lối thoát. Nhưng thật sự nếu nó muốn đẩy Tự ra dễ như búng một con kiến(quá phũ) và có lẽ lúc này cậu đã ôm hôn đất mẹ thấm thiết rồi. Tuy nhiên, nó đang cố không cho cậu biết việc mình có vô nên cần bản không chống cự. Lưu luyến thêm chút nữa, cậu buông môi ngậm nhìn cơ thể nó phập phồng lên xuống mà hút không khí, gương mặt cậu bắt chợt đỏ lên :

— Bà xã,.. học .. anh muốn ăn em - giọng cậu khàn khàn, mị hoặc, môi hướng tai nó, chậm chạp liếm quanh rồi di chuyển dần xuống cổ, hai cúc áo đã được cởi ra từ lâu, in một dấu hôn thật đậm rồi chạy như bay vào nhà tắm. Chậm thêm chút nữa cậu sẽ thật sự ” ăn ” nó mất, đúng thật là cậu đang trở nên tham ăn quá mà.

14. Chap 12: Dương Ngọc Ly Và Trương Lục Chi

Bà xã, sao em không mang cà - vạt vào ? - Thiên Tự đến bên bàn ăn, một bữa sáng với cơm, thịt, rau củ, một cốc sữa và quả táo. Thịnh soạn, chế độ dinh dưỡng vô cùng hợp lí.

— Là ông xã tháo ra thì phải thắt lại chứ ? Hơn nữa, bên dưới có tầm 300 nữ sinh, chắc họ rất thích hình ảnh bà xã như thế này. - Nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ , hai tay chống lên thành giường vô cùng lãng tử, câu nói của nó mang vẻ lạnh lẽo nhưng lại có ý khiêu khích đối phương . Tự cũng thuộc dạng có mức ” ghen ” cao liền lao đến thắt cà - vạt cho nó.

— Chặt quá . - nó cau mày, muốn siết cổ nó hay sao mà siết chặt vậy chứ?

— A, xin lỗi bà xã . - Tự luống cuống nói lỏng ra , mắt lại nhìn chăm chăm vào vết hôn của mình mà đỏ mặt. Ngược lại nhìn thấy môi nó vừa sưng vừa đỏ, cả người cậu lại càng trở nên nóng hơn. Dời mắt ra phía sau , tai phải của nó có vết răng mờ mờ, đầu cậu có dấu hiệu sắp bốc khói .

__ Bà xã, xin lỗi vì đã tấn công em như thế. - giọng cậu trở nên áp úng vô cùng, cả tai, mặt đỏ như trái cà chua, trông đáng yêu không chịu được. Tấn công người ta rồi còn bảo ” ăn ” mặt thì lạnh như băng vậy mà bây giờ giống thiếu nữ mới lớn thế (Tự : này, ta là nam nhi đàng hoàng nha. Nhóc : ầu men, xin lỗi em NHẦM ấy mà * cười đều *).

__ Tại sao lại xin lỗi, chuyện đó bình thường mà . - nó đứng thẳng dậy , mở tủ lạnh lấy ra chai nước suối tu ừng ực như chết khát ba năm rồi vậy. Tự vừa ăn vừa nhìn nó mà ghen cả cơm, từng ngụm nước tràn xuống cổ họng thật...quyến rũ .

————— Sân Trường —————

__ Á , anh Nhất Thiên !!

__ Trời ơi, Nhất Thiên bằng xương bằng thịt.

__ Nhất Thiên, nhìn về phía em đi.

__ Aaaaa, Nhất Thiên , em có mua tạp chí của KT này , anh thật là tuyệt đấy ạ .

__ Á Nhật Phong, em yêu anh !

__ Thiên Tự, kết hôn với em đi .

__ Trời ơi, bộ 3 Ngô , Lâm , Hoàng.

Trong vạn tiếng Nhất Thiên mới nghe được trăm tiếng Nhật Phong và Thiên Tự, đáng thương đáng thương. Hơn nữa, nó có vẻ không hề nghe thấy gì bởi chiếc tai nghe cách âm hoàn toàn thì phải.

__ Bà xã , KT không phải công ty mà em làm chủ tịch sao? - Tự mượn cuốn tạp chí mà nữ sinh kia và hét lên, ngay trang bìa đã thấy nó với gương mặt vô cùng lạnh lùng, bộ trang phục men không tưởng nổi: áo thun trắng khoác thêm một chiếc áo da rách tả tơi , đôi boots da màu đen có những đường viền màu tím trắng , tay đeo đầy phụ kiện, mái tóc được làm hơi rối lên nhuộm một ít màu đỏ trông mà không cưỡng nổi, thật quá ngẫu. Chưa hết, bên cạnh nó còn có một cô gái tóc vàng mắt xanh , mặc bộ trang phục không khác gì nó, đôi tay choàng lấy tay nó rất thân mật . Tự lật trang tiếp theo, bộ trang phục của nó đang mặc vừa tung ra đã cháy hàng , chỉ trong chốc lát đã bị mua sạch.

__ Ừm, nhưng vì khá hứng thú với ngành người mẫu nên cũng có nộp đơn vào làm người mẫu. , - nó rất vô tư trả lời khiến hấn và Tự không ghen mà đồng loạt há hốc, làm nhân viên tại công ty của chính mình thật sự là quá sốc luôn ấy chứ .

Sân trường ngày càng chật hơn với vô số chiếc BMW, AUDI, Maybach ra vào đến chóng mặt. Toàn bộ đều là con cái của các thương nhân, xã hội đen kinh tế chỉ tăng không giảm (nhưng Ngô gia vẫn luôn đứng nhất).

Nói sơ qua trường nữ LOBELIA nhé : một ngôi trường có nội quy vô cùng nghiêm khắc, nữ công gia chánh, may vá thêu thùa, nghi lễ, trình độ tiếng anh, phải từ hạng B trở lên. Đồng phục phải luôn đúng quy định, bạn thử cắt váy mà xem, chắc chắn cơ hội vào đại học của bạn chỉ còn 70% với điều kiện là tất cả các môn thi phải qua 91 điểm . Phương pháp dạy của trường được coi là tốt nhất - đồng hạng với trường LICGHT (tiếng Đức nghĩa là ánh sáng).

Trở lại với đám nữ sinh đang la hét ầm ĩ thì đám nam sinh cũng chả kha hơn bao nhiêu , họ như lâu ngày chỉ gặp ” đồng loại ” nên hoocmon dậy thì hoạt động hết công sức, nam thì liên tục huyết sáo, nữ lại bắn trái tim liên tục, hoàn toàn quên mất quy tắc đã từng học, sân trường ngày càng náo loạn vô đối.

Bọn hấn lại là trung tâm nên không thể nên không thể nào tĩnh lặng hơn được nữa, hấn cau mày khó chịu, lườm một phát khiến mấy cái đuôi ông ẹo không dám tiến nửa bước. Tự cười nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại phát ra lửa nhìn mấy cô nàng mà hận không thể hốt hết mà quăng vào thùng rác (tác quỷ đội lốt thiên thần nè mọi người)

__ Anh Ngô Nhất Thiên ! (ôi, ai mà dám gọi cả họ lẫn tên chị ấy thế kia --)

Hấn và Tự quay lại nơi vừa phát ra giọng nói eo éo như con heo bị chọc tiết, riêng nó vẫn tiếp tục ăn kẹo hoàn toàn không quan tâm. Đám nữ sinh đột nhiên dừng lại, tự động dãn ra hai hàng, miệng liên tục xì xào

về con người kia,. Một thân ảnh yếu đuối đang bước nhanh mà không , phải là chạy về phía nó mới đúng. Hần ngạc nhiên thốt khẽ :

_ Trương Lục Chi !!!

_ Lục Chí ??? - Tự đứng nạy bên cạnh mà cũng gọi sai tên.

Lục Chi chạy đến toan ôm lấy nó thì nó đã lách người sang hướng ngược lại khiến cô ta ôm hụt.

_ Nhất Thiên tại sao anh lại như thế, em đẹp như thế này mà anh lại nở tránh né em sao ? A, em biết rồi , anh muốn chủ động chứ gì , đáng yêu quá đi. - cái chất giọng ẻo ợt, eo éo như con heo chọc tiết ấy khiến mọi người không khỏi rung mình, phần cơm sáng cũng sụt ra đi tìm đường cứu nước rồi.

Ả ta thấy nó đứng yên liền lao đến tấn công, nó dùng ngón trỏ chỉ vào trán ả, đúng hơn là đẩy ra bằng một ngón tay, giống như muốn nói rằng : ” Thứ ghê tởm như cô, tôi không muốn chạm vào chút nào .” nhưng Nhất Thiên lại là người vô cùng kiêu lời, nhìn ả son phấn dày đặc, nước hoa cả lít trên người, nó nhú mày nín thở một lúc, ánh mắt hiện lên tia chán ghét vô cùng , chất giọng lạnh trên từng chữ khiến đối phương không lạnh cũng run :

_ TRÁNH - RA . - Hai tay ả ngắn nên không với tới được , thêm sự kinh ngạc vì hai chữ nó vừa nói, tay ả buông thõng xuống bất lực. Rồi đột nhiên ả khóc bù lu bù loa cả lên, khiến tiếng cười ngày càng lớn hơn :

_ Oa oa, Nhất Thiên ... anh ác lắm..hức hức, em nhớ anh vô cùng , vậy mà anh lơ em như vậy sao ? Hức hức ..em yêu anh..hức..và em biết anh..cũng yêu em mà ... - thật sự là ả quá ATSM rồi, nhiều nữ sinh nhìn ả cười khinh bỉ, nam sinh nhìn thấy bộ mặt trơ trên đó cũng vỡ mộng.

_ KHÔNG - HỨNG - THỨ - VÀ - CƯ - XỬ - CHO - GIỐNG - CON - NGƯỜI - ĐI. - nó nhún từng chữ một, tuy giọng nói nhỏ nhưng vẫn đủ cho đám nữ sinh gần đó nghe thấy, họ cười thích thú, nhiều người còn mang điện thoại ra chụp, 1 giây sau đó, mạng xã hội tràn lan các tin tức :

” Trương Lục Chi trơ trên tán tỉnh Nhất Thiên của Ngô Gia và bị từ chối thẳng thừng. ”

” Em yêu anh và em cũng biết anh yêu em? Trương Lục Chi còn giả chiêu nước mắt cá sấu. Thật đáng khinh thường. ” - và vô số những tin tức khác. Mọi người còn đang lầm rầm vào khai mạc lễ thì nó lại đứng yên tại chỗ, mắt nhìn ra phía cửa, dáng vẻ như chờ đợi ai đó :

_ Làm gì mà chưa tới nữa. - câu nói vừa dứt, một chiếc Limo trắng đỗ xích trước cổng, cả nam lẫn nữ sinh hét ồm ồm cả lên :

_ Dương Ngọc Ly, cậu ấy đến rồi.

_ Ngọc Ly, nữ thần của tôi!!!

_ Ngọc Ly ! Ngọc Ly !

Một đôi chân dài tấp, thon gọn bước nhanh xuống, lao về phía nó nhưng không phải bằng đôi giày cao gót mà là một đôi Nike vừa có mặt trên báo sáng nay, chất giọng trong trẻo, nhưng chừng chặc vang lên :

_ NHẤT THIÊN !

15. Chap 13 : Đại Hội Thể Thao

_ NHẤT THIÊN.

Cái bóng đó với giọng nói không hề ẻo ợt mà còn chừng chặc như người lớn. Một đôi tay dài, trắng quàng qua cổ nó, đu thẳng lên người nó luôn, đôi chân dài nhấc khỏi mặt đất. Cả trường có gần 1000 học sinh có hầu hết đều rớt hàm không thương tiếc . Không sốc cũng lạ, chạm vào đã khó mà còn đu một phát lên thẳng lưng nó, nó lại chẳng có ý định từ chối như đối với Lục Chi.

Dương Ngọc Ly

Cao: 1m 78

Bạn thân nhất của nó hay đúng hơn nó là người bạn đầu tiên của cô - chủ nhân của ngôi trường Lobelia. Tính tình không hề hiền , lạnh tựa nó nhưng không thể lạnh với nó Sở trường dùng dao và roi da. Thân hình, chuẩn không cần chỉnh, đơn giản vì chị ấy là người mẫu. Không bao giờ ăn mặc kệch cỡm, son phấn quá đà, cái này là nó bắt buộc.

_ Nhất Thiên, tớ nhớ cậu quá à ! - Ngọc Ly vươn người tới trước, thích thú cọ cọ vào nó, thật sự là trông đẹp đôi chết đi được.

_ Ngọc Ly, buông ra tớ giết cậu bây giờ. - giọng nó vẫn sắc lạnh nhưng ánh mắt lại vô cùng dịu dàng.

_ Hi, chết dưới tay cậu tớ sẵn sàng chết mà. - Ngọc Ly buông cổ nó ra, toan hun một cái thì bị nó chặn lại nhưng không giống với Lục Chi, nó dùng hai tay áp lên má cô nàng, không cho cô di chuyển. Ngọc Ly chu môi nũng nịu như con mèo, nhờ tay nó áp chặt mà nhìn cô bầu bĩnh hơn bình thường và cũng nhờ vậy mà sân trường ngập máu mũi.

_ Được thôi, tớ sẽ giết cậu sau vậy. - nó mỉm cười, một nụ cười làm sân trường mù mịt cát bởi hàng loạt nữ + nam sinh đổ rầm rầm, sức sát thương quá cao rồi. Phía xa xa mà khôn hề xa, có hai con người sắp tăng xông máu mà chết, hân: " cậu dám đối xử với em gái (họ) của tôi như vậy sao? Tôi hận không thể giết chết cậu ngay bây giờ đây?" ; Tự : " bà xã, em hất Lục Chi đi khiến anh rất vui, nhưng em cười với cô gái này, anh tuyệt đối không tha thứ. " (không tha thứ thì anh làm gì được chị ấy, IQ có 67 mà bày đặt)

_ Nhất Thiên, tớ muốn hôn cậu. - Ngọc Ly nũng nịu, mắt long lanh chờ đợi.

_ KHÔNG. - như biết trước nói vậy , cô rút trong cặp ra một đóa hoa....kẹo mút vị sô-cô-la của Pháp, ở giữa còn có một viên kẹo hình trái tim màu đen làm bằng Dark chocolate (sô-cô-la đắng).

_ Vậy trao đổi, cậu sẽ có đóa hoa ngọt ngào này nếu cho tớ hôn một cái vào... môi. - cô đá mi tinh nghịch , riêng nó vẫn đang mơ màng nơi nào đó cùng bó kẹo to đùng kia, môi vô thức thốt ra:

_ Vào má thôi. - bị hấp dẫn thật rồi, nó thật sự bị hấp dẫn mất tiêu rồi, con người băng giá như thế đấy.

Ngọc Ly nhón lên (vì chị cao có 1m77 thôi mà Nhất Thiên lại cao tận 1m 85. Ngưỡng mộ dã man, cao như chị thì em ngang ngực chị thôi còn gì) hôn một cái thật sâu vào má nó. Và một lần nữa sân trường lại hứng chịu bão cát.

_ Áaaaa, Ngọc Ly không được mà!!! - nam sinh

_ Nhất Thiên, sao anh lại dễ dàng như vậy, thiên thần của em????? - nữ sinh

Và vô số những tiếng la hét như bị chọc tiết vậy. Nó vô tư hít hà bó hoa kẹo, rút lấy 4 cây kẹo mút, lột vỏ,...nhét vào miệng Ngọc Ly, Thiên Tự, Nhật Phong, cây to nhất, ngon nhất lại nhàn nhã chui tọt vào miệng nó (Nhóc: chị đúng là ích kỷ, keo kiệt quá!!! Thiên : * lấy một cây kẹo, bóc vỏ, nhét vào miệng tác giả* Cho đó. Nhóc : * cứng họng vì... kẹo ngon quá ! *)

Sau một tràng phát biểu dài như biển từ hiệu trưởng của hai trường, đại hội thể thao bắt đầu với môn bóng chuyền, đội hình như sau:

_ Black (đội nó): Nó, Ngọc Ly và 3 nam khác.

_ Red (đội Tự và Hân) : Lục Chi và 3 nam nữ khác.

Tự lại buồn hiu khi thấy nó cùng Ngọc Ly cứ bám nhau suốt, lúc này mới hôn người ta mà bây giờ đã ngoại tình rồi. Hân lại đưa ánh mắt khiêu khích nhìn nó như kiêu : " Đồ quái nhân, tôi nhất định sẽ không thua cậu, tôi sẽ cho cậu thua một cách tức tưởi. ". và suy diễn về mặt vừa khóc vừa động tay xuống đất của nó mà chột cười như điên trong lòng, suy nghĩ bay cao bay xa và bay luôn rồi.

Bất chợt nó quay sang đút vào tay hân một mảnh giấy, hân lại tưởng thư khiêu chiến nên đắc chí ra mặt, 5 chữ khá to được ghi rất ngay ngắn và sạch đẹp khiến hân suýt ói máu :

_ TÔI KHÔNG PHẢI QUÁI NHÂN .

” Đồ lập dị, quái nhân, quái vật, quái thú, quái thai, người ngoài hành tinh, sinh vật lạ. Ta nguyên rửa nhà người . ” - Hấn bóp chặt mẫu giấy trong tay như hận không thể bóp nát nó như bây giờ (chắc chắn sau này anh sẽ suy nghĩ lại.) Cuộc thi bắt đầu với môn bóng chuyền cả nam và nữ đều tham gia chung, hấn rất hăng hái đánh bại mọi đối thủ để cạnh tranh với nó, nhưng ngay khi cuộc chiến bắt đầu mới thực sự trở mắt, các nam sinh khác đều mặc áo cộc tay hoặc ở trần , riêng nó lại mặc một chiếc hoodie cộc tay màu đen có số 0 và chiếc quần thể thao cũng màu đen nốt. Thực sự là quá kín đáo nhưng bắp tay của nó..vạm vỡ quá vậy ? Hấn cảm thấy hơi xuống tinh thần , nhìn bề ngoài của nó vẻ như một đứa con gái vậy mà tay nó còn cơ bắp hơn cả hấn.

Trận đấu diễn ra khiến mắt hấn suýt lệt tròng , nó cùng Ngọc Ly phối hợp ăn ý vô đối, cô nàng đó không khoe da thịt, không yếu điệu ngược lại còn chơi rất nhiệt tình. Phía bên hấn, Lục Chi đang chơi trò ” né bóng ”, hề trái bóng nào bay tới lại la toáng lên mà né như né ma vậy.

Tỉ số cuối cùng 151 - 0 , đội hấn thậm chí không thể ghi được một bàn. Môn thứ 2 là chạy tiếp sức, nó là người mang gậy , lại rất thành thạo ăn kẹo mút, trong khi đó hấn lại khởi động vô cùng chậm chạp. Ngọc Ly đưa gậy cho nó , có vẻ như cô nàng không mệt như mấy cô gái khác. Nó cầm lấy gậy nhưng vẫn chưa có dấu hiệu chuyển động như là đang đợi hấn, đúng vậy thật ngay khi hấn vừa cầm gậy nó đã biến mất (?!!!). Hấn nhìn lại mới nhận ra nó đã chạy được nửa đường đua, hấn quyết không thua cuộc càng tăng tốc hơn, nhưng tiếc là nó đã về đích khi hấn mới chạy được một nửa.

Lần lượt chạy bền, nó lại thắng .

Bóng đá : nó và Ngọc Ly ghi 30 bàn, hấn và Thiên Tự giỏi lắm cũng chỉ 8 trái vào, 30 - 8 - thua thảm.

Bóng rổ : 155 - 61.

.. quái vật....

Môn cuối cùng là bơi, Thiên Tự từ đầu nhìn nó và Ngọc Ly thi đấu cùng nhau vô cùng ăn ý, đoạt hạng nhất liên miên, nên vòng cuối cùng này cậu nhất định phải thắng, Nhật Phong cũng đã thấm mệt, muốn hay không thì cậu vẫn phải thi thôi. Nhưng vòng thi này nó lại không thể tham gia vì không mặc đồ bơi . Nhìn thấy Thiên Tự tham gia nó không khỏi nhíu mày :

_ Thiên Tự, cậu thi sao ?

_ Ừm , ông xã muốn thắng . - Tự cười gượng, có lẽ cậu đã thực sự giận nó mất rồi .

_ Nhưng cậu không biết bơi? - nó thẳng thừng đấm chính, hấn khí phút chốc tăng vùn vụt không phanh .

_ Sao em biết , anh chỉ muốn thắng, không biết bơi cũng không quan trọng lắm, chỉ cần thắng là được rồi .

_ Tôi không muốn cậu thi , bảo người khác tham gia đi

_ Không, ông xã sẽ thi và nhất định sẽ thắng. - Tự kiên quyết , nhưng sự kiên quyết đó đang mang tới một kết cục không mấy hay cho những ngày sắp tới của cậu rồi .

16. Chap 14 : Hoa Hồng Có Gai

Đại hội thể thao diễn ra từ đầu đến cuối đều sôi nổi và hào hứng , tất nhiên họ lại càng hào hứng hơn khi có 4 mỹ nam mỹ nữ cùng tham gia chung như vậy. Nhưng bầu không khí đó lại bị một kẻ ngốc phá tan tành.

Cậu cương quyết, nó không trả lời, chỉ ném lại ánh nhìn tức giận rồi đi đến phía Ngọc Ly.

_ Cậu ta hoàn toàn không có kinh nghiệm bơi, mà lại muốn thắng đến vậy sao ? - cô nhếch môi khinh thường, tay nhanh chóng tháo một que kẹo ăn ngon lành, dường như Thiên Tự trong mắt cô không có tí trọng lượng nào , ngược lại còn như cái gai nữa.

_ Là kế hoạch của “hấn”thôi. - nó lại phát ra một câu chưa đến 10 từ.

Cuộc thi bắt đầu trong tiếng reo hò cổ vũ ầm ĩ của bọn con gái chỉ duy nhất một lí do thôi : hấn và Thiên Tự ,mặc đồ bơi khoe body chuẩn không cần chỉnh. Tiếng còi vừa vang lên, Tự nhảy xuống, bơi khá vụng

về và nhanh chóng bị các đối thủ bỏ lại phía sau. Bất chợt, cậu vùng vẫy loạn xạ trong hồ, chân trái của cậu lại không hề cử động : chuột rút rồi.

_ Thiên Tự, anh ấy bị sao vậy ?

_ Tự, anh ấy bị chuột rút rồi. - tiếng nhao nhao ngày càng nhiều, mọi người đều ủa ra xem kín cả hồ nhưng không một ai dám xuống cứu , bọn nhà giàu chết tiệt này

_ Ừm - hần đang định lao đến thì một cái bóng đen dài nhảy với tốc độ ánh sáng xuống hồ, nó bơi đến chỗ Tự, cậu bơi được nửa hồ nên cũng mất 1 phút mới đến, cậu cũng ngất từ lúc nào. Nó một tay ôm Tự, một tay vẫy nước bơi ngược trở lại, nhẹ nhàng bám lấy thành lan can mà bế cậu lên. Đặt Tự nằm ngửa ra, nó đứng nhìn với ánh mắt sâu không thấy đáy, chẳng buồn hô hấp, từng giọt nước nhiều từ mái tóc có hơi rối xuống mặt cậu, nó bây giờ y hệt một thần chết cấp bậc tối thượng có thể lấy mạng bất cứ ai dám chạm vào.

_ Khụ... khụ khụ.... - Tự ho khan, một mắt nhìn lên, ánh mặt trời chói chang khiến cậu không dễ dàng gì mà nhìn thấy biểu cảm của nó bây giờ, chỉ duy nhất ánh mắt lạnh lẽo vô hồn ki cũng khiến cậu muốn ngất thêm lần nữa rồi. Một áng mây vô tình trôi ,che khuất đi ánh nắng kia, gương mặt lạnh lẽo, đôi mắt không thấy đáy, môi hơi mím lại như đang kìm chế điều gì đó, những giọt nước vẫn vô tình rơi thô bạo trên mặt, tim cậu bất chợt thắt một cái đau điếng.

Mấy nữ sinh thấy cảnh mỹ nam cứu mỹ nam liền lấy điện thoại ra tóm lấy một pô, nhưng còn chưa kịp nhấn nút chụp thì một giọng nói uy quyền không thua gì nó vang lên :

_ Nếu muốn điện thoại của mình tan thành bụi thì cứ việc chụp. - Ngọc Ly lên tiếng, ngay alp65 tức toàn bộ nữ sinh không dám lôi điện thoại ra lần hai, trán ai nấy đều lấm tấm mồ hôi.

_ Bà xã..xi...

_ Lần sau nếu cậu bơi trước mặt tôi, chính tôi sẽ nhấn chết cậu. - nó chặn ngay lời xin lỗi của cậu bằng chất giọng như muốn cầm dao đâm vào màn nhĩ đối phương, các nữ lẫn nam sinh không hèn mà run và hốt hoảng, một con người thật đáng sợ. Nó đứng thẳng dậy, áo quần ướt sũng, mái tóc nhiều nước xuống mắt nó, lạnh ngắt nhưng lại có một dòng nước nóng từ khóe mắt chảy dài xuống cằm. **NÓ KHÓC.**

Nó quay lưng đi, bóng lưng dài cùng bờ vai rộng giữa đám đông khiến nó như cô đơn thêm bội phần, Tự lẽ ra phải nghe lời nó mới phải, nhưng bây giờ thìmuộn rồi .

_ Bộp.. bộp.. bộp.. - từng tiếng vỗ tay dài và hờ hững vang lên khiến cậu buộc phải ngược mắt lên nhìn, Ngọc Ly cất lời mang theo sự khinh thường vô đối.

_ Làm tốt lắm. - nói xong cô nàng cũng đi mất hút, để lại tất cả mọi người đứng như tượng vì chưa ” thấm ” chuyện gì đang xảy ra . Tự cúi gầm mặt, tay che lấy gương mặt đầm nước, nhưng đâu đó một nụ cười đắc thắng nhẹ vể lên, rất nhanh rồi lụi tàn theo cơn gió không lưu lại dấu vết.

” Các em học sinh lưu ý , các em có 30 phút thay đồng phục của mình để tham dự lễ trao giải. ”

_ Ngọc Ly, cậu leo lên cây ngồi một chút đi. - nó nhắm nghiền mắt, tai đeo headphone cách âm, lưng dựa vào thân cây, giọng nói nhỏ nhẹ tựa mây nhưng lại không có tí cảm xúc nào.

Ngọc Ly lấy đà rồi nhảy nhẹ nhàng lên cành cây mà nó vẫn thường hay ngủ, mắt cô đảo một vòng xung quanh , mọi bất chợt nhếch lên thật hoàn mỹ.

_ Anh Nhất Thiên, sao anh lại bỏ em giữa bầy sói đó mà đi vậy ? (em thấy chị giống sói hơn) - cô nàng Lục Chi lại tiếp tục ộp ộp gọi tên nó , tay còn cầm một đóa hoa hồng to dùng được gói bằng giấy hoa hình trái tim màu hồng nốt.

Nó tuy không mở mắt nhưng lông mày vẫn nhíu lại khó chịu. Vốn vì nó bị dị ứng với mỹ phẩm và phấn hoa, cô nàng này lại dùng cả hai mà quá liều khiến mũi nó như điếc đặc.

_ Anh Thiên, em tặng anh cái này, nhưng trước tiên - bỏ lộp lộp về sau , Lục Chi nhích đến hôn vào má nó thật dịu dàng - cho em hôn anh một cái. À đưa bó hoa đến gần liền bị nó gạt ngay xuống đất không chạm 1 giây. Rút trong áo ra một chiếc khăn tay màu xanh biển , nó lau thật sạch vết son trên má do cô

để lại, thật nhiều, thật mạnh như đang lau chùi thứ gì đó kinh tởm lắm, hành động đó khiến cô giật mình , cô là đồ dơ bẩn vậy sao ?

CHÁT.... má nó in một bàn tay đỏ ửng, nó bây giờ mới chịu kéo mi mắt mình lên, để lộ một đôi ngươi đang hằn tia máu sẵn sàng giết bất cứ ai dám đụng vào , hằn khí tăng vùn vụt không phanh . Dù bị nó làm cho sợ đến mức run như cây sậy nhưng cô vẫn cố giữ giọng mè nheo, thêm cả nước mắt:

_Hức.. Nhất Thiên..anh..anh sao lại làm vậy..hức ..với em, em có tội tình gì đâu.hức ...chứ ...hức ...anh quá đáng lắm , em ghét anh... hức hức..

_ Nói đủ chưa ? - Ngọc Ly bất ngờ nhảy phốc từ trên cây xuống, môi mang theo một nụ cười của ác hiểm, nhìn cô như thiên thần đeo cánh của thần chết vậy. Nhặt bó hoa hồng lên, tháo bỏ sợi ruy băng, cô cất tiếng tiếc nuối vô cùng :

_ Một đóa hoa đẹp như vậy lại nằm dưới đất thật đáng tiếc . - Lục Chi đứng bàng hoàng , môi mấp máy không nên lời . Mọi chuyện cô vừa làm đã bị Ngọc Ly thấy hết và từ lúc nào mà Ngọc Ly lại dịu dàng với cô như thế ?

_ Hơn nữa, chủ nhân của nó lại là người cực kì ” hào phóng ”: có công bôi trét mỹ phẩm kín cả mặt, thêm cả lít nước hoa , lại tận tình mang cả bó hoa to dùng rực rỡ này đến. - Ngọc Ly đột nhiên dừng nói, đôi chân dài chậm rãi bước đến, tay mở hết lớp gói nổi bật kia, chỉ để lại, một ít phía dưới tay cầm .

_ Nhưng tôi lại ấn tượng nhất với nụ hôn táo bạo cùng cái bạt tai đẹp mắt kia . Để không uống công của Trương Lục Chi vô dụng thì tôi cũng nên thay mặt cậu ấy đáp lễ lại cho cô nhỉ ?

Không để Lục Chi lên tiếng đáp trả, cô rất chậm rãi cầm nguyên bó hoa đập thẳng vào gương mặt xinh đẹp nhưng giả tạo kia, rất mạnh. Mỗi lần cánh tay cô giáng xuống là một sự cọ xát chói tai và tiếng hét thất thanh . Gai nhọn không ngừng đâm vào mặt rồi kéo dài ra , máu lẫn da thịt như nhuộm đậm cho cánh hoa hơn, mùi tanh xộc vào cánh mũi khiến cô hơi khó chịu nhưng vẫn tiếp tục niềm vui của mình. Thật sự là người như Lục Chi khôn đáng để cô ra tay nhưng những gì ả làm với nó khiến máu cô nóng như lửa thiêu. Lục Chi dù có né đến đâu vẫn bị cô đoán trước và những chiếc gai nhọn không ngừng lạnh lùng làm đau ả , không chịu nổi nữa ả lên tiếng cầu xin nó :

_Á..a.. Nhất Thiên...á ..cứu em với a1aaaaaaa.....em..hức..đau lắm ..hức ...

Nó thậm chí còn không thèm kéo mi mắt lên, lưỡi nhấc lời điện thoại ra, tháo một bên tai nghe xuống , bấm nhanh một dãy số, ngay khi đầu dây bên kia vừa nhắc máy, chất giọng đều đều lạnh lẽo của nó vang lên :

_ Jun, ngăn kéo số 13, tập hồ sơ của Trương Gia, KHAI TRỪ HỌ ĐI. - nó cố tình gằn mạnh bốn từ cuối cùng, bên kia đáp nhẹ một tiếng ” Vâng ” thì khóe miệng nó hiện lên một nụ cười. Lục Chi như đứng hình, ả không la hét nữa , khóe mắt ngập nước, cả người như bị rút hết sinh lực, run mạnh từng hồi . Nhất Thiên không hề bênh vực ả, thậm chí một cái liếc mắt cũng không hề có. Ngay lúc này d9ien5 thoại của cô bắt chợt reo lên, Ngọc Ly ném luôn bó hoa tàn lụi thấm máu vào người cô ta rồi quay về phía nó .

_ Con nghe thưa ..cha..hức..

_ Lục Chi.. chúng ta .. phá sản rồi con ơi - giọng ả tưởng chừng như bị thấm nhưng ngay khi nghe giọng cha mình phía bên kia, ả còn kinh ngạc hơn gấp bội, chiếc điện thoại sành điệu không có lực đỡ liền rơi mạnh xuống đất và vỡ tan.

Trương Lục Chi PHÁ SẢN !

Đời người luôn nói : ” Hoa hồng luôn có gai, phụ nữ cũng là một cành hoa hồng đầy gai . ” Nhưng gai nhìn mềm nhưng khi chạm vào đau đớn sẽ là cành hoa hồng chiến thắng mọi cái đẹp vì nó hồng chỉ đẹp mà còn có sự thông minh tiềm ẩn.

17. Chap 15 : Lạnh Lùng

Thiên Tự và hấn đến sân cỏ tìm nó và Ngọc Ly nhưng không thấy , chợt nhớ tới nó thường ra sân cỏ nằm lìen bước đi . Nhìn thấy nó đang nhắm mắt ngủ , Ngọc Ly bên cạnh đang bóp vai giúp nó càng khiến cậu

ghen tức hơn, nhưng cậu là người có lỗi nên không thể trách cứ hay ghen tuông với nó được :

_ Bà xã , mọi người đang tìm em đây .

..... - im lặng, tiếp tục vùi vào giấc ngủ, hoàn toàn không có ý định đáp lại . Ngọc Ly bất chợt buông vai nó ra, phúi phúi lại nếp áo bị nhăn của nó, chất giọng cao vút mang mười phần trêu chọc vang lên , mắt không thèm nhìn lấy hần một lần :

_ Ái chà chà , là con trai cả của Lâm Gia đây sao , hân hạnh quá!

_ Xin chào , tôi là Lâm Thiên Tự, bạn trai của Nhất Thiên . - cậu lịch sự đưa tay ra chào hỏi , âm giọng cổ nhần mạnh năm từ cuối cùng, nhưng Ngọc Ly không đưa tay ra mà quay sang hỏi nó :

_ Nhất Thiên, tớ chào hỏi cậu ta theo kiểu của tớ được không ?

_ Tùy . - một chữ vô cùng ngắn gọn, nghe xong câu trả lời , khóe miệng cô vẽ nên một nụ cười đắc thắng. Cô đưa tay ra bắt nhưng ngay khi hai bàn tay sắp chạm vào nhau, Tự cảm thấy má trái rất kinh khủng . Chính xác hơn, Ngọc Ly vừa ” tặng ” cho cậu một đấm , vô cùng đau . Hần suýt löt tròn, chân thủ thế, nắm đấm tuy nhỏ nhưng vô cùng chuẩn xác, từ tư thế chuẩn bị bắt tay mà thành một nắm đấm chỉ trong chớp mắt, cô ta chắc chắn không phải người .

_ Ui da, đúng là mặt dày có khác nha , đau tay quá . - Ngọc Ly xoa xoa hay đúng hơn là bẻ ngón tay kêu rôm rốp, cô cố tình mượn lí do để xỉ nhục anh ấy thôi chứ có mà tưởng đau vì cô á.

_ Sao..sao cô lại đánh tôi !!!! - Tự tức giận quát , tay quệt đi vết máu rồi xoa xoa chỗ bị sưng.

_ Ô , đó là cách của tôi, cậu có cách chào cổ lỗ sĩ đó thì tôi cũng có cách chào mới chứ ? Nhất Thiên cũng đã cho phép tôi làm thế, tôi chào vậy là nhẹ tay lắm rồi . - Ngọc Ly rất vô tư giải thích , chân bước đến chỗ hần, ít nhất thì bây giờ anh ấy cũng được chú ý .

_ Còn cậu không có phép lịch sự tối thiểu sao ? - hần nghe vậy cũng đưa tay ra chào hỏi nhưng thận trọng hơn.

_ Là Hoàng Nhật Phong, hân hạnh. - khing6 ngoài dự đoán, Ngọc Ly vung nắm đấm về phía hần, hần nhanh nhẹn né được chộp lấy tay của cô, nhếch nhếch môi :

_ Một chiêu dùng 2 lần không thấy chán sao ? - Ngọc Ly thay vì tức giận lại nở nụ cười ranh ma : Tôi không bao giờ nghĩ vậy. BỐP.

Hần chủ quan, bị cô thúc gối vào ngay bụng liền buông tay mà ôm lấy bụng. Nhanh, thật sự là quá nhanh, hần thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy cô di chuyển, quả thật không tầm thường. Đúng là bạn của quái nhân thì cũng là quái thú mà.

_ Tôi không phải quái thú, còn cậu , ai cho cậu gọi Nhất Thiên là quái nhân . Muốn ăn thêm vài đấm sao ? - cô vừa nói vừa giơ nắm đấm lên cao, hần 1 lần nữa vị đứng hình, quả nhiên không phải người.

Trong lúc 2 người kia vẫn đang đấu mắt, Thiên Tự quay sang nhìn thấy má trái của nó hơi đỏ và có dấu bàn tay nữ giới, cậu sốt sắng toan bước đến , tay chưa chạm vào nó :

_ Bà xã,em bị sao vậy ? - BẬT

_ Đừng đụng vào cậu ấy nếu không muốn ăn thêm vài đấm nữa . - một lời cảnh cáo với luồng hàn khí không khác gì nó. Tự cau mày, lớn tiếng gầm :

_ Cô có quyền gì mà can thiệp vào ?

_ Quyền ? Là người yêu của cậu ấy thì sao ? - cô nhếch môi, mắt nheo lại nhìn bộ dạng ngây ngốc của cậu mà khóe môi càng cao . Không đợi cậu lên tiếng, Ngọc Ly bồi thêm :

_ Để xem giữa bạn trai và người yêu, ai quan trọng hơn, cực..... - Ngọc Ly còn chưa kịp nói từ ” không ” đã bị bàn tay to lớn của nó ôm chặt lấy eo mình khiến cô vừa quay mặt lại đã chạm ngay môi nó. Tình trạng của hai người bây giờ , tay cô chống nhẹ lên ngực nó, mắt mở hơi to, chiếc eo thon gọn bị siết chặt bởi đôi tay to lớn. Còn nó, mắt vẫn nhắm, môi ma sát kịch liệt với môi cô, nhanh chóng luồn chiếc lưỡi vào trong, gương mặt hơi giãn ra (nhóc : * tắt thở * , má ơi, Yuri kìa, 2 chị ấy mi nhau, cứu..học..tôi sắp chết

rồi. Ngọc Ly : haizz , không ngờ cậu hôn tuyệt vậy đấy. Ôi , nụ hôn đầu của tớ. Nó : * uống liên tù tì 2 chai nước* vị tệ quá . Ngọc Ly : hu hu, cậu chê tớ, tớ..mi nữa. - vừa nói xong, toan lao đến thì chị ấy đã chạm ngay nòng súng Glock. Nó : cậu muốn hôn bạn trai tương lai mà không dùng lưỡi thì cứ việc bước đến. Ngọc Ly : * đứng ngây, nước mắt chảy như suối * NGÔ NHẤT THIÊN).

Tự ngây người thêm lần nữa, cả hân cũng không tránh khỏi mở to mắt, quá hot rồi.

Bất giác cười khổ một cái, mi mắt như đeo chì kéo xuống phủ nhanh một lớp buồn vô hạn, hay thật vừa bắt đầu đã kết thúc . Cánh tay đang chơ vơ trong không trung buông xuống bất lực. Vừa lúc nó buông Ngọc Ly , hai tay dứt túi bước chậm rãi, Bước Qua Cậu Không Một Ánh Nhìn, đôi mắt và hàn khí xung quanh lên đến 10 dấu “-” ,chiếm trọn cả không khí. Ngay lúc này cậu thực sự muốn ôm chầm lấy nó , xin lỗi nó và khóa miệng nó bằng môi của mình. Nhưng cậu đã sai, cậu không thể yêu người đã giết chết em trai mình, cậu đã muốn ngừng kế hoạch đó lại nếu nó nói : ” em yêu anh ” và giờ đây chính cậu sẽ là người kết thúc .

Ngọc Ly bước đến , 2 tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn thẳng về phía nó, giọng nói âm u lạnh lẽo không khác gì gió ở Nam Cực:

__ Trong mắt tôi, cậu chưa bao giờ không phải là một tên ngốc, một kẻ thất bại mà còn là một kẻ không có mắt nữa. Nhất Thiên đúng là không có não khi yêu cậu suốt 11 năm qua. - dứt câu, cô nhếch môi rồi bước nhanh theo nó .

Nhật Phong vẫn chưa hiểu môn tê gì thì chợt nhìn thấy chiếc điện thoại vỡ tan tành có rướm ít máu, môi hân theo bản năng :

__ Lục Chi ? - một cơn gió thoảng qua mang theo mùi máu tanh lẫn hoa tràn vào khoang mũi, hân đưa mắt nhìn về phía tỏa mùi, một đóa hoa hồng nát tươm được nhuộm màu đỏ của máu, vài thứ trắng trắng vương trên cánh hoa và những chiếc gai nhọn.

__ Da và máu người ?!! - hân nheo mày, tại sao lại dùng hoa hồng và điện thoại của Lục Chi tại sao lại ở đây ? Và cả Nhất Thiên lẫn Ngọc Ly cũng có mặt ? Đang miên man suy nghĩ, điện thoại của hân chợt reo lên, là số của cha hân :

__ Con nghe .

__ Nhật Phong, con về nhà đi, chú của con (TRương Gia) bị phá sản rồi, ông ấy đang đập đồ loạn cả lên đây này . - giọng nói của người đàn ông trung niên có hơi rối loạn kèm theo tiếng khóc nức nở khác, hân cau mày, đáp nhanh gọn lẹ :

__ Con về ngay.

Ném chiếc điện thoại vỡ cùng bó hoa hồng tanh tưởi, hân nhún gà lao ngay về nhà, miệng nói ra hơi lạnh:

__ Ngô Nhất Thiên, nếu chuyện này có liên quan đến cậu, tôi nhất định không tha.

18. Chap 16 : Chết Không Toàn Thân

__ Nhật Phong là thủ lĩnh của Shadow nhưng phản ứng của cậu ta khá chậm . - Ngọc Ly chắc chắn lưỡi, tay lắt nhể cốc cà phê vừa được nó pha cho, hương thơm đẳng pha chút ngây khiến cô không dừng được nhấp thêm một ngụm.

__ Cậu ta đánh được tớ mấy đám vào ngày hôm qua nên đắc thắng lắm. - nó nhếch nhẹ môi.

__ Thật sao ? Cậu bị hân đánh bại á ? - Ngọc Ly suýt chút thì đánh rơi cốc cà phê, sốc thật ngay cả cô có đánh hết lực cũng không thể chạm vào một ngón tay của nó, vậy mà hân cơ quan thể chấp nó vài đám ư ?

__ Vậy tại sao phản ứng của hân nhìn sao cũng thấy chậm thế nhỉ, hân vờ vịt chẳng ?

__ Làm việc nhiều quá nên thính giác của tớ bị giảm, cậu dán salonpas giúp tớ một lát. - nó vừa nói vừa khóa cửa lại, tay tháo nhanh chiếc áo sơ mi xuống.

— Cậu thiệt tình, ôm một mình 7 công ty, cậu sợ không có việc cho cậu làm sao ? - cô nàng lên tiếng có chút quở trách, lôi túi salonpas ra vừa nhìn thấy vết bầm tím trên lưng nó mà hét toáng lên , đáng về lạnh lùng không lưu lại một chút :

— Cái tên chết bầm ấy làm cậu ra nông nổi này sao Phải cho hắn một trận nên thân mới được. - âm lượng của cô khiến nó cau mày.

— Diếc tai tớ, con gái con đũa , giảm âm lượng xuống. - Ngọc Ly im lặng, cô chắc cãi lại nó sao, dán kĩ lên phần bầm tím, vai và lưng, cánh tay. Bỗng nhiên mắt cô hơi ươn ướt, vốn không phải dạng yếu đuối nhưng nhìn nó như vậy cô không cầm lòng được mà mết mõi theo. Dán xong, cô thuận tay kéo áo lên giúp nó, lại nhìn thấy lớp vải dày , không cầm lòng được mà ôm chầm lấy nó , khóc nức nở :

— Huhuhu, tớ không muốn cậu tiếp tục .. kế hoạch ..hức đoq nữa, cậu từ bỏ đi, nếu cứ như vậy tớ sợ cậu sẽ chịu không nổi nữa mà Từ khi thành lập công ty đến giờ , đã bốn lần cậu phải truyền nước biển, sốt 29 lần, chảy máu cam 54 lần rồi, thêm 8 lần bất tỉnh nhân sự bên bàn làm việc. Rốt cuộc, tại sao cậu lại vì ” hắn ” mà làm khổ bản thân như vậy ? - cô tức giận dấm thùm thụp vào vai nó , giống như bạn gái đang đánh người yêu nhưng là với lực Có Thể Làm Gãy Xương Người Khác (== em biết chị nào có rãnh mà đánh như phải ruồi).

Nó chụp lấy hai cánh tay đang muốn nghiền nát xương vai của mình, hôn nhẹ lên trán cô một cái vô cùng yêu chiều, nét mặt vẫn lạnh nhưng không hề khiến đối phương sợ hãi mà còn có cảm giác thân thuộc . Nó thừa biết cô thương nó nhiều lắm, xem cô như chị em ruột của mình. Nhưng biết làm sao, kế hoạch đã bắt đầu thì nhất định phải hoàn thành một cách mỹ mãn nhất .

Lúc này, ở tập đoàn Hoàng Gia..

Có chuyện gì vậy cha ? - Nhật Phong vừa ngồi xuống ghế đã cất tiếng hỏi, nhìn thấy chú ngồi rũ rượi thế kia không khỏi khiến hắn có cảm giác khó chịu.

— Có người vừa tung chứng cứ chú con buôn bán ma túy cho các lão xã hội đen. Còn lén rút tiền riêng của công ty mà đánh bạc. - cha hắn ảo não day day thái dương kể lại, căn phòng lại rơi vào tình trạng im ả lạnh, u ám. Hắn cũng không khỏi day day trán, cố giữ giọng bình tĩnh hỏi chú hắn :

— Có thật không chú ?

— Không có, thật sự là không có, chú thè là chú không bao giờ làm. - người đàn ông nước mắt giàn giụa gào lên mất bình tĩnh, hắn thật sự muốn đập đầu vào tường, lời nói này cả một đứa con nít cũng biết thực hư thế nào.

— Có thông tin gì về tên tung tin ấy không cha ? - cha hắn trầm mặc một lúc, vẻ mặt hơi cau lại :

— Hắn ta là một hacker chuyên lật mặt tối của các công ty lớn. Đã có 12 công ty phá sản và chìm vào hư vô vĩnh viễn vì hắn, chú con là nạn nhân thứ 13. Mọi việc họ làm dù che giấu đến mức nào đều bị hắn lôi ra ánh sáng không sót một hạt bụi. Chú con có thể ở tù hơi lâu, khoảng 30 năm.

Hắn vuốt mặt thở dài một tiếng, tên hacker đó tên ” Tiếng Dương Cầm Trong Đêm ” không ai không biết , cả hắn cũng tám phần khâm phục nhưng không ngờ lần này là chú của hắn. Đang ngẩn mặt nhìn trần nhà suy nghĩ, đột nhiên điện thoại của hắn reo lên :

— Alo ?

— Hức..anh Nhật Phong..hức..hức

. - giọng của Lục Chi ??

— Có chuyện gì, bình tĩnh, nói anh nghe . - hắn trấn áp người bên kia lại, chợt nhớ đến từ này giờ không thấy con bé .

— Em..hức..muốn nói với anh điều này, ..người khiến công ty cha em phá sản chính là.. Ngô Nhất Thiên.

Câu nói của cô ta khiến hắn suýt chút thì đánh rơi chiếc điện thoại, rồi đột nhiên siết chặt, suy đoán của hắn quả không sai :

__ Tại sao em lại chắc chắn như vậy, em có chứng cứ hay không ? - hấn cố giằng cựa thịnh nộ của mình xuống nhưng không được. Lục Chi kể lại câu chuyện vừa nãy trong tiếng nấc vô vãn :

__.. Chuyện là như thế, anh ấy nói khai trừ Trương Gia, chắc chắn ..em ..chắc chắn là anh ta đã làm chuyện đó.

__ Bây giờ em đang ở đâu ? NÓI MAU. - hấn không kìm chế được nữa, quát lớn, gân xanh đã nổi đầy trên mặt.

Lục Chi tiếp tục nức nở , tiếng nói run run bên điện thoại , còn có cả...tiếng gió gào rít.

__ Em,..em bị một người áo đen đuổi bắt, anh ta...có..hức mang theo súng. PÀNG.

Tiếng cô đột ngột mất hấn sau tiếng súng chói tai qua điện thoại, gương mặt hấn tái lạnh như xác chết, liên tục hét to, hấn chắc chắn tiếng gió rít đó là từ sân thượng rất cao. Nếu không lầm,...là công ty của chú hấn!!!!

__ Lục Chi ? Lục Chi ? LỤC CHI ???

Cô nhìn thấy xung quanh như sắp tắt đi ngọn đèn mỏng manh, kí ức còn lại của cô là tên áo đen đó đã giáng súng ép cô đứng trên lan can sân thượng. Hấn còn bắt cô gọi cho Nhật Phong, nói rõ từng chuyện một, cả chuyện Nhất Thiên khiến gia đình cô ra nông nổi này và hấn sẽ cho cô sống, nhưng rồi cuộchấn nã đạn vào ngay tim cô, không lệch một li . Chân cô chơi vơi và không trụ vững được nữa, chỉ cảm nhận thứ gì đó lạnh lạnh xuyên qua xương cốt không chút lưu tình xoáy thẳng vào trái tim. Xung quanh nhòa đi, bị bóng đêm dần dần nuốt chửng, những giọt nước hồi hận từ khoé mắt như ngừng đọng trong không trung, bay nhẹ bởi gió rồi cũng rời xa cô. Tầng 30 của công ty, hết thật rồi....

RÀMMMMMM

Thân thể mỏng manh đáp mạnh xuống đất, xương gãy từng đốt một , thịt như cũng muốn rã ra, não tựa nứt rạn , chất lỏng đỏ vàng tung toé khắp bức tường và mặt đất, chiếc cô thon gầy ngay tức khắc, đôi mắt mở to vì đau đớn, còn có..một dòng máu đỏ chảy ra từ khoé mắt, cảnh tượng vô cùng ghê rợn. CHẾT KHÔNG TOÀN THẤY - bốn từ duy nhất diễn tả được hình ảnh cô lúc này.

Hấn đến muộn, chỉ 2 giây thôi, nhìn đứa em gái mình thương yêu chết thảm, hấn quay lưng lao xe đến trường học ngay lập tức. Chiếc xe lao như vay trên đường như muốn đá phẳng , nghiền nát mọi thứ muốn cản đường, hệt như cơn cuồng phong của chủ nhân .

Ý định duy nhất của hấn bây giờ là GIẾT CHẾT NGÔ NHẤT THIÊN.

19. Chap 17 : No Mercy

RÀMMM . Cánh cửa được hấn đập tung không chút thương tiếc, ánh mắt lạnh lẽo quét khắp căn phòng, xác định nó đang ngồi bên bàn học, hấn khóa cửa lao đến vùng nắm đấm. Nó vẫn nhìn tập tài liệu, nghiêng đầu né tránh, không để hấn kịp trở về tư thế bình thường, đôi chân thân dài chỉ nghe một tiếng Vụt đã đập vào ngay hông khiến hấn bay xa một quãng. Hay ho nhất là đôi mắt nó vẫn chưa thoát khỏi tập tài liệu , thân thể đã thoát khỏi chiếc ghế xoay từ lúc nào, có diên mới ngồi yên đấy cho hấn đánh.

Nhìn thấy thái độ ung dung đó, hấn như sư tử đói thấy mồi, vực dậy lao đến thêm một cú đấm khác. Nó không hề né, tay phải chuyển tài liệu sang tay trái cầm, nắm trọn tay đấm sắt kia như đang đùa giỡn, gối gập khúc tăng lực vào hông phải, môi mấp máy vô cùng nhàn rãi , pha chút khiêu khích :

__ Trẻ hơn tôi nghĩ.

Hấn ngạc nhiên tốt độ, so với hôm qua , sức mạnh của nó tăng lên gấp bội, không phải là gấp 10 mới đúng, độ nhanh còn hơn cả gió, tựa như mãnh thú . Thậm chí nó cũng chẳng tốn chút sức khi đỡ nắm đấm của hấn. Mekiep, rồi cuộc nó mạnh đến mức nào ? (Nhật Phong chửi tục -.-)

Hấn tung chân ngang cổ, nó thụp người túm lấy chân hấn quay ngược khiến cơ thể to lớn đáp đất không thương tiếc. Cạy cú cả thêm thù hận, hấn mặc kệ cơ thể đau nhức, lao đến đuổi thẳng chân vào bụng nó,

ném tập tài liệu lên bàn, lấy đà nhảy người ra phía sau , vô cùng đẹp mắt và nhẹ nhàng . Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng hắn, ngay khi hắn vừa quay lại đã nhanh chóng ” đáp” lưng vào bức tường đối diện.

Va chạm mạnh, hắn phụt ra không ít máu, cơ hồ như xương khớp đã nghe thấy tiếng rắc rắc đau đớn, hắn vô lực hét to đôi mắt lạnh lùng hơi dao động xuất hiện dòng nước nóng :

__ Tại sao Tại sao lại làm như vậy với em tao, mày có tính người không ? (trong lúc tức giận , cách xưng hô của anh ấy có thay đổi một chút cho phù hợp).

__ Trước khi trả lời câu hỏi của tôi hãy hỏi xem em của cậu đã làm gì ? - từng chữ từng chữ chậm rãi tuôn ra là từng đợt khí lạnh bao bọc cả căn phòng. Hắn bật dậy tung chiêu liên tục,nó rất nhẹ nhàng , nhàn nhã đỡ lấy từng đòn một rồi đáp lễ cả vốn lẫn lời.

Hai thân ảnh cao lớn giao chiến suốt 30 phút thì dù có là sân vận động cũng bị họ làm cho tan nát hết cả, hướng hồ là căn phòng này. Hơi thở hắn dần dập tắt rõ nhờ không gian im ả lạnh như tờ, nó tuy không biểu hiện ra nhưng ít nhất lưng áo nó hơi thấm mồ hôi rồi. Miệng hắn tràn không ít máu, cơ thể cường tráng cũng chịu khá nhiều vết bầm , nhiều đó không đủ làm hắn đau bằng chuyện hắn thậm chí không đánh trúng nó được một chiêu, thực là quá nhục nhã đi. Giọng nói gấp gáp phả ra mùi tanh , không kìm được tức giận lên tiếng :

__ Ý mày là sao ? - nó không trả lời , liếc nhìn tập hồ sơ rồi đưa ngón trỏ quắc quắc thước hắn vô cùng khiêu khích. Nhìn thấy hành động đó , hắn không suy nghĩ lao đến tung nắm đấm trực diện, biết trước nó sẽ né như vừa nãy, hắn tung chân đồng thời chặn đứng đường né, nhưng đáng tiếc, chỉ cần liếc qua động tác của hắn nó đã đoán được tất, túm chân cản lối của hắn, kéo tới rồi nâng gối cho một phát thăng thiên.

__ Đáng tiếc, dù cậu có chết đi chẳng nữa, tôi cũng.Không. Khoan. Nhượng đâu.

Hắn còn chưa kịp đứng dậy, nó không chậm nửa giây giáng ngay một đấm xuống gương mặt anh tuấn thảm hại . Máu tràn R nơi khoe miệng, cảm giác như hàm răng thiếu chút thì rơi luôn ra.

BỐP...nó thẳng tay giáng thêm một đấm, hôm qua cả lời lẫn vốn phải trả đủ. Thấy hắn ngã xuống, nó lao đến túm cổ áo hắn dậy, vung thêm một chiêu không thể mạnh hơn. Bất chợt, hắn vấp phải cây bút máy dùng để ký hợp đồng vô cùng quý giá theo lực hút Trái Đất mà ngã nhào về phía nó.

Và tình cảnh cũng như các bạn tưởng tượng : hắn dề lên người nó, cả gương mặt sưng húp đập ngay vào ngực, khiến nó phải cắn chặt môi để tránh phát ra tiếng kêu (kiểu này là tiêu cúp 70C rồi)

” Có cái gì đó mềm mềm

, ầm ầm như gối bông, thật là thoải mái, cái gì vậy ta ? - hắn đang nhắm mắt cảm nhận ” vật thể lạ ” , đột nhiên cảm thấy thái dương có gì đó lạnh lạnh chạm vào, rất nguy hiểm, theo bản năng , hắn bật dậy. Hai cánh tay dài chống xuống, cả cân nặng dồn xuống khiến đầu gối và cánh tay chịu tề mỗ không ít.

Mắt hắn thao láo nhìn nó đang cắn chặt cánh môi hồng. Quuyền...quuyền rữ chết người!! Ồ, quuyền rữ thật, nhưng... bây giờ phải lảng sao thoát khỏi cái nòng súng kia.

Đứng dậy ! - giọng nói lạnh lẽo tựa băng tuyết khiến người đối diện không khỏi run rẩy, hắn chưa kịp đứng dậy đột nhiên lại đưa ánh mắt nhìn về phía ngực nó, lòng thầm nghĩ :

” Tên này thật sự rất lạ, tuy cơ tay của hắn cuộn cuộn nhưng ngực lại không rắn chắc mà to to mềm mềm như ngực con gái vậy ? Không lẽ..... ? (nhóc : suýt chút thì té khỏi ghế khi sáng tác ra cái dòng suy nghĩ này --)

Cúc áo của nó vốn là cúc bấm nên rất dễ bung ra, vừa nãy bị hắn dề lên cũng tác động không ít nên cúc thứ 2 bung ra nốt, đặc biệt , một chút mảnh vải trắng hơi nhô lên nhờ cúc áo bung.

Hắn không chút chần chừ , ngồi hắn lên người nó, mặc kệ nòng súng đang chĩa vào đầu. Hai tay hắn nắm vào hai bên cổ áo, giật mạnh... bứt... bứt..bứt..3 chiếc cúc còn lại bung ra, hắn sững sờ . Hai đôi tay đang nắm chặt dần dần buông lỏng, môi mấp máy không thành lời :

__ M..mà..mày..la..là..

Con gái. Thì sao ? - nó lấp đầy phần áp úng của hấn, tiện thể thêm câu hỏi khiêu khích , thậm chí còn chẳng có chút sợ sệt gì. Còn cả cái nhếch môi ngạo mạn .

Hấn sững người lần nữa, nhìn mảnh vải đang bóp chặt cái " thứ " kia, chiếc áo thon gọn, làn da trắng không tí vết, tất cả đập vào mắt hấn không sót một chỗ.

" Nhưng tại sao, tại sao con người kia lại không có chút biểu cảm nào, ngược lại còn cười rất ngạo mạn , không thể, rốt cuộc tên Nhất Thiên này là cái thể loại gì ?"

_ Bây giờ cậu xuống được chưa ? - nó toan vực dậy thì hai cánh tay bị một lực mạnh ghì chặt xuống đất, đầu cũng bị đội tương tự, nếu không phải nửa thân dưới của nó bị hấn đè thì chắc chắn giờ này hấn đang nằm trong nhà xác rồi.

_ Vậy là sao ? Tại sao mày lại giả nam trang ? Mày là Ngân Thiên phải không ? - hấn thét lên giận dữ, cầu trời , cầu trời cho cái suy nghĩ của hấn không đúng ...

_ Ngay từ đầu vốn đã chẳng có ai là Ngân Thiên.

_ Nói vậy ... ? - hấn thật sự không muốn nói tiếp về sau, kinh khủng lắm. Rất kinh khủng !!

Chúng tôi là 1 !

20. Chap 18 : Sự Thật Đáng Sợ

_ Chúng tôi là 1!

Hấn hoang mang + lo lắng + sốc toàn tập, cảm giác hỗn loạn khiến hấn chẳng hiểu hay kịp tiếp thu. Biểu cảm trên gương mặt hấn còn phức tạp hơn : lúc lo lắng, lúc ngạc nhiên , lúc ngây đờ , lúc lại cảm thấy không thể thở,....

_ Vậy nghĩa là...tất cả mọi người đều bị mày lừa cả sao ? - hấn hỏi, gương mặt thoáng chốc nghi ngờ, rất nhiều câu hỏi đang lớn vồn trong đầu hấn. Sự thật này quá đỗi kinh hoàng, có thể giết chết toàn bộ người dân ở Việt Nam này luôn ấy chứ.

Một đứa con gái cải trang suốt 17 năm qua, thành lập 6 công ty lớn , boss của 3 mafia khét tiếng , còn là thủ lĩnh của D.O.D, tên này đúng thật là không phải người mà (câu này anh nói n lần rồi đấy --)

Nó cười như không cười, không trả lời m2 hỏi ngược lại, một chút biểu cảm cũng không có :

_ Vậy cậu sẽ làm gì tôi ? Vạch trần tôi. Sau đó... - nó cố ý lấp lửng về sau , ánh mắt ánh lên sự nguy hiểm.

_ Sau đó ? - hấn nhíu mày hỏi lại.

_ Hoàng Gia sẽ biến mất vĩnh viễn như chưa bao giờ tồn tại, bố già sẽ xoi tái gia đình cậu. Và tôi sẽ...tiếp tục cuộc sống trước kia.

Nó nói rành mạch , dong dạc , cao ngạo như thể là chuyện hiển nhiên . Hấn càng nghe lại càng mù mờ, hấn không hiểu tại sao bây giờ não của hấn lại hoạt động như wifi chùa vậy, tốc độ 1mb/ giờ bởi người sử dụng quá đông.

_ Tại sao mày lại tiếp tục sống như trước kia? Rõ ràng mày sẽ bị vạch trần , mày sẽ phải mất tất cả ?

_ Cậu nghĩ, có ai dám động vào Ngô Gia sao? Nếu tôi kết nối cả 7 công ty lại với nhau thì toàn bộ công ty lẫn Hoàng , Lâm Gia cũng chẳng thể chống lại. Cậu nghĩ vạch trần tôi là xong chuyện sao ?

Hấn nghe xong, chỉ biết ngồi thừ ra đó, một lời cũng không phản kháng được. Lại không hề để ý cơ thể nặng nề của hấn đang dồn hết lên lên hông và chân nó, tư thế này cũng quá là mập mờ đi, rất dễ khiến người ta nghĩ hai người này đồng tính luyến ái.

_ Hông của tôi sắp gãy rồi, xuống mau ?

_ Nói vậy, Thiên Tự và Ngọc Ly đều đã biết ?

— Ừ. XUỐNG MAU. - nó chịu hết nổi nữa, quát một tiếng khiến hắn bàng hoàng buông tay, rồi ngồi xuống bên cạnh. Nhưng ánh mắt hắn vẫn đăm đăm nhìn vào mảnh vải trắng kia, vừa rồi hắn đã chạm vào, còn tưởng tượng lung tung nữa (anh đúng là đại biến thái -.-)

— Gì vậy ? - nhận ra nó nhìn hắn chằm chằm , hắn ngu ngơ hỏi, hình như hắn quên mất gì đó rồi)

— Cậu đã cởi áo tôi, thì phải gài lại cho tôi, MAU. - một lần nữa bị nạt vào mặt, hắn không hiểu sao lại tự nhiên cuống cuống nhích đến gài nút áo cho nó (hơi bị giống anh Thiên Tự -.-). Đến khi gài xong, hắn mới nhớ ra điều mình muốn nói khi này.

— Tại sao người lại giết Trương Lục Chi ??

— Cô ta là khối u của xã hội .

— Là sao ? - nó bước tới vợ lấy xấp xỉ tài liệu quảng cho hắn, nói vồn vện hai chữ :

— Đọc đi. - rồi lấy điện thoại nhắn nhắn :

— Jun, mang xe đến trường . - đầu dây bên kia còn chưa kịp lên tiếng, nó đã cất lời với chất giọng mềm mại , con người bằng tuyết ngàn thu có thể nói nhẹ nhàng vậy sao ? Tuy câu nói có hơi súc tích, ngắn gọn nhưng lại rất âm áp .

— Hồ sơ tội phạm của Trương Lục Chi xem xong thì để yên đấy cho tôi. - không để hắn trả lời , nó đã mất dạng sau cánh cửa, bước chân im ả ắng tựa như đang lướt trên mây.

Hắn bây giờ mới chuyển sự chú ý sang tập tài liệu trên tay, vài dòng chữ được bút dạ quang nhấn mạnh :

Buôn bán ma túy trái phép.

Vận chuyển hàng cấm sang Trung Quốc.

Dụ dỗ đàn ông mua ma túy.

Nhập khẩu 4 kg heroin sang Lào .

...

...

Giết hại 500 người đàn ông. Và vô số các tội khác.

Hắn lập tức đứng hình , lật trang tiếp theo thì toàn bộ những hình ảnh chứng minh không thể nào chối cãi. Mắt hắn nhìn lên tia máu, tay siết chặt xấp tài liệu, em họ hắn dám làm ra những chuyện tày đình như vậy sao ? Bấm nhanh phím số 2, tính hiệu vừa được bắt, hắn cố nén cơn giận xuống, nói thật cương quyết :

— Cha, con không thể giúp chú , đành để pháp luật xử lý thôi.

— Cha hiểu rồi, con cũng nên về lo hậu sự của con bé Lục Chi đi. - cha hắn đáp lại, giọng nói không có chút sức lực nào, thâm sâu hơn bao giờ hết.

— Vâng. - hắn cúp máy , không kìm nén được mà thở dài một tiếng. Đặt xấp tài liệu lên bàn, ghé mắt ra cửa sổ thì bóng dáng nó đang bước lên một chiếc limo 6 cửa đập vào mắt.

Lần đầu tiên trong đời hắn tin câu : ” Thứ đáng sợ nhất trên đời là Sự Thật ”.

21. Chap 19 : Đường Đua Tử Thần

Chiếc Limo đỗ xích trước một đường đua khét tiếng : Tử Thần. Khán đài hình vòng cung, với hơn 100 triệu ghế ngồi đã kín bưng người. Đường đua dài tít tắp và rộng thênh thang không tưởng tượng nổi, Tử Thần được xây dựng bởi sự đầu tư của Mỹ và Nhật, tất nhiên giải thưởng là thứ dùng cả mạng người mới có được, khó mà hình dung ra có bao nhiêu con số 0 và đơn vị tiền để xây nên đường đua này. Đúng với cái tên Tử Thần, một khi cuộc đua bắt đầu các đấu thủ sẽ loại bỏ nhau một cách khốc liệt nhất, chỉ 1 đến 3 người sống sót . Nhưng thường chỉ còn lại hai là cùng, ba là trường hợp chưa bao giờ xảy ra .

Jun đưa xe vào bãi rồi bước xuống, phong cách mở cửa xe vô cùng chuyên nghiệp. Cả hai theo con đường dành cho các tay đua, rẽ trái tới cuối đường là căn phòng mang tên Black Wolf - phòng đặc biệt nhất và cũng là phòng của nó. Chỉ cần nhìn qua chữ Black Wolf được mạ vàng cũng đủ biết không tầm thường.

Nó được phong là Kẻ Bất Bại, với hơn 20 cuộc đua lớn đều là người sống sót cuối cùng. Giải thưởng lớn nhất mà nó giành được là một khu resort ở đảo Xxx (ta chế --) , thậm chí là cái tên Black Wolf được viết mà có không muốn thấy cũng phải mở to mắt ra mà nhìn. Kèm theo đó tất nhiên là cái móng vuốt sói vô cùng chân thực.

__ Nhất Thiên. - ngay khi nó vừa mở cửa, một bóng đen lao đến, hai tay dang rộng, nó không giật mình, nhanh chóng túm lấy cổ áo Jun ra đỡ đạn (chị này ít có ác lắm). Bị bất ngờ, Ngọc Ly phanh không kịp theo lực hấp dẫn ôm chầm lấy Jun. Cậu cũng không ngượng ngùng chút nào, chỉ lắc đầu cười nhẹ mê người.

Jun : tên thật là Đỗ Mạnh Tường (20t)

IQ 200/ 200

Tay trợ thủ đắc lực của nó, đồng thời cũng là một người luôn luôn sát cánh cùng nó. Sở trường Aikido, súng bắn tỉa, súng lục, dao. Thâm yêu nó từ cái nhìn đầu tiên. Giỏi võ ngang nó, cực kì nhạy bén.

__ Nhất Thiên, cậu thực sự quá đáng nha, ôm một cái cũng không cho. Tớ ghét cậu. - cô nàng ngúng nguẩy, hai tay khoanh trước ngực, quay đầu đi nơi khác.

__ Vậy cậu cứ giận đi, còn buổi lễ thời trang ở Paris chắc tớ phải đích thân đi rồi. - nó vừa nói, vừa mở chiếc rèm che màu đen, một loạt quần áo phong cách hip hop đen và xám thối nhìn cũng ngợp thở rồi. Tay liên tục cởi cúc áo, tay còn lại vớ lấy một chiếc hoodie đen in chữ Black Wolf và biểu tượng móng vuốt sói, đi kèm là chiếc quần jeans cũng đen nốt. Giày bata cổ cao đính đinh, một chiếc lưỡi trai xám móng vuốt sói, đồng hồ Rolex và một chiếc headphone cách âm.

__ Tớ xin lỗi, để tớ tham gia giúp cậu nhé ? - Ngọc Ly quay phắt lại năn nỉ, vốn vì Ngân Thiên có một phòng thiết kế vô cùng hoành tráng, sản phẩm vừa tung ra đã bị mua sạch. Ngọc Ly luôn cải trang thành Ngân Thiên để tham dự các buổi diễn mà nó được mời.

__ Trương Lục Chi đã giải quyết êm đẹp, kẻ thứ hai sẽ là đối thủ của cậu trong vòng đua này. Cậu dứt điểm luôn chứ ? - cô vừa nói vừa đưa tấm mặt nạ do chính tay sáng chế mà chỉ cô và nó mới có cách tháo. Tất nhiên, cái mặt nạ này đẹp trai không kém đâu nha.

__ Ủ. - nó nhắm hờ mắt để cô tùy ý sửa mái tóc cho phù hợp. Mọi việc chuẩn bị xong, nó bước ra sau tiếng gọi của MC. Hàng loạt tiếng hò hét, vỗ tay rầm trời, nhiều cô nàng còn xịt máu mũi khi thấy nó cười. Khác với hình tượng lạnh lùng thường ngày, khi nó là Black Wolf nó sẽ là chàng trai thân thiện và hay cười.

Bước vào ghế ngồi của chiếc xe đua màu đen có hình lửa tím phong cách, nó đưa tay mi gió một cái khiến toàn bộ sinh vật giống cái chết ngay tại chỗ vì mất máu. Cuộc đua với 10 đối thủ hạng nặng, nó khởi động xe.

Brừm..brừm..brừm... những luồng khói phóng ra mạnh mẽ, bánh xe ma sát trên mặt đường chói tai. Cả khán đài reo hò, tiếng MC háo hức lạ thường.

__ Xin chào mọi người, hôm nay đến với đường đua Tử Thần chắc chắn sẽ mang đến một cuộc đua vô cùng hấp dẫn bởi sự có mặt của Black Wolf và White Dragon liệu ai sẽ là người cầm chắc phần thắng mang về viên Ruby Xanh lớn nhất thế giới đây. Thật là hồi hộp quá, nào cùng thưởng thức thôi.

READY. 3.2.1 GO !

Tiếng còi vang lên, mười chiếc ô tô đua lao như bay, xé toạt cả làn gió rít bên tai thay vào đó là động cơ máy giòn tan. Những khúc cua gắt, nguy hiểm trong gang tấc. Chỉ cần lạc tay lái 0,1 giây, nhẹ nhất là thực vật, nặng hơn là thăng thiên. Nó nhếch môi, tay điều khiển vô lăng nhàn nhã và mềm mại tựa như mây, chân đạp ga tăng tốc như cơn gió. Qua gương chiếu hậu, chiếc White Dragon đang đuổi theo sát sao, các đối thủ khác cũng nhắm vào mỗi mình nó, nhưng họ không biết là họ đang thách thức Thần Chết rồi.

"Đâu có dễ thế, Rồng Trắng người nên cảm ơn ta vì 2 phút nữa thôi, ta sẽ khiến người và Rồng Đỏ màu mè đáng ghét đó làm quà cho Diêm Vương. Ta sẽ cho các người chết một cách thoải mái."

22. Chap 20 : Đường Đua Tử Thần

Một chiếc xe háo thắng lao đến toan cho nó ” ôm lè ” thì bất ngờ bị nó bẻ lái quăn ngay một cú, ôm lè không thương tiếc. Một chiếc khác lấy đà nhảy vọt lên trước muốn dẫn đầu thì nó nhanh như chớp , bay ngay bên cạnh ” húc ” một phát, đối thủ thứ hai gãy cổ khi chiếc xe chống bụng phơi nắng. Một cái nhếch môi đắc thắng đầy lạnh lẽo.

Rồng Trắng cũng hạ được bốn tên, cả Red cũng đang dọn đường đến đích, cuộc đua vừa được 15 phút đã chỉ còn lại ba người trên con đường Tử Thần còn lại . Red là đối thủ đáng gờm đã ghi không biết ba nhiêu bàn thắng đang sít sao sau nó, hẳn ta tự tin có thể hất nó khỏi đường đua ngay bây giờ.

Tốc độ đã lên đến 700km/h, bánh xe gần như đã mòn đi một khúc dày , nó dẫn trước , lập tức bẻ lái về phía đội sửa chữa. Một dàn nhân viên mặc đồng phục đỏ trắng xuất hiện không chậm nửa khắc, hoạt động hết năng suất : thay lốp, tra dầu , đổ xăng,..... Ngay khi sửa chữa hoàn tất, ba chiếc xe chớp mắt một cái đã cách xa cả trăm mét.

Chiếc Red đang vươn lên ép nó ra lè, White cũng không để vuột cơ hội , lập tức lấp đầy khoảng trống cùng Red hạ gục nó trước tiên. Cả khán đài không rời mắt khỏi cuộc đua một giây , tất cả đều mong chờ một pha đẹp mắt xuất hiện. Nó ngồi trong buồng lái, hoàn toàn không biểu lộ chút hoảng sợ nào, ngược lại còn nhàn nhả gõ nhẹ tay lên vô lăng, nở nụ cười mỉa hoặc, lập tức tốc độ như gió lướt đột ngột chậm lại để mặc Red và White đồng loạt tiến lên một quãng xa rồi không lãng phí một giây, nhấn ga với tốc độ 880km/h chỉ trong chốc lát đã đuổi kịp hai con người kia .

Red trở tay không kịp liền bị nó húc đẩy vào tường , tiếng kim loại đing tai vang lên, bộ phận nhót xe vì va chạm mạnh rỉ nhót không thôi. White thấy tình hình bất lợi cũng không tiến lên thêm, chỉ còn nước chờ cơ hội mà tấn công.

Chặng đua sắp kết thúc, nó nhấn nút bên cạnh vô lăng một chiếc móc vô cùng vững chắc hiện lên ở tay cửa xe. Đôi tay linh hoạt điều khiển xe nghiêng để chiếc móc gài vào tay nắm cửa của Red. Vô lăng một lần nữa quay mạnh, chiếc xe dừng lại, lốp cao su ghi xuống mặt đường rồi nhấn ga quay một vòng như chiếc vô lăng đã quay. Red hoàn toàn rơi vào thế bị động, xe hẳn như đang khiêu vũ trên không , chiếc móc đứng lúc tuột ra là khi White đang lao đến.

Một thanh âm xé toát cả màng nhĩ vang lên, kính xe vỡ tan ” nhò ” mui xe của Red hạ ngay mui xe của White, hẳn đang bàng hoàng đôi mắt nhìn Red to hết cỡ. Va chạm mạnh, hàng ngàn mảnh thủy tinh ghim vào vào hẳn như một con nhím. Bốn ánh mắt chạm nhau loét lên tia cả kính

BÙM..

Xe của nó vừa về đến đích cách xa hai chiếc kia là lúc một tiếng nổ ầm trời vang lên .

Cả hai chiếc bất ngờ rỉ xăng, nhiệt độ đột ngột lên cao, phát nổ. Tiếng động làm cả khán đài như rung chuyển, nhưng ánh mắt ai cũng mãi nhìn, hoàn toàn không có chút dấu hiệu sợ hãi , họ dường như đã quá quen với những cảnh thế này. Sau đó là tiếng vỗ tay át cả tiếng nổ, rất đáng xem.

Nó bước xuống, hai tay đút túi, lưng dựa vào xe, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hai chiếc xe bạc tỷ bị thiêu dưới ngọn lửa đỏ rực rỡ . Nhếch nhẹ môi, nó thầm nghĩ :” dù sao hai người cũng khiến Black Wolf của ta xuất hiện vài vết trầy. Vụ nổ đó là lời khen ta dành tặng cả hai. Bye .”

Ngọc Ly ở trên khán đài nhìn hết cảnh vừa rồi reo hò không thôi, còn vui vẻ đu lên lưng Jun mà vỗ tay . Mọi người còn cuồng nhiệt hơn cả cô, quả thật mãn nhãn.

Chiếc Black được đưa đi sửa chữa , nó không nhanh không chậm tiến lên khán đài nhận lấy giải thưởng , rồi đá lông nheo với cô nàng cầm huy chương đeo lên cổ nó. Cô nàng này cũng là một đại mỹ nhân người Nhật, tất cả đều hoàn hảo, cả giọng nói cũng vô cùng mê người:

— Black Wolf, hôm nay anh thật sự rất tuyệt ! - cô nàng và nó bắt tay nhau rất lịch sự và thân thiện :

— Cảm ơn, tôi rất vui khi nghe em nói như thế.

Mọi người ủa đến xin chữ kí rồi còn tặng quà, nhiều đến nỗi phải gọi một chiếc xe chở về. Mà quà của họ tất nhiên là có đến mấy con số không, còn đơn vị tiền gì ta cũng không biết.

_ Nhất Thiên, cậu đúng là tuyệt vời mà, tớ yêu cậu quá đi thôi. - cô vừa nói vừa tháo nhanh một viên sô cô la cho nó, hai mắt cứ híp lại vì cười, Ngọc Ly đây sao trời ? Nó cười , gối đầu lên đùi cô rồi ngủ thiếp.

Cung điện Ngô Gia

Chiếc Limo dừng lại trước cánh cổng đồ sộ, không lời nào tả hết (đúng hơn là ta lười).

Cửa mở, đôi giày da bóng loáng chậm rãi bước xuống , theo sau là thân hình cao lớn, khí chất cao ngạo, chừng chặc khiến người khác run sợ lẫn nể phục. Tiếp đó là đôi giày thể thao cùng dáng người chỉ có chuẩn.

Toàn bộ hầu gái lẫn nam quân gia dàn thành hai hàng, cúi người cung kính, đồng thanh:

_ Ngô thiếu gia, chào mừng người trở về . Chào Dương tiểu thư.

Tất cả bọn họ không ai biết nó là con gái đâu nhé, ngoài bác quân gia lớn tuổi nhất ở đây thôi.

Nó cất tiếng lạnh lẽo :

_ Chuẩn bị nước nóng.

_ Vâng thưa thiếu gia.

Hai người đi cạnh nhau tựa như một bức tranh, khiến mọi người không khỏi lén lút nhìn. Bước vào trong là kiến trúc không khác gì cung điện, trên bộ bàn ghế dùng trà theo phong cách Anh là đôi vợ chồng trạc bốn mươi, người đàn ông có khuôn mặt hao hao giống nó, toát lên khí phách đáng sợ , người phụ nữ lại kiêu sa , lộng lẫy nhưng nghiêm túc không kém. Vừa nhìn thấy nó và cô đã nhất loạt bật dậy, nghẹn ngào :

_ Nhất Thiên, sao giờ này con mới về, có biết ta lo cho con lắm không? - Người phụ nữ lao đến ôm chầm lấy thân hình cao lớn của nó, dù mang cao gót nhưng bà còn không tới được chiếc cằm kia, hướng hồ là hôn lên má . Nó lại tưởng sẽ ôm bà, nhưng hai tay lại cứ hờ hững buông hai bên, một cái liếc nhìn cũng không có. Người đàn ông kia cũng không nhận được mà xoa đầu nó, cất giọng yêu chiều :

_ Con nên về sớm chứ ?

_ Con chẳng phải đã về rồi sao ? Buông ra được rồi thưa mẹ. - giọng nói lạnh buốt khiến người phụ nữ kia vội buông ra, ánh mắt xuất hiện một tia đau đớn :

_ Ngân Thiên..con...

_ Con là Nhất Thiên. - phải, nếu ngay từ đầu bà gọi Ngân Thiên thì nó đã không ngần ngại mà ôm bà rồi, nhưng mà lại gọi tên người anh đã chết của nó, Ngô Nhất Thiên.

Ngọc Ly nhận thức tình hình không tốt liền lên tiếng :

_ Cháu chào hai bác, hai bác vẫn khoẻ chứ ạ ?

_ Tất nhiên rồi, bé Dương.

_ Hihi, con lớn rồi mà sao người cứ gọi bé mãi thế? - cô cười hồn nhiên, tỏ ra chút nũng nịu . Tuy ánh mắt cô đang nhìn hai người , nhưng khả năng của một sát thủ khiến cô biết nó tính làm gì. Bằng chứng là mọi người đã ngồi xuống mà nó lại cứ đứng đó, chiếc lưng dài toan quay về phía cầu thang đã bị cô kéo ngược xuống ghế. Nó lờm cô một cái cảnh cáo rồi cũng ngồi im đó.

_ Nhất Thiên, ta muốn con đính hôn với Lâm Gia, hôn ước mười năm trước cũng nên thực hiện rồi.

_ Hôn ước với họ tạm gác lại, con muốn thành lập một hôn ước khác.

_ Hôn ước khác ? Là ai ? - cha nó nheo mắt không vui, nhưng dù là ai đi nữa cũng phải chấp nhận vì nó là người có quyền lực nhất ngôi nhà này.

_ Con trai của Hoàng gia - Hoàng Nhật Phong .

23. Chap 21 : Đính Hôn

__ Mẹ nói cái gì ? Đính hôn ????? - Nhật Phong suýt chút nữa phá tan phòng khách. Mẹ hắn dịu dàng khuyên nhủ :

__ Con bình tĩnh đi, tập đoàn Ngô Gia đó đã muốn thế ta không thể làm khác.

__ Nhưng tang lễ của Lục Chi còn chưa bắt đầu , mẹ bảo con có tâm trí mà hỏi vợ hay sao ? - hắn gần như gầm lên, quá nhiều việc ngập đầu hắn mà còn phải dành thời gian đi hỏi vợ, ai không hỏi lại là nó, không điên cũng lạ.

__ Mẹ muốn thế sao, nhưng cha con cũng đồng ý việc này. Thôi, con mau đi chuẩn bị cho tốt, 30 phút nữa chúng ta xuất phát. - bà gạt luôn ý cự tuyệt của hắn rồi quay lên lầu.

7:30 pm, hắn và mẹ đã đợi hơn năm phút (lâu ghê -.-) trong nhà hàng bậc nhất thành phố. Một chiếc Maybach đen đỗ trước cổng, đôi giày cao gót màu tím đen chạm trên mặt đất, đôi chân thon dài, trắng tinh tẽ dần xuất hiện sau cánh cửa thật quý tộc. Thân hình cao 1m85 diện váy cúp ngực màu tím xen lẫn trắng, thân váy được xếp một lớp vải mỏng để thêm phần bồng bênh (thật sự là gù thắm mĩ khi chọn đồ nữ thật sự rất rất tệ, nên là thông cảm cho tác giả chút nhen). Đi kèm là áo vest dài ngang hông màu đen nốt, mái tóc dài chấm lưng đuôi thẳng không cầu kì. Nhưngchiều cao đó thì có hơi quá, nhìn mỗi cổ nha.

Nó bước thật dịu dàng như các tiểu thư khác, tiếng gót giày chạm sàn lại thanh thoát, dễ nghe.

Xác định được mục tiêu đang ngồi ở kia, nó bước nhanh đến, cúi chào nhưng giọng vẫn lạnh như thường :

__ Xin chào phu nhân , chào Hoàng thiếu gia. - hắn và mẹ đứng ngay một chỗ, hai mắt thậm chí không thể chớp : dáng người cao ráo, ba vòng đầy đủ, da trắng không tì vết , gương mặt lạnh nhưng đẹp không cường nỏi, tuyệt vời nhất là hàn khí mang trên người toát ra khiến người đối diện chỉ muốn bật lò sưởi mức cao nhất mà vẫn không hết run. Không trang điểm, gương mặt mộc lại xinh đẹp đến vậy, nhưng điều làm mẹ hắn bất ngờ nhất là nó cao bằng hắn, có khi hơn nhờ đôi giày tuy gót giày cũng rất thấp. Con gái gì mà lại cao như vậy ?

Nó nhếch nhẹ môi như không, hành động nhìn chằm chằm người khác như vậy thật khiếm nhã.

Bữa ăn bắt đầu với các món ăn không hề tầm thường cùng với rượu vang nhẹ càng toát lên vẻ cao sang. Suốt từ lúc bắt đầu ăn, mẹ hắn liên tục nhìn nó bà thật sự ngạc nhiên, một chút ngại ngùng hay lo sợ cũng không nhìn thấy. Từ dáng ngồi cho đến cách sắp xếp và cầm muỗng nĩa đều chuẩn không cần chỉnh, vô cùng tinh tế là đằng khác. Bà lại cảm thấy không ưa nó chút nào liền lên tiếng khó dễ :

__ Nghe nói, cháu Ngân Thiên đây từ nhỏ đã không đến trường lại giấu kín bưng thân phận , chắc không phải tầm thường. Còn có khả năng vượt xa các hậu bối như tôi bây giờ lắm ?

Nó buông đũa, nhỏ giọng đáp lại :

__ Phu nhân đã quá đề cao cháu rồi, dù có thông minh xuất chúng đến mức nào thì hậu bối vẫn chỉ là hậu bối thôi, làm sao có thể vượt xa người.

Mẹ hắn cứng họng, nhưng cũng không có ý định buông tha, tiếp tục :

__ Ta nghe nói cháu là chủ tịch của công ty thời trang Rain ?

__ Vâng.

__ Chắc chi phí để thành lập công ty khiến ba cháu hao tổn không ít nhỉ ? - bà cố tình nói sai sự thật để xem nó có nổi giận hay không ? Đáp lại, nó hạ nĩa dao xuống, tay mân mê cốc rượu vang trắng, nói vững vàng :

__ Cháu không biết nó hao tổn bao nhiêu, chỉ biết ba năm làm việc tại công ty may của ở Mỹ, hai tháng nhận việc thiết kế trang phục ở Pháp và một tuần làm người mẫu tại buổi biểu diễn Water ở Anh (chém : đây là buổi diễn lớn nhất thu hút toàn bộ người lẫn trong và ngoài giới tham gia, số tiền lương mà nó nhận có thể mua sáu căn biệt thự) là số tiền mà cháu đầu tư vào thành lập Rain. - nói xong một tràng, nó nhấp

một ngụm rượu, ánh mắt nhìn thấu gương mặt bà qua chiếc ly, nhếch nhẹ môi, quay sang hẳn lại đưa ánh mắt : ” Đừng có dại mà động vào tôi .”

Mẹ hẳn dù đã cứng miệng vẫn ngoan cường nói tiếp :

— Vậy mà ta cứ tưởng là cha cháu giúp đỡ, hiểu lầm rồi nhỉ ? - bà kéo một nụ cười gượng gạo , uống một hơi cốc rượu trong tay.

— Không sao ạ, mọi người vẫn hay nói như thế mà, chỉ cần cháu biết mình thành công đến ngày hôm nay là nhờ đôi chân của chính bản thân chứ không phải mượn gậy của người khác mà ra vẻ mình không tật là được rồi.

Bà hoàn toàn cứng họng, cô con dâu này nói chuyện nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực chất là dội nước sôi vào mặt người khác. Còn đang bối rối vì chưa biết phản ứng ra sao, điện thoại của bà chợt reo lên, tuy người bên kia nói rất nhỏ nhưng nhờ tai có khả năng nghe đặc biệt nên nó cũng có thể nghe được :

— Minh, em về ngay đi, đừng động vào Ngô Ngân Thiên con bé đó không phải tầm thường đâu. Cẩn thận chúng ta sẽ giống Trương Bá Quang đấy. Em để Nhật Phong và con bé ở đó với nhau, tối nay hai đứa sẽ tự quyết định ở nhà của ai, thằng Phong có cách của nó.

— Nhưng....

— Bà về ngay. Nhanh. - sau khi tuôn một tràng, không để bên kia có ý cự tuyệt, giọng nói khàn khàn đã ra lệnh. Nhìn mặt bà ta hơi tái đi, vội vàng thu dọn về, nó khẽ cười thầm :” xem ra bà ta sẽ không để yên cho cô con dâu này rồi ”.

— Xin lỗi hai đứa, ta cơ quan việc gấp nên ta phải về trước .

— Để cháu tiễn bác. - nó thẳng thừng không hề có ý định giữ bà ta lại, đứng dậy cùng hẳn đưa bà ra xe.

— Nhật Phong, Ngân Thiên, tối nay trở đi hai đứa sẽ ở chung nhà. Còn việc ở nhà ai là do các con tự quyết định. - nói xong bà đã mất hút, nó quay vào trong tiếp tục bữa tối của mình.

— Cô có ý đồ đúng không ? - hẳn bị cấm như hén từ đầu đến giờ mới mở miệng bằng một câu hỏi (hú hồn, cứ tưởng anh bị câm. Phong : con nhóc kia ta giết người, nhóc Hihi, em nói....thật thôi mà * xách dép.....chạy *)

— Có thì sao? Định lật mặt tôi nữa ? Chắc làm được thì hăng nói nhé .

— Cô.....

24. Chap 22 : Đôi Lúc Cũng Ấm Áp

— Tôi muốn đề nghị với cậu một chuyện. - nó buông chiếc nĩa và dao xuống sau khi đã ăn xong phần bít tết, lại chuyển đến món gan ngỗng vỗ béo.

— Chuyện gì ? - hẳn nheo mày, người như nó mà cũng đề nghị sao ?

— Cùng tôi thực hiện một kế hoạch, nếu thành công tôi sẽ hợp tác với Shadow theo ý bố già của cậu.

— Kế hoạch gì ?

— Không cần biết, chỉ cần tham gia là được. Nhưng cậu không muốn cũng phải tham gia thôi.

Nó đưa chiếc điện thoại cho hẳn rồi lại tiếp tục sang món thứ ba. Hẳn nhận lấy, mắt nheo đầy ngờ vực, ngay khi nghe được giọng nói bên kia thì lông mày giãn ra.

— 4X1 (biệt hiệu khi hẳn là thủ lĩnh của Shadow) nếu ” Kẻ máu lạnh ” đã muốn cậu giúp đỡ thì hãy cố mà làm đi, mà không làm thì cứ đưa thủ cấp của nhà cậu đến đây. Tút...tút...tút.. - mặt hẳn nổi gân xanh: ” Giúp đỡ con khỉ gió, rõ ràng là ép buộc mà ! ”

— Có thật là sẽ hợp bang nếu thành công không ?

— Cậu nghi ngờ tôi sao ? - nó hỏi, giọng giễu cợt. Đúng rồi, làm sao nghi ngờ nó chứ, Ngô Nhất Thiên đã nói thì sẽ làm mà. Hấn nhấp hay phải gọi là nốc cả ly rượu mạnh, hơi cay khiến hấn dễ chịu hơn một chút. Nhưng có điều hấn không thể phủ nhận, hôm nay nó rất đẹp, dù kia là mái tóc giả lại thật đến lạ kì. Đôi mi dài rủ xuống mỗi khi nó nhìn vào món ăn, môi mỏng khẽ bóng lên nhờ dính chút dầu mỡ trông muốn cắn một phát. Không được... hấn đang nghĩ gì thế này, tỉnh lại mau.

— Cô muốn ăn đến bao giờ ? - nhìn nó ăn món này đến món khác thảnh thơi như vậy khiến hấn thêm bực.

— Tôi tưởng cậu sẽ về ?

— Tôi đợi cô cùng về.

— Về đâu ? — Nhà tôi.

— Cậu về đi. Đi được thì cứ đi.

— Nhưng mẹ tôi...

— Một là nhà tôi, hai là khách sạn, chọn đi. - nó nhăm nháp ly rượu nhìn hấn lựa chọn, dù sao hấn cũng rất muốn biết nó sống như thế nào còn gì ?

— Vậy nhà cô đi, ổn chứ ?

— Không thành vấn đề.

Rốt cuộc thì bữa tối cũng kết thúc trong nhàn nhã của nó. Hấn đang định gọi xe đến thì bị nó ngăn lại, lắc đầu nhẹ nói :

— Tôi chưa muốn về bây giờ, đi hội chợ Nhật không ? - nó ngoái đầu lại cười nhẹ với hấn rồi bước đi thật nhanh không để hấn kịp phản kháng. Nghĩ lại cũng thấy đang rảnh rồi, hấn đi như chạy theo nó : ” Con gái mang cao gót mà đi nhanh hơn gíu nữa. ”

Hội chợ mà nó nói cũng không xa là mấy, người tham gia cũng đông hơn bình thường khiến hấn và nó có chút khó chịu, vốn là người thích yên tĩnh mà lại kéo nhau vào chốn đông người như vậy. Đang đi giữa chừng nó chợt thấy một đám trẻ ăn bận rách rưới xin ăn ở đầu cổng, trong đó có một bé gái đang khóc um sùm. Nó xoay lưng về hướng đó, dùng tay mình lau khô nước mắt cho cô bé :

— Sao bé gái xinh xắn này lại khóc vậy ? - theo sau là một nụ cười dịu dàng, cô bé nhìn nó chợt nín khóc chỉ còn vài tiếng thút thít nho nhỏ. Cô bé nhìn nó trân trân, đôi mắt to tròn ngây thơ còn đầm nước mắt khiến nó không cầm lòng được mà hôn lên đó một cái thật sâu, tràn đầy ôn nhu. Nó quay sang cậu bé có vẻ lớn nhất, nhẹ giọng hỏi :

— Cô bé không nói được, em cho chị biết có chuyện gì vậy ?

— Sao chị biết... em ấy không nói được ạ ? - cậu nhóc có vẻ bị dọa sợ rồi.

— Cầm giác thôi. - nó lại cười, hấn đứng đó mà ngẩn ra, hôm nay nó cười hơi nhiều, hơn nữa lại không giữ sạch sẽ như mọi ngày.

— Em ấy bị bọn côn đồ cướp lấy gấu bông em ấy thích nhất ạ. - cậu nhóc càng bối rối hơn, nó lại cười quay sang cô bé kia :

— Em có thích con gấu nào ở hội chợ này không ? Chị sẽ cố hết sức lấy cho em. - cô bé thôi khóc, gạt đầu rồi kéo tay nó đến một sạp nhỏ có biển hiệu : Bán thú bông. Vì sạp quá cao, cô bé cố nhón cật lực thì một đôi tay bẻ bóng lên, là hấn :

— Em thích con nào chị ấy sẽ lấy cho em. - có hơi bất ngờ nhưng rồi cô bé cũng hồn nhiên chỉ vào con gấu hình tim bạ chạ bứ trên cùng. Nó quay sang cười thêm cái nữa, nói thật nhìn vào ai cũng tưởng là vợ chồng son dắt con đi chơi vậy, bằng chứng là :

— Hai cháu là vợ chồng mới cưới sao, đẹp đôi thật... - đang định nói thêm điều gì đó thì ông chợt thấy con bé rách rưới, bẩn thỉu trên tay hấn, lão nở một nụ cười khinh miệt thì bị nó lườm một cái rách da :

— Ông chủ, lấy tôi ba mươi mốt viên đạn. - nó nhấc khẩu súng giả đã nạp một viên, quan sát một lát thấy tổng cộng có ba mươi hai con gấu. Lão nghĩ thầm : ” Còn nhỏ mà hống hách thấy ớn, để xem người có thể bắn trúng một con không ? ”

Nhận lấy đạn, nó dạng hai chân bằng vai, tay cầm súng vô cùng kiêu ngạo.

Bằng - con Oggy rơi xuống khỏi kệ.

Bằng - chú teddy mặc đồ chú rể rơi không chạm một giây.

Bằng.....

.....

Con cuối cùng là chú gấu mà cô bé yêu thích, à còn một con ếch xanh thè lưỡi, nó ngấm lui ngấm tới lại vô tình nhìn thấy gương mặt tái mét của ông chủ tiệm thì môi kéo lên một nụ cười thách thức .

Bằng... viên đạn bay sượt qua con gấu, nụ cười của lão đã trở lại nhưng... viên đạn chạm vào tường dội vào lưng con gấu , một lần nữa chạm vào tường rồi nhắm ngay đầu con ếch mà kết thúc đường ” bay ” của mình. Con gấu chao đảo một lúc rồi rơi xuống đất. Mọi người không biết đã tập trung từ lúc nào, vỗ tay bôm bốp, lũ trẻ reo hò ầm ĩ. Nó lấy con gấu to đưa cho cô bé, ba mươi con còn lại chia đều cho sáu đứa.

— Cho cậu . - nhận con ếch xanh từ tay run cầm cập của lão chủ cửa hàng , nó ném cho hắn, rồi rút trong túi ra một xấp tiền, nói đủ cho lão nghe :

— Đừng bao giờ coi thường người khác bằng đôi mắt như mù đó. Coi như đây là tiền trả cho mấy con thú bông . - nhìn thấy tiền lão quên luôn mọi thứ, chộp lấy thật nhanh như sợ ai đó lấy mất.

Hắn nhìn con ếch như sinh vật lạ, điển trai thế này mà lại mang con ếch xấu xí lưỡi dài thế này á ?

— Cậu với nó giống anh em sinh đôi lắm ?

25. Chap 23 : Con Dâu Tương Lai ??

— Cô nói cái gì vậy HẢ ? - nhìn chăm chăm con ếch một hồi lâu mới hét toáng lên , đến lúc nhận ra đã thấy nó đi mua thức ăn cho bọn nhóc mất tiêu. Nhưng đột nhiên hắn lại cảm thấy trong lòng ầm lạ, ít nhất nó cũng quan tâm đến hắn.

— Nhật Phong, cậu mua giúp tôi hai mươi cây kem sô cô la được không ? - nó quay lưng về phía hắn, cả người đứng chắn cho một đám trẻ. Nhận ra đang có một toán thanh niên bặm trợn đi tới, tầm tám tên.

— Để tôi giúp cô.

— Cậu đánh nhau vào lúc này không tốt đâu, ít nhất thì những người ở đây cũng không biết đến tôi. - vốn vì Ngân Thiên rất ít khi lộ mặt, chỉ người trong giới mới biết đến nó mà thôi. Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của nó, hắn không kháng cự, vội vàng chạy thật nhanh đi mua kem.

— Cô em, em đang bảo vệ lũ nhóc bắn thủ đấy à ? Hay là em đi chơi cùng bọn anh đi, anh sẽ làm em vui. - một tên ăn mặc xấu xí nở nụ cười dâm ô nhìn nó khiến bọn trẻ sợ hãi chụm lại nín thở nhìn nó mà rùng rùng :

— Chị ơi, chị mau chạy đi, họ sẽ đánh chết chị mất... chị ơi...hức hức..

— Cái lũ chết tiệt này, nói cái gì vậy hả ? - tên vừa nãy giờ nắm đấm dọa nạt khiến bọn nhóc khóc to hơn. Nó quay lại, cả người tỏa ra sát khí :

— Không thành vấn đề . Đến nơi khác đi.

— Ok, em yêu. - nó quay sang xoa đầu lũ nhóc, cười hiền :

— Mấy đứa ở cạnh anh hồi này nhé, chị sẽ trở về ngay.

— Chị.. chị sẽ không sao chứ.. hức ? - bọn nhóc nín thở nhìn nó, như sợ nó sẽ đi mất vậy ? Nhìn những đôi mắt to tròn khóc thành dòng kia, nó mỉm cười hôn lên má tất cả :

— Chị sẽ quay lại ngay.

Rồi bóng nó khuất sau hàng cây, một mảnh đất nhỏ bỏ hoang, âm u vô cùng. Cả bọn cười thầm ô khi thấy nó mang găng tay, chúng chưa nhận ra thần chết đang đứng ngay trước mặt rồi, nó nhếch môi :

— Các người muốn từng người một hay tất cả ?

Chúng nhìn nhau cười nham hiểm :

— Nếu em có thể ” chịu ” được tất cả bọn anh ?

— Không thành vấn đề .

Nó dạng hai chân ngang bằng vai, gót giày ghì chặt xuống đất. Một tên lao đến toan xé áo nó thì Râm... hấn bị nó gạt chân ngã sòng soài dưới đất, còn chưa kịp đứng dậy đã thêm một đấm vào ngay vị trí tim. Một tên khác đứng ngay sau lưng đánh lén thì nó chụp lấy cánh tay, ngay lập tức ” bay ” từ phía sau qua vai nó và ” hạ ” ngay trên người tên vừa bị đánh, hấn ta đang thoi thóp chợt chịu lực mạnh, hộc máu chết ngay tại chỗ. Tên kia cũng như tên trước, một quyền vào giữa ngực, chết không kịp nhắm mắt.

— Aaaaaa.. tao giết mày.

Nó ghì nhẹ gót, xoay người ra phía sau, chân trái làm trụ, chân phải tung cao ngang đầu, một phát chí mạng vào ngay cổ hấn. Bốn tên được dẹp gọn, bốn tên khác cũng bị nó hạ đo ván rồi chất lên thành đống.

Tháo đôi găng tay bỏ vào túi vest, nó rút hai tay vào túi váy (váy được thiết kế đặc biệt có túi như túi quần âu vậy đấy).

Nhìn thấy nó bước ra, đám trẻ nhanh chóng chạy đến hỏi han, có đứa còn khóc um lên. Riêng hấn lại mỉm cười ngây ngô một lúc rồi đưa kem cho nó, cười ầm ập :

— Vừa mua xong, ăn đi rồi về, tôi hơi buồn ngủ.

— Ừ. - nó lời điện thoại, bấm thần tốc luôn. — Jun, bảo Hội Bảo Hộ Trẻ Em Mồ Côi đến đường x,y,z có vài đứa trẻ tôi cần họ nhận nuôi dưỡng chúng. Cho họ hai phút đấy.

Đúng hai phút sau khi nó cúp máy, một chiếc xe con màu trắng đỗ xích trước cổng lễ hội. Cánh cửa mở ra, một toán người mặc trang phục xám bước xuống, cung kính cúi chào nó rồi bước đến đưa lũ trẻ lên xe.

Cô bé bị cầm ban nãy chạy đến hướng nó và hấn, cầm tay hai người đặt lên nhau rồi siết chặt vào ngực trái của mình. Đáng yêu quá. Hấn bắt chợt đỏ mặt, riêng nó lại ôm chầm lấy cô bé :

— Chị sẽ để em làm con dâu chị nhé ? Bé cưng. - cô bé vô thức gật đầu một cái, hôn lên má nó rồi vẫy tay lên xe. Cô con dâu của nó trong tương lai đã xác định, vậy còn chồng tương lai của nó sẽ là ai đây ? Hấn hay Lâm Thiên Tự ?

26. Chap 24 : Khát Vọng Tự Do !?!

Hấn há hốc nhìn căn nhà của nó, to... to kinh khủng . Tất cả các căn biệt thự lớn chắc cũng chưa bằng cái này. Một màu xanh dương nhạt bao phủ, cây cối cao ơi là cao. Còn cánh cửa cao khỏi bàn luôn, to hoành tráng - lệ - con - mợ - nó - bị (nhóc : N.Phong, anh vừa chửi thề -.- N.Phong : à xin lỗi , ta lỡ đại * cười ngây thơ *)

— Cậu muốn chết sao ? - nó lên tiếng khi thấy hấn định chạm vào con sói được thiết kế vô cùng tinh xảo ở cạnh hộp thư. Hấn giật mình rút tay lại, nhìn nó một lúc rất lâu .

- Chạm vào con sói đó , Barter 107 của tôi sẽ biến cậu thành tổ ong đó. - Nó nhếch môi một cái, tay xoa xoa đầu con sói, ánh sáng màu xanh lục phát ra từ hai bên mắt con sói, nó vén tóc mái rồi để ánh sáng xanh kia xác nhận đồng tử của mình. Đèn chuyển sang màu tím rồi tắt hấn, cánh cổng ngay tức khắc mở ra .

Sau khi hấn và nó bước vào, cánh cửa đóng lại, ổ khóa cũng tự động chốt . Xem ra tất cả mọi thứ trong nhà đều tự động.

__ Cả căn biệt thự này là ai thiết kế vậy ?

__ Ngô Nhất Thiên.

__ À..Ngô Nhất Thiên.HẢ ... NGÔ NHẤT THIÊN , là cô á ? - hấn giật mình hét toáng lên làm không khí yên tĩnh vì hấn mà xáo trộn.

__ Không lẽ có Ngô Nhất Thiên thứ hai ?

Cánh cửa mở ra, toàn bộ đèn trong phòng sáng rực lên , trắng pha lẫn tím trông vô cùng huyền bí , đang còn mơ màng vì trình độ thiết kế nội thất bại kinh khủng của nó , hấn chợt giật mình lần hai khi cái gì đó đen đen lao đến suýt đè ngã nó trên ghế sofa .

__ Gâu gâu..gâu.

__ Chó bẹc-giê.. - hấn há mồm , con chó to gần bằng hấn , bộ lông vô cùng mềm mại đen tuyền trừ chiếc đuôi và phần dưới cổ màu trắng ra. Đẹp mê hồn. Con cún rất hồn nhiên vồn vã lấy nó liếm lấy liếm để trên mặt , đuôi quẫy sắp rụng tới nơi.

__ Galaxy , xuống mau ! - nó ra lệnh vô cùng lạnh , chú cún đột nhiên cụp tai , ngồi ngay ngắn dưới sàn nhưng gương mặt lại buồn thê thảm như sắp khóc.

Hấn há mồm đợt hai, chó mà tên Thiên Hà á ? Có phải là đẹp quá không vậy ?

Phốc....bật....hấn giật mình lần thứ n , một con vật có ba màu đen , trắng , nâu đang bay về phía mặt hấn thì bị nó chụp lại .

Một chút nữa thôi , bảo đảm gương mặt điển trai của hấn sẽ bị con mèo tam thể kia cào nát . Vàng , chó bẹc-giê và mèo tam thể . - Sống chung một nhà.

__Tam thể ? Em muốn ăn đập sao ? - nó dùng giọng đe dọa nhưng lại yêu thương vô cùng , ngồi vổ về cả hai con vật yêu chiều .

__ Phòng cậu ở cuối dãy một, trang phục nam đều có đầy đủ . - nó hất đầu về phía cầu thang , rồi quay lại cười hiền với con thú cưng kia :

__Bây giờ đi ăn thôi hai nhóc siêu quậy .

__ Con bẹc-giê rắc rắc chạy theo , còn con mèo bám vào vai nó liên tục cạ cạ mặt vào chiếc cổ trắng nhẵn kia .

Thôi suy nghĩ lung tung , Nhật Phong thay dày da bằng đôi dép lê màu đen không hề có bất cứ họa tiết nào. Đúng là người không hề cầu kì , cái gì cũng độc nhất một màu đen .

Vừa rẽ lối cầu thang , đập vào mắt hấn là năm căn phòng vô cùng lớn với tường cách âm và cánh cửa có ổ khóa thiết kế rất lạ . Giống như chủ nhân của nó vậy.

Hấn vặn khóa cửa căn phòng đầu tiên, mắt ghé vào khe cửa, chủ đạo là màu trắng, có đầy đủ dụng cụ tập thể hình, phòng gym. Kinh khủng thật toàn bộ dụng cụ đều là hàng chất lượng nhất.

Căn phòng thứ hai, màu trắng - phòng trang phục. Căn thứ ba, phòng giày dép - lóa mắt vì giày quá bóng, hơn hai trăm đôi chứ chả chơi. Ngăn nắp, sạch sẽ , phân loại chỉnh chu.

Căn thứ tư - phòng trang sức, đa phần là đồng hồ. Rốt cuộc là nó giàu đến mức nào vậy? Không có bất cứ thứ nào thuộc dạng lỗi thời , tất cả đều là sản phẩm từng làm mưa làm gió .

Căn thứ năm : phòng tập súng, không chỉ súng mà còn có đầy đủ vũ khí, thảo nào đêm qua nó phóng dao như thánh thể kia.

Căn phòng cuối cùng của dãy có màu xám tro - phòng khách. Bao trùm bởi màu xám âm u, chiếc giường cỡ lớn màu xám nốt, có tủ quần áo riêng, phòng tắm cũng ngay cạnh phòng ngủ. Thiết kế vô cùng tỉ mỉ, gọn gàng, một hạt bụi cũng không hề có.

Hấn theo bản năng như ở nhà, vừa đi vừa thuận tay cởi cúc áo, hấn cảm thấy muốn tắm lắm rồi. Mở tủ quần áo đồ sộ rq, có tất cả bốn ngăn : trang phục dự tiệc, trang phục ngủ, trang phục ở nhà và... đồ lót.

Cái gì vậy, có cần chuẩn bị đến thế không ? Chọn đại lấy một áo hoodie trắng cùng chiếc quần thun thoải mái màu đen và... underwear.

Sau khi cho hai con thú cưng ăn xong, nó trở về phòng, lột bỏ bộ trang phục khó chịu, tiện tay rút một cốc Gin thêm đá. Ngâm cơ thể trong làn nước mát, chiếc bồn tắm cỡ lớn dành cho bốn người còn dư sức khiến nó như cô đơn bội phần.

Chiếc gối mềm mại chống đỡ đầu nó, thành bồn chứa cốc rượu khá mạnh. Hai ngày nay nó vừa được nghỉ ngơi một chút đã phải gánh công việc ngập đầu. Một mỗi, thật sự là quá mệt mỏi, ước gì nó có thể hồn nhiên như Thiên Tự mà vui đùa cả ngày không lo lắng gì, nó chỉ ước được như thế thôi, sự tự do.

Lắc lắc cốc rượu, nó nhếch môi, mắt khép lại, nhấp một ngụm cay sẽ khiến cơ thể lạnh giá của nó ấm thêm một chút.

Sự tự do ? Mãi mãi không thể có nếu kế hoạch chưa thành công.

27. Chap 25 : Hiệu Trưởng ?!?

Sáng sớm hôm sau, hần thức dậy theo giờ đi học ở trường, à đúng rồi cái vấn đề tối qua hần cứ thắc mắc mãi, đồng phục của hần vẫn còn ở nhà.

Vệ sinh cá nhân xong, hần mở cửa toan qua phòng nó thì trước cửa đã xuất hiện một bộ đồng phục của trường, đúng size của hần, được ủi thẳng thớm, bên cạnh còn có một đôi thể thao kiểu cách. " Chu đáo thật ". Hần khẽ cười thầm, y như vợ chuẩn bị đồ đi làm cho chồng vậy (anh ảo tưởng quá mức -.-)

Mùi hương phở bò xộc vào mũi khiến bụng hần không kìm chế được mà réo một tiếng.

__ Ăn nhanh, sắp trễ giờ rồi. - nó cầm đĩa nói nhanh một câu không chủ ngữ vị ngữ rồi bắt đầu ăn. Hần hơi nheo mày trước sự kiệm lời của nó nhưng cũng lẳng lặng gấp một đĩa cho vào miệng : lần thứ ba ăn mà vẫn không thể hết bất ngờ, hương vị vừa ăn, mùi thơm phức, nước lèo ngọt đậm, mặn mà khó tả, thịt không quá dai, nấu ăn cỡ nó thật sự là quá tuyệt. Ai cưới phải nó không chỉ là gia tài mà còn sở hữu sự xinh đẹp và tài năng vô hạn của nó, rồi cuộc nó có phải là người không ?

__ Cậu biết X5 chứ ? - nó hỏi, mắt và tay vẫn chăm chú vào tô phở ngon lành.

__ X5 ? Bể nhóm bắt cóc phụ nữ, cưỡng dâm, tung clip lên mạng và giết chết họ ?

__ Phải, chúng đang ở trường ta.

__ Ở trường ta sao, nghĩa là chúng chỉ mới mười bảy thôi, chưa đủ tuổi vào tù nữa ? - hần ăn được phân nửa thì ngẩng đầu nhìn nó. Không chỉ phụ nữ, chúng còn ba lần trộm nhà băng mà không để lại một vết tích nào. Những tên đạo chích có tiếng,

__ Nhiệm vụ đầu tiên của cậu là dọn sạch X4,, X5, X3. - Không biết từ bao giờ nó đã ăn xong, để lại hần đng rồi rít ăn thật nhanh mà đuổi theo.

__ Tại... ao ôi ải iệt chúng, iệm ụ ầu tiên à ao ? (tại sao tôi phải tiêu diệt chúng, nhiệm vụ đầu tiên là sao ?)

__ Ăn xong rồi nói. - nhàn nhả cầm trái táo ăn ngon lành, táo xanh cơ đấy. Hần gật nhẹ đầu, mang tô bún chỉ còn chút nước đến bồn rửa, tay vợ từ trong tủ chai nước suối hay đúng hơn là tủ lạnh không có bất cứ thức uống nào khác. Hần lại ngó quanh lần nữa, có đủ loại cà phê, rượu mạnh, nhẹ và gần như là không có thức uống nào ngoài nước suối. Uống xong cũng là lúc hần nhận ra nó đã biến đâu mất, một âm thanh nhỏ cũng không hề có, quả thật không phải người.

Ting.. ting.. - chuông báo tin nhắn của hần. " Tôi đang ở gara, cho cậu mười hai giây. " Hần đọc xong, không hiểu tại sao lại chạy vèo xuống sân với tốc độ ánh sáng, thật là không dám cãi lại một chữ.

Cánh cửa gara vừa mở, cầm hần đã chạm đất, quá...quá kinh khủng ! Gần một trăm năm mươi chiếc xe mô tô đua phân khối lớn mà giá trị của nó là mười căn biệt thự này chứ chả chơi. Với ba màu chủ đạo là : xanh lục, lam, đen, đều là sản phẩm của các công ty lớn kể cả thương hiệu chỉ có hai không ba cũng hiện diện.

Ngó quanh ngó quất một lúc, hần nhận ra nó đang chui một chiếc Yamaha YZF - R1, sử dụng động cơ bốn xi lanh thẳng hàng có sức mạnh 180 mã lực. Dài 2070mm, rộng 715mm và chiều cao 815mm. Bình xăng dung tích 18 lít với trọng lượng 206kg . R1 còn sử dụng công nghệ kiểm soát độ bám đường TC (Traction Control). Động cơ 998 phân khối, bốn xi lanh thì sấm có giác bám. Giá của nó là 30,000 USD. Bên cạnh là một chiếc cùng hãng nhưng khác mẫu, giá thành cũng chẳng thua chiếc R1 kia.

— Đây là toàn bộ xe của cô ?

— Mô tô thôi. - nó đáp gọn lỏn, tay tra chìa khóa rồi nhấn ga thử, động cơ giong tan, lượng khí thải ít hơn các phương tiện khác, quả thật gu của nó khôn có chốn nào để chê luôn.

— Chọn một chiếc cậu thích. Đến trường . - hần hình như đã thích nghi được phần nào cái tính tình ra lệnh ay61nen6 chộp ngay lấy chiếc xe bên cạnh, hần rất thích chiếc này nha.

— Tôi chọn chiếc này, được chứ ?

— Tùy.

Hai chiếc mô tô thoát khỏi gara, cổng chính cũng tự động mở rồi khóa lại. Toàn bộ công nghệ điện tử ở đây đều do nó làm sao ? Thật đáng kinh ngạc. Hần thích thú nhấn mạnh ga, trong khi nó lại nhàn nhã chạy sau hần, đua xe là sở trường đấy nhưng nó không muốn lên báo vào ngày mai đâu.

Hình ảnh hai hoàng tử cỡi ” ngựa sắt ” đến trường khiến hàng loạt con gái, phụ nữ từ già đến trẻ suýt mất máu. Thật sự là khó cưỡng lại vẻ ngẫu dơi, nghiêm túc của nó, thêm hàn khí mà ngàn người không ai dám đến gần. Hai chiếc xe dừng lại trước cổng trường to lớn, nhân viên bảo vệ nhanh chóng mở cửa. Nó và hần lái xe vào rồi ung dung lên lớp, cả cặp sách cũng chẳng thèm mang theo, mang mỗi tài liệu của công ty.

Cạch.. cửa mở, bà cô đang giảng bài giật mình quay về phía nó, ném theo một cái liếc bực dọc. Nó dứt hai tay vào túi, mắt hiện lên tia tàn nhẫn và băng lãnh vô cùng, xem ra bà cô này sắp lên đường rồi đấy.

— Đây, đem qua làm sao cô có thể bắn rơi con gấu đó, viên đạn gỗ kia không thể mạnh đến vậy được. - hần chống cằm nhìn nó đang tính xem tài liệu liền hỏi :

— Cậu muốn biết ?

— Muốn. - hần đáp chắc nịch.

— Không thành vấn đề. - ngay lúc nó vừa nói xong thì bà cô quay xuống, giọng hỏi không dấu vẻ khó chịu :

— Nhất Thiên, cho tôi biết đáp án bài toán này. - nó lười nhác mấp máy môi :

— 0, 107.

— Chuẩn.. chuẩn rồi. - bà cô xấu hổ quay mặt lên viết đáp án, trán đã thấm đẫm mồ hôi, xem ra bà gây chuyện nhầm người rồi (giờ mới biết sao ? -.-)

— Nhìn cho kĩ, mẹo của tôi không dễ học đâu. - hần còn chưa kịp tiếp thu hết đã thấy tay phải đang dứt túi của nó đưa lên cao một khẩu Glock. Ngón trở thon dài kéo cò một phát không ngần ngại, còn chưa kịp ngăn cản phía bực giảng đã vang lên tiếng thét chói tai của bà cô dạy toán. Viên phấn trắng trong tay bà vì viên đạn của nó mà vỡ tan thành cát bụi, chiếc bảng đen hiện lên vài nét nhỏ và ngay chữ số 7 xuất hiện vệt tròn cùng ” viên kẹo đồng ” đã lún sâu hơn một nửa vẫn còn bốc khói.

Bà cô khóc thét lên, mồ hôi mồ kê nhễ nhại ướt cả lưng, gương mặt thì như vừa nhì thấy ma sống dậy vậy. Đám nam sinh tròn xoe mắt , tay chân không lạnh mà run, tuyệt đối không dám hé răng nửa lời, cúi gằm mặt như không thấy gì.

Nó nhếch môi nhìn hần như muốn chạm cằm xuống đất , nhưng đặc biệt là khẩu súng vẫn chưa được hạ xuống. BĂNG.... Mái tóc lấm tấm bạc và uốn nhẹ xõa dài che kín gương mặt gương mặt sợ hãi , viên đạn thứ hai của nó khiến hiếc kẹp tóc không hện mà trở thành bạn hoàn cảnh với viên phấn. Bà cô thét bay nóc lớp, nước mắt không ngăn được mà lăn dài.

— Cô là giáo viên giỏi nhất sao ? Công thức thì viết sai, nét chữ nguệch ngoạc ở cuối đáp án khiến cả bài mắc lỗi nhỏ nhất nhưng cũng có thể mất tận hai điểm. Nộp đơn xin nghỉ việc hay muốn bị đuổi ? - từng

lời từng lời một của nó mang theo mùi phần khí lạnh, chững chạc không vấp lấy một lời. Cánh cửa mở ra ngay sau khi câu nói vừa dứt, Hiệu Trưởng "hờ" bước vào, gương mặt vô cùng nghiêm túc, nhẹ nhàng thốt ra vài chữ khiến người nghe (trừ nó) muốn thủng màng nhĩ:

— Tôi sẽ đuổi việc cô ấy ngay, xin lỗi Hiệu Trưởng Ngô.

28. Chap 26 : Cậu Chỉ Là Hắc Mã

Ở trên là Nhật Phong!

Hai ngày đã trôi qua, hắn nhận ra nó bí ẩn vô cùng, hôn thê mà:

— Sáng đi công việc đến tận chiều. Tối lại ở trong phòng không thêm ra ngoài. Rốt cuộc nó có phải là người không, một câu nói đầy đủ chủ ngữ vị ngữ khó đến vậy sao? Suốt ngày chỉ dưới mười từ không hơn:

— Ăn cơm.

— Tôi đi đây.

— Ở nhà cho Galaxy và Tam Thể ăn đó (vừa đủ chín chữ)

— Nhanh lên, trễ giờ rồi.

—.....

Hắn dù cũng là người lạnh lùng nhưng trình độ lạnh của nó là đỉnh của đỉnh rồi. Hắn cũng là con trai, đẹp, giàu có, giỏi thể thao, IQ cao vì có nòi mà bơ như vậy chứ? (nhóc: em xin lỗi nhưng đây là lời thật lòng, anh vẫn thua chị ấy mọi khoản nêu trên. N. Phong: * khóc nguyên dòng sông *)

Chịu không được nữa, hắn quyết định leo thang lên phòng nó hỏi cho ra lẽ. Hùng hổ mở toang cánh cửa mà quên cả việc gõ cửa để giữ phép lịch sự, hắn đứng hình ngay mép vào phòng, tay nắm nắm cửa toát mồ hôi. Nó đứng bên cạnh cửa sổ, tay cầm cốc rượu, tay còn lại cầm một xấp giấy như tài liệu. Nhưng mấy cái đó không khiến hắn đau đầu mà cái đau đầu nhất là cái kia, nó mặc một chiếc quần âu đen, chân mang dép trong nhà cũng đen nốt, áo.....lại là áo choàng tắm dài tận gối màu đen luôn. Cổ áo khá rộng nên nhìn cổ nó đi xuống nữa khó mà tìm lòng được, hơn nữa tại sao vòng một của nó lại lớn đến như vậy chứ? (* ngà không thương tiếc *)

— Cậu không có phép lịch sự tới thiếu sao? (lại được chín chữ)

— Xin...x.. lỗi, tại tôi tôi gấp quá. - bao nhiêu hùng hổ của hắn bay mất sạch không còn một mảnh, gương mặt toát mồ hôi liên tục, giọng nói lại áp úng đến khó chịu. Từ lúc nào mà hắn trở nên thế này chứ? Từ lúc gặp nó chẳng, Ngô Nhất Thiên đó?

— Chuyện gì? - nó nhấp một hơi Gin rồi đặt chiếc ly rộng xuống bàn, xấp tài liệu được lật nhẹ sang trang khác.

Hắn nuốt một ngụm không khí, cố điều chỉnh lại hơi thở cho thật ổn định, hàn khí cũng đã trở lại như lúc ban đầu, từng bước từng bước chững chạc đi vào:

— Tôi muốn hỏi vài chuyện?

— Chính xác là bao nhiêu? - nó nhún nhẹ mày, nhìn hắn đứng một giây rồi lại chuyển mắt sang xấp tài liệu. Hắn nuốt mặt còng nuốt ngược kim nén cơn hỏa hoạn trong người xuống, rặn ra từng chữ trong kẽ răng.

— Bốn chuyện.

— Bốn? Cậu có hai phút. - nó đặt xấp tài liệu xuống bàn, gương mặt muôn thế kỷ vẫn không thay đổi, lạnh lùng, thờ ơ và luôn bí ẩn. Nó lôi điện thoại, bấm hẹn giờ đúng hai phút (?!?)

— Chuyện thứ nhất là về việc cô luôn lơ tôi, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng có gì?

— Chúng ta ? Vợ chồng ??? - nó di chuyển hai tay đang chống bàn ra trước ngực khiến hắc có muốn hay không cũng phải dời mắt theo chuyển động của nó, giọng nói băng lãnh lại vang lên trong không gian tĩnh lặng chỉ mỗi hơi thở đều đặn, câu hỏi trước còn mang theo chút giễu cợt, câu sau lại càng lạnh lẽo :

— Tôi nói lại một lần nữa, giữa tôi và cậu chỉ có quan hệ người đánh cờ và quân cờ. Sau khi kết thúc ván cờ này cậu sẽ ra đi như chúng ta chưa từng quen biết và nếu như cậu đi sai nước cờ... - nó di chuyển đến bàn cờ nằm trong lòng kính, một bộ cờ vua có thiết kế vô cùng kì lạ. Trong đó, con Hắc Mã đã tiến một bước, nó cầm lấy Bạch Mã nhẹ nhàng lơ lửng không trung và hất con Hắc Mã ngã khỏi bàn cờ. -..... sẽ như thế này.

Hắc nuốt khan một cái, mồ hôi trán không biết từ lúc nào đã vã như tắm, trái tim không biết tại sao lại hơi nhói. ” Không lẽ mình bị đau tim ?”

— Còn một phút ba mươi hai giây.

— Chuyện thứ hai là về X5, cô định làm gì với chúng ? Vào khi nào ? - hắc không dám nghĩ ngợi lâu, đặt ngay câu hỏi tiếp theo, hai phút để hỏi bốn chuyện, giết người không chớp mắt mà (anh sẽ thấy sớm là chị ấy giết người có chớp mắt hay không * cười hiền*)

— Ngày mai X5 sẽ biến mất hoàn toàn (tám chữ). - một câu nói hoàn toàn ngắn gọn, súc tích nhưng đủ hết nội dung cần phải nói và tăng thêm nhiệt độ run không cần nhiệt độ cho người khác.

— Chuyện thứ ba là cô và Thiên Tự có việc gì sao ? Hai ngày nay tôi không thấy cậu ta sang phòng hay bám theo cô nữa.

— Chỉ là một chút chuyện riêng thôi, mọi chuyện chỉ mới là bắt đầu. - mi mắt của nó hơi cụp xuống khi trả lời câu hỏi vừa rồi, ngay từ mười năm trước kế hoạch của nó đã định và để thực hiện đó, dù phải hi sinh cả bản thân nó cũng phải làm. Nhưng tất cả đều được giấu đi chỉ trong tích tắc — Cậu còn mười lăm giây.

Hắc đã hơi vã mồ hôi, cổ thót nhanh ra câu hỏi cuối cùng, điều mà hắc đã thắc mắc ngay từ đầu gặp nó và Thiên Tự ”

— Có phải cô và Thiên Tự đã biết nhau từ trước không ?

— Cậu thắc mắc ? Đó có phải là chuyện của cậu không ? Cậu nên nhớ cậu chỉ là Hắc Mã , căn bản không thể biết bí mật của Vua Trắng. Bản thân cậu chỉ là một con Hắc Mã có thể tiến thêm bốn bước nữa thôi, cố gắng mà hoàn thành đủ và chính xác hơn là tỏ mò chuyện không liên quan đến mình. Hai phút đã hết , ra ngoài đi. - nó quay lưng về phía hắc, tay lại cầm xấp tài liệu, rất lạnh lùng.

Hắc đứng im như tượng, con tim cũng như ngừng đập, trong đầu không ngừng vọng lại câu nói : ” Cậu chỉ là Hắc Mã. ”. RẦM.. một tiếng, cánh cửa bị đóng lại vô cùng thô bạo, hắc là Hắc Mã, tốt, RẤT TỐT.

29. Chap 27 : X5

Sáng hôm sau , hắc và nó lại đến trường như thường lệ , tuần nghỉ lễ cũng đã qua nên bắt đầu từ hôm nay cả hai phải ở lại ký túc xá trong vài tháng tới.

Từ đêm qua tới giờ hắc hoàn toàn không nói với nó câu nào , vẻ mặt cũng lạnh lùng như nó. Hắc thực sự đang tức muốn điên máu lên đây , cái gì mà Hắc Mã, Bạch Mã hắc chỉ như vậy trong mắt nó thôi sao ? Tài ba, lãng tử,

giàu có như hắc lại chỉ bằng một con ngựa, hắc muốn chửi thề.

Đêm nay trường nó sẽ diễn ra một buổi dạ hội nhằm gắn kết 2 trường (Lobelia - Licght) lại với nhau, cũng là khoảng thời kỳ gian tiêu diệt X5. Có lẽ đêm nay sẽ khá dài đây và máu cũng không thua kém gì đâu.

— Nhất Thiên, đã lâu rồi ta và ngươi chưa gặp nhau nhỉ ? Ta háo hức đợi đến ngày đó lắm, người con gái của ta. - một giọng nói trầm thấp, bí ẩn vang nhẹ lên kèm theo một nụ cười khiêu khích. Người bí ẩn đó không ngồi đâu xa mà ngay trên cành cây nó vẫn thường nằm ngủ.

Theo bản năng, nó xoay nhẹ đầu về phía cái cây, một chiếc lá xanh tươi mơn mớn đang theo cơn gió mà rơi xuống đất, chiếc bóng kia cũng không còn ở đó. Một mùi hương của nước hoa nan lẩn theo mùi tanh của máu và thuốc sát trùng sượt ngang qua mũi nó, một nụ cười lạnh giá nhẹ vẽ lên:

__ Có vẻ vết thương vẫn chưa lành hẳn nhỉ ? Lần tới sẽ không bị thương đâu, mà ta sẽ tiễn người xuống địa ngục luôn “Sinh đôi” à !

Bước chân của nó lại đều như trước, tiếng gót giày lạnh lùng vô cảm vẫn cứ thanh thoát theo cơ thể nó, mang theo sự cô đơn, đau đớn cùng nỗi nhớ khôn nguôi nhưng âm thầm.

—————đêm dạ hội—————

Nó vẫn còn thanh thoi uống rượu trong phòng tắm, gương mặt hoàn hảo giãn ra đôi phần nhờ làn nước mát bao quanh cơ thể. Hắn ở bên ngoài đang giắt súng vào túi áo vest, kèm theo là vài chiếc phi tiêu tắm độc, loại độc này chỉ khi gặp máu mới phát huy công hiệu, nạn nhân sẽ chịu cơn đau hành hạ suốt hai tiếng đồng hồ liền. Máu nóng như lửa, lực phủ ngũ tạng như muốn tách ra thành từng mảng, tim co thắt mạnh mẽ như muốn vỡ ra, người trúng độc này chỉ có một suy nghĩ: “tự sát càng sớm càng tốt”.

__ Thật sự là không muốn dùng thứ này chút nào, - hẳn chắc lưỡi , loại độc này hẳn rất ít khi sử dụng vì nó được pha chế từ nọc của tám măng cầu xà của nhiều quốc gia khác nhau, muốn pha chế một lít của nó 108 măng cầu xà và gần ba tháng mới hoàn thành xong.

Bắt đầu với vài dòng của hai hiệu trưởng hai trường, sau đó là ăn uống, khiêu vũ và các đôi trai gái làm quen.

Hắn đang cố tìm kiếm nó trong sảnh nhưng lại bị một đám con gái bủa vây không có lối thoát. Thật sự thì hẳn phải nỗ lực nó, ngay cả một con kiến cũng không dám đến gần huống chi là con người.

Nó đứng dựa vào tường, hai tay dút vào túi, hai tai không bỏ sót một âm thanh nào từ phòng vệ sinh kế bên. Vâng, nó đang ở trong toa lét đấy ạ.

__Ư...ưm....a..anh..ch...chậm..thôi..em..đau. - giọng một cô gái ông ẹo đang thở gấp từng hồi một ngay trong nhà vệ sinh nam, là nhà vệ sinh nam đấy. Dù là ký túc xá nam nhưng trường vẫn xây riêng phòng vệ sinh nữ cho các trường hợp khác.

Hình ảnh một tên cao to, đẹp trai đang ngồi trên bệ toa lét, trên đùi là một thân ảnh trắng ngần ngại, mái tóc xõa nhẹ bồng bềnh, chiếc váy áo đã bị kéo xuống tận eo, chân váy cũng kéo lên lộ cả chiếc đùi thon đang cuốn lấy lưng tên kia. Hắn ta cũng không hề để ý đến lời cầu xin của cô gái kia, gương mặt cứ vùi sâu vào bộ ngực đầy đặn như con thú hoang xổng chuồng. Tiếng rên lại vang lên dữ dội khi hắn ta đang thực hiện phần tất yếu nhất, không hề nhẹ nhàng nhàng mà mạnh đến mức khiến thân ảnh kia phải chống 2 tay lên tường mà giữ cho cơ thể không ngã.

Nó nhếch môi nhẹ, tay mang găng rút ra một khẩu súng đã “mượn” từ tên theo dõi lần trước. Gương mặt cũng đã được đeo một gương mặt khác, phốc một cái nó đã ngồi vắt vẻo trên bức tường chắn giữa hai phòng, khẩu súng chĩa về phía hắn ta, miệng thốt nhẹ ra vài chữ:

__X2, xin lỗi vì phá hỏng cuộc vui của người nhá.

__Ahh...phập. - nhìn thấy khẩu súng của nó , thân ảnh kia toan hét với tần số cao nhất thì bị nó phóng ngay một chiếc phi tiêu ngay vào tóc, âm giọng trầm lạnh lại vang lên:

__ Nhớ kĩ : không nghe, không thấy, không nói chuyện tới nay cô sẽ được sống, biến đi. - cô gái nước mắt lưng tròng, run rẩy chạy nhanh ra ngoài, mặc cho việc chiếc áo bị kéo trễ đã lộ hết cảnh xuân của cô.

Tên đang ngồi trên bệ bị mất hứng liền đưa đôi mắt căm thù nhìn nó, lại nhìn khẩu súng, tuyệt nhiên không tỏ ra chút sợ hãi nào, còn nhếch môi thách thức. Hắn ta chỉnh chu lại quần áo, chất giọng dụ hoặc vang lên :

__ Mà được ai sai đến đây ?

30. Chap 28 : Khát Máu 1

Nó không trả lời vội, vắt chéo chân này sang chân kia, tay cầm khẩu súng ngấm nghía, sau một lúc mới lên tiếng :

__ Câu hỏi đó... xuống hỏi Diêm Vương giúp ta (vừa đủ chín chữ) - đôi chân đang vắt chéo của nó chợt duỗi thẳng ra, một phát vào ngay cằm khiến hắn đập đầu ra phía sau, vòn vện chưa tới hai giây.

Hắn dính đòn, nhất thời chưa tỉnh táo lại bị nó đá thêm một phát vào gương mặt điển trai không chút lưu tình. Trán hắn đập mạnh vào bức tường, rướm máu, phía sau đầu cũng cảm giác có thứ gì đó nóng nóng đang chảy dài xuống áo hắn.

__ Mày..... aaaaaa..a - hắn còn chưa thốt ra từ thứ hai, nó đã dùng chân đập ngay vào bụng, mặt và đầu. Liên tục như vậy, hắn bị đánh đến mức khắp mặt, đầu là máu, hai cánh tay bị nó bẻ gãy và đâm bằng dao như một trò chơi, nó lại có vẻ rất thích thú . Mỗi lần đâm vào tay hắn, nó quay cán dao khiến chỗ bị đâm lóc từng mảnh da thịt và máu tanh.

Căn phòng vệ sinh màu trắng giờ đã nhuộm từng mảng máu, thịt tạo nên khung cảnh nhìn vào chỉ có bất tỉnh.

Đôi găng tay của nó bị máu bám đến nhỏ giọt kêu tách tách xuống sàn nhà, nhưng nó vẫn chưa ngừng lại, tay cầm con dao hướng thẳng vào bắp đùi hắn, giọng nói đột nhiên trở nên ghê rợn run người :

__ Các người đã hại bao nhiêu phụ nữ trên thế giới rồi nhỉ ? 315, 372 hay 400 ? Người đưa họ vào khoái lạc rồi nhốt tâm kết liễu sinh mạng vô tội chỉ vì yêu các người ? - nó vừa nói dứt câu, đôi mắt bỗng đỏ lên, con dao một lần nữa xuyên qua mảnh vải xuống da thịt và xương hắn, tuy nhiên hắn lại không thể hét lên được vì hắn sắp đến giới hạn rồi. Giọng nói thều thào mang âm điệu khinh bỉ vang lên trong không gian hẹp đầy mùi máu tanh, thịt người rơi vãi khắp nơi, cả người hắn như một cái xác bị thổi rửa vậy :

__ Vì.. học.. những con đàn...bà ..ấy là lũ.. sinh vật ...ngu...ngốc..chết.. cũng đáng học....

Nghe xong câu trả lời của hắn, môi nó chợt hiện ra một nụ cười ác ma, con dao được rút mạnh ra khỏi chân hắn - dứt khoát, theo sau là dòng máu đỏ phụt lên cả vào nó nó, cơ thể như tắm trong máu, hình ảnh một con người đứng giữa biển máu và cái xác bị đâm vụn, đôi mắt xa xăm không thấy đáy nhưng môi lại cười trông thật đáng sợ.

Nó cúi xuống thì vào tai hắn : __ Ta đến phần vui nhất của màn này nhé ? Đảm bảo người sẽ rất vui.

Nghe nó nói xong, ánh mắt hắn bỗng trở nên kinh hoàng, sợ hãi tột độ. Nó đứng thẳng dậy, chân phải nhấc lên nhắm ngay " chỗ đó " của hắn mà hạ xuống từ từ, từ từ. Hắn dùng hết sức lực lắc đầu, nó chợt dừng lại, ánh mắt không có một chút suy nghĩ nào nhìn hắn. Và rồi... mũi giày da sáng bóng xoay tới xoay lui , ghì mạnh vào giữa hai chân hắn như một trò chơi thú vị . Hắn đau đớn đến chảy nước mắt như mưa, tưởng chừng như bị bẻ gãy từng khớp xương. Như cơ thể bị cắt thành từng khúc nhỏ.

Nó dừng động tác, chân hạ xuống mặt đất, ánh mắt không xúc cảm lại ngược lên nhìn hắn :

__ Đau không ?.... Ta chơi trò nào... ít đau hơn nhé ?? - nó lại đặt câu hỏi và như lần trước, không đợi câu trả lời, nó cầm cán dao ướm máu lẫn thịt hướng thẳng " giữa hai chân " hắn.....

PHẬP.....

-- ----- --

Nó gột rửa máu văng lên người, bộ y phục và găng tay cũng được mang đi hủy.

Thân ảnh cao lớn cùng những dòng nước hòa lẫn màu đỏ, tanh tràn trượt xuống, khiến không gian và thời gian như ngừng trôi.Chất giọng ồm ồm thì thầm :

__ X1, bây giờ thì đến lượt người.

Không phải bộ vest lịch lãm như ban nãy, nó khoác lên người một bộ cánh dài ngang gối màu trắng, cổ áo khoét sâu xuống đôi gò bồng. Mái tóc ngắn được thay thế bằng bộ tóc màu vàng nâu uốn nhẹ, xõa . Chân mang đôi gót đen được thiết kế rất chắc chắn phần đế, đính thêm một viên đá ruby ở mắt cá chân. Đôi môi

phủ son hồng rất nhẹ, nhìn nó hết như một thiên thần hạ giới. Nhưng đâu ai biết được, thiên thần đó đã gãy cánh từ lâu, bây giờ nó được thay thế bằng đôi cánh màu đen - màu của thần chết.

Cộp..cộp..cộp .. tinh.. - từng bước chân của nó nhẹ nhàng đến cửa thang máy, nơi ánh đèn đỏ đang dừng ở số hai - tầng nó đang đứng.

Cánh cửa mở ra, một thân hình cao lớn trong bộ vest đen trắng, gương mặt yêu nghiệt hại nước hại dân hiện ra. Chiều cao của cả hai ngang bằng nhau, một sự kinh ngạc không hề nhẹ hiện lên trong ý nghĩ tên kia : " con gái mà có thể cao như vậy sao ? Nhưng mà cô ấy đẹp quá !"

Hắn hoàn toàn quên mất ý định ban đầu, hắn đang tính đi gặp X2 để bàn việc riêng.

_ Em đi lên hay đi xuống ?

_ Dạ, em đi lên ạ. - nó đáp lại thật nhẹ, tựa như gió thoảng, khiến hắn bất chợt vui như thắng hội, liền niềm nở quay sang nó :

_ Em thăm ai mà lại đến đây một mình ?

_ Anh trai ạ.

_ Wow, vậy chắc anh trai em đẹp lắm nhỉ, nhìn em xinh thế cơ mà ? - hắn vừa nói vừa nhích gần phía nó, chất giọng mê người vang lên bên tai nó :

_ Hình như... anh thích em rồi.

Nó đỏ mặt, tay chống nhẹ lên ngực hắn, quay đi để tránh ánh mắt đỏ rực kia.

_ Anh trai của em vẫn chưa đẹp bằng anh đâu. Anh đừng đùa mà.

Hắn tiến sát hơn, dồn nó vào góc, hai tay khóa chặt, đôi môi mỏng toan " ăn " nó thì....

Reng... reng... reng.... reng....

Mấy Chap này hơi ngắn, xin lỗi nhé, từ 30 trở đi sẽ dài hơn :]]]

31. Chap 29 : Khát Máu 2

Reng.... reng...reng...

Bị giật mình vì tiếng điện thoại, hắn buông nó ra, quay mặt ra phía cửa, gương mặt đang kìm nén sự bức bối xuống.

Nó lúi húi lục túi lấy điện thoại, gương mặt đỏ bừng, lí nhí nói :

_ Alô, anh ba, có chuyện gì không ạ ? Em đang lên phòng anh. Mẹ dặn em mang một số thứ lật vặt cho anh nữa. - hắn liếc xuống chiếc túi đen của nó, có gì đó khiến hắn nghĩ cái túi đó rất nguy hiểm.

_.....

_ Anh không có trên phòng sao ? Vậy em mang đồ đến phòng anh nhé ?

_.....

_ Dạ,em biết rồi, vậy em sẽ về, bữa khác em mang đến. - hắn nghe thấy câu này liền hoang mang, con mồi trước mặt thợ săn làm sao bỏ lỡ, phải tìm cách mới được.

Cửa thang máy mở, nó quay sang hắn then thùng nói :

_ Anh trai em bảo không cần đến nữa, tạm biệt anh .

_ Thật vậy sao, hay em sang phòng anh chơi một chút nhé ?

_ Không được ạ, em phải về ngay. - nó bước đến toan nhấn nút tầng một thì bất chợt ngã nhào ra phía trước.

_ Ah. ... aaa...a - nó rên khế, tay nắm chặt lấy mắt cá chân, hần thấy vậy liền đỡ nó dậy, ân cần hỏi :

_ Em không sao chứ ? Đi được không ? - ánh mắt hần chợt sáng lên, có cách rồi :

_ Không sao aaaa.... - nó chưa nói hết câu đã bị hần bế bổng lên, hai tay cuống cuống ôm lấy cổ hần, gương mặt một lần nữa đỏ như gấc.

_ Đến phòng anh bôi thuốc rồi anh sẽ đưa em về.

Đôi chân hần soải dài đi, tay vừa ôm nó vừa xách " túi đồ " mà lông mày hần không khỏi nhíu lại." Có gì mà cái túi lại nặng như chứa sắt vậy ? " Vào đến phòng, hần đặt nó xuống giường, cái túi " nguy hiểm " kia cũng được hạ xuống tấm thảm đen.

Nó láo liên căn phòng, phong cách khcq hoàn toàn , một màu đỏ tươi trải dài, không có bất kì một kệ sách nào. Trang phục chiếm cả nửa căn phòng, đúng là một tên phong lưu . Nhưng điều thu hút nó hơn hết là tám chiếc camera được lắp đặt vô cùng tinh tế trong phòng , nếu không phải tai nó nhạy cảm thì chắc chắn sẽ không thể biết.

Có tám chiếc : một ở trong máy điều hòa, một ở trong loa vi tính, một ở khe khóa cửa tủ trang phục, một ở bên trong cánh hoa hồng đang ngự ở cửa sổ,..... và đặc biệt, bông tai màu đen của hần là chiếc camera độc đáo nhất, chắc chắn là do chính hần thiết kế.

_ Em tháo giày ra đi. - hần xuất hiện với một túi cứu thương nhỏ, diện quần tây và áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay trông vô cùng phong lưu .

Nó cúi thấp người xuống, gỡ đôi cao gót , chiếc áo cổ sâu nên lộ hết đôi gò bồng 70C. Hần đột nhiên cảm thấy rạo rức , hần không thể bỏ lỡ cơ hội này, nhất định phải có nó.

Phịch.... đẩy ngã nó ra giường, hần dùng thân mình ghì nó phía dưới, tay khóa chặt cổ tay nó, vô tình khiến vai áo nó tuột xuống lộ cả áo trong.

_ Anh.. anh làm gì vậy ? Buông em ra. - nó đỏ mặt, giọng nói như gào lên, hai cổ tay cố thoát khỏi gọng kìm của hần.

Mặc kệ thái độ phản đối của nó, hần cúi xuống điên cuồng gặm lấy đôi môi hồng. Hần bị kích thích rồi, thực sự đã bị kích thích rồi, môi nó thật ngọt, vị rất tuyệt. Môi lưỡi không ngừng khuấy động khiến đôi mắt nó mờ sương, nhưng chỉ một giây sau đó màu đỏ lại phủ kín.

Tay chân, cơ gân, xương cốt hần đột nhiên co thắt dữ dội , kèm theo cơn đau truyền từ gáy đến não, hai cánh tay đang ghì nó đột ngột lỏng dần, chân cũng lỏng theo và buông hần nó ra :

_ Mày..m...làm gì... tao ? - miệng hần khó khăn nói thành lời, đôi mắt mở to kinh hoàng như gặp phải ma, mà đúng hơn là lần này hần gặp phải quỷ rồi.

Nó dùng tay đẩy ngã hần sang một bên, tiện thể kéo luôn vai áo, ánh mắt ác ma một lần nữa khiến hần như quay cuồng bởi một màu đen (hiện tượng giống ông thầy giám thị , mời xem Chap 4)

_ Ta không làm gì ngươi cả, chỉ là một mũi kim chứa thuốc tê liệt thần kinh. Đừng lo, nó có tác dụng trong hai phút và sau hai phút.... dù ngươi muốn cũng chẳng thể cử động được đâu.

_ Ngươi... ng.. định làm gì ? - hần hốt hoảng hét to, chỉ đôi mắt biểu hiện được hần đang sợ sệt thế nào .

Nó cúi người mở chiếc túi đen, từ bên trong lấy ra một chiếc kim cỡ lớn, ánh mắt như điên dại nhìn hần :

_ Chơi đùa một tí cho vui nhé ?

32. Chap 30 : Khát Máu 3

Ở trên là X1

_ Á...aaaaaaaaaaaaaaaaá.. - hần hét toáng lên như gào nát bóng đêm tĩnh mịch, chiếc kèm của nó đang bẻ gãy từng khớp xương tay của hần, bẻ như đang bẻ gãy một cành cây vậy. Kinh ngạc hơn là cả đôi mắt thèm khát và đôi môi đang cười đỏ khiến hần run sợ từng hồi.

Cô gái xinh đẹp, nụ cười thiên thần, hai má thẹn thùng, giọng nói lí nhí đáng yêu mà hắn nhìn thấy ban nãy chỉ trong chốc lát đã trở thành một con quỷ thật sự.

Răng... rắc..ahhhhhh - khớp xương ngón tay thứ sáu của hắn đã bị bẻ gãy, da toác ra lộ cả thịt lẫn xương, máu thấm dần xuống tấm trải giường và lan rộng ra. Chiếc giường trắng toát ban nãy giờ đang trở nên hòa hợp với màu đỏ của căn phòng.

Nó quay sang chiếc túi đen, lấy ra một con dao sát thủ màu xám, ánh mắt càng dấy lên niềm vui thú.

Hắn ngay lúc này đây thực sự muốn cắn lưỡi tự tử chết quách cho xong nhưng tiếc là nó đoán trước tất cả nên đã buộc miệng hắn lại, chỉ cho la hét tuyệt đối không cho cắn vào.

Nhích đến gần vai hắn, nó hướng mũi dao vào vai và kéo dọc xuống cổ tay, liên tục lên xuống khiến đường rạch chỗ nông chỗ sâu, rợn người. Kéo dọc xuống xong, nó quay mũi dao từ hướng cổ tay ngoài rạch một đường thành hình chữ thập, tiếp theo đó là hàng vạn đường lên đến vai, máu lẫn thịt rơi xuống như vụn bánh mì.

Cơn đau như tê dại thần kinh hắn, la hét và cố gắng chịu đựng hành hình của nó là tất cả những gì hắn làm được bây giờ.

Nó di chuyển mũi dao sang mang tai hắn, chất giọng ghê rợn không kìm được sự háo hức quái dị vang lên :

_ Tai người khá đẹp nhỉ, nhưng đẹp nhất là chiếc bông tai này. - nó tháo chiếc bông tai kim cương có gắn thiết bị camera bỏ vào túi váy.

_ Nhưng... khi mất đi thứ này, tai người Xấu Quá.

Rẹtttttt..... Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh....

Một chuỗi dài tiếng hét điên dại vang lên cũng là lúc nó lôi ra từ trong túi một hộp đinh dài 7cm.

Mồ hôi của hắn tuôn ra như mưa, đầm cả mái tóc phong lưu. Chiếc áo sơ mi trắng cũng đã nhuốm máu một nửa, rất cuộc thì hắn phải chịu thêm bao lâu ?

Nó lôi ra một chiếc đinh, dùng lực đâm thẳng xuống bắp đùi hắn, chạm vào tận xương. Máu theo khe hở tràn ra ngoài thấm vào quần. Cây thứ hai đi xuống 4cm, cứ như vậy cho đến khi cây đinh đâm xuyên bàn chân hắn như một con nhím.

Máu tuôn ra như xối, chiếc váy áo của nó cũng thấm máu, hết như bộ vest ban nãy nhưng rùng rợn hơn. Cổ tay, bàn tay, vạt váy đều nhuốm máu, một màu đỏ kinh người. Nhưng đáng sợ hơn hết là đôi mắt màu máu kia.

_ Ng.. người.... sẽ chẳng... thoát tội được.. có cam..mera trong phòng của ta.. cảnh sát ..sẽ..

_ Người nhìn kĩ lại đi, toàn bộ camera của người " ăn " kim tiêu của ta hết rồi. - hắn bàng hoàng đưa mắt nhìn quanh, cảnh hoa hồng đã bị lấy mất nhụy, chiếc loa vi tính xuất hiện một thanh kim tiêu cắm thẳng vào khe hở chứa camera. Ổ khe cắm ổ khóa cũng có một thanh tương tự và tất cả những chỗ khác cũng vậy.

_ Ngây thơ thật, IQ 200 của người là đồ bỏ sao ? Vậy ta sẽ làm nó có ích hơn. - nó lại cười, nụ cười ác ma rõ rệt nhất, không phải nhếch môi, cười mỉm mà là nụ cười thật sự.

Rút ra từ trong một chiếc hộp đen, thứ gì đó dài, có nhiều chân và đặc biệt là đầu của nó màu đỏ - Rết đầu đỏ Trung Quốc.

_ Đùng..đ...g..mà...đùng... - hắn nước mắt tuôn như mưa, khắp người run bần bật lên.

Nó hướng con rết đến gần bên tai hắn, ánh mắt lại hiện lên màu đỏ rực, khắp người tỏa ra niềm vui đáng sợ. Con rết lắc lắc đầu rồi theo hướng nó đưa đến mà chui vào tai hắn.

_ Rết đầu đỏ Trung Quốc là loại rết độc tố cao nhất, bị nó đốt cơ thể sẽ đau đớn và nóng rực như lửa, não sẽ mất hoàn toàn ý thức. Cảm giác giống như xuống địa ngục vậy. Chúc người vui vẻ nhé

Nó bước đi, để lại hắn nằm đó quần quai trong cơn đau như chết đi sống lại. Hậu quả của những kẻ hại người sẽ bị người khác hại lại.

Và kẻ khát máu lại tiếp tục trò chơi với máu của mình.

33. Chap 31 : Nhục Nhã

X5 đã bị nó và hấn diệt tận gốc, cái tên đó sẽ mãi mãi không bao giờ xuất hiện thêm một lần nào nữa. May mắn là hấn không nhìn thấy cách nó giết hai tên kia, nếu biết hấn tuyệt đối không dám đến gần nó nửa bước.

Hình như nam chính của chúng ta lặn đầu mất rồi ý nhỉ, cứ để tên nam phụ này cướp hết vai diễn là sao (nhật phong : nhóc con, muốn anh bẻ xương em chơi không ? Nhóc con: à há, cho em xin lỗi, em lỡ đại ”mồ hôi tuôn như mưa ”)? Chính xác là là một tháng qua nó và cậu chưa hề nói với nhau câu nào. Sân cỏ cũng chẳng có ai đến nên hơi vắng lạnh, công việc của nó cũng đang chồng chất theo từng ngày . Thời gian ở ký túc xá một ngày chỉ hai tiếng là cùng, lại thường xuyên đi nước ngoài nên có muốn gặp nhau cũng khó.

Hôm nay là ngày duy nhất nó được nghỉ ngơi thoải mái để tháng sau vùi đầu vào công việc. Dành hết thời gian cho việc lang thang sân trường và đi chơi cùng hấn, Ngọc Ly, Jun.

Bây giờ cũng chỉ mới sáu giờ sáng, nó lại không có thói quen ngủ nướng nên đi loay quanh trong sân trường tập thể dục . Tập mệt, nó nằm dài dưới gốc cây ở sân cỏ, nhắm mắt hưởng thụ tiếng chim hót và làn gió mát mẻ thì giọng nói quen thuộc chùng chùng như đã quên mất vang lên :

__ Nhất Thiên, tôi có thể nói chuyện với cậu một chút không ? - vâng, Thiên Tự nhà ta đã trở lại * bravo *.

Nó không giật mình , không chút cảm xúc, nhẹ nhàng ngồi dậy, dựa lưng vào thân cây nhìn cậu, giọng nói rất lạnh nhạt :

__ Nói đi.

Thiên Tự hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn nó không còn tinh nghịch như trước mà chứa đầy sự nhung nhớt, cô đơn và yêu thương vô vàn . Một tháng qua không được ở bên nó, cậu đã buồn biết bao.

__ Tôi muốn xin lỗi cậu vì tất cả .

__ Tất cả ? - nó ngược chậm đôi mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn cậu, môi mấp máy chất giọng run người.

__ Về sự hiểu lầm của tôi, vì tôi không nghe lời cậu, vì tôi biết không làm được mà vẫn cố chấp làm. Tôi thật sự xin lỗi , tôi không muốn tình trạng này kéo dài thêm nữa, tôi nhớ cậu đến phát điên, thậm chí chỉ muốn ôm chặt cậu cả ngày mà thôi. Tôi xin cậu đấy, tha lỗi cho tôi đi, tôi muốn như ngày trước, được ở bên cậu và gọi cậu là bà xã, được ôm và hôn cậu, được ăn cơm cậu nấu.

Thiên Tự tuôn luôn một tràng, đôi mắt buồn như muốn khóc. Chờ đợi câu trả lời của nó mà hai giây lại tựa như hai thế kỷ , cậu sợ nó sẽ không đồng ý, sẽ tiếp tục ghét bỏ cậu, cậu rất sợ.

__ Lời xin lỗi được chấp thuận .

Tại cậu như ừ đi, nó...chấp thuận

nghĩa là không giận nữa, không ghét bỏ nữa và sẽ lại như ngày xưa. Cậu hạnh phúc quá. Vui mừng quên luôn mọi thứ. Tự nhào tới ôm chầm lấy nó, tay chìa ra một thanh sô cô la thượng đế hạng, đôi mắt tinh nghịch đã quay trở lại.

__ Bà xã, đây là tặng em.

Nó nhận lấy thanh kẹo, cười nhẹ một cái, tiếp tục để Tự ôm. Vậy là nam chính đã trở lại và ăn hại hơn xưa, Hahaha.(Tự: bà xã, con nhóc này ăn hiếp anh. Thiên : I don't care. Nhóc con, đi ăn kem không ? Nhóc :* mắt sáng rỡ * đi, đi chị).

Tám giờ, nó khoác lên người bộ trang phục đường phố khá là phong cách, tất nhiên là nguyên cây đen và không thể thiếu là tai nghe cách âm. Hấn diện quần jean đen và áo sơ mi trắng, kèm theo đồng hồ bạc tỷ đính kim cương đỏ ngọc. Cả hai tựa như đang nhìn thấy mấy anh chàng trong ngôn tình.

— Cậu tính đi đâu mà mang trang phục nữ theo vậy ? - hấn nhìn nó gấp bộ trang phục nữ khá kín đáo vào túi thì thắc mắc, dừng bảo giữa chừng trở lại hình ảnh con gái chứ ?

— Mang cho Ngọc Ly.

Một lần nữa, hai chiếc mô tô làm mưa làm gió trên đường quốc lộ . Lần này, nó không chạy chậm như trước mà chạy song song với hấn, ánh mắt vẫn thờ ơ nhìn xung quanh, chiếc tai nghe bám chặt vào tai nó càng khiến bọn con gái trên đường xị máu mũi. Nhiều cô tỏ vẻ : ” I don’t care “, ” I am a cool girl ” nhưng ánh mắt lại cứ thỉnh thoảng liếc nó không thôi. Ôi thật là loại người thích tỏ vẻ.

Bảo vệ cổng trường Lobelia thấy hai cậu ầm ĩ liền rít kích hoạt cửa mở, hai chiếc mô tô phanh giữa sân trường, như hoàng tử cười hắc hắc ” sắt ”. Mà không biết tai của mấy cô nàng này làm bằng gì, thỉnh chưa từng thấy, tất cả bỏ lớp mà chạy ủa ra vậy kín lan can. Tiếng hò hét vang ồm trời, nội dung như sau :

— Anh Nhất Thiên, em ở đây.

— Nhất Thiên, I LOVE YOU .

— Nhật Phong, anh đến rước em sao ?

— Nhật Phong.

Nó ngược mắt lên tầng trên cùng, nơi Ngọc Ly đang đứng nhìn nó cười rạng rỡ, bên cạnh là cô hot girl hạng hai của trường. Nhất Chi Mai, sắc nước hương trời, có son phấn nhưng rất nhẹ nhàng, IQ : 200/200, học vấn phải nói là chỉ sau Ngọc Ly. Cô nàng thấy ánh mắt nó nhìn mình liền hân hoan chạy vào xuống, đến khi xuống tới bậc cầu thang cuối cùng lại yếu điệu bước ra. Ngọc Ly chỉ đi sau cô vài bước, môi nở nụ cười lãnh đạm.

Ngày Phong tuy không thích con gái nhưng khi thấy Nhất Chi Mai, tim không khỏi hẫng đi một nhịp, nhưng lúc cô đi đến bên Nhất Thiên lại thôi ngay cảm xúc, trong lòng không ngừng suy nghĩ :” cô ta mà biết hấn là con gái thì bất tỉnh luôn ấy chứ .”

Nó nâng cao chiếc túi lên, ngang tầm với tay Chi Mai, khoảng cách vừa đủ để cô cầm lấy. Chi Mai cười thầm một trận trong bụng, cả trường cũng đang rầm rầm phản đối lẫn chúc mừng. Hấn khá bất ngờ, nhưng ngay sau đó mọi thắc mắc đều được giải đáp.

Ngay khi cô vừa định cầm lấy thì chiếc túi không thấy đâu, chỉ thấy tay nó đã cao quá đầu của cô. Cả ngôi trường ” ồ ” lên, kèm theo vài cái bĩu môi khinh thường. Chi Mai giật mình quay lưng lại thì chiếc túi đã nằm gọn trong tay Ngọc Ly - người đang nở nụ cười ma mị nhìn cô. Hỏa giận lên đến đỉnh đầu, Chi Mai không kìm được lớn tiếng quát :

— Dương Ngọc Ly, tại sao lại cầm đồ của tôi ? - Ngọc Ly không đáp, chỉ nhếch nhẹ môi rồi quay lưng đi mất, phía sau lưng truyền đến giọng nói rợn người :

— Của cô ? Nực cười quá, cô nghĩ mình là ai vậy hả ? - nó cười khinh miệt nhưng rất cuốn hút, ánh mắt ánh lên tia khó hiểu, cả trường cười vang khiến Chi Mai không khỏi đỏ mặt vì tức giận, vẻ hoa khôi thứ hai của trường phút chốc bay không còn một mảnh. Thật đáng hổ thẹn, tự tiện đi xuống rồi lại định lấy đồ của Ngọc Ly, thật sự là dù có đào lỗ cũng không chui hết được sự nhục nhã của cô ta ngày hôm nay.

34. Chap 32 : Quá Khứ

Vài phút sau, Ngọc Ly bước ra với một chiếc quần jean đen, áo hoodie đen và một chiếc kính mát đen nổi. Dáng vẻ vô cùng năng động dù trang phục kín đáo nhưng vẫn tôn lên vóc dáng đáng của cô. Chính nhờ điều đó mà cả trường một lần nữa rộ lên như sấm, trang phục nữ do chính tay nó thiết kế vào lúc ” rãnh rỗi ” trong bộ sưu tập Gia đình của Ngân Thiên, tuy đơn giản đó nhưng giá vô cùng sốc óc.

Ngọc Ly nhận lấy chiếc nón từ nó, một bước leo hấn lên chiếc mô tô phân khối lớn. Hai cánh tay rất tự nhiên ôm lấy eo nó.

Quay chiếc xe lại, nó cố tình rẽ ga mạnh để một làn khói trắng xám phả vào người Nhất Chi Mai và đi không thèm ngoảnh lại.

— Ngô Nhất Thiên, tôi không bao giờ bỏ qua cho anh chuyện này đâu.

Hai chiếc xe lao vun vút đến quán ăn bên đường - phở bà Bảy. Hấn trở mắt, con nhà đại gia, sơn hào hải vị ăn không xuể mà giờ phải ngồi đây ăn phở lề đường. Rốt cuộc nó có phải là con người không ?

Dừng hai chiếc mô tô khủng xuống, nó cùng Ngọc Ly bước vào bên trong quán khiến các vị khách suýt sặc, hai người đi chung với nhau đẹp tựa tranh vẽ, lại còn cùng một cây đen.

Nó ngồi xuống, rất bình dân chứ không cao ngạo, hàn khí cũng giảm xuống phân nửa. Hấn nhìn quanh, quán ăn rất sạch sẽ, ánh sáng cũng khá tốt, đang đánh giá, một người phụ nữ khá to béo, gương mặt phúc hậu, diện trang phục bà ba tím. Chất giọng mềm ngọt nhưng không giấu được tuổi đã lớn vang lên :

— Nhóc con, hôm nay có cả bạn nữa sao ? Mà cô gái này là bạn gái của nhóc à ?

Nó cười rạng rỡ (!?!), giọng nói mềm tựa kẹo dẻo, hoàn toàn không có chút hàn khí nào.

— Vâng thưa dì, đây là Ngọc Ly đó ạ. Hôm nay cô ấy mang mặt nạ .

— Vâng, đúng đấy dì. - Ngọc Ly cười hiền, cô đeo mặt nạ là bởi vì nhan sắc của cô dễ bị chú ý nên dùng một gương mặt khác ít đẹp hơn. Lúc này ở trong trường không ai nhận ra vì cô đeo kiếng mát.

Người phụ nữ mà nó gọi là dì cười phúc hậu rồi đi làm phở cho cả bốn người. A, tác giả thật là sơ suất, mà đúng hơn Jun nhà ta có ảnh hưởng ít quá hay sao mà từ đầu đến giờ hoàn toàn không thấy anh ấy ở bên cạnh Nhật Phong (Jun: nhóc, em thật là dễ thương. Nhóc: haha * cười gượng* , em không dám nhận a. Jun: anh sống sờ sờ mà không thấy là sao hở em * cười hiền *. Nhóc: em...em đi trước a * xách dép, ọt ọt * . Jun : ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO ANH !!!!).

Hấn nhìn Jun, người con trai có chiều cao hơn hẳn hẳn, gương mặt anh tuấn lai lai người Nhật. Đôi mắt lạnh đậm chứa vô vàn bí ẩn. Khấp người tỏa ra hàn khí bức người, nội không nó và Jun cũng đã khiến xung quanh như đóng băng hướng hồ Ngọc Ly đã giảm độ lạnh thường ngày của cô xuống mà không khí vẫn rộn người.

Phở được bưng ra, mùi hương thơm phức tỏa ra khiến hấn phát thèm, thật sự là không chịu được. Hấn cảm thấy đói cồn cào rồi đấy, tất cả nhất loạt đồng thanh :

— Chúng con cảm ơn dì.

Buổi sáng bắt đầu bằng món phở ngon miệng, sau đó là lang thang cà phê phố. Một cuộc của ba nam một nữ mà chủ yếu là toàn đồ gì không đâu lại khiến dân chúng chết lên chết xuống chỉ vì nhìn thấy nam, nữ thần đẹp như tranh.

Buổi trưa diễn ra trong nhà hàng Trung Quốc và đi spa thật xa xỉ. Tất nhiên là Ngọc Ly của chúng ta luôn khuấy động không khí rồi, nhờ cô mà mọi người có vẻ thân thiết với nhau hơn.

Buổi chiều, bọn họ cùng đến công viên giải trí chơi, đủ các trò nhưng cả bốn đều là sát thủ nên không có gì vui, tàu lượn siêu tốc khủng nhất mà lại cứ thần nhiên như không.

Cuối cùng, cả bọn vào quán bar lớn nhất thành phố, không phải bar của nó mà là của Jun - Black Bar. Một màu đen chủ đạo đầy mùi sát khí, tuy nhiên quán bar này lại chưa từng xảy ra bất cứ một vụ thanh toán hay đụng chạm gì tại đây. Hệ thống đốc an ninh chặt chẽ, lạnh mạnh không hề có hàng trắng hay thuốc lắc, không mại dâm, cảnh sát luôn túc trực,... Bat dành cho các thương nhân lớn để nghỉ ngơi sau khi làm việc, hay là nơi giải trí của thanh niên. Có đủ các loại rượu mạnh, nhẹ, phục vụ từ a đến z.

Bọn nó đến phòng Vip, căn phòng yên tĩnh nhất trong tất cả, một âm thanh nhỏ cũng không thể lọt vào. Trên bàn là loại Gin cao cấp nhất cùng bốn cốc đá thủy tinh chạm khắc tinh xảo, nhìn qua cũng biết đây không phải cốc bình thường.

— Nhất Thiên, X5 cậu dọn sạch rồi sao ? - Ngọc Ly lên tiếng hỏi, tay gỡ lớp mặt nạ, có chút tò mò nhìn nó.

— Sạch sẽ rồi. - nó nhàn nhạt trả lời, tháo ống nghe cách âm xuống, miệng nhấp một ngụm Gin - loại rượu nó yêu thích nhất. Vị nhẹ nhàng nhưng lâu sẽ cay tê lưỡi.

— Tiếp theo sẽ là ai đây ? - Ngọc Ly cũng nhấp luôn một ngụm, mắt hơi tít lại vì cay, trông cô thè lưỡi ra rồi nheo nheo mắt vài cái thật đáng yêu.

— Red Moon. - một ngụm nữa và nốc cạn luôn cả cốc, Jun rót một cốc khác cho nó, môi mấp máy lạnh lùng :

— Tên cầm đầu hăng đá quý bệnh hoạn đó sao ? Hẳn là một tên khá khó xơi nhưng với chị thì đơn giản rồi nhỉ ? Cùng lắm là hao tổn chút thời gian .

— Mười phút nữa chị sẽ lên máy bay sang Pháp để giải quyết một số công việc. - nó đột nhiên lảng sang chủ đề khác, mắt nhìn đồng hồ, tay cầm lấy chiếc cốc nhấp sạch. Cặp headphone cách âm một lần nữa đeo vào đôi tai nõn nà, thuần khiết. Nó đứng dậy, đi thẳng không quay đầu lại, để Ngọc Ly và hai tên kia chưa kịp hỏi đã xịu mặt xuống :

— Làm còn nhanh hơn nói. - Cô chặc lưỡi, nhấp thêm ngụm Gin, đang nhắm mắt hưởng thụ thì hần chợt lên tiếng.

— Tại sao cậu ta lại phải đeo headphone cách âm như thế ? Có thể cho tôi biết không ?

Câu hỏi của hần khiến Ngọc Ly dừng động tác, ánh mắt liếc sang Jun một cái rồi lên tiếng nhẹ tựa mây :

— Nếu cậu muốn nghe luôn cả kí ức của Nhất Thiên trước khi phải đeo headphone cách âm ? - hần gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, bí mật về nó, hần muốn biết hơn bất cứ ai khác. Ngọc Ly đặt cốc rượu xuống, ánh mắt trở nên vô định :

— Câu chuyện bắt đầu từ mười năm trước đây, khi Nhất Thiên chỉ mới bảy tuổi. Vì trí tuệ và hàn khí hơn người nên Nhất Thiên không có lấy một người bạn hay đúng hơn là bọn chúng không hề chơi với cậu ấy vì bản tính thật mà chỉ muốn được Ngô Gia chiều cõ. Cậu ấy luôn lạnh lùng với tất cả mọi thứ xung quanh, rất lạnh lùng cho đến khi gặp ” cậu bé ” ấy.

Một cậu nhóc trạc tuổi nó, đôi mắt to tròn ngây thơ không nhiễm bụi trần, cậu ta nhìn nó, nhìn rất lâu và rồi chìa ra một viên kẹo sô cô la hình ngôi sao, loại kẹo mà nó yêu thích vô cùng.

— Cậu có đôi mắt thật đẹp. - cậu bé nhìn thẳng vào mắt nó, kì lạ thay là cậu ta không hề bị cuốn vào đồng tử của nó. Cậu có một sức mạnh ẩn giấu, hơn hẳn nó một bậc, nhưng hình như chính cậu cũng không hề biết. Đúng hơn, đây là một tên đại nghịch chính hiệu(nghe quen quen).

Thấy nó không trả lời, cậu bé đứng thẳng dậy, ngược đôi mắt tinh nghịch, trong tay còn cầm một xấp tranh vẽ bằng bút chì.

— Tổ có thể làm bạn với cậu được không ?

— Không. - chất giọng lạnh băng vang lên khiến cậu bé cảm thấy người đứng trước mặt không phải bảy tuổi mà là chàng trai trưởng thành . Khí chất cao quý hơn người, hàn khí khiến xung quanh như phủ băng, thật đáng sợ, hơn cả là gương mặt không có chút nụ cười hay cảm xúc. Nó tiếp :

— Ngoài việc muốn thân thiết với tôi để tiếp cận với Ngô Gia, các người còn có ý gì tốt đẹp sao ? Những gương mặt giả tạo, nụ cười không có tí chân thật nào. Thật là một lũ đáng khinh. - nó nhếch môi, một gương mặt khinh miệt vô cùng hoàn mỹ. Cậu bé ấy lại nghiêng đầu khó hiểu nhìn nó, đối với bộ não chỉ mới bảy tuổi làm sao hiểu được hàm ý câu nói của nó. Tuy nhiên, cậu bé lại mỉm cười ngây ngô, hoàn toàn không chút giả tạo.

— Tổ cảm thấy cậu rất thú vị , một cô bé tại sao lại để tóc và ăn mặc như cậu bé thế kia. - nghe câu nói của cậu, gương mặt nó chợt cứng lại, đồng tử run lên liên hồi. Tại sao, tại sao cậu bé này lại biết bí mật của nó, ngoài cha mẹ ra, không một ai biết chuyện này. Rốt cuộc, tên nhóc này là loại người gì ?

35. Chap 33 : Bi Kịch Đẫm Máu

Nó nhíu mày, tay túm nhẹ cổ áo cậu bé nhấc lên thật dễ dàng (chị là supper man chắc luôn), âm giọng ngày càng lạnh lẽo, ánh mắt phẳng lặng không thể hiểu được nó như thế nào :

— Nói, làm sao người biết được chuyện đó, người là người của ai sai đến ? NÓI !

Bị nó túm lấy cổ áo, tuy khá lỏng nhưng cũng đủ khiến cậu bé cảm thấy đau đớn, cậu khóc giọng yếu ớt giải thích cho nó hiểu :

— Cậu nói gì vậy, tớ không hiểu? ...Tớ..ặc.. có khả năng cảm nhận được... người khác giới. Khi gặp cậu, tim tớ đập loạn hồi, hơi thở khá...khó khăn nên tớ biết chắc cậu là con gái.

Cạch

Nó hơi nghi ngờ nhưng tay lại rút ra khẩu Glock chìa thẳng vào thái dương cậu bé, ánh mắt trở nên lãnh đạm vô cùng.

— Người nói nghe dễ tin thật nhỉ, khả năng cảm nhận người khác giới ? Mang cái bản năng đó của người xuống địa ngục đi. - xấp tranh vẽ trong tay cậu nhóc rơi xuống, nước mắt rơi nhiều hơn vì bị ánh mắt của nó hù cho sợ, tiếp tục giải thích, chất giọng nhỏ nhắn đầm lệt khiến người khác dễ mũi lòng tất nhiên là nó cũng không ngoại lệ.

— Tớ.. nói..Th..thật mà, tớ không phải người xấu hức hức, tớ không muốn xuống địa ngục đâu hức hức.. tớ sợ ma lắm..

Nó có vẻ đã tin lời cậu bé, tay buông cậu ra nhưng ánh mắt vẫn lạnh tựa băng :

— Tạm tha cho người lần này. - nó chợt nhìn thấy xấp tranh vẽ của cậu bé, tay chậm rãi nhặt lên. Về cậu nhóc, được buông, cậu ho sặc sụa nước mắt cũng đã khô, nhìn thấy khẩu súng đang được buông lỏng, cậu nhanh tay chụp lấy rồi cười reo thích thú :

— Woa, cái này đẹp thật đấy, giống như đồ thật vậy ? Thích quá !

Cậu thích thú chìa thẳng nòng súng vào đầu mình như nó đã làm hồi nãy (áaaa, đừng chơi ngu), đặc biệt là ngón trỏ đang đặt vào ngay cò súng. Nó bị phân tâm khi nghe thấy tiếng cười, liền quay lại nhìn cậu, đã thấy cậu đang chuẩn bị bóp cò, tay vẫn cầm lấy xấp tranh lao đến dùng vai đỡ vì căn bản cậu bé đã bóp cò.

— Đoàng.....

Nghe thấy tiếng súng, mọi người ủa ra, giữa bãi cỏ xanh mướt, hai thân ảnh nhỏ nhắn đang lặn dài xuống, một chiếc áo trắng đầm màu đỏ tươi, gương mặt tinh nghịch ướt nước mắt và... một xấp tranh vẽ. Trên bức tranh đó, hình ảnh một cậu bé tuần tú ngồi bên ánh hoàng hôn, đôi mắt buồn xa xăm nhưng đôi môi lại đang mỉm cười, dường như cả ánh hoàng hôn kia cũng không thể đẹp hơn nụ cười ấy. Và rồi, một màu đỏ phủ lấy bức tranh, màu của máu.

Lần đó, vai của nó bị thương nặng, không thể cử động suốt một tháng, ngưng lí do khiến nó đau đầu nhất là tại sao nó lại đỡ viên đạn đó cho cậu. Vì bức tranh đó chẳng ? Hay vì, giữa nó và cậu bé này đang nảy sinh một mối quan hệ ?

— Nhất Thiên, cậu ăn cái này đi.

Cậu đưa vào miệng nó một viên sô cô la, nó toan cầm lấy thì cậu nhóc đã nhanh tay đánh viên kẹo sang nơi khác, chu môi hồng:

— Tớ muốn dứt cho cậu ăn, tay cậu như thế thỉnh làm sao ăn được.

Nó miễn cưỡng, há miệng ra cho cậu đưa vào, xong lại quay mặt đi nơi khác. Cậu bé chống cùi chỏ lên thành giường, hai tay nhỏ nhắn đỡ lấy khuôn mặt đáng yêu :

— Cậu những lúc thế này thật dễ thương. (còn nhỏ mà biết tán gái rồi, chắc chắn)

Nó quay lưng lại, tay vớ lấy trái táo trong giỏ ném thẳng vào đầu cậu, nhưng do ném bằng tay trái nên khá là nhẹ, dù vậy vẫn khiến cậu sững một cục.

— Oa oa, cậu ném tớ, tớ giận cậu luôn. - cậu khóc ùm lên, tay ôm lấy đầu , tưởng nó sẽ xin lỗi ai ngờ nó lấy chăn phủ kín, nói vọng ra hai từ :

— Cứ việc. - ngắn gọn, súc tích -.

Và buổi sáng hôm ấy, có một đứa trẻ làm rối tung cả bệnh viện lên, một đứa trẻ khác không thể ngủ được vì hai má liên tục ửng hồng. Cậu bé đó là Lâm Thiên Tự.

Một tháng sau.....

Nó và Thiên Tự đi chơi cùng hai gia đình Ngô - Lâm, một chuyến dự lịch có máu và nước mắt.

Đặc biệt hơn, nó biết được Thiên Tự có em trai là Thiên Hoàng và người em trai đó muốn giết chết anh trai mình.

Buổi trưa, lúc cậu đang say ngủ, Thiên Hoàng lấp ló phía sau, tay mang theo một chiếc dao sắc lẹm. Ánh mắt cậu ta ánh lên tia khát máu, căm thù sâu sắc. Cậu đã ghét Thiên Tự từ lúc biết nhận thức, cùng là anh em sinh đôi mà Tự vừa là cháu đích tôn vừa thừa kế 70 % tài sản kếch xù. Còn cậu, chỉ sinh ra sau ba giây mà lại bị bỏ rơi sang một bên, IQ cao, thành thạo mọi vũ khí, máy móc, tài năng thiên bẩm, tên anh trai này thì được gì, IQ 67, gốc không chịu được, ngoài vẽ vời ra, không có bất cứ một tài năng nào. Thiên Hoàng này mà lại chịu thua một tên bất tài như vậy sao ? Không bao giờ có chuyện đó.

— Bẩn thỉu hơn ta tưởng, người ngoài cách giết anh trai mình ra không còn việc gì khác để làm sao ?

Chất giọng đều đều, lạnh lẽo vang lên, cậu quay lại, nó đứng dựa cửa, hai tay đút túi vô cùng ngạo mạn. Khó có thể tưởng tượng đó là khí chất của một đứa trẻ lớp hai. Cậu nắm chặt con dao trong tay, nó chính là yếu tố quan trọng mà thù hận cậu dành cho Thiên Tự ngày càng sâu sắc.

Khác với khả năng ngoại cảm của Tự, Hoàng rất nhạy bén đối với nó, việc biết nó là con gái mất gần một tháng cậu mới tìm ra được. Khí chất cao ngạo, ngũ quan dù nam hay nữ vẫn đắm say lòng người. IQ cũng cao bằng cậu, hàn khí bức người. Cậu - Lâm Thiên Hoàng này đã thích nó hơn ai hết, nhưng người cậu căm thù nhất - Lâm Thiên Tự đã là đối tượng của nó. Vì vậy, cậu cũng muốn giết chết Tự, sau khi Tự chết, cậu chắc chắn sẽ có tất cả, kể cả nó.

— Sao ? Cậu không còn lời gì chối tội sao ? - nó nhếch môi, từng bước chậm rãi tiến gần đến, Thiên Hoàng không đáp lại, việc cậu cần làm bây giờ là giết chết con người đang ngủ kia, hay đúng hơn là cho Tự ngủ thiên thu. Hoàng bước gần đến, lưỡi dao sắc lẹm giờ lên không trung giáng thẳng xuống, nó lao đến hất tay cậu, dùng chân đạp cậu ra xa, âm thanh tuy lớn nhưng không đủ khiến con sâu ngủ kia thức dậy.

Nó cúi người toan nhặt con dao thì Hoàng lao tới, nhanh tay nhặt, nó bật ra phía sau thì đụng trúng chiếc bàn thủy tinh, một vết rách khá dài ở mu bàn tay. Nó không tỏ ra đau đớn gì, tiếp tục lùi ra sau né cậu, lưỡi dao sắc lẹm vẫn được giấu ở sau lưng. Hoàng thừa biết nó sẽ không động thủ khi đang cố giữ con dao kia, cậu làm động tác giả nhanh chóng ghì nó ra ghế sofa, rốt cuộc thì lưỡi dao cũng xuất hiện.

— Tốt nhất thì cậu nên để tôi giết tên khốn đó. Sau khi xong, cậu muốn gì tôi cũng sẽ cho, kể cả sinh mạng của tôi (má ơi, học sinh lớp hai).

Nó lặng nhìn Hoàng, gương mặt tựa Thiên Tự nhưng ánh mắt lại khác nhau một trời một vực.

— Tuyệt đối không, nếu muốn giết Thiên Tự, bước qua xác tôi đã.

Đồng tử Hoàng co lại, cậu muốn giết nó ngay tức khắc, cậu một tay giữ nó, tay còn lại chộp lấy con dao, nó nhanh nhẹn tránh né, nhưng vì dưới cơ nên chóng bị cướp dao. Nó vươn tay thúc một phát vào bụng Hoàng, cướp dao lại bị trượt một nhát ngay vai, máu tuôn ra thấm vào sofa. Tay nắm chặt cổ tay Hoàng, vô tình lưỡi dao bật ngược trở lại đâm thẳng vào ngực phải của Thiên Hoàng. Sự vô tình lớn nhất là không biết trời xui đất khiến thế này mà Tự lại tỉnh dậy ngay lúc này, cậu chớp chớp mắt, rồi chạy vụt tới đỡ lấy Thiên Hoàng. Mắt không biết từ lúc nào đã chan hòa nước, nó ngồi đó, hai tay đầm máu của nó và Thiên Hoàng, một màu đỏ đáng sợ. Nhìn Thiên Hoàng nằm giữa vũng máu, đôi mắt nhắm nghiền, nó thoáng giật mình, Nó Đã Giết Người.

— Cậu hức...hức.. tại sao cậu lại giết..em ấy, tại sao lại giết em trai của tôi ? - Tự khóc òa lên, tay ôm ghì lấy em trai, lên tiếng trách móc nó, ánh mắt ngây thơ bỗng hóa thù hận, cậu ghét bỏ nó, cậu và nó trở thành kẻ thù.

— Ngô Nhất Thiên, cậu biến đi, biến ngay, tôi và cậu không hề quen biết nhau. Đừng để tôi gặp lại cậu, nếu không chính tay tôi sẽ giết cậu.

Nó đứng ở đó, không hề lên tiếng, nhưng từng câu từng chữ như cả tấn muối đổ lên tim nó. Cậu - người đã cho nó nụ cười, làm nó hiểu thế nào là bạn, mang đến ấm áp cho trái tim tựa băng của nó. Cậu - người mà nó đã cứu không biết bao nhiêu lần, khi Hoàng bỏ thuốc độc vào nước uống cậu, nó đã tự mình uống hết. Khi cậu bị đẩy xuống hồ bơi, nó thà rơi xuống mà đẩy cậu lên bờ. Khi cậu suýt bị xe hơi tông phải, chính nó đã liều mình nhảy đến chắn. Khi cậu bị nhốt vào căn phòng có khí gas, nó đưa bộ lọc khí của mình cho cậu. Khi cậu bị rắn độc cắn, chính nó sơ cứu, hút máu độc ra cho cậu... Và bây giờ, cậu hận nó, cậu sẽ giết chết nó.

— Cậu..... hức..hức.. biến ngay. Biến Ngay, biến..hức ngay đi mà..hu hu.. - cậu khóc hòa lên, âm giọng van xin bóng, cậu không muốn nó bị bắt, không muốn nó phải ngồi tù. Cậu chỉ là không chịu được khi nhìn thấy nó giết chết em trai mình. Cảm giác đó như bầm vụn trái tim bé nhỏ của cậu.

Nó không đáp lại, đồng tử bất chợt co rút mạnh mẽ, khiến nó đau đớn đến nỗi phải quay lưng lại, một giọt nước nóng chảy từ mắt phải của nó xuống, rất âm thầm và chỉ một bên thôi.

Thân ảnh nhỏ nhỏ nhún rướm máu, loạng choạng bước ra, cánh tay cố tìm lấy điểm tựa mà bước đi. Ngay ngày hôm đó, nó sang Nhật sống biệt tích cùng hồ sơ bệnh án : Đồng tử thương tật, giảm 30% thị lực mãi mãi.

Một bi kịch đầm máu.

Haiz, 1945 chữ nhé !

36. Chap 34 : Đôi Tai Ngoại Cảm

Máy bay vừa đáp xuống cũng là lúc đội ngũ bác sĩ riêng của nó nhanh chóng triệu tập. Họ đưa nó vào phòng phẫu thuật, mùi máu tanh rợn người. Chiếc dao của Thiên Hoàng có sử dụng độc tố cực mạnh, có thể khiến nạn nhân đau đớn không tả hết. Một phần may mắn là lần trước khi giành cốc nước có độc mà Hoàng dành cho Thiên Tự, cơ thể nó sinh ra một loại kháng sinh với mọi độc tố nên không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mắt của nó không thể nhìn rõ như trước, giống như một người bị cận nặng vì chấn thương tâm lý ảnh hưởng đến thủy tinh thể của nó. Vì bị kích động mạnh, nó phải sống trong màu sắc mờ mờ suốt quãng đời còn lại.

May mắn nhờ trước đó, nó tham gia vào học viện sát thủ của Nhật nên đã được ” bố già ” cho học khóa đặc biệt về thính giác, chỉ một mình nó. Khóa học có thời kỳ hạn một năm nhưng đối với người không có tính nhẫn nại là cả thiên niên kỷ.

Tuần đầu tiên, nó được đưa vào một căn phòng tối. Trong căn phòng đó, một cây cỏ thụ có lá hình kim (lá nhỏ, hẹp và dài). Kì lạ thay, dù tất cả cửa sổ đã được dán kín, một ánh sáng nhỏ nhoi cũng không thể vào được nhưng nó vẫn sống và xanh mơn mớn xuống một tuần.

Bài học đầu tiên là ” cảm nhận ” , nó được nhìn cái cây đúng một lần, những ngày sau đó nó được bịt mắt, tất cả là một màu đen lặng lẽ. Nhiệm vụ của nó là phải để tâm thật tĩnh, lắng nghe được âm thanh của những chiếc lá rơi. Mà bạn biết đấy, một chiếc lá mỏng, nhỏ, hẹp và dài làm sao có thể nghe ra âm thanh rơi khi một ngọn gió cũng không có cơ chứ ? Hai ngày đầu tiên, nó vẫn ngồi im như tượng, một lần nhúc nhích cũng không có, thậm chí là không ăn nhưng nước uống lại nhiều hơn mức bình thường .

Đối với nó mà nói, tuổi thơ đã quá bất hạnh khi vừa ra đời đã phải sống trong thân phận của một người con trai, trách nhiệm gánh vác cả một tập đoàn. Khi gặp được Thiên Tự, nó đã nghĩ cuộc đời của nó có ánh sáng, nhưng nào ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Và đau đớn hơn nữa, bây giờ mọi thứ nó nhìn thấy lúc mờ lúc rõ, năng lực giết người bằng ánh mắt càng lúc càng cao. Nước mắt của nó của nó lại chỉ rơi đúng một bên, tim nó đã đóng băng, tảng băng ngàn năm không tan được. Nó gạt bỏ hết mọi chuyện, trí não chỉ còn lại những kiến thức cần thiết cho kế hoạch đã đặt ra.

Sau tuần đó, nó có thể phán đoán được hình dạng, màu sắc, trọng lượng và cả vận tốc của những chiếc lá đang rơi. Một bài học mà trong số trong số một ngàn người chỉ mỗi nó thành công.

Nhưng thay vì vui mừng " bố già " lại cảm thấy lo lắng vô cùng, trước đây khi gặp ông, nó mỉm cười và nói chuyện, còn bây giờ, nó như người câm, một chữ cũng không nói ra. Không một ai ghét nó nhưng cũng không ai dám bắt chuyện khi cảm nhận được hàn khí bức người. Duy nhất ba anh em Jun, Jay, Jack là tiếp cận được, anh Jun bây giờ chính là anh cả trong ba anh em. Hai người còn lại, một ở Mỹ, một ở Nhật và đều là trợ thủ đắc lực của nó. Tất nhiên là cả ba hoàn toàn không hề biết việc này.

Bài học thứ hai là " vũ khí ", nó sử dụng kim tiêu làm vũ khí và mức độ khó lại dâng lên. Bốn bức tường được lót những tấm xốp màu đen khá mỏng, nhiệm vụ của nó là khi lá rơi xuống nó phải phán đoán được chính xác chiều cao mà " bố già " đưa ra và phóng những chiếc kim tiêu để chúng dính chặt lên tường. Hai tuần phải phóng trúng hai mươi chiếc lá ở bốn độ cao khác nhau.

Bài học lần này thật sự rất khó, kim tiêu là vũ khí nhỏ thứ hai trong giới sát thủ trước đó là dây vô hình. Chiếc lá hình kim cũng không to hơn hai ngón tay để gài phóng trúng được. Nên nó cũng không dễ gì làm được, tuần đầu tiên, nó dính ba mươi chiếc lá nhưng chỉ năm chiếc đạt mục tiêu. Não của nó hoạt động hết một ngày để tính chính xác thời gian và vận tốc rơi của chúng và cả tốc độ mà kim tiêu bay đến. Nó thành công, trước kì hạn một ngày nó bước ra trong ánh mắt sửng sờ của mọi người, nhiều suy nghĩ cho rằng nó bỏ cuộc nhưng ngay khi họ bước vào đã suýt bất tỉnh.

Trên nền đất là vài chiếc lá rơi không có kim tiêu. Chứng tỏ nó đã bỏ qua chúng và trên tường là bốn mươi bốn chiếc kim tiêu xuyên qua lá. Giải thích rõ hơn là trong tuần đầu tiên nó đạt 5/30 chiếc lá, vào tuần thứ hai nó đạt 15/14 chiếc lá, nghĩa là không những không bị trật một chiếc mà nó còn dính được hai chiếc một lúc. Quả không hổ là danh tài, không thể xem thường được.

Tai của nó bây giờ có thể nghe được âm thanh của tiếng nước chảy cách đó năm mươi mét.

Nó tiếp tục bài tập luyện đó trong năm tháng với nhiều loại lá khác nhau, nhiều hình dạng và kích thước khác nhau. Bài học cuối cùng trong sáu tháng còn lại, cây cổ thụ trong phòng kín đã được đưa ra ánh sáng, một khu vườn có rất nhiều cây, có dòng suối rất nhỏ, có ánh sáng và có gió cả tiếng chim hót. Đây mới thực sự là khổ luyện, trước đây, tập luyện trong phòng kín nó có thể nghe dễ dàng. Nhưng bây giờ màng nhĩ của nó đang trở nên rất nhạy cảm, tiếp xúc với nhiều âm thanh một lúc khiến nó ngất xỉu vài lần. Đây là hiện tượng " nhiễu thanh " : khi thính giác trở nên nhạy cảm, tần số của các âm thanh sẽ tăng thấp hay cao tùy độ nhạy, việc âm thanh lớn nhỏ khác nhau hòa lẫn khiến hiện tượng " nhiễu thanh " xuất hiện. Người bị " nhiễu thanh " sẽ cảm thấy đau đầu, chóng mặt và bất tỉnh, nặng hơn là điếc vĩnh viễn (hiện tượng này tác giả tự chế, không biết có thật hay không nhưng xin đừng ném đá a ^.^)

Hai tháng đầu, nó tập quen dần với xung quanh, tuy vẫn còn vài lần bất tỉnh nhưng tiến triển khá tốt. Bước sang tháng thứ ba của bài tập luyện, nó phải thực hiện nhiệm vụ khó hơn hải sao trên trời. Đó là phóng những chiếc phi tiêu vào giữa sống lá một cách thuần thục, phải chắc chắn phi tiêu nằm giữa sống lá không chệch một li. Nghe có vẻ hoang đường nhưng đây là cách duy nhất để giết một kẻ thù mà không dùng thị giác.

Đối với người khác thì họ thả hái sao trên trời còn hơn thực hành bài luyện tập này. Nhưng nó là ai chứ, là Ngô Nhất Thiên không sợ trời không sợ đất làm sao có thể bỏ cuộc như thế.

? Não nó một lần nữa tổn không ít chất xám cho việc này.

Nó chạm vào những chiếc lá, cảm nhận hơi thở của gió, tiếng hát của chim. Tất Nhiên là ngủ tại đó, phòng tắm và giường cũng đầy đủ cả. Ròng rã một tháng trời, nó tìm ra được cách nhưng nó chưa thử vội, với đầu óc thiên tài nó tiếp tục tìm ra nhiều cách khác nhau, nhiều nguyên lí khác nhau và mất thêm một tháng nữa để đưa ra kết luận.

Hai tháng cuối cùng, nó bắt đầu thực hành, tự bịt mắt, tự mở, nhưng thật không ngờ, ngay từ lần thử đầu tiên nó đã làm được và tất cả những lần khác cũng vậy. Nó thành công, thành công mỹ mãn, tất cả những chiếc kim tiêu đều nằm ngay giữa sống lá, trên từng loại lá khác nhau. Lúc này, một nụ cười nhẹ vẽ lên trên môi nó, sẽ chẳng có gì cản trở kế hoạch của nó nữa.

Nó đứng đầu giới sát thủ với tinh thần sắt thép và văn võ song toàn năm mười lăm tuổi. Và " bố già " đã cho phép nó đến phòng sản xuất dụng cụ trợ lực cùng với các nhân viên có tay nghề bậc nhất, nó sáng tạo ra headphone cách âm hoàn toàn. Theo nguyên lí thì tai người bình thường nếu tiếp cận tiếng bom ở gần có thể điếc vĩnh viễn hoặc ù một thời gian còn đối với nó sẽ là chết không kịp chớp mắt luôn ấy chứ, nên nó rất cần thứ này.

Mất đi thị lực ở đôi mắt nhưng bằng ý chí, niềm tin và kiên nhẫn nó thay thế khiếm khuyết bằng thính giác của mình, bằng Đôi Tai Ngoại Cảm có một trên đời.

37. Chap 35 : Vì Người Tôi Yêu

Lái xe về nhà, hắn nhìn thấy nhà không bật đèn liền tiu nghỉu dắt xe vào. Trò chuyện cùng Ngọc Ly suốt tới 11 giờ mới kết thúc mà giờ này nó vẫn chưa về. Tắm rửa sạch sẽ hắn thả người lên giường, đầu óc lại suy nghĩ về câu chuyện vừa nãy và nó. Mắt dán lên trần nhà, tai vang vọng lại lời kể của Ngọc Ly.

Sau khi sang Nhật được một năm, nó được học hành các hết các khóa học khi vừa tốt nghiệp tiểu học. Không đến trường, nó đi tìm công việc đối với một đứa trẻ tìm công việc là không thể. Nhưng bằng ý chí của nó, tất cả dễ như trở bàn tay. Nó bắt đầu các công việc như :

Dán mắt thú bông: thời hạn ba ngày /200 con/ 4.000 yên. Nó mất bốn tiếng đã dán xong, được thưởng thêm tiền lương nữa. Sau một tháng, nó thu được một triệu yên (chém đấy, nhưng đối với Sát Thủ Thời Gian thì quá dễ mà)

Giao sữa và báo cho một khu phố : 5000 yên/ ngày, bốn tiếng từ bốn đến tám giờ sáng, nó giao được ba khu. Một tháng 500.000 yên.

Và vô số công việc khác, nói chung là những gì làm được nó đã làm hết. Lý do nó phải tự kiếm tiền là vì khi nó sang Nhật, gia tài thì nhiều đó nhưng nó quyết định tự kiếm vốn dựng công ty. Một đồng một xu cũng không nhờ cậy đến gia đình, thậm chí còn làm giấy tờ giả vì cái tên Ngô Nhất Thiên quá nổi tiếng.

Nỗ lực của nó được đền đáp, hai công ty đầu tiên ở Nhật đã được thành lập. Nó sang Mỹ tiếp tục từ đôi bàn tay trắng lập nghiệp. Mà mọi người đừng tưởng nó kiếm ra tiền rất dễ, không có gì là dễ dàng cả, nó thường xuyên bị bọn dư côn chặn cướp tiền (nhưng đâu dễ cướp) nhiều lúc vì làm việc quá sức mà nhập viện, công việc kinh doanh gặp vấn đề nan giải nhưng nó vẫn vượt qua hết chỉ một lí do thôi : nó sẽ không thua một ai hay đầu hàng điều gì trước khi cho Thiên Tự biết nó bị oan.

Trở về Việt Nam sau tám năm lập nghiệp, tên của nó được tìm kiếm nhiều nhất trên mạng xã hội : đẹp trai, tài giỏi, tự thân lập nghiệp,... Ai ai cũng kính nể nó, giờ hắn mới biết bản thân hắn thua xa nó, rất xa. Một đứa con gái có thể làm tất cả mọi chuyện mà con trai như hắn còn chưa chắc làm được, thật phi thường. Hắn thật sự không thể không nể phục nó.

Paris 0:35, trên tầng cao nhất của tòa nhà uy nghiêm, lầy lùm, một bóng người cao trong bộ vest lịch lãm. Căn phòng tối om chỉ duy nhất ánh sáng từ chiếc đèn bàn làm việc đủ cho người ta thấy con người đó cô đơn dường nào. Ánh mắt phẳng lặng như hồ gương nhìn quang cảnh phía dưới, rực rỡ ánh đèn và náo nức khác hẳn với không khí u ám trong phòng. Tay cầm cốc Gin có một viên đá đã tan phân nửa, tay còn lại kéo nhẹ chiếc cà vạt, âm giọng lạnh lẽo có chút mệt mỏi vang lên trong không gian tĩnh mịch :

__ Lộ mặt được rồi.

Sau câu nói đó vài giây, một thân ảnh cao lớn khác trong bộ trang phục màu đen bước ra từ phòng riêng của nó, nhờ ánh đèn mà đôi môi gợi cảm, ánh mắt sâu, gương mặt hoàn mỹ khẽ lộ ra. Thân ảnh đó bước nhẹ đến, không có lấy một âm thanh, những bước chân như đang bước trên mây vậy.

Thân ảnh bên cửa sổ sát đất quay lại, gương mặt lạnh lùng không có tí cảm xúc - là nó, nó bước đến bên bàn làm việc của mình, lấy rượu rót ra một cốc khác, cốc thứ hai mà nó cho người chuẩn bị từ trước đó vì nó biết có một vị khách không mời đã ở ngay trong phòng làm việc của mình.

Một nụ cười nhẹ vẽ lên trên khuôn mặt mê người kia, thân ảnh bước đến, xoay nhẹ để chủ nhân chiếc ghế đối mặt với mình. Nó rất chậm rãi ngược lên nhìn người đối diện - em trai sinh đôi của Lâm Thiên Tự, Lâm

Thiên Hoàng.

— Tôi đang ghen tị với em đây, làm sao một cô gái lại có gương mặt anh tuấn hơn cả tôi thế này chứ ? - giọng nói vô cùng rõ ràng, trầm âm , nhớ nhung nhưng yêu chiều. Nó mấp máy môi nói chỉ đủ cho người đối diện nghe :

— Người có gì hơn ta mà ghen tị, kẻ vô tích sự.

Nụ cười trên gương mặt kia hơi nhả lại nhưng rất nhanh thì biến mất. Bàn tay to lớn giựt phăng chiếc cà vạt của nó xuống, tay còn lại tháo khuy áo vest, để lộ chiếc áo sơ mi trắng khá mê người. Cốc Gin trên bàn dốc sạch vào cuống họng, Thiên Hoàng nhấc bổng nó lên rồi quăng mạnh xuống ghế sofa bên cạnh. Nó không phản kháng, không tỏ ra cảm xúc nào, cứ nằm yên cho thân ảnh kia đè lên người mình.

Thiên Hoàng như cũng đoán, chống hai tay bên cạnh, cúi xuống chiếm hữu đôi môi hồng kia, phần rượu chưa uống truyền thẳng sang miệng nó. Không hề nhẹ nhàng, đôi môi va chạm kịch liệt với nhau như sự dồn nén yêu thương, nhớ nhung được bộc lộ. Chiếc lưỡi điên cuồng tiến vào trong khoang miệng lạnh lẽo của nó, không đáp trả, không phản kháng, nó cứ nằm yên để người trên làm gì thì làm, mắt nhắm nghiền một môi. Công việc đã khiến nó không thể chống cự lại tên ác ma này, mà nó cũng không muốn chống lại bởi vì hắn có thể giết Thiên Tự bất cứ lúc nào nên dù bây giờ hắn có “muốn” nó cũng phải “cho” hắn.

Một tiếng trôi qua, hôn rồi thở rồi lại hôn khiến môi nó sưng lên, lưỡi cũng không còn cảm giác, nhưng cũng may là Thiên Hoàng chỉ hôn chứ không làm gì hơn. Chỉ là bàn tay chết tiệt của hắn đang mò mẫm khắp nơi trên người nó. Hoàng ngả người ra vì sofa khá rộng nên hai người nằm cũng đủ.

Ôm lấy nó, để mặt nó áp sát cổ mình, Thiên Hoàng hít hà mùi hương trên tóc, cánh tay siết chặt eo nó hơn. Mười năm, mười năm qua hắn đã không được chạm vào nó, không nhìn trực tiếp nó, hắn tưởng chừng như phát điên đến nơi. Bây giờ, điều hắn muốn nhất là nuốt vào bẹn, không chừa một miếng xương nào. Hắn cúi sát xuống tai nó, phả ra từng chữ mê người :

— Em khiến tôi không ngừng muốn ăn em, thật là hư. - nói xong dùng lưỡi liếm tai nó rồi gặm nhấm như kẹo, nó nhắm mắt, một môi khiến nó muốn nghỉ ngơi nhưng sơ suất với tên này thì chết như chơi, từng chữ từng một mang theo một môi đáp lại hắn :

— Biến mau đi, ta ghét nhìn cái mặt của người.

Thiên Hoàng nghe thấy câu này, không tỏ ra vẻ tức giận, nhưng hành động lại cho thấy hắn đang rất điên máu :

— Vậy thì em phải nhìn nhiều rồi. - nói xong, vực nó dậy, bắt ngồi trên người để cả hai đối diện nhau, đôi môi lại chiếm hữu môi nó, tay cũng không chịu yên giờ tất cả cúc áo ra. Rất nhanh, chiếc áo của nó đã kéo xuống giữa lưng, lộ ra đôi tay cơ bắp cuộn cuộn và mảnh vải trắng dày cộm. Hắn nhứ mày, cái thứ này nhìn sao cũng thấy ngứa mắt.

— Tại sao em phải chịu khổ cực như thế này ? - hắn ôm ghì lấy nó vào người mình, vùi mặt hờn cổ, đôi tay siết chặt eo nó, giọng buồn buồn.

— Vì người tôi yêu. - nhẹ nhàng nói ra bốn từ, nó đẩy Thiên Hoàng ra, nhặt chiếc áo mặc nhanh vào người. Khắp người nó bây giờ chỉ có lạnh, dù đụng chạm đến đâu chẳng nữa, chỉ cần đó không phải là Thiên Tự, nó tuyệt đối không có cảm xúc.

Đôi người của Thiên Hoàng sâu không thấy đáy, dù có hôn nó, ôm nó, thì trong lòng nó cũng chỉ có mỗi người mà hắn căm thù nhất - Lâm Thiên Tự. Hắn muốn giết nó, rút ngay trong túi một khẩu súng, hắn gi vào vai nó, đôi môi nở nụ cười xảo quyệt :

— Vậy đây là món quà tôi dành cho người em yêu.

Đoàng.....

Hôm nay là 1/1/2016, tờ đăng liền 3 chap . Chúc mọi người năm mới nhiều hạnh phúc bên gia đình và người thân. Luôn giữ trên môi nụ cười đẹp nhất, ấm áp nhất. Happy New Year.

38. Chap 36 : Nỗi Đau

Nó với lấy chiếc điện thoại trong túi, bấm nhanh một dãy số rồi áp vào tai, giọng nói hơi hụt hơi :

— Jack, đến công ty của chị mau. Học... chuẩn bị phòng phẫu thuật đi.

— Em đến ngay. - giọng Pháp lai lai Việt đáp lại nó, nhưng không dám hỏi chuyện gì xảy ra chỉ lập tức lao xe như điên trên đường.

Nó xé lấy một mảnh vải của chiếc áo móc trên tường, băng bóp cầm máu trước rồi nhặt chiếc áo vest choàng vào người. Tuy rất đau nhưng hoàn toàn không biểu lộ ra ngoài, từng bước chậm rãi bước ra. Thấy nó, vài nhân viên ở lại làm khuya cúi chào, dáng vẻ có hơi mệt nhọc :

— Chào chủ tịch.

Nó lạnh lùng bước đi, vì đang bị thương nên nó cũng không thể quan tâm mà hỏi han bọn họ. May mắn là nó đang mang mặt nạ nên không ai nhận ra gương mặt của nó đang ướm đầm mồ hôi. Chuyện này thật có hơi lạ lùng khi chủ tịch lại ra khỏi phòng lúc hai giờ sáng thế này, nhưng vì đa số là nhân viên được tuyển chọn khắc nghiệt để làm việc khuya nên họ cũng trở về với công việc của mình.

Thang máy mở, các nhân viên gặp mặt chủ tịch bị dọa cho giật mình nhưng vì được rèn luyện nghiêm khắc, tất cả đều lạnh như băng :

— Chào chủ tịch.

— Chào chủ tịch.

— Chào chủ tịch.

Nó gạt nhẹ đầu, bước vào trong cũng là lúc toàn bộ nhân viên đi ra, có cho họ ăn gan hỏ họ cũng không dám đi chung thang máy với nó. Vì hân khí của nó dễ chết người lắm.

Thang máy chạy từ tầng năm mươi bảy xuống tầng cuối cùng, nó tuy đã mệt muốn ngất nhưng tuyệt đối không tỏ ra bên ngoài, công ty của nó được lắp đặt camera khắp nơi, cái camera to chình ỉnh ở góc cửa chỉ là để trang trí thôi chứ tìm đâu mắt cũng không thể biết camera nó đặt chỗ nào.

Ting... - nó bước ra, từng bước một, nhìn thấy chiếc Maybach đen trắng đậu trước cổng, bước chân của nó nhanh hơn. Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, vẻ ngoài và khí chất của nó đều khiến người khác phải rợn nhép (ở đây là nữ).

Nó mở cửa, bước vào xe, nửa giây sau đó cả người và xe biến mất chỉ để lại một làn khói mập mờ.

Phòng phẫu thuật ..

Không gian sáng sủa, sạch sẽ, mùi thuốc sát trùng đậm đặc , công cụ y tế đều là tối tân, như phòng mổ của bệnh viện lớn nhất vậy. Nó nằm trên giường, áo vest và áo sơ mi thấm máu đã được quăng vào thùng rác . Trên vai nó xuất hiện một vết lõm sâu thấy da thịt và mọi thứ, máu cứ thấm xuống tấm gra giường. Gương mặt lạnh lẽo hơi tái đi nhưng một biểu hiện đau đớn cũng không thấy.

Quả thực, Thiên Hoàng là người rất máu lạnh, dù có yêu nó đến đâu nhưng vẫn không ngại ngùng xuống tay. Khi dùng súng bắn nó, Hoàng không hề có chút chần chừ hay đau lòng, viên đạn vẫn vô tình xuyên qua. Giống như nó, dù đang thân mật với hắn vẫn có thể nghĩ đến hay thậm chí trao thân cho hắn chỉ vì Thiên Tự. Lý do mà nó e dè Thiên Hoàng là bởi vì về mọi mặt hắn luôn hơn nó. Không phải chỉ Tự mà cả nó cũng có thể bị hắn giết chết.

— Em sẽ gây mê chị một lát. - giọng nói trầm trầm, khá trẻ con nhưng vô cùng mê người. Nó gạt đầu, nhanh chóng chìm vào cơn mê, vì đang bị thương nên thuốc mê ngấm khá nhanh chứ nếu là bình thường, còn lâu nó mới chịu ngủ.

Jack đưa dao rạch vết thương lớn ra..... (cắt bớt đoạn này, tác giả ngu y học a)

Keng...- âm thanh và chạm của kim loại vang lên khá chói tai, viên đạn đã được lấy ra, cơn nguy hiểm qua rồi. Khâu vết thương lại, Jack dọn dẹp dụng cụ, đưa nó đến phòng riêng trong căn nhà, à không phải gọi là tòa lâu đài mới đúng, uy nghi, diễm lệ, to khủng bố cũng chưa tả hết.

Tháo khẩu trang ra, một gương mặt vô cùng baby không giấu nổi sự lo lắng, hồi hộp và những giọt mồ hôi mệt nhọc. Dù đã phẫu thuật rất nhiều lần, tốt nghiệp trường Y danh tiếng nhưng mỗi khi phẫu thuật cho nó, cậu lại vô cùng căng thẳng. Nhìn đôi mắt và gương mặt đang ngủ say kia cũng đủ cho cậu biết nó mệt mỏi đến mức nào. Tắt đèn, Jack về phòng tắm rửa sạch sẽ rồi đến bang giải quyết công việc. Cậu không dễ bỏ qua cho tên chết tiệt đã bắn nó, vì đối với ba anh em cậu, nó giống như một người chị và một người mẹ đáng kính.

Jack (Đỗ Tử Nam)

Cao: 1m85

IQ: 190/200

Trợ thủ đắc lực của nó ở Pháp, đồng thời kỳ cũng là anh hai trong bộ sinh ba : Jun, Jack, Jay. Sở trường là súng và dao, là bác sĩ người Việt vô cùng nổi tiếng.

Nhí nhảnh, dễ thương, rất hay bị nó ghẹo cho khóc nhưng giết người không hề sợ ghê tay. Điều đặc biệt là cả ba đều đã hai mươi tuổi nhưng vẫn luôn miệng gọi nó chị, cái này thì tác giả cũng không biết a.

Lúc này, ở một nơi khác, có một nụ cười hiểm ác hiện lên trên gương mặt thiên thần, ngày mai trở đi, biến cố sẽ đến với nó khá nhiều đây.

Khác mùi giờ, khác đất nước, có những con người đang suy nghĩ cùng về một vấn đề.

Một người đang vắt tay lên trán mà suy nghĩ đến đau cả đầu. Một người đang mượn việc giết người để xả giận. Một người lo lắng đến sốt vó cả lên, cả tâm trạng rối như tơ. Một người bận bịu với kế hoạch trả thù vô cùng hiểm ác. Một gương mặt xinh đẹp nhưng tâm hồn lại nhuốc nhơ đang tìm cách rửa nhục. Một thân ảnh cao lớn, cô đơn bội phần mượn rượu giải sầu, có thể giải được mỗi tình đơn phương càng tốt. Một kẻ khác đang lau chùi khẩu súng còn vương mùi tanh, nở nụ cười man rợ. Tất cả những con người đó đang nghĩ đến nhân vật chính của chúng ta. Mà hình như kẻ trong cuộc đang ngủ say rồi, ngủ với một mối, đau đớn, bị kịch, nước mắt và ác mộng. Con người đó, chưa bao giờ có được hạnh phúc trọn vẹn, nhưng nỗi đau và nước mắt lại phải chịu gấp bội phần người khác.

Mọi người đọc xong thì đoán thử coi các nhân vật đang suy nghĩ kia là ai, để xem ai đoán đúng hết thì tớ tặng Chap cuối cho người đó. Tiện thể nói luôn, từ Chap này trở đi, nữ chính của chúng ta bị ngược đến chết đi sống lại luôn á. Đừng ném đá, tớ vốn là mẹ kế của nữ chính mà, Hihi, nhưng có đau khổ mới có hạnh phúc chứ nhỉ ?

39. Chap 37: Dạy Kèm - Đau Đầu

Sáng, hần tỉnh dậy vì ánh nắng đang quấy rầy đôi mắt đẹp dễ kia, vươn đôi tay dài rần chắc hần ngồi dậy, chớp chớp mắt nhìn quanh một vòng... một giây...hai giây...ba giây. Thân ảnh cao lớn trong bộ đồ thể thao trắng và đầu tóc rối lao ngay xuống lầu, mắt nhìn quanh,bếp không có ai, phòng khách cũng y chang. Hần vừa quay đầu lên thì suýt chút ngã cầu thang, nó đứng trên hần hai bậc, gương mặt lạnh lùng, bộ vest đồng phục thường ngày, hai tay đút túi, con người nhẹ chuyển động :

__ Tìm tôi ? - hần lắc đầu rồi lại vô thức gật đầu, gương mặt ngổ vô cùng. Nhưng trong tim bỗng nhiên rộn lên một nhịp: “Cô ấy về rồi, vẫn bình an vô.... ”

Đồng tử hần chợt nhìn thấy vai trái của nó có phần cộm hơn bình thường và... mùi thuốc sát trùng.

__ Cậu bị thương ? - hần nhú mày chờ đợi câu trả lời của nó, ... béc... nó búng ngay một cái rở đau vào trán hần, lách người sang rồi đi xuống lầu :

__ Năm phút bốn mươi giây, mau đi.

——- Buổi trưa ——

Thiên Tự, nó và hần tập trung tại phòng của nó :

— Tự, từ ngày hôm nay cậu xách tập sang đây, tôi sẽ dạy kèm cậu, tất cả các môn. - nghe xong câu này, Tự bất chợt òa lên khóc, nhào tới ôm lấy cánh tay nó mà lắc, buông luôn chiếc máy game trên tay. Nhưng điều đáng chú ý ở đây là... cánh tay Tự đang lắc là tay trái - tay bị bắn.

Nó cắn chặt môi, cảm nhận được có chất dịch lỏng chảy ra từ miệng vết thương, ánh mắt trở nên sâu không thấy đáy.

— Bà xã tha cho anh, anh không muốn dạy kèm, tha cho anh..oa..oa...

— Tôi cho cậu năm giây để mang toàn bộ tập sang đây. - nó lạnh lùng thốt ra một câu, cách xưng hô cũng đổi khiến Tự không khỏi run người, lập tức buông tay nó chạy về phòng với một chồng tập sách trên tay, nhanh thế :

Tích tắc.. tích tắc... tắc tích.. đã nửa tiếng trôi qua, Tự vẫn ngồi vò đầu bứt tóc với bài toán nó đặt ra, còn nó, một tay chống cằm, tay còn lại quay cây bút như thán thánh, hai mắt nhìn Tự vô cùng chán nản. Cây bút đang quay thì dừng lại gõ ngay một phát vào đầu Tự, chất giọng lạnh lùng vang lên :

— Một bài toán đơn giản như vậy cũng không biết làm thì cậu thi đại học bằng niềm tin sao ? Toàn bộ công thức trong sách phải học thuộc, không được vấp.

Nói xong, nó bước đến bàn học của mình, mở máy tính ra và bắt đầu công việc. Thiên Tự ngồi đó, hoàn toàn không vào được chữ nào, đôi mắt cứ thỉnh thoảng nhìn nó mà toát mồ hôi như tắm, cậu thử không thuộc xem, nó giết cậu chắc luôn.

— Nếu kì thi lần này cậu có tên trong top 100 của trường... chúng ta sẽ hẹn hò. - nó nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, tay gõ lách cách bàn phím nhanh kinh hồn, hần nghe thấy chợt hơi buồn, dạo này đối với nó, hần có những cảm xúc rất kì lạ. Đặc biệt là những lúc nó và Thiên Tự ở gần nhau, cái cảm xúc khó chịu tội độ.

— Thật sao bà xã,... nhưng top 100 thật sự rất khó vào. - cậu đang hứng khởi bỗng xịu mặt xuống, làm sai cậu không biết top 100 đó chỉ dành cho những người có 100 điểm mỗi môn, phải đủ 100 điểm mới có tên trong danh sách vàng đó. Cậu có mơ cũng không bao giờ mơ được ngày có tên trong top 100 (hình như số 100 bị lặp lại hơi nhiều a).

— Vậy thì cố gắng đi, từ giờ đến ngày thi vẫn còn một tháng, nếu cậu có tên trong top đó, tôi sẽ dành một ngày cho cậu.

Thiên Tự nghe vậy thì sáng mắt, tuy có hơi bi quan nhưng vẫn lao vào học, cậu rất muốn được đi chơi cùng nó.

Mười lăm phút sau, có một kẻ vừa hùng hực khí thế đã lăn quay ra ngủ như chết, hần nhìn thấy vậy thì nhếch môi khinh thường một cái :

— Tên ngốc vô tích sự. - rồi lại quay về phía màn hình, công việc của hần đang bế bộn mà còn gặp kẻ ngốc như vậy nữa. Đúng là hết thuốc với tên này.

Lúc này, nó mới buông mắt khỏi máy tính ngược về phía con sâu ngủ, tay vơ lấy quả táo trên bàn ném về phía Tự.... cốp.. một cái, đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, tay xoa xoa chỗ quả táo vừa “đáp” xuống, bất gặp ánh mắt giận dữ của nó liền thót người một cái tiếp tục học cho hết cái đồng công thức khô khan kia. Nó quay lại chiếc máy tính, tiếp tục nhìn vào màn hình camera tại quán bar ở Anh, ánh mắt hiện lên sự bức mình. Lấy chiếc headphone siêu nhỏ từ trong bộ dụng cụ đa năng :

— Jay, ở bar có chuyện gì vậy ?

Thưa chị, có vài tên dưới mười tám tuổi muốn vào, bảo vệ chặn lại thì chúng muốn làm loạn. Em sẽ nhanh chóng giải quyết. - chất giọng khá ấm, trẻ con vang lên, còn có đôi phần vui mừng. Nó sử dụng ngôn ngữ tiếng Anh để Tự không hiểu hết được :

— Đàm phán và giải thích cho chúng hiểu, nếu tiếp tục làm loạn gọi ngay cho Bộ trưởng Cục cảnh sát đi.

— Vâng.

Kill, quán bar lớn nhất nước Anh dưới sự quản lí của nó. Bar vô cùng “sạch sẽ” , nghiêm cấm các vị khách dưới mười tám tuổi, bảo vệ có ở khắp nơi, chưa từng xảy ra một vụ ẩu đả nào. Ngay cả Bộ trưởng Cục Cảnh Sát cũng quyết định sẽ giúp bar của nó trong mọi trường hợp và vô điều kiện.

Hắn nhú mày, camera cho thấy có kẻ đang làm gián điệp trong bang của hắn, một tin nhắn đến từ thuộc hạ :

” __ Thủ lĩnh tên E đã bị bắt, nó bị hành hình đến giờ mới khai ra.

__ Tốt, là người của ai?

__ Bang Lưỡi Dao, em chưa từng nghe thấy cái tên này, nhưng nghe E nói chúng rất mạnh.

__ Được rồi, bắt nó khai ra vài điều cần thiết rồi cho nó xuống địa ngục đi.

__ Vâng thưa thủ lĩnh.”

Hắn vừa tắt hộp thư thì một tin nhắn khác gửi đến, địa chỉ lạ, đúng hơn là không có thực, hắn click chuột, một gương mặt có dấu chấm hỏi to đùng hiện ra .

” __ Chào thủ lĩnh Shadow.

__ Người là ai ? Tại sao lại biết ta ?

__ Không chỉ biết người, ta còn biết người đang ở bên cạnh người là ai. Cả hai thủ lĩnh của Shadow và D.O.D đều ở cùng một chỗ, thật là thú vị.”

Hắn kinh ngạc, biết cả nó là thủ lĩnh D.O.D chứng tỏ tên này không phải người bình thường.

” __ Nói đi, người là ai ?

__ Người sẽ gặp ta vào vài ngày nữa thôi. Nhưng ta có một thỏa thuận.

__ Thỏa thuận ??

__ Cùng ta hợp tác để triệt tiêu một người.

__ Một người ??

__ Lâm Thiên Tự. ”

Một lần nữa bị giật mình, đồng tử của hắn rung động không thôi, tại sao lại là Lâm Thiên Tự ? Chưa kịp suy nghĩ tiếp, tin nhắn lại đến.

“ __ Ta biết người đang có tình cảm với Nhất Thiên và kẻ cản đường người chính là Lâm Thiên Tự.” - tên này thật sự rất giỏi khiến người khác đặc biệt là hắn bị kinh ngạc hết lần này đến lần khác (em thấy anh có tật giật mình thì đúng hơn). Nhưng không thể không nghĩ lại, cảm giác hắn dành cho nó có thật là tình yêu không ? Thật sự là chưa bao giờ trong lòng hắn có cái cảm giác lo lắng, bồn chồn và nhớ nó rất lạ. Liệu hắn có thật lòng có thật lòng thích nó không ? Hay cảm xúc này chỉ là nhất thời ? Thật là đau đầu a ~.

40. Chap 38: Ngủ Chung

” __ Ta không hề có tình cảm với Nhất Thiên.

__ Thật sao ? Hay là người cũng không nhận ra tình cảm của bản thân ? Mà cũng không quan trọng, ta muốn hợp tác cùng người, Hoàng Nhật Phong.

__ Ta từ chối.

__ Ồ, không cần trả lời sớm vậy đâu, ta chờ người.

__ Không cần, ta không đồng ý thỏa thuận.

__ Được thôi, hẹn gặp lại.

__ Ta nghĩ chúng ta không cần gặp lại. ”

Dòng tin nhắn kết thúc, hắn vớ lấy chiếc áo khoác đi ra ngoài, ánh mắt đảo sang nó rồi vô thức lắc đầu một cái. Hắn cần làm nguội cái đầu ngay bây giờ.

Ba tiếng sau, Thiên Tự đã thuộc tất cả công thức, hơn nữa cậu cũng không chịu được cái không gian mà ngoài tiếng gõ bàn phím ra hoàn toàn không có âm thanh nào khác.

— Bà xã,... anh thuộc bài rồi. -nó vẫn không rời mắt khỏi máy tính :

— Công thức trang 37.

— “.....” (tớ chưa học tới lớp 12 nên cũng không biết công thức gì)

Nó cứ hỏi, Thiên Tự cứ trả lời rậm rập, sau mười lăm phút cậu cứ tưởng vượt qua rồi, nào ngờ nó phán một câu rất tỉnh :

— Chép phạt một trăm lần toàn bộ công thức trong sách.

— Bà xã, tại sao lại như vậy, rõ ràng là ông xã thuộc bài mà ? - Tự oan ức kêu, toan nhảy khỏi ghế thì chất giọng lạnh lẽo, trầm trầm lại vang lên :

— Có thật là cậu thuộc không ?

— Thật ! - Tự gật đầu thật mạnh.

— Lại đây. - nó nhấn nhấn chuột, một màn hình camera đã hiện trên máy tính. Thiên Tự mở to mắt rồi ngày càng cúi đầu thấp xuống, trong màn hình máy tính hình ảnh Tự mở cuốn sách được che sau chồng sách vở cao ngất ngưỡng, miệng liên tục đọc, mắt thỉnh thoảng liếc về phía nó để phòng.

— Cái này gọi là “thuộc” ?

— Bà xã.... — Chép một trăm lần.

— Anh..... — Hai trăm.

— Nhưng.... — Một ngàn lần (quá bá đạo)

— Thôi thì một trăm lần.

— Đổi ý, hai trăm lần, còn trả treo là hai ngàn lần.

Tự tiu ngửu đi về phòng, lôi ra một chồng tập trắng và bộ bút hai mươi cây, thở dài một tiếng rồi chép nhanh thật nhanh.

— Chữ xấu,ba ngàn lần. (bá đạo trên từng hạt gạo)

Và thế là, cả buổi chiều và buổi tối hôm đó, có một người lặng lẽ rèn luyện từng chữ từng chữ một mà gương mặt như bánh bao bị nhúng nước, còn người còn lại, làm việc nhưng cứ tủm tỉm cười mãi không thôi. Đúng là một cặp đôi trẻ con, quá trẻ con, hết sức trẻ con.

Bảy giờ tối, nó nấu cháo bột mì rồi gọi kẻ đang muốn bùng nổ khi chỉ mới chép được năm mươi bảy lần sang bàn ăn:

— Qua ăn rồi chép tiếp.

Tự lê bước sang, hai cánh tay cứ buông thõng như bị gãy, gương mặt ngổ không chịu được. Nhìn thấy thức ăn, đôi mắt cậu có hơi sáng lên nhưng ngay sau đó lại sụp xuống, thều thào quay sang nó :

— Bà xã, tay anh đau quá.

— Thì sao ? - từ tốn ăn.

— Tê hết cả rồi . - hơi cau mày.

— Vấn đề gì ? - lại ăn.

.... cau mày, bực dọc, khó chịu, nóng trong người. — Đút anh ăn đi.

— Được thôi. - nó buông muống, cầm lấy muống và cháo của Tự, anh chàng đang vui ra mặt thì bị ném cho cả tấn bom.

— Thêm tám trăm lần nữa cho chán.

Nó chưa kịp đưa muống múc thì đã bị Tự giật mất, giọng cổ tỏ ra vui vẻ :

— Hi hi, tự nhiên anh cảm thấy hết đau tay rồi, bà xã cứ ăn đi, đừng lo cho anh. - giọng nói thì vui vẻ nhưng trán lại tuôn mồ hôi như mưa. Xem ra là cậu có tư thêm trăm kiếp nữa cũng không thể cãi lại nó nữa lời.

Bữa ăn kết thúc, Tự về phòng tắm rửa rồi lại sang tiếp tục chép phạt, nó ôm xấp tài liệu của bảy công ty đọc cho hết. Dù công ty này có thể giao cho người khác nhưng nó vẫn cứ làm hết, tin tưởng ít một chút lại tốt hơn.

Mười một giờ, nó cảm thấy khá mệt, liền để tài liệu sang một bên, leo lên giường ngủ.

— Khi nào chép xong thì mới được đi ngủ.

Nói xong, kéo chăn lên đến vai, nhắm mắt ngủ, để kẻ nào đó suýt làm vỡ tan cây bút trong tay. Tự ngán ngẩm thở dài một tiếng, rồi lại cầm cúi chép, khổ thân ai bảo cậu dám qua mặt nó, đúng là tên ngốc.

Cảm thấy có gì đó như là cả tấn đá đè lên người, nó mở mắt, đúng lúc một tia nắng len qua tấm màn chiếu thẳng vào mắt. Nó theo bản năng đưa tay lên che thì không thể nhấc lên. Quái lạ... nó ngược mắt suýt chút học máu chết : chiếc giường bình thường chỉ mỗi mình nó, giờ có thêm hai cơ thể to lớn khác, Lâm Thiên Tự và Hoàng Nhật Phong.

Hình ảnh cả ba nằm trên giường rất chi là “đẹp mắt” : tay phải của nó, Tự gối đầu lên ngủ, hai tay phóng khoáng ôm chặt eo nó, gương mặt say ngủ nhìn ngây thơ muốn đánh... Bên tay trái, Nhật Phong ôm tay nó, ngủ không biết trời trăng gì sất. Đặc biệt, trên người hắn có mùi rượu Black Label. Mọi chuyện bắt đầu từ mười hai giờ đêm qua:

Chép phạt nhiều khiến Tự buồn ngủ vô cùng, lại nhìn nó say giấc thế kia thật sự tức không chịu được, liền quăng luôn lời dặn của nó mà leo lên ngủ cùng, hoàn toàn không biết sợ.

Hắn vừa đi bar uống “vài” chai về, trong đầu không thôi nghĩ về việc có tình cảm với nó, vừa lên đến phòng lại nhìn thấy hai con người kia ngủ chung một giường, hắn đột nhiên cảm thấy trong người như có vị gì đó chua chua trào lên đến tận cổ liền nhảy sang bên cạnh nằm luôn cho bỏ tức.

Nó cổ nhúc nhích cánh tay thì lại bị ôm chặt hơn, đôi lông mày gí sát lại nhau.

RẦMM..... bị đập một lực mạnh ngã lăn quay xuống giường, hai tên tiểu tử ngốc đầu dậy, mặt mũi còn say ke trông ngổ chết được.

Tự đưa tay vò vò mái tóc rối, mặt ngu ngơ nhìn xung quanh, mắt còn chưa kéo lên hết, nhưng ngay khi bắt gặp nó đang ngồi trên giường với hàn khí như mùa đông ở Bắc Cực liền nhận thức ra mình vừa phạm phải tội gì, đầu cúi thấp xuống, tuyệt đối không dám ngẩng lên.

Nhật Phong tỉnh nhanh hơn Tự, liền lập tức đi thẳng vào nhà vệ sinh, hắn không muốn bị đóng băng vào sáng sớm thế này đâu.

Sau bữa sáng, Tự lại lao đầu vào chép phạt, đêm qua cậu chỉ chép được một trăm sáu mươi lần, còn tận bốn mươi lần nữa.

— Thiên Tự, chép thêm ba trăm lần nữa. - nó hướng mắt vào tài liệu, giọng lạnh lẽo vang lên cho thấy hàn khí trong nó chưa hề giảm. Tự đang vui mừng vì sắp thoát khỏi địa ngục thì bất chợt bị Diêm Vương đập trở lại, cậu gào lên :

— Bà xã, tại sao lại chép thêm ba trăm lần ?

— Chẳng phải đêm qua tôi nói cậu phải chép xong mới được đi ngủ sao ? Đã không làm theo còn dám lên giường tôi ngủ, phạt như vậy chẳng phải quá nhẹ sao ?

— Nhưng chỉ là ngủ chung chứ... có làm gì đâu... - bốn chữ cuối cùng cậu chỉ nói lí nhí trong miệng, còn tỏ vẻ oan ức nhưng làm sao thoát khỏi tai nó. Nó quay sang lườm cậu một phát cháy da, lạnh lùng cắt ngang cuộc nói chuyện :

— Còn nói nữa là ba ngàn lần.

Thiên Tự tiu nghỉu, cậu thật sự muốn khóc tới nơi rồi a

~~. Nó quay qua hắt, cười bí ẩn, nhẹ nhàng thốt ra vài chữ mà mang theo cả tấn đá :

— Dọn dẹp toàn bộ căn biệt thự từ trong ra ngoài, một hạt bụi là một tháng dọn nhà.

Tất cả là do cái tội dám ngủ chung giường với nó. Đáng đời

41. Chap 39: Thang Máy

Hôm nay không phải lên lớp nên nó bỏ hai tên kia trong phòng, lái xe đến công ty của cha để gặp đối tác bên Tây Ban Nha. Vụ thanh toán giữa D.O.D và Lưỡi Dao (bang của Thiên Hoàng) đã giải quyết êm đẹp vì chúng dám động đến số hàng nhập cảnh của nó hôm trước.

Xe dừng trước tập đoàn lớn nhất đất nước - Ngô thị, từng bước chân chậm rãi của đôi giày da sáng bóng, bộ vest sang trọng, khí chất hơn người khiến bao nhiêu đôi mắt phải ngược nhìn. Thấy thiếu gia, đội ngũ nhân viên đều cúi rạp chào, tuyệt đối không có lấy một âm thanh. Nó đảo mắt một lượt rồi gật nhẹ đầu, mọi thứ đều rất tốt, sạch sẽ, sang trọng nhưng ư nhìn.

Bước chân đều đều về phía thang máy, nó nhấn tầng cao nhất, đôi mắt sâu không thấy đáy, vài giọt mồ hôi đã bắt đầu xuất hiện trên trán nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất. Hai tay khoanh trước ngực, nó dựa lưng vào tường, hơi thở mạnh lên rõ rệt nhưng gương mặt cũng không có thêm xúc cảm nào ngoài sự điềm tĩnh, lạnh lùng, hàn khí nhẹ hơn bình thường.

Thang máy mở, nó bước ra, hàn khí phút chốc lại lại tăng vùn vụt lên, hơi thở lại đều đặn như trước.

— Ồ, chào phó chủ tịch Ngô.* - người đàn ông quốc tịch Tây Ban Nha với thân hình cao lớn, vạm vỡ dù khoác bộ vest lịch lãm vẫn không che giấu được bắp tay cuộn cuộn và làn da trắng đặc trưng (* : in nghiêng là tiếng anh)

— Chủ tịch David, đã lâu rồi không gặp ông. - nó đáp lại bằng một câu tiếng Anh, trong mắt cũng không có bất kì xa cách nào, còn có vui vẻ. David là người doanh nhân nổi tiếng, phong cách làm việc không khác gì nó. Ông lại rất thích nó, vô cùng thích tất cả mọi thứ và cũng là đối tác lâu dài của ba nó. Do công việc của cả hai khá dày đặc nên rất ít khi gặp nhau, hôm nay ông muốn đi dùng bữa hai cha con tài ba này.

Nó lịch sự và lễ phép đưa tay ra bắt tay David rồi nhẹ mỉm cười, bắt đầu bàn về kế hoạch cho hai bên vào thời gian tới.

Nhìn nó đầy năng lực, thông minh và làm việc có trách nhiệm, cha nó rất đổi hài lòng nhưng cũng vì những điều đó mà trái tim nó đã phủ một lớp tuyết dày, không ai phá vỡ được. Thậm chí mười năm lắm qua, ông chưa từng ăn tết hay ăn trọn ba bữa một ngày với nó. Chỉ vì lỗi lầm khi xưa mà đã khiến một đứa bé phải sống trong hình dạng nam nhi mà gánh vác mọi việc. Đáng sinh thành như ông thật đáng trách mà.

————- Biệt thự của nó ————

Nhật Phong nhếch nhác lôi khăn và nước lau kiếng ra chùi cửa sổ, mà cái cửa nhà nó vó trên mười cái cửa sổ chứ ít gì. Lau, lau, lau rồi lại lau, lau hoài mà không thấy sạch chút nào, căn biệt thự này được nó tự dọn mỗi tuần nên vô cùng sạch sẽ vậy mà tại sao hôm nay lại có vẻ xốc xếch và bụi nhiều đến thế ? Là nó cố tình chẳng ?

Một tiếng sau đó...

Cửa sổ sạch bóng có thể thấy được bản thân trong gương luôn. Hắt lét đi tìm cái máy hút bụi, nghĩ tới việc cầm cái máy đi hết căn biệt thự này thì tắt thở mất thôi. Đi hết dãy lầu một, hắt đi sang tầng hai, đến căn phòng cuối cùng của dãy hắt dừng lại, chợt nhớ đến lời nó :

“ _ Tuyệt đối không được bước đến căn phòng cuối dãy lầu hai nếu cậu không muốn mất cáo đầu của mình.” Nhưng người ta luôn nói, càng cấm càng muốn làm. Hấn toát mồ hôi, tay chậm chậm đặt lên nắm đấm cửa...28cm...20cm...18cm...

Nó đang ăn trưa, chợt lời điện thoại nhìn vào camera lại thấy tên nhiều chuyện kia mở cửa phòng cấm liền xin phép David vệ sinh:

Nhật Phong chỉ còn đúng hai cm nữa là mở được cửa lại nghe thấy tiếng điện thoại reo, mồ hôi vừa rơi đi được một chút thì lại vã ra ngay sau khi áp điện thoại vào tai :

_ Chạm vào đi rồi từ biệt cánh tay của cậu luôn.

_ Tôi... tôi.. hiểu rồi..

Hấn cảm nhận được lưng áo mình đang ướt đẫm, liền cắt điện thoại, mang máy hút bụi chạy vào xuống phòng khách. Hấn tại sao lại có thể quên rằng có camera lẩn lút khắp nơi ? Hấn mà chạm vào thì thành tổ ong không kịp chớp mắt ấy chứ.

Năm tiếng sau đó....

Hấn thở phì phò, mồ hôi vã ra như tắm, dọn dẹp nhà kiểu này còn hơn tập thể dục không nghỉ nữa. Thật sự là mệt chết đi được. Nhưng còn mỗi một nơi hấn chưa dọn tới, phòng y tế. Xách theo dụng cụ dọn dẹp, hấn mở cửa phòng y tế, rộng và trắng toát một màu, giống hệt như phòng phẫu thuật, rất nhiều kệ thuốc sạch sẽ, bảo quản cẩn thận. Hấn bắt đầu lau chùi, quét dọn, gần nửa tiếng thì xong hấn, đang loay hoay dọn dẹp hấn đụng phải chiếc tủ cạnh kệ thuốc khiến nó bật mở ra một chút. Tủ có ba ngăn, màu nâu nên hấn chỉ nghĩ là dụng cụ y tế nhưng khi ngược qua khe hở, một xấp giấy màu trắng hay đúng hơn là bộ hồ sơ có dòng chữ: Hồ Sơ Bệnh Án Ngô Nhất Thiên.

Hấn hơi run, trong đầu liên tục nghĩ xem có nên đọc hay không, rồi nhớ đến lúc này, mắt láo liên nhìn xung quanh, không có camera. Tay hấn chạm vào thanh kéo, kéo nhẹ ra, chậm chậm cầm bộ hồ sơ lên, mở phong bì, có duy nhất một tờ giấy A4. Gương mặt tuần tú phiên bản nhí hiện ra, bên cạnh là dòng chữ : Bệnh nhân Ngô Nhất Thiên.

Tuổi: 8

Ngày sinh: 31/ 10/ 1997

Nhóm máu: O

Cao: 1m40

Nặng: 25 kg

Tiền sử bệnh về thị giác: mất 30% thị lực mãi mãi.

Bệnh về tâm lý: chứng sợ không gian hẹp.

” Không gian hẹp? Cô ấy mắc chứng không gian hẹp, thảo nào rất ít thấy nó dùng thang máy trừ khi có công việc gấp, phòng tắm lẫn phòng ngủ đều luôn rộng thênh thang.”

Hấn trầm ngâm một lúc, đặt xấp giấy vào kệ thì đột nhiên nhớ đến lời nó nói sáng nay :

” Khoảng bảy giờ tôi sẽ về, nhớ dọn sạch sẽ. Cả Thiên Tự cũng chép phạt cho xong trước kí tôi về. ”

Và chi tiết khác nữa là lúc đi qua thang máy, hấn thấy có một bóng đen đang sửa sửa gì đó bên cạnh thang máy trong rất đáng ngờ. Rồi đồng tử hấn chợt căng ra, nhìn đồng hồ đã 6 giờ 50 lập tức thay trang phục phóng thẳng đến trường.

Hấn nhấn nút lên tầng ba, lao ngay lên phòng, thang máy rõ ràng không có vấn đề gì, nghĩ nó đã lên phòng nên lập tức bước nhanh. Ngay lúc Nhật Phong ra khỏi thang máy cũng là lúc nó vừa bước vào và nhấn số ba. Hai tay khoanh lại trước ngực, ngay khi cửa thang máy vừa đóng lại, nó cảm thấy có gì đó không ổn, liền nhấn nút mở cửa nhưng không kịp. Một tia lửa xẹt qua rồi tất cả đèn tắt phụp, riêng camera vẫn còn hoạt động. Nó rút ra một thanh kim tiêu, bước vào phía góc khuất của camera rồi phóng kim tiêu vào

mảnh dây điện mỏng, chấm đỏ chớp chớp rồi tắt hẳn. Ít nhất thì bảo vệ cũng có thể thấy lúc nó bị nhốt chứ đoạn sau thì tuyệt đối không được để thu lại hình ảnh nó bây giờ. Vô cùng thảm lại.

Rầm... thang máy dừng lại giữa tầng nào đó đột ngột khiến nó không đứng vững mà ngã nhào tới. Âm thanh giữa kim loại tác động mạnh vào nhau đến chói tai khiến tai của nó phút chốc ù hẳn đi. Dù kí túc xá chỉ có ba tầng nhưng bằng sáu tầng lầu bởi diện tích của các phòng rất lớn, muốn thoát khỏi đây phải đợi thêm hai tiếng nữa. Mà nó mới hai phút đã thấm mồ hôi, cởi chiếc cà vạt, áo vest ngoài cũng được vắt sang một bên. Lưng áo của nó như vừa bị dội nước, ướt thấm cả vải bó.

Nó ngồi thu vào một góc, hai chân co lại, tay siết chặt lấy cơ thể khiến nó như đứa trẻ bị dọa ma, đồng tử run lên không ngừng, hơi thở như bị bóp nghẹt, khí khản vô cùng.

Rút cạn sinh lực, mồ hôi tiết ra không ngừng, nếu không có ai phát hiện sớm việc nó bị nhốt có lẽ nó sẽ không cầm cự được quá lâu, mọi chuyện sẽ rất tệ đây.

42. Chap 40: Đã Có Tôi Ở Đây

Chín năm trước, tức là sau khoảng thời gian nó luyện thánh giác ở Nhật. Nó được giao nhiệm vụ giết chết một thương nhân nổi tiếng nhưng không làm ăn trung thực, nơi làm nhiệm vụ là thang máy tại trung tâm thương mại Beika.

Nó xuất hiện trong bộ đồng phục trẻ con, gương mặt đang dễ thương “hết sức có thể”. Xác định được mục tiêu đang ở quầy tiếp tân, nó lấy một chiếc cà men khá lớn, tay cầm tay kia vuốt vuốt nghịch nghịch mái tóc đen. Thang máy mở cửa, người đàn ông từ quầy tiếp tân bước nhanh đến, nó vừa ngâm nga vừa bước theo sau. Ngay khi vừa bước vào, cánh tay đang ngự ở phía sau khẽ chuyển động, camera tiếp theo cũng nhanh chóng ngừng hoạt động.

Trong thang máy chỉ riêng mình nó và người đàn ông to lớn, nó tháo cà men, rút ra một khẩu súng được cất bên trong toan chìa thẳng vào thương nhân kia thì đột nhiên một cơn chấn động truyền đến. Thang máy bị hỏng Nó đánh rơi hộp cà men khiến thức ăn bên trong vương vãi khắp nơi, ngược nhìn sang người đàn ông thì nó suýt bất tỉnh. Do thang máy giằng mạnh, đầu ông ta đập vào tường với lực cực mạnh khiến một đường nứt hiện ra rõ rệt, máu thấm đẫm cả gương mặt ông, trông vô cùng ghê rợn. Rầm... thang máy đang đi lên bất chợt rơi nhanh xuống không phanh khiến cơ thể cao lớn kia dội xuống sàn với lực tương tự. Tiếng xương vang lên kinh hoàng, máu bắn tung toé khắp bốn bức tường, bắn lên cả khuôn mặt sợ hãi của nó.

Đồng tử run, đôi mắt mở to hết mức, mồ hôi ướt đẫm cả mái tóc đen, môi mấp máy không nên lời, tay chân thu lại một góc nhìn cảnh tượng trước mặt.

Đôi tay kia khẽ cử động, gương mặt đầy máu quay sang nhìn nó:

__ Cừ.ừ....c.ừ.u... - nó giết mình, chộp khẩu súng xả liên tục vào người đàn ông đang hấp hối kia chết không kịp nhắm mắt. Đôi mắt to trợn ngược lên nhìn nó vô cùng ghê người, như là sự thù hận ghê gớm. Nó nhìn tay mình, đầy máu, khẩu súng đã xả hết nửa đạn. Cảnh tượng xung quanh đây rầy một mùi máu tanh.

Trở về thực tại, nó ôm đầu thu vào một góc, từng hình ảnh, chi tiết của ngày hôm đó đang tái hiện lại chính buồng thang máy nó đang đứng. Thân xác gầy vụn, máu bắn tung toé khắp nơi, đôi mắt của người đó vẫn mở nhìn nó, rất căm thù, đau đớn. Cơ thể cằn thu lại, nó run bần bật lên từng hồi, đầu óc quay cuồng, mồ hôi đã thấm luôn vào tấm vải trắng, để lộ ra những thứ đã che giấu. Nó cần, lúc này nó chỉ cần, Nhật Phong - người duy nhất biết được bí mật của nó mà đến cứu. Nó... thật sự không thể chịu nổi nữa... Phịch...

Lúc này, hắn đang dùng thang máy đi xuống để báo với bảo vệ, gương mặt vô cùng lo lắng lẫn tức tối vì sự chậm chạp của đội sửa chữa.

__ Các người nhanh lên cho tôi, nếu người bên trong có mệnh hệ gì thì đừng mong nhận thêm được bất kì thu nhập nào khác.

Đội sửa chữa toát mồ hôi hột, lắp bắp thưa rồi chạy với tốc độ ánh sáng, gần mười phút sau, thang máy bắt đầu hoạt động trở lại. Hắn ra lệnh cho đội sửa chữa và các học sinh giải tán, tốt nhất là không nên để

ai thấy tình trạng của nó.

Cửa thang máy mở, thân hình cao lớn đang nằm sóng soài dưới đất, cả tóc, áo, mặt đều ướt nhẹp như tắm, áo vest lẫn cà vạt nằm một góc. Hắn kinh ngạc quá đỗi nhưng đẹp bết suy nghĩ sang một bên, hắn tóm lại áo và cà vạt, bế hắn lên và đưa về phòng.

Thiên Tự không có trong phòng, đồng sách vở của cậu ta cũng được đưa đi, có gì đó hơi lạ. Hắn đặt nó lên giường, khóa chặt cửa rồi chạy đi lấy khăn và nước. Quên luôn chuyện nó là con gái, hắn nhanh tay gỡ toàn bộ cúc áo của nó, đến khi thấy mảnh vải, ngộ ra thì đã quá muộn, áo cởi ra mất tiêu và đang nằm rải rác dưới đất kia kìa.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, nó có tỉnh dậy cũng đừng giết hắn nhé, hắn hết cách rồi.

Làm ướt chiếc khăn, hắn lau chầm chậm từ trán xuống khắp mặt nó, rồi lại lau xuống cổ, xuống tay mà mỗi lần lau từ dưới cổ xuống hắn lại cảm thấy cổ họng kho rất vô cùng. Tuy vai nó cơ bắp và rộng thật nhưng nhìn vẫn cứ quỵên rũ thế nào ấy, nhất là thứ bên dưới tấm vải kia (nhóc: * té ghế* !?)

Mười lăm phút trôi qua, nó vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại nhưng mồ hôi lại cứ liên tục tuôn ra như mưa. Hắn lau hết lần này đến lần khác mà vẫn không thôi, lại thấy lông mày nó hay nhíu chặt trông vô cùng đau đớn liền nắm chặt lấy tay nó, áp vào mặt mình rồi nhẹ nhàng lên tiếng, âm thanh nhỏ nhưng vô cùng ấm áp :

— Đừng lo, đã có tôi ở đây, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô. Vì vậy đừng lo lắng, đã có tôi ở đây rồi. - Nhật Phong nhìn nó với ánh mắt tha thiết, hình như hn81 cảm nhận được cảm giác gì đó trong tim mình, nó mập mờ lắm.

Vừa lúc đó, ở trên cành cây đối diện cửa sổ, một bóng người khế siết chặt nắm tay gần rõ đường gân xanh, môi nhếch lên hoàn mỹ :

— “Đã có tôi ở đây” ? Xem ra vẫn còn rất nhẹ tay. - Một ngọn gió lướt qua, bóng người biến mất trong bóng tối, rất nhanh và bí ẩn. Kể quen mà lạ.

43. Chap 41: Vương Triệu

Ở trên là Thiên Hoàng

..... Lớp của Thiên Tự....

Cô giáo bước vào, gương mặt khá ửng hồng (!!!?), nhỏ nhẹ gọi lớp :

— Các em.

— “ồn ào, không quan tâm”

— Các em. - nhíu mày.

—..... “u như kỹ”.

— Các em. - nổi gân xanh.

— “lại ồn hơn” .

— Các em. - gằn nhẹ.

— ” ồn hơn nữa”.

— CÁC EM. - lật mặt hổ báo nhất trường kiêm phù thủy, mẹ Cám.

Vâng, nhờ âm lượng siêu khủng của bà cô mà cả tên Thiên Tự đang mê giấc nồng cũng giật mình bật dậy, đưa gương mặt say ke siêu cute nhìn quanh, gãi đầu một cái rồi gục đầu ngủ tiếp. Đám học sinh bị quát điếc cả tai cũng chịu im im hơn chút đỉnh.

— Em vào đi. - trở lại làm “mèo con”. Một cái bóng cao ngất ngưỡng bước vào, từng bước từng bước một vô cùng có khí chất. Tưởng chừng như tuổi 17 không hợp với cậu ta. Gương mặt vô cùng tuấn tú, đôi mắt nâu ánh lên sự sắc sảo. Thật sự mà nói, manh mẩn là không có nữ sinh, nếu không chắc chắn máu cam sẽ ngập cả căn phòng này mất. Tên kia đưa gương mặt lạnh không thua kém nó, cầm viên phấn viết lên bảng hai từ :

— Vương Triệu.

Viết xong, ung dung bước về chỗ Thiên Tự đang nằm, ngồi phịch xuống bên cạnh, cổ tình đặt chiếc cặp mạnh xuống khiến con sâu ngủ kia phải thức dậy. Quay gương mặt còn chưa mở hết mắt, Tự nhoẻn miệng cười :” Chào” rồi quay sang hướng ngược lại, đôi mắt toan say giấc thì đột nhiên trợn tròn lên. Cậu quay ngoắt sang đôi mắt thâm hiểm kia thì cảm thấy có gì đó rất quen, đôi mắt, chiếc mũi.... đều có gì đó quen thuộc vô cùng. Như là đã từng quen biết rất lâu.

Con người kia nhìn cậu cười bí ẩn rồi quay luôn lên bảng, môi mấp máy :

— Đúng là ngu ngốc. - âm giọng vô cùng trầm, lạnh lẽo hơn cả tuyết, có thể nói, nếu như so sánh thì Vương Triệu và Nhất Thiên giống nhau đến từng chi tiết.

Thiên Tự hơi ngớ ra bởi vâu nói của Vương Triệu, cậu toan hỏi lại thì giáo viên đã bắt đầu giảng bài, liền mang mớ băng khuâng mà tập trung vào bài giảng. Chuyện lạ hiếm thấy nhưng nó đã bảo nếu cậu gục xuống ngủ trong giờ học thì phải chép 1000 lần toàn bộ sách giáo khoa lớp 12, bởi vậy mà Tự mới phải đồng tai lên, dựng mi mắt mà nghe giảng.

— Thiên Tự, lên bảng làm giúp thầy bài này. - bị gọi bất ngờ, cậu suýt chút thì ngã xuống đất, trước giờ giáo viên có bao giờ gọi cậu lên bảng làm bài, sao lại có chuyện kì lạ thế nhỉ ?

” Hai ngày trước...

Nó ngồi đối mặt với tất cả giáo viên lớp Thiên Tự lẫn hiệu trưởng “hồ”, vẻ mặt vô cùng lạnh.

— Em muốn tất cả thầy cô phải thường xuyên gọi Lâm Thiên Tự lên khảo, làm bài tập, chỗ nào cậu ta không hiểu cứ giảng tận tình đến khi hiểu mới thôi. Nếu không thuộc bài, cứ bắt cậu ta chép đến khi thuộc. Các thầy cô làm được chứ?

— Cái đó cậu không phải lo. - “Đồng thanh”

Tự bước lên bảng, nhìn vào đề bài một lúc rồi gãi đầu, rõ ràng bài này nó đã cho cậu làm bữa trước mà tại sao lại không nhớ nhỉ ? Đám nam sinh ở dưới bắt đầu xì xầm, sao không biết tên đầu đất này chứ, có bao giờ học hành đâu mà biết làm.

— Thôi xuống đi đầu đất.

— Cậu mà làm gì được chứ ?

— Đồ vô dụng.

— Vậy mà cũng là người thừa kế, Lâm Thiên Hoàng còn hợp hơn ấy chứ ?

— Đây, cậu không được nhắc đến người đã mất. - một cậu mắt kính dày, nhỏ tiếng nhắc nhở nhưng cậu nam sinh vẫn cứ lên tiếng :

— Im đi, đồ mọt sách, tôi nói sai gì chứ, cậu ta còn lâu mới sánh kịp Lâm Thiên Hoàng, đã vậy suốt ngày cứ kè kè với Ngô Nhất Thiên, nghĩ mình là ai vậy chứ, tên thiếu năng?

Thiên Tự đứng trên bảng, viên phấn trong vớ vụn ra từng mảnh, cậu lấy viên khác viết chậm chậm từng chữ, rồi thả viên phấn xuống bước nhanh qua tên nam sinh miệng thối, hàn khí tăng vùn vụt. Thấy giáo khoanh tay xem xét bài làm của cậu rồi mỉm cười hài lòng :

— Thiên Tự, em làm tốt lắm, 10 điểm. Mọi người cho bạn ấy một tràng vỗ tay nào.

Cả lớp vỗ tay rầm rầm, cậu mọt sách cười tươi nhìn Tự, cậu biết là Tự có thể làm được :

__ Thiên Tự, cậu có muốn gia nhập câu lạc bộ toán học với bọn này không? Bọn tớ sẽ giúp cậu vượt qua kì thi cuối cấp.

Tự nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, hàn khí duy trình đúng hai giây.

__ Vậy phải nhờ mọi người giúp đỡ rồi.

Vương Triệu ngồi bên cạnh, môi bắt giắc nở nụ cười, còn gập nhau dài dài.

Chap 42: Đổi Phòng

Suốt năm tiết học, Tự liên tục bị gọi lên bảng, có những bài cậu làm được, những bài cậu làm không được. Nhưng có vẻ những điều đó đang khiến các thành viên trong lớp có cách nghĩ khác về cậu, theo một xu hướng tốt hơn.

Reng..rengggg... - Tự uể oải bước ra, quay lui quay tới thì thấy Vương Triệu biến mất tiêu, cậu sang lớp nó lại không thấy nó đâu, cả Nhật Phong cũng không đến lớp. Chuyện quái gì thế nhỉ, cậu còn đang định khoe với nó cơ mà? Suy ngẫm một lúc, cậu quyết định đi đến phòng nó luôn, thành tích này phải nói cho nó biết chứ?

Ngay khi cậu vừa đến đầu dãy hành lang đã thấy hai bóng lưng cao lớn đang đứng đối diện nhau liên phóng như bay đến, hớn hở gọi nó :

__ Bà xã, bà xã... hôm nay anh học tốt lắm đấy. - Thế nhưng nó không hề nhìn cậu lấy một lần, đôi mắt rung động nhìn con người trước mặt, nỗi lo sợ cuối cùng cũng xuất hiện. Người đứng đối diện nó không ai khác chính là Vương Triệu, à không, phải là Lâm Thiên Hoàng mới đúng.

Bàn tay trong túi quần của nó hơi run lên, gương mặt tuy vẫn lạnh nhưng lại toát mồ hôi, khi nó vừa bước ra thì đã thấy hần đứng đây, trên tay là chiếc vali cỡ vừa. Rốt cuộc.... thì hần cũng hành động rồi.

Thiên Tự nhìn phản ứng của nó rồi nhìn Vương Triệu, trong lòng có chút cảm giác không vui, quay qua quay lại thì thấy chiếc chìa khóa trên tay Vương Triệu, 68 - số phòng của cậu.

__ Cậu là bạn cùng phòng của tôi sao ? Trùng hợp thật, cả lớp lẫn phòng đều chung, chung cả bàn nữa. - cậu hào hứng nói to, còn cười rất ư tự nhiên.

Nó nghe cậu nói xong thì siết chặt nắm tay, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, chỉ có cậu mới tin rồi cười vui vẻ kiểu đó thôi. Vương Triệu nhìn nó nhếch môi một cái, đưa bàn tay to lớn ra:

__ Tôi là Vương Triệu, rất vui được gặp Ngô thiếu gia, Ngô Nhất Thiên.

Nó không đưa tay mình ra, đôi mắt nhìn Thiên Hoàng như đề phòng, lên tiếng :

__ Thiên Tự, từ ngày hôm nay, không, từ giờ phút này trở đi cậu phải ở chung phòng với Nhật Phong.

__ Không, tại sao lại đổi phòng ? Anh không thích. - Tự gào lên, lại lắc lắc cánh tay trái của nó (anh ác quá), nó gần hay đúng hơn là quát tháo :

__ Tôi cho cậu năm phút chuyển phòng ngay bây giờ.

Hết cách, Tự đành tiu ngửu bước về phòng, nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc sang phòng nó, cùng lúc Nhật Phong cũng đang thu xếp đồ giúp nó.

Bàn tay trong không trung của Vương Triệu không nhận được sự đáp trả của nó liền buông xuống, mỉm cười gian ác :

__ Chúng ta lại gặp nhau rồi nhỉ ? Người con gái của tôi! Em nóng lòng muốn chung phòng với tôi như vậy tôi cũng chẳng còn cách nào ngoài tiếp nhận. Lần này là chung phòng, xem ra chúng ta thật là trời sinh một cặp rồi.

Nắm tay của nó siết mạnh đến mức muốn nứt mạch máu, đôi mắt hần lên tia oán hận. Kì này nó khó sống rồi.

44. Chap 43: Chịu Đựng

Nó và Thiên Hoàng đứng giữa căn phòng rộng lớn chơi đồ chơi đồ mắt được tám giây rồi.

” Có vẻ như em vẫn còn rất khỏe, viên đạn của tôi không to lớn mấy nhỉ ?” Thiên Hoàng mở lời trước, hai tay đút túi, khí chất cao ngạo, ngông cuồng khó nắm bắt.

“Người thật sự muốn giết chết Thiên Tự sao ?” Nó hoàn toàn không quan tâm đến câu hỏi mỉa mai kia mà trực tiếp đặt ra câu hỏi khác.

“Tất nhiên, để hắn ta sống đến bây giờ là may mắn lắm rồi.”

“VẬY, ta sẽ là gánh chịu tất cả.” Nó nhấn mạnh, đôi người đã trở lại vẻ lạnh lùng trước kia. Câu nói của nó tác động không ít đến Thiên Hoàng, hắn đưa ánh mắt giận dữ nhìn, tay nắm thành quyền đấm thẳng vào bụng nó:

“Nếu em muốn, tôi sẽ cho em toại nguyện.” Nó nhú mào cổ nuốt, vết đạn ở vai mới chỉ hai tuần, lại thêm việc bị ngộp trong thang máy khiến cơ thể nó hao tổn không ít sức lực, bây giờ mà ăn xong trận đòn này phải nằm nghỉ nửa ngày chứ không ít.

Bốp.. Bốp.. Bốp.. Rầm..

Nó bị đánh suốt nửa tiếng đồng hồ nhưng một cảm xúc cũng không có, liên tục đứng yên cho hắn đánh. Đến khi đánh xong, hắn thay trang phục mới ra ngoài, nó mang bộ trang phục mới vào phòng tắm, hoàn toàn không nói với nhau câu nào.

Đứng trước tấm gương, nó gỡ từng khuy áo sơ mi, rồi vứt luôn vào sọt. Một cơ thể nam không ra nam, nữ không ra nữ hiện lên cùng những vết bầm tím. Hắn cũng tính toán rất rõ khi chỉ đánh ở những nơi trang phục đã che khuất, quả không hổ danh là ác ma.

Nó đứng yên cho dòng nước lạnh tràn qua cơ thể, xoa bớt được nỗi đau mà nó đang chịu đựng, vô cùng đau. Nhưng nếu muốn bảo vệ Thiên Tự thì dù có mất mạng nó cũng phải cố gắng đến cùng.

Khoác bộ trang phục mới, nó bước ra, nằm dài trên giường, thuốc cũng chẳng thêm bồi, đôi mi mệt mỏi nhắm lại. Nó cần phục hồi trước khi Thiên Hoàng trở về, công việc cũng tạm gác lại, xem ra cửa địa ngục đã mở để chào đón nó rồi.

“Ngọc Ly, hôm nay tám giờ sẽ có cuộc họp tuyển chọn ở Paris, cậu đi giúp tớ, vị trí giám khảo số một ấy”. Nó nói lạnh băng, cố không cho cô biết sự đau đớn của nó lúc này.

“Ừm, cứ giao cho tớ.”

” Bye cậu.”

Cúp máy, chưa tới hai giây nó đã chìm luôn vào giấc ngủ (ngủ lẹ kinh người -.-)

Nhật Phong lẫn Thiên Tự đều lo lắng không yên, tại sao lại đổi phòng, lại đổi ngay khi Vương Triệu xuất hiện, chắc chắn là có vấn đề gì đó. Hắn gác luôn công việc, Tự tuy cũng muốn lắm nhưng vì chuyện hẹn hò với nó nên chăm chỉ học tập, cem như thối mồm kia ngày mai hắn hỏi nó.

—— Hai ngày sau ——

Suốt hai ngày, nó luôn đứng yên trước những trận đòn của Thiên Hoàng, khắp người là những vết bầm tím vô cùng rõ. Rồi mỗi khi hắn đi, nó lại bôi thuốc ra chữa trị vết thương, không có lấy một cảm xúc. Công việc hầu hết được giao cho trợ thủ của nó (Ngọc Ly, Jun, Jack, Nhật Phong). Tất cả những điều này vì một người duy nhất, người nó vô cùng yêu thương.

Bôi thuốc xong, nó khoác chiếc áo sơ mi đen dài tay, mở cửa bước sang phòng Thiên Tự.

” Bà xã ! ” Tự vừa thấy bóng nó sau cánh cửa đã nhảy cẫng lên, toan lao đến ôm một cái thắm thiết thì :

“Một trăm bài tập toán tôi giao, cậu đã làm xong chưa ?”

Hụt hẫng, hụt hẫng vô cùng, phải phong cho nó danh hiệu : “Hạng nhất đánh bay cảm xúc của người khác” mới được. Tự buông lỏng hai tay, mặt xệ xuống như ông già.

“Vẫn chưa, anh đang bị rối ở bài này.” Chỉ trở vào bài toán thứ năm mươi chín, mặt Tự dần ra, nhưng tay chân lại nhanh chóng kéo ghế ngồi san sát bên nó.

“Bao nhiêu phút bị rối rồi ?” Nó theo thói quen cầm lấy cây bút gần đó nhất quay quay điều luyện, tay còn lại chống lên má, nghiêng đầu nhìn Tự.

“Khoảng năm phút”

“Năm phút ?” Nó lặp lại , đôi mắt vẫn trơ trơ ra, Tự bị nó nhìn thấu, gãi gãi đầu :

“Thực ra... là.. ba mươi sáu phút rồi.”

” Tại sao không hỏi Nhật Phong ?”

” Anh không thích, tại sao anh phải hỏi bài hần ta ? Không thích.” Tự chu môi, hai tay khoanh trước ngực, quay sang nơi khác. Hần vẫn không rời mắt khỏi xấp hồ sơ, lên tiếng mỉa mai :

“Tôi cũng không ưa gì tên ngốc như cậu.”

“Chắc tôi ưa tên thích tỏ vẻ như cậu ?” Tự không chịu thua, đốp chất lại ngay.

“IQ 67.” Hần cũng bắt đầu trò chơi con nít.

” Đồ tự cao.”

“Không nào.”

“Kiêu căng.”

“Ngốc xít.”

“Ngạo mạn.”

“Ngu người.”

“.....”

“.....”

“Muốn ăn đạn sao ?” Nó im lặng nghe hai tên - người to mà não như đứa trẻ kia cãi nhau đến điếc cả tai, không chịu nổi nữa mà buông ra bốn chữ. Hần và Tự nghe xong lập tức im bặt trở lại với công việc của mình, tuyệt đối không dám hó hé.

“Thiên Tự, nhớ kĩ công thức trang 87, rồi áp dụng nó vào, cẩn thận không là sai dấu, sai toàn bộ luôn đấy.”

” Ừm, ông xã sẽ cẩn thận.”

“Lấy giấy nháp ra, làm vào đấy trước.”

Thiên Tự ngoan ngoãn lấy giấy ra làm, viết được vài dòng thì bị nó gõ một phát vào đầu.

“Sai rồi, làm lại.”

“..... SAI.”

“Sai...”

Hết lần này đến lần khác, cậu liên tục làm sai, bị nó gõ đến u cả đầu, hần nhìn thấy thì mỉm cười chế nhạo :

“Ngốc quả không sai.”

“Tên kia, người nói gì thế hả? Ai ngốc ?”

“Ngoài người thì còn ai ngốc hơn chứ ?”

“Hoàng Nhật Phong, ta giết người.”

“Ngon nhào vô, ngốc xít.”

Điện thoại của nó run nhẹ, tin nhắn báo nó hôm nay là sinh nhật của Jun, thôi chết, mệt mỏi quá nên quên mất rồi.

“Nhật Phong, cậu giúp Thiên Tự làm hết số bài tập trước khi tôi về. Chỉ là giảng, không được làm giúp, hai người không hợp tác thì chép phạt 8000 lần câu: *Chúng tôi sẽ hợp tác, không bất hòa nữa*. ” , nói xong quay ngoắt đi.

Hai tên kia đang cự cãi nghe nó phán quyết xong thì chưng ra bộ mặt như đưa đám. Biết vậy ngay từ đầu đừng gây sự cho rồi, Tự chống hai tay lên bàn, chu môi cãi :

“Tại cậu đó, tên ngạo mạn.”

“Tại tên ngốc như ngươi thì có.”

“Tại ngươi.”

“Là ngươi.”

Cạch..cửa mở, âm thanh lạnh lẽo tràn vào phòng :

“Muốn chép phạt sao ?”

Vừa dứt lời thì hai tên kia đã chiếu ngay vào ghế, lật sách như thánh mà chẳng biết đang lật đi đâu. Thật là bó tay.

Nó phóng xe vun vút trên đường, áp chiếc điện thoại vào tai :

” Jun, năm nay em được chọn một món quà.”

” Em muốn ”

Nó nghe xong thì mở to mắt, một giọt mồ hôi khế rơi xuống, trong đầu dự cảm điều không lành :

“Kiểu này thì chết mất thôi !”

45. Chap 44: Hi Sinh

Nó đứng đối diện với Jun trong phòng khách, im lặng đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Jun trong bộ vest xám lịch lãm, gương mặt lúc im lặng thật mê người.

Vụt - một phát, Jun đưa nắm đấm về phía nó thì nó đỡ được, phản đòn ngay tức khắc. Jun cũng tương tự, nhảy lên cao né cú chuôi chân của nó rồi dựa vào sô pha bật lên trước, quay người thúc cùi chỏ vào bụng thì bị nó đỡ được, lập tức nâng gối đáp trả. Cuộc đấm đá diễn ra gần mười phút mà hai bên chưa ai chạm vào đối phương lấy một lần.

Hơn nữa, nơi họ đấm đá nhau là phòng khách của nó, chướng ngại vật vô cùng nhiều, quả nhiên kì lạ. Jun tiếp tục tung chiêu liên hồi, nó đều đỡ được tất, hai bên gần như ngang sức ngang tài nhưng xét cho cùng thì nó có phần hơn Jun khi khắp người đầy vết thương vẫn đạt tốc độ tối đa. Jun tung chân quét ngang người nó thì nó ngã người ra sô pha, bật dậy chưa tới một giây đáp trả lại Jun một chiêu. Đồng hồ chạy đến 14p50s, nó bước chân lên làm trụ, tay phải đang lao đến thì đột nhiên khựng lại trước mũi Jun, trong khi chân cậu đã tung vượt qua đầu nó.

Hai bên vẫn chưa chạm vào nhau nhưng nhìn vào tư thế của cả hai cũng biết... nó đã thua.

[Em muốn.. đấu với chị một trận trong vòng mười lăm phút. Nếu em thắng, đôi môi của chị sẽ là của em trong một tháng. Nếu em thua, tùy chị xử lý.]

Đồng hồ dừng ở mười lăm phút, nó thu tay lại, môi nở nụ cười, Jun cũng không nghi ngờ gì, cậu đã thực sự nghĩ rằng bản thân hơn nó. Tuy cười nhưng bàn tay giấu sau lưng siết chặt thành quyền.

*Lâm Thiên Hoàng, ta sẽ giết ngươi *

“Jun, em thắng rồi, chúc mừng, đúng là Jun có khác.” Nó cười nhưng nắm tay vẫn không nói lỏng, nếu không phải vì bị thương thì Jun chắc chắn đã chảy máu hàm rồi.

Jun cười như không cười, một tay ôm lấy eo nó, áp sát vào người mình, giọng nói tỏa mùi nam tính :

“Môi chị... là của em.”

Nói xong, Jun tiến sát đến, đôi mắt không rời khỏi môi hồng của nó, từ từ chạm vào nhau. Dù sao từ trước giờ cậu lớn hơn nó ba tuổi vẫn gọi nó là chị, cả hai người em sinh đôi cũng chưa từng thân mật đến mức này. Nhưng vì cậu ngoài tình cảm nam nữ ra trước giờ chưa có cảm giác chị em. Cậu muốn từ từ chiếm đoạt cơ thể nó rồi mới Đến trái tim sắt đá kia. Cậu khao khát có nó hơn bao giờ hết, để có ngày hôm nay cậu đã phải tập luyện gấp ba lần nó, luôn luôn dốc hết sức để vượt hơn nó.

Hai môi chạm vào nhau, Jun nhẹ nhàng mở miệng nó rồi tiến vào sâu bên trong. Rất nhanh đã đánh thức chiếc lưỡi của nó, cậu cảm nhận được hương vị rất tuyệt vời, rất mê mẩn liền tích cực va chạm. Đến khi thấy nó hụt hơi liền buông ra, hơi thở có chút dồn dập phả vào vành tai nó, đôi mắt ngập tràn yêu thương khiến người khác lay động :

_ Chị biết, em yêu chị đến mức nào không ?

_ Jun, thôi ngay đi.

_ Yêu đến phát điên mất thôi.

_ Chị không m.... - hai chữ còn lại bị cậu nuốt ngược vào bên trong, cậu không muốn nghe, cậu không muốn nghe sự từ chối của nó. Rồi có một ngày nào đó, cậu sẽ khiến nó phải yêu cậu, yêu đến cuồng si. Cậu không tin, người như cậu có thể thua tên IQ 67 kia.

_ Hắc xiiii... - cậu đang ngồi loay hoay với bài toán thì đột nhiên nhảy mũi một cái rõ mạnh, ai chửi cậu thế nhỉ ?

_ Tên này, bần quá đi mất. - hắc phui phui cuốn tập, lên tiếng cầu nhàu, tại sao mà bây giờ hắc phải ngồi đây chỉ bài cậu trong khi công việc còn đang chất núi kia chứ ?

Đêm dài, có những con người thao thức suốt đêm vì nhiều vấn đề, nhiều nỗi lo khác nhau. Nó lái xe về kí túc xá trong trạng thái vô cùng mệt mỏi, quên luôn cả việc tẩy mùi Romano của Jun vương trên người nó.

Đã hơn mười một giờ, có lẽ Thiên Hoàng cũng ngủ rồi. Nó mở nhẹ cánh cửa, bên trong tối như mực, cả quạt lẫn máy điều hòa đều tắt ngúm. Duy nhất cánh cửa sổ được mở toang ra, ngọn gió khe lung lay tấm rèm, ánh trăng soi vàng vạc len lỏi vào phòng nó.

Khóa cửa, nó đứng im tại chỗ, gương mặt vẫn lạnh như tiền, sức chịu đựng của nó đang tới giới hạn rồi.

_ Em mới đi cùng người con trai khác ? - chất giọng lạnh tanh pha giận dữ luôn lách trong đêm tối khiến người khác phải run cực độ. Chết bóng cao lớn nhanh chóng đi về phía nó, đôi tay lạnh lẽo bộp chặt chiếc cằm kia, gần từng chữ :

_ Nói, hắc là ai ?

_ Không liên quan gì đến người. - nó cũng dùng chất giọng lạnh không kém, gạt tay Thiên Hoàng ra rồi nhếch nhẹ môi, âm vực kinh người :

_ Người và ta vốn chẳng là gì của nhau cả, có đi với người con trai khác cũng chắc chắn không phải là người.

Thiên Hoàng như bị cả gáo nước lạnh dội vào người nhưng cơ thể lại nóng như lửa đốt gây ra một cảm giác vô cùng khó chịu. Đôi tay siết chặt thành quyền, ánh mắt hiện lên cơn giận dữ tới độ lao đến, kéo thẳng nó vào phòng tắm.

Phịch.... nó ngồi bệt dưới đất, nước lạnh đột nhiên đổ xuống, thấm ướt cả mái tóc lẫn quần áo. Nó chống hai tay ra phía sau, mặc cho nước lạnh tràn vào cơ thể, đôi môi nở nụ cười :

_ Dù người có làm gì đi chăng nữa.... ta mãi mãi không thuộc về người. - đã quá khuya, nước lạnh vẫn cứ cào xé da thịt nó, nhưng dù bị hắc ném vào bồn tắm, nó vẫn cứ ngồi đó, ngồi với những hình phạt của hắc.

Cơn giận dữ đã bốc lên đỉnh đầu, nếu không phải vì yêu thì hẳn đã bóp chết nó rồi. Bước nhanh ra phòng khách, hắn trở lại với một cốc rượu cùng ba viên thuốc trắng. Nhìn con người băng lãnh ngồi yên cho nước sôi, hắn dốc toàn bộ rượu vào miệng, bước đến nhét ba viên thuốc kia cùng rượu mình sang miệng nó, rất thô bạo khiến nó suýt chút thì sặc chết. Trước khi dứt ra còn lưu luyến cắn một cái thật đau như là cơn ghen lẫn giận trong lòng hắn.

Thuốc vừa vào cơ thể, lập tức một luồng khí nóng bao trùm lấy các dây thần kinh, quả nhiên đoán không sai, ba viên thuốc hắn vừa đưa vào chính là thuốc kích dục mạnh nhất. Có lẽ hắn đã biết thuốc độc không có tác dụng với nó, nên mới dùng một lúc ba viên mạnh nhất này. Chết tiệt, với sức lực bây giờ nó không thể chống cự lại lượng thuốc kia, cơ hội chỉ là ... 15%. Hết cách rồi, nó phải hi sinh vậy.

46. Chap 45 : Đau Đớn

Thiên Hoàng đứng nhìn nó thở dốc một cách khó khăn mồ hôi toát ra như tắm dù đang giữa khuya nhưng cơ thể nó vẫn nóng rực. Áo lẫn cà vạt đều đã cởi ra, nó ngồi trong bồn tắm cùng chiếc quần âu đen và áo sơ mi đen đều ướt sũng. tất cả những hình ảnh đó thu hết vào mắt Thiên Hoàng, chết tiệt, rõ ràng là hắn muốn nó phải cầu xin hắn “cho” nó, nhưng sao nhìn thân thể ướt sũng trong nước làm hắn không ngừng muốn chủ động. Đúng thật là mê người mà.

Nó cố vận bớt chất độc ra ngoài nhưng cũng chỉ đủ giải được một viên, nó ghét bản thân lúc này, cực kì yếu đuối, chết tiệt, trước giờ nó chỉ bị mấy cô nữ cho uống xuân dược nhưng đều giải độc được tất. Lần này là ngọc nữ, nó khó thoát rồi. Ôm chặt hai đầu gối của mình, nó mở nước ở mức độ lạnh nhất, hơi thở dồn dập khiến nó phải thở luôn bằng miệng. Thứ thuốc này thật sự đang khiến nó mất sạch lí trí, tâm tư nó trống rỗng, chỉ có mỗi cơn nóng ngực trị vô cùng khó chịu.

Thiên Hoàng nửa ngồi nửa quỳ bên bồn tắm, tay nghiêng cầm nó về phía mình, hơi thở dồn, mặt vì nóng mà đỏ rực, nó cuối cùng là yêu tinh hay là Nhất Thiên hẳn từng biết vậy ?

— Em muốn chịu đựng đến bao lâu ? Em nghĩ với sức lực kia em có thể tồn tại toàn bộ được ra khỏi người sao ? - hắn lên tiếng mỉa mai, khàn khàn phả vào tai nó :

— Ta.. học sẽ chịu đựng ... vì .. ta hận ngươi.. - nó gắng hơi nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt khép nửa vô cùng mệt mỏi. Dù biết có cố gắng nữa hắn cũng tuyệt đối không tha cho nó.

Bàn tay đang bóp cầm nó siết chặt, Thiên Hoàng thực sự không chịu nổi nữa, hắn leo luôn vào bồn tắm, ghì mạnh nó xuống nước, môi chiếm giữ môi nó : một nụ hôn trong nước. Thô bạo, mạnh mẽ, giận dữ là toàn bộ từ cho thấy nụ hôn của hắn dành cho nó. Sức lực quá yếu, nó không thể đáp lại nụ hôn của hắn, nhưng không biết có phải do tác dụng của thuốc hay không ,mà nó bất giác choàng tay sang cổ hắn, đáp lại nụ hôn thật mãnh liệt.

Hai thân ảnh nổi lên mặt nước, Thiên Hoàng mở cúc áo nó, đến cúc thứ tư thì bao nhiêu cao trào mất sạch. Vết bầm tím, màu thuốc giảm đau và salopas đầy trên người nó, không hiểu tại sao lúc này, trái tim hắn cảm thấy đau đớn dữ dội. Phải rồi, lúc đánh nó, hắn đã nghĩ nó thừa sức đỡ được nhưng nó không phản kháng dù chỉ một chút, điều đó càng khiến hắn phát tiết mà đánh mạnh thêm.

Đang còn bất động, hắn đột nhiên bị nó đẩy ngã ra phía sau, đôi mắt nhìn nó không thôi. Nó đứng hẳn dậy, gương mặt và hàn khí đã trở lại như lúc đầu, hoàn toàn không có tí dấu hiệu đã bị thuốc. Hóa ra là vậy, nó cố tình vận chất độc lên lưỡi rồi giả vờ hôn Thiên Hoàng để chúng theo hơi thở thoát ra ngoài. Bây giờ, sức lực của nó đã hồi phục, nó chẳng cần thiết gì hắn nữa. Chiếc áo sơ mi được cởi ra, vết bầm tím hiện lên rõ rệt như thách thức hắn, hắn lao đến ghì nó vào tường, để lưng nó đối diện với mình, găm lên :

— Em chịu đựng như vậy chỉ vì tên chết tiệt đó sao ? Rốt cuộc thì tôi có gì không hơn hẳn, tôi yêu em đến vậy mà em vẫn chẳng màn tới, trong khi tên đó lại đang dàn xếp kế hoạch để giết chết em ? Em nói đi, lý do vì sao tôi không được chấp nhận ? - hắn gào lên như con thú hoang, hai bàn tay không ngừng siết chặt cánh tay nó.

Nó chống hai tay lên tường, dựa trán vào tường, chất giọng mệt mỏi lại vang lên :

— Đúng, Thiên Tự thua người về mọi mặt, hay đúng hơn là không có tí tái năng nào. Nhưng ta yêu cậu ấy, yêu vô cùng và dù có phải chết dưới tay cậu ấy ta vẫn cam tâm. Nên người hãy từ bỏ đi, ta mãi mãi không yêu người, chúng ta chỉ vì chữ yêu mà làm đau nhau thế này không phải chuyện tốt đâu, Lâm Thiên Hoàng, từ bỏ đi.

Hắn bất động một lúc rồi buông tay nó, rồi bất chợt quay mạnh người nó vào tường, đôi môi mấp máy đáng sợ :

— Vậy thì em phải chết dưới tay tôi rồi.

Môi lại kề môi, nó đau, đau không chịu được, rõ ràng biết trước nếu bắt đầu kế hoạch này, nó sẽ phải chịu đau đớn rất nhiều, nước mắt rơi, nó không ngờ lại đau đến như vậy, đau rồi.

Chap 46 : MÙ QUÁNG

Tỉnh giấc sau cơn mơ dài, nó mở mắt nhìn ánh nắng đang vui đùa ngoài kia, thật yên bình và thật... khác với nó. Bước xuống giường, nó mở cửa tủ lấy ra bộ âu phục mới, chậm rãi khoác lên người. Trông nó bây giờ tuy có hơi tiêu tụy nhưng vẫn là Ngô Nhất Thiên mà ai ai cũng nể phục. Công việc của các công ty đang gia tăng nên tạm thời nó sẽ nghỉ học một tháng, đồng thời thực hiện điều kiện với Jun.

— Thiên Tự, một tháng tới tôi sẽ không đến trường , cậu ôn thi cho tốt, nếu không lọt vào top 100 thì đừng mong đến ngày hẹn hò.

— Bà xã yên tâm, ông xã nhất định sẽ cố hết sức.

Nói rồi, nó xoay lưng bước đi, tấm lưng dài thật cô đơn hơn bao giờ hết.

New York, ngày x tháng y năm z

8:00

— Thừa chủ tịch, hôm nay ngài có cuộc hẹn với Maria của Angel lúc 8:30. - cô thư kí người Mỹ nói đồng điệu, phong cách vô cùng nhã nhặn.

— Chuẩn bị xe, hai mươi phút nữa xuất phát. - nó không ngẩng mặt lên, mắt chăm chú nhìn vào các thư từ của khách hàng, chiều hướng rất tốt.

— Vâng, chào chủ tịch. - nói xong tự động lui ra.

Xem xong thư từ, nó quay sang các bản hợp đồng trong tháng, dữ liệu tháng tới và các cuộc hẹn với thương nhân lớn.

————— Gặp Maria của Angel —————

— Chào chủ tịch Daniel. - một người phụ nữ trạc bốn mươi nhưng đẹp ngời ngời như cô gái hai lăm, mái tóc nâu xoắn nhẹ, bộ trang phục vô cùng tinh tế, đôi mắt xanh lam cuốn hút người khác. Gương mặt được trang điểm khá đậm, vui vẻ bắt tay nó :

Nó cũng lịch sự bắt lại, môi nở nụ cười nhưng hơi nhăn một tí, mùi mỹ phẩm khiến nó ngợp chết rồi.

— Hân hạnh được gặp, quý cô Maria. Cô vẫn khỏe chứ ?

— Ồ, cảm ơn Daniel đã quan tâm, tôi đang rất khỏe khoắn đây, nhất là khi gặp Daniel (ôi đậu xanh rau má, nói chuyện sỗ sàng vậy trời ? -.-). - nhìn thấy tận mắt vẻ đẹp của nó (nhưng là mặt nạ), bà cô hứng thú nắm tay nó mãi.

”Ôi, bàn tay thật rắn chắc và to lớn, người đâu vừa đẹp lại giỏi ăn nói thế nhỉ ? Còn gọi mình là quý cô nữa chứ, phải chi cậu ta là người tình bí mật thì hấp dẫn lắm đây.”

— Chúng ta cùng dùng bữa chứ nhỉ ? - nó rút tay về thật nhanh, mỹ phẩm lan sang tay nó mất rồi. Quý bà Maria tuy có hơi hệt hăng nhưng ngay khi thấy nó kéo ghế giúp thì vui như hội, hí hửng ngồi xuống. Nó đứng sau lưng, rút nhanh chiếc khăn lau rồi đưa cho nhân viên gần đó :

— Cho tôi giấy khử mỹ phẩm. — Vâng.

Nó an tọa xuống ghế, đôi mắt linh hoạt đảo quanh một vòng trên người Maria, thích thú nói :

— Quả nhiên là Maria, phong cách ăn mặc thật đẹp mắt, cả gương mặt cũng khác xa với tuổi tác. Thật là động lòng người.

Mặt Maria hơi ửng hồng, cười duyên, tay cô kéo chiếc áo trễ sâu xuống một tí.

— Đan thật khéo nói, tôi ăn mặc cũng bình thường thôi mà, thật là. - bà nháy mắt với nó một cái, lại cúi người thấp xuống, bàn tay mảnh khảnh được nail tinh tế cuốn lấy cổ rượu Gin trắng.

— Quý cô nếu ngồi thẳng lưng sẽ rất hấp dẫn người khác phái đấy. - nó cười, phải rồi, khác phải chứ nó thì cùng phái với Maria còn gì, Maria nghe vậy liền ngồi thẳng lưng, môi nở nụ cười gượng gạo trước câu nói quá thẳng thắn của nó.

Món ăn được đưa ra, cả hai bắt đầu dùng bữa trong tiếng nhạc du dương, vốn người Mỹ khi ăn rất giữ phép tắc, hầu như chỉ nói một hai câu rồi lại tiếp tục dùng bữa. Kết thúc bữa ăn, nó đưa ra bản hợp đồng cho Maria :

— Chúng tôi rất mong được hợp tác cùng angel để tung ra những sản phẩm tốt nhất trong thời gian tới. -kèm theo là một nụ cười khiến xung quanh như ngừng đọng , Maria tim đập thình thịch dùng con dấu kí ngay, thậm chí chí còn chẳng thèm lướt qua. Nó nhếch môi nhẹ, quá đơn giản cho một hợp đồng lớn.

Trở về công ty, nó tiếp tục với công việc của mình, bận đến cả bữa trưa lẫn bữa tối đều không ăn một chút gì. Giải quyết xong công việc ở Mỹ, máy bay tư nhân lại đưa nó đến đất Pháp, nó phải ở đây trong tuần tới và đồng nghĩa với việc thực hiện điều kiện với Jun.

— Chị, em đã chuẩn bị phần ăn sáng rồi. - Jun bước ra từ phòng bếp trong nhà riêng của cậu, trên người là chiếc quần tây đen và áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay trông vô cùng hấp dẫn người khác phái. Thấy nó nằm trên sofa, tay vất lên trán ngủ, cậu cúi xuống đôi môi hồng kia...

— JUn, chị mệt. - nó dùng cánh tay đang vất trên trán đẩy cậu ra , bật dậy rồi đi thẳng xuống bếp , hoàn toàn không nhìn lấy con người kia một lần. Trên bàn là các món ăn đầy đủ chất dinh dưỡng quen thuộc của Việt Nam: canh khổ qua, mực dồi thịt chiên, rau củ xào và một li sữa nóng. Jun đưa bát cơm cho nó, môi nở nụ cười :

— Chúc chị ngon miệng.

— Jun cũng vậy. - nó cười đáp lại, bắt đầu cầm đũa và ăn rất ngon miệng , bữa ăn diễn ra trong căn phòng rộng lớn, không có một tiếng nói nào. Một loáng sau đó, toàn bộ thức ăn lẫn cơm đều hết sạch. Jun dọn dẹp bát đũa , nó dốc sạch li sữa rồi bước về phòng của mình, nhưng còn chưa được hai bước đã bị Jun nắm tay ghì vào tường.

— Em không thích người mình yêu lạnh nhạt với mình đâu. - câu hướng môi tới lần nữa và lại bị nó chặn.

— Jun, em yêu mù quáng quá rồi. Em thừa biết chị vốn yêu người khác mà.

Không có lời đáp, cậu nắm chặt hai cổ tay nó khóa ra phía sau , môi không ngừng đòi hỏi , cậu không muốn nghe bất cứ lời nào từ nó nữa. Phải, có lẽ cậu yêu mù quáng thật rồi. Nhưng, thà mù quáng chứ cậu tuyệt đối không muốn vụt mất người con gái này.

Vừa đủ 2000 chữ.

47. Chap 47: Sự Thật

Ở trên là Jay.

9:00 am, Paris, công ty KT - công ty thời trang, nó ngồi chễm chệ trên ghế sofa duyệt đồng tài liệu của tháng này, lí do rất đơn giản là công ty này nó vừa thành lập ba tháng trước nên công việc không hề ít. Bao

gồm cả việc tuyển nhân viên cũng khiến nó gặp không ít khó khăn, tiền lương thì đúng là rất cao nhưng tiêu chuẩn đặt ra cũng không phải thấp gì. Có năm trăm người tham gia phỏng vấn thì bị nó đánh rớt hết 489, nó là giám khảo số ba mà không một ai nhận ra chủ tịch. Lí do họ rớt rất đơn giản là các cô gái liên tục bắn trái tim về phía nó, mấy anh chàng được rửa cứ dùng ánh mắt thách thức như kiểu :” Cái tên công tử trời gà không chặt đó có gì hay chứ ?” Rốt cuộc là chỉ có mười một người vượt qua bài phỏng vấn đơn giản mà ẩn dụ kia và chỉ chín người trụ vững được trong kì huấn luyện tân nhân viên của nó, phải nói là địa ngục mới đúng. Nhưng cũng nhờ vậy mà tân nhân viên vô cùng nghiêm túc, có thể nói là nếu có thì nhân viên của công ty xuất sắc nhất thì họ đứng đầu luôn đấy. Bây giờ nó lại phải mở thêm một đợt tuyển chọn nữa hoặc là vài để đủ số lượng nhân viên đặt ra. Tất nhiên, nó sẽ không bao giờ giảm độ khó của chế độ phỏng vấn.

Hôm nay đặc biệt có đến 750 người tham dự họ đã rất quyết tâm để vào bằng được vì vài lý do :

— Lương cao.

— Đòi hỏi nhiều bằng cấp giáo dục, bằng tiếng anh hạng B.

— Chủ tịch vô cùng soái ca (nhóc : -.-)

— KT là công ty vô cùng trong sạch, được các nhà đầu tư lớn chú ý.

— ...Và vô số lí do khác.

Nó đảm nhận vai trò làm giám khảo cuối cùng, người không được chú ý nhất, nhưng cũng không ai biết quyết định của nó lớn nhất. Các giám khảo ngồi gần nó mà không khỏi run bần bật, ngồi cạnh chủ tịch thế này họ không đau tim sớm thì cũng giảm thọ mất.

Lúc này, Jun đang ở phòng làm việc của nó, cậu đang giải quyết cho xong nhiệm vụ mà nó giao : lau chùi, dọn dẹp phòng chủ tịch. Ôi, phòng của nó lớn như phòng của hoàng tử vậy, toàn bộ đều là màu đen, tủ sách to vĩ đại ở cạnh cửa vào phòng nghỉ. Bàn làm việc là chất liệu gỗ tốt nhất, màu nâu đậm trông khá ưa nhìn, cửa sổ sát đất với kính chịu lực, rõ đến nỗi có thể nặn mụn dù là kính trong suốt. Nó vốn ưa sạch sẽ mà, phải nói là cực sạch luôn. Lau chùi cả căn phòng này cũng phải nửa ngày mới xong, nó lại không thích người lạ đụng hay xê dịch bất cứ thứ gì dù là một cây bút ở trong phòng mình nên Jun luôn luôn phải vác xác đi dọn, kể cả nhà của nó.

Cuộc tuyển chọn đã xong, 75 /750 đủ điều kiện đỗ đạt, tức là 675/750 rớt không phanh và tức là chỉ 10% “có cơ hội” trở thành nhân viên chính thức của KT, vì họ vẫn còn một ải địa ngục nữa. 75 người sống sót lại đang hồi hộp chờ đợi các giám khảo chấm điểm lần chia nhóm cho đợt huấn luyện.

Nó vô tư quay quay bút rồi quẹt quẹt (nhưng chữ vô cùng đẹp nhé, chỉ là chị ấy lười thôi) rồi để luôn cả bảng điểm đó mà ra ngoài. Các giám khảo còn lại tuy muốn chào nhưng vì đang “nhập vai” nên liền im lặng chấm điểm tiếp.

Phó chủ tịch Newt - 25 tuổi, đưa tay với lấy bảng điểm của nó thì há hốc, những người bị nó đánh rớt chỉ được một đến tám trên một trăm điểm, trên thang một trăm mà chưa đến mười điểm và vô số lí do loại bỏ :

— Quá điệu. Quá lạnh lùng. Cười cứng nhắc. Giả tạo. Lẻo mép.

Những người đạt tiêu chuẩn chỉ được đến 60/100 người, chấm điểm kiểu này thật sự là giết người.

Một chiếc Maybach đậu trước cửa, bên trong là bóng người vô cùng cao lớn, gương mặt thanh tú - Jay, cậu bé nhỏ nhất trong ba anh em sinh đôi.

Jay (Đỗ Tử Thiên) 20 tuổi

Cao 1m80

Sở trường : làm bánh ngọt (chỉ mỗi nó ăn thôi), súng lục, súng bắn tỉa. Bơi lội, bóng rổ..

Nhí nhảnh, quậy vô địch, phải nói là luôn lén leo lên giường ngủ chung với nó, có khi còn quậy cho phòng của nó thành bãi rác công cộng. Cái tuổi và con người hoàn toàn trái ngược nhau.

Nó mở cửa, chưa kịp ngó đầu vào đã có một cái đầu màu nâu chồm khỏi ghế lái, ồn ào hơn cả loa phóng thanh :

__ Chị Thiên, thật vui khi chúng ta cùng công tác tại đất nước Paris hoa lệ này a

~.

Nó lắc đầu, chưa thấy mặt mà đã thấy tiếng rồi. Chộp lấy hai cánh tay đang tính siết cổ kia, nó ngồi vào ghế phụ, đưa ánh mắt khá thương yêu, hàn khí đã giảm không phanh.

__ Nhóc con, vẫn ồn ào như cái loa.

__ HỨ, còn chị vẫn suốt ngày trêu em. Jay chu môi cãi lại, hai tay khoanh trước ngực, nhìn anh chàng này thật khó mà đoán được độ tuổi của anh ta.

Nó cười nhẹ một cái, quay nhanh sang hôn nhẹ lên má Jay, nói như xin lỗi :

__ Được chưa ông tướng, giờ thì mau đi, tôi sắp trễ giờ rồi đấy.

__ Hi hi, đúng là chị có khác, nhưng... - thằng nhóc hơi đỏ mặt một chút rồi lại tiếp. - chúng ta đang ở Pháp, em muốn hôn chị... theo kiểu Pháp lãng mạn.

Gương mặt của nó đang tươi cười, đột nhiên đâu đó mây đen kéo tới kín cả xe, vạch thẳng xuất hiện đầy, nó cười như không :

__ Không bao giờ có chuyện đó.

Jay ngay lập tức kể tội nó, giọng nói hơi tức tối, thật là gương mặt giận dữ khiến nó muốn lao đến cắn một cái quá đi.

__ Lần trước sinh nhật em, chị chỉ gửi cho em một chiếc Lamborghini với vồn vện hai câu :

“Nhóc con, sinh nhật vui vẻ. Nhớ chăm sóc nó nhé !” gọi điện thoại cũng không có, em còn chưa tính chuyện em đỗ khoa được học ở vị trí đầu bảng, chị cả một lời chúc mừng cũng không có.

Chiếc môi hồng kia càng chu lên giận dữ, nó như một đứa trẻ đòi kẹo mà không được vậy. Thực sự là đáng yêu chết mất :

__ Được rồi, em muốn ăn cơm chị nấu chứ ?

__ Nhưng em thích hô...

__ Một là có, hai là không. - nó lườm một cái sắc lẹm, cười như không cười, Jay tất nhiên toát mồ hôi hột, gạt đầu lia lịa, đùa với ai cũng được nhưng tốt nhất là đừng đùa với nó. Không thì mất mạng cũng chẳng biết. Hơn nữa, cơm nó nấu là cơm tuyệt hảo nhất đấy.

__ Em ăn, ăn cơm chị nấu có ăn đến chết em cũng ăn.

__ Chỉ giỏi lẻo mép. Mau đi đi, chị sắp trễ mất rồi.

__ Yes sir.

Nói xong, chiếc xe mất dạng sau làn khói khiến mọi người suýt chút thì “dạt lè” hết cả.

Mang chồng giấy tờ có những phạm nhân mà nó đã giết, Jun mở cửa tủ “Dead” mang cả chồng vào, toan đóng cửa đứng dậy thì một góc của tờ giấy cũ kĩ lộ ra rơi ngay vào tầm mắt cậu. Không biết có năng lực kì lạ hay điều gì đó mà cậu không tìm lòng được, đưa tay rút ra.

Hai phút sau đó, một bàn tay đầy gân guốc, vạm vỡ siết chặt lại, sự thật này nên cười hay buồn đây.

48. Chap 48 : Được Khen

11h30, nó trở về nhà sau khi duyệt xong núi tài liệu, vừa bước vào đã nghe thấy mùi Không Mấy Hấp Dẫn (phũ a

). Lại thấy hấn bước xuống trong bộ trang phục mới, hơi nước vẫn còn bám trên tóc. Tất nhiên là phải tắm rồi, vừa nãy khi hái rau, vô tình búng nguyên cả đồng rau muống khiến đất cát bay mù mịt, phải mất hai mươi phút mới dọn sạch sẽ, Ngọc Ly nhìn thấy hết mắt A miệng O liền ôm trán lắc đầu. Thôi thì toi rồi.

Nở nụ cười niềm nở (mang theo tội lỗi thầm kín) hấn kéo nó ra phòng bếp, nơi thức ăn được dọn vô cùng lộn xộn, phong cách bài trí chén đĩa cũng chẳng ra làm sao, khiến nó thực sự cảm thấy no.

__ Cái gì đây ?

__ Tất nhiên là cơm và thức ăn.

__ Ý tôi là do cậu nấu ? - nó nhìn hấn không có chút ngờ vực nào, vì nếu là người khác nấu thì làm sao tệ đến vậy chứ ? (Phũ quá a

)

__ Phải. - hấn gạt đầu một cái chắc nịch, kéo ghế ra ngồi luôn vào bàn, nhìn nó đầy thất vọng.

__ Còn không ngồi xuống, ăn nhanh còn đến công ty nữa chứ ?

Nó lưỡng lự hai giây rồi tự kéo ghế ngồi, nhận lấy bát cơm từ hấn, nhìn quanh một hồi rồi dùng đũa gấp lấy vài cọng rau muống đã quá chín, hơi ngờ vực :

__ Cậu hái rau nhà tôi ?

__ “....” gạt đầu

__ Không làm bẩn khu vườn chứ ?

__ “....” lắc đầu.

__ Chắc chắn ?

__ “....” gạt tiếp.

__ Không bị bới tung lên ?

__ “....” lắc đầu.

__ Rửa sạch rồi ?

__ “....” gạt đầu .

Nó nhìn mấy cọng rau muống rồi cũng đưa vào miệng nhai nhai..... ngẩng đầu lên nhìn hấn :

__ Có bị cận thị không ?

__ Không.

__ Cậu lại nhầm lọ đường với muối.

Hấn cắn cắn đầu dưa rồi gấp vài cọng lên thử, lập tức gương mặt xám ngoét, ngọt hơn chè nữa. Vậy mà nó vẫn có thể bình tĩnh được như vậy, quả thực đáng khâm phục. Nó hứng thú nhếch môi một cái thật nhanh rồi tiếp tục các món khác, không đến nỗi tệ, tay nghề như vậy cũng khá rồi.

Xong xuôi, nó mở tủ lạnh kiểm nước suối thì thấy vô số kẹo sô cô la chặt kín cả tủ, mở tủ trên thì cả tấn kem ngập cả mặt. Nuốt ực một ngụm nước, nó vợ một lúc bốn cây kem cỡ vừa, quay sang hấn lãnh đạm nói, nhưng ánh mắt hiện rõ ý cười :

__ Làm tốt lắm, trợ lí. - song, quay thẳng rồi mắt hút ở cầu thang, để lại hấn đứng cười một mình, cảm giác như trái tim chộn rộn hơn hấn. Nó vừa khen hấn, cảm giác thật hạnh phúc, giống như khoảng cách giữa hấn và nó được rút ngắn lại vậy.

Chap 49 : Sự thật (!!?)

Sự trừng phạt của Jun ngày càng lớn dần, những nụ hôn gần như hút toàn bộ sinh lực của nó. Thời hạn chỉ còn lại hai ngày, nên nó cũng cố gắng chịu đựng, tuy nhiên vẫn không tránh khỏi kiệt sức.

Văn phòng chủ tịch KT, 8:00am, nó đang chuẩn bị cho cuộc họp với đối tác mới thì Jun bước nhanh vào, hàn khí khiến không gian như ngừng thở. Nó không ngẩng đầu lên, tiếp tục xem xét lại bản hợp đồng, tiếng nói nhẹ như lông hồng nhưng hàn khí không hề kém cạnh với Jun :

__ Biết hết rồi sao ?

__ Phải, tất cả. - Jun đáp lại, hơi gằn giọng như đang cố dìm cơn tức giận của mình xuống.

__ Thật sự là tất cả ?

__ - vụt... một cái, Jun đến ngay bên cạnh nó, những ngón tay thon dài đầy dụ hoặc vươn ra chạm vào chiếc cầm, ép nó phải nhìn cậu.

Đôi môi mỏng thoát ra khỏi hơi thở đầy nam tính, đôi mắt sâu không thấy đáy, có thể khiến đối phương bị chìm đắm vào đó, trái tim như lạc lối giữa rừng hoang và gập... ác ma.

__ Chị.. à không... em giết chết người cha nuôi tôi yêu quý, rồi vờ như nhân đạo mang tôi về đào tạo thành con chó giúp việc cho em. Tôi nên đối xử với em thế nào cho đủ đây ?

Nó xưa nay rất kiệm lời, nghe Jun nói xong tuyệt nhiên không có chút phản ứng, nhàn nhạt đáp lại :

__ Phần đầu chấp nhận, phần sau phủ định, câu cuối cùng.. tùy.

Jun nghe xong câu trả lời, tay càng thêm lực, đôi môi mị lực hướng thẳng tới môi nó. Màn dạo đầu vô cùng nhẹ nhàng, lời cuốn nhưng càng về sau lại mạnh mẽ, giận dữ rút cạn sinh lực. Hai thân ảnh to lớn một đứng một ngồi, gương mặt tuấn tú khiến các hũ nữ ngất ngây con gà tây. Đôi tay to lớn buông chiếc cầm kia, lại hướng thẳng đến cổ áo, mạnh bạo giựt luôn cả hàng cúc, thật sự không hiểu nổi, trang phục nó mặc thiết kế vô cùng chắc chắn, cơ sao người con trai kia chỉ dùng lực một phát đã đứt toàn bộ. Xem ra, nó thực sự cần phải điều chỉnh lại khâu sản xuất của công ty đa (cái cần quan tâm lại không nghĩ tới, chị sắp bị lên đĩa còn lo mấy cái cúc áo).

Sau năm phút tưởng chừng như thời gian đang ngừng trôi, Jun cuối cùng cũng buông nó ra. Gương mặt hơi chuyển sắc vì thiếu oxi, hơi thở cũng dồn dập một chút, hình ảnh mảnh vải kia phập phồng, âm giọng trầm thấp đầy mị hoặc vang lên :

__ Tư thế này thật vương . - một khắc sau đó, nó bị nhấc bổng lên, một khắc nữa, cửa phòng nghỉ của nó mở ra, lại một khắc nó rơi tự do xuống chiếc giường King Size vô cùng êm ái. Ánh mắt cứ như vô cực nhìn trần nhà, giống như Jun chưa từng tồn tại trước mắt nó vậy. Về phần Jun, lớp áo bên ngoài đáp xuống nền đất lạnh lẽo, lộ ra cơ thể rắn chắc, cường tráng mê người. Hai đầu gối chống hai bên chân nó, đôi tay dài giam gương mặt kia trong tầm mắt :

__ Em biết tôi đã bao lần mơ đến ngày này không ?

__ Không.

__ Mỗi lần quét dọn căn phòng này, tôi đã tưởng tượng một ngày nào đó được ở trên em như thế này. - Jun dường như đang cố nén cơn giận của mình, quả nhiên nó không chỉ giỏi khiêu khích người khác mà còn rất giỏi trong việc đánh hụt toàn bộ cảm xúc của đối phương qua vài chữ thôi.

__ Chị không ngờ em có thể biến thái tới vậy ? - tức, tức, tức, cái gì cũng nói được nó có ý thức được ai là kẻ nằm trên không vậy ?

Jun dường như cũng biết có nói cũng như không, liền đưa tay lần mò chiếc móc của mảnh vải, môi nở nụ cười quái dị : cậu sắp có nó.

Nhưng nụ cười của nó còn quái quỷ gấp ngàn lần, móc khóa chưa kịp di chuyển thì cửa phòng bị đập với lực cực mạnh khiến nó suýt chút thì bung luôn ra ngoài. Nó lăm lăm :

__ Cũng may là cửa đó là loại tốt nhất.

Đồng tử Jun mở to hết mức, quay ngược ra phía sau thì bất chợt cứng đờ, đôi chân dài thẳng tắp trong chiếc quần jean thoải mái lần đôi cao gót vẫn còn vươn thẳng trong không trung, đủ để biết cánh cửa kia tốt đến mức nào.

Sau cái bóng cao cao, quyền rũ là bốn thân ảnh cao lớn đang đổ mồ hôi lạnh, nhưng giọng nói vang lên còn lạnh hơn gấp bội phần, đủ khiến đối phương như bị bóp đến đứt dây thanh quản :

__ Đổ. Mạnh. Tường. Cậu. Xuống. Mồ. Ngay. Cho. Tôi. - Ngọc Ly gần từng chữ rồi hạ chân, lao đến tung một phát khiến Jun mất đà ngã xuống đất. Cô quay sang nó, cởi chiếc áo khoác trên người choàng vào, gài nút cẩn thận, sẵn tiện lườm bốn con người ngoài cửa như muốn nói : “Không muốn bị thiên thì cứ việc mở to mắt mà nhìn.”

Jun gương mặt, nhìn thấy nụ cười của nó thì chợt giật mình: “Hóa ra, nó đã có kế hoạch từ trước.”

49. Chap 50 : Nhật Phong Ngốc

__ Mọi chuyện, rốt cuộc là như thế nào ? - Jun ngồi đối diện với bốn con người kia như phạm nhân đang hỏi cung, đặc biệt là cô nàng Ngọc Ly đang muốn ăn tươi nuốt sống cậu kia. Đáng chú ý hơn là tại sao hai cậu em Tử Nam (Jack) và Tử Thiên (Jay) cũng có mặt ở đây. Người đàn ông tầm năm mươi tuổi gương mặt phúc hậu khiến Jun có cảm giác rất quen thuộc.

__ Thật ra, người đàn ông năm xưa chị giết chết là cha nuôi giả của em và cũng là Mafia được gài vào FBI. - nó xuất hiện sau cánh cửa, trang phục đã chỉnh tề hơn trước, gương mặt hiền lành bước đến ôm nhẹ người đàn ông kia như sự chào hỏi.

Jun vừa nghe xong lại nhìn thấy hình ảnh kia liền không kiềm chế được mà đứng bật dậy, lớn tiếng :

__ Chị nói vậy, tại sao cha nuôi của em lại có thể là Mafia ?

”Ta lược đoạn này, dài dòng và không cần thiết mấy.”

Jun thẫn thờ ngồi phịch xuống ghế, thật không thể tin người cha nuôi của cậu đã lợi dụng cậu suốt ba năm trời để giúp mafia. Không, chính ông đã giam cầm cha nuôi thực sự của cậu và... đối với ông ấy, cậu chỉ là CÔNG CỤ.

__ Đây mới là thực sự là cha nuôi của các em.

Người đàn ông mang quốc tịch Mỹ yên vị ngồi trên ghế cuối cùng cũng lên tiếng, mang theo nụ cười phúc hậu :

__ Ta thực sự rất nhớ các con, suốt ba năm bị giam cầm trong ngục tối, ta đã nhớ các con đến phát điên. May mắn thay, trong lúc ta muốn buông xuôi tất cả, cô bé này đã cứu ta khỏi đó và âm thầm khôi phục FBI của ta (cha nuôi của họ là người điều hành FBI năm xưa và bây giờ cũng vậy). Bây giờ các là lúc thích hợp để trở lại, ta muốn trở thành cha ruột của các con, Jack và Jay đã đồng ý, vậy con thì sao, Jun? *

* In nghiêng là tiếng anh.

Jun đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, nghe thấy câu hỏi của ông lại cảm thấy vô cùng rối rắm. Nó bất chợt lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt :

__ Mọi người cứ việc nói chuyện tiếp. Tôi phải giải quyết công việc. - nó quay sang người đàn ông kia ôm nhẹ - Xin lỗi bác, sau khi giải quyết xong, chúng ta sẽ cùng nhau dùng bữa nhé ?

__ Không sao, không sao, ta cũng muốn ôn lại kỉ niệm với chúng.

Mười lăm giây sau, chẳng ai thấy bóng dáng nó đâu, đi và đến như ma ấy. Jun đang vui vẻ vì nhận lại cha mình, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, vừa quay lại thì hàn khí dày đặc và tiếng bẻ khớp tay vang lên khiến cậu rùng mình một trận. Âm giọng như tiền người chết về cõi âm vang lên :

__ Jun, cậu dám động vào cơ thể của Nhật Thiên, vậy chúng tôi giúp cậu đi thanh thảo nhé ?!!!!

Rắc rắc...rắc... rắc...rắc rắc..bật.

Cả hai cậu em cũng đồng loạt “khởi động” và ngay khi cậu vừa nhấc chân khỏi mặt đất thì ba khối thịt kia đã nhào đến tằm quắt một trận ra trò.

Người đàn ông kia cười cười rồi lắc đầu, lớn rồi mà y như đứa trẻ. Nhưng vậy cũng tốt, dù bị nhuộm máu của quá khứ lẫn hiện tại nhưng chúng vẫn người là tốt rồi.

Nó trở về sau một hợp đồng có quy mô lớn, liền cùng tất cả mọi người về nhà ăn bữa cơm sum họp và cả muốn trừng phạt tên Hoàng Nhật Phong từ sáng đến giờ chẳng thấy tăm hơi đâu, hại nó vừa làm chủ tịch vừa làm trợ lý, một thở không ra hơi.

Nguyên liệu nấu bữa trưa đã được Ngọc Ly mua trong một tiếng đồng hồ, tất nhiên bữa trưa này cũng do đầu bếp bốn lần đoạt giải quốc tế nấu. Món ăn đều là nguyên liệu gần gũi với Việt Nam, chế biến tinh tế, hợp khẩu vị của tất cả mọi người. Ba chàng thành niên kia đều xung phong phụ giúp, riêng nó lững thững bước lên phòng tắm.

Cốc..cốc..cốc..

Không có lời đáp. Nó cũng chẳng ngần ngại mở khóa, đúng hơn là ... hắn không khóa cửa. Khe cửa vừa hé ra, nó đã nhả mặt, hình tượng hùng vĩ là hắn nằm sải lai dưới đất, gương mặt ngây ngô ngủ say như chết. Nhưng cái nó chú ý hơn là trên tay hắn cầm một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong còn có một khúc gỗ cây màu nâu đậm, còn có mầm lá xanh mơn mớn, nó tỏ vẻ nhếch nhác : “Mộc đình hương, tên này ngủ được hai mươi hai tiếng rồi.”

Từng bước chậm rãi bước

vào phòng tắm của hắn, nó vớ lấy chiếc khăn sạch ngấm nước rồi vắt hơi hơi khô. Nửa ngồi nửa quỳ, gấp khăn ngay ngắn rồi lau nhẹ mặt hắn, rất dịu dàng. Sau hai phút, hắn bắt đầu quờ quạng xung quanh, không may nắm ngay cổ tay nó.

— Tỉnh chưa ? - chất giọng lạnh lạnh vang lên thật quen thuộc, hắn mở nhẹ mắt, gương mặt hoàn mỹ của nó zoom cực đại, khoé môi còn hơi động nhẹ cười. Hắn bàng hoàng tỉnh ngay tức khắc, vội vàng bật dậy, tất nhiên là hoàn toàn không biết tay hắn đang nắm tay nó. Hậu quả là bây giờ, hắn nửa nằm nửa ngồi bên cạnh nó, còn con người kia nằm dưới đất, cổ tay đang bị nắm chặt. Bốn mắt nhìn nhau hoàn toàn ngây ngốc, nó nhếch môi :

— Ngủ ban mất rồi dục tính cậu phát tán sao ?

— Xin.. lỗi..xin lỗi.. - hắn ngập ngừng xin lỗi nhưng vẫn chưa chú ý đến hai từ “dục tính” kia. Đỡ nó dậy, hắn cảm thấy đầu lâng lâng và thoải mái, nhưng chân tay hơi tê tê, bao tử lại trống rỗng, chợt nhớ ra cái gì đó, hắn toan lên tiếng thì nó đã cắt lời :

— Mộc đình hương là loại gỗ quý, có hương thơm nhẹ, thường dùng để thư giãn đầu óc. Lọ thủy tinh là do tôi ghép mẫu có chứa nhiều hương nhất, dùng phương pháp như chế tạo nước hoa, giúp gỗ giữ lại hương thơm lâu lại có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở. Tôi chỉ làm vài lọ, vậy tôi thắc mắc tại sao nó nằm trong tay cậu ?

— Hắn ấp úng, gãi gãi đầu như tên ngốc.

— Thật ra, lúc dọn dẹp phòng của cậu, tôi thấy nó khá thú vị, nên muốn xem thử thế nào, nhưng lạ ở chỗ, sau khi tôi ngửi thấy mùi đình hương đó thì hai phút sau đã cảm thấy trời đất quay cuồng rồi ngủ mất tiêu.

Nó nhặt lấy nút chai, đóng lọ thủy tinh, cười nhẹ :

— Thật ra, những lúc làm việc quá nhiều đến nỗi muốn ngủ cũng không ngủ được, tôi đã pha chế một lượng thuốc mê khá mạnh vào gỗ đình hương này, tuy nhiên nhưng vẫn không thể át đi mùi tự nhiên của loại cây này. Tuy nhiên, đối với người không có khả năng kháng sinh với thuốc độc. Là tôi thì có thể ngủ và thức dậy theo bản thân nhưng đối với là cậu là ngủ cả một ngày.

Hắn nghe xong, từ gương mặt ngu ngơ chuyển sang thông minh hơn một chút : “Hiểu rồi”, nhưng rồi lại cảm thấy buồn buồn, nó làm cho người thân nhưng hắn cũng là hôn phu của nó (hôn phu “hờ” mới đúng) tại sao nó lại không làm cho hắn ??

Nó đứng thẳng dậy, toan bước đi thì đột nhiên bị hắn kéo lại :

— Còn chuyện gì nữa ?

__ Tôi.. tôi... cũng muốn có một lọ mộc đình hương. - hần khó khăn lắm mới nói ra trọn vẹn cả câu, gương mặt hơi ửng đỏ. Chẳng biết tại sao nhưng hần cũng muốn là một phần nào đó của con người ưu tú kia.

Nó nhú mày một lúc rồi (lại) cười nhẹ :

__ Tôi có để một lọ trên bàn làm việc của cậu, không lẽ cậu không thấy ?

Hần ngồi bệt đất, gương mặt đầm chiêu cổ nhớ lại, lọ đình hương có nằm trên bàn làm việc của hần sao ?

__ Không có thời gian mà nhớ đâu, mau sửa soạn, xuống dùng bữa với mọi người rồi chuẩn bị mà nhận hình phạt luôn. - hần nghe xong câu này lại nhìn thấy gương mặt cười như muốn giết người liền tỉnh ngủ ngay tức khắc. Tác giả mách bảo, hần sắp thăng thiên rồi.

50. Chap 51: Hy Vọng Mong Manh

Hần vừa bước xuống tới đã đụng ngay gương mặt không thể nào quên (Woa, có ý gì đây) bà chằn lửa Dương Ngọc Ly (-.-). Thêm vụ ngủ cả ngày nên bụng hần trống rỗng, lại nghe hương thơm từ các món ăn, cổ dẫn cho bao tử không reo lên. Lịch sự chào hỏi mọi người, đặc biệt khiến hần bất ngờ là ba anh em sinh đôi kia. Tuy ba người có gương mặt khá giống nhau nhưng mỗi người đều mang một dáng vẻ khác biệt, một người cao quý, khí chất hơn người mà hần đã gặp trước kia - Jun, hai người còn lại giống hệt như đứa trẻ. Quả thật khiến hần không khỏi ganh tị nha.

Bữa trưa trôi qua trong tiếng cười đùa vui vẻ và những món ăn vô cùng ngon, dù sao cũng là lâu ngày họp mặt, nó cũng thoải mái cùng mọi người nói chuyện. Kết thúc bữa ăn là lúc người đàn ông kia ra về vì phải giải quyết công việc. Cũng là lúc hình phạt của nó bắt đầu, hình phạt rất ư dễ thương là : nó đưa cho mỗi người một cái túi, bên trong là một bộ chùm tóc (bao ni lông để trùm đầu như bác sĩ ý), khẩu trang và chiếc tạp dề rất đồng bộ : đầu tây đỏ, nền màu hồng, thêm cả chiếc nơ vô cùng bắt mắt,(nhóc : *rớt ghê*)

Phản ứng của 4 người họ như sau:

Jun: dù có chết em cũng không mặc nó.

Jay: Woa, dễ thương quá, em yêu chị, Nhất Thiên, (anh quá ư lạc quan rồi)

Jack: *mặc niệm 10 phút, mây đen bay đầy đầu, đứng im như tượng, hoàn toàn không có lời gì để diễn tả*

Nhật Phong: đừng mà, tôi biết tôi sai, có chết tôi cũng không mặc nó. (Nhóc: anh này phản ứng dụng mạnh nhất)

Nhưng rốt cuộc bốn người không cự nổi một người còn có thêm sự giúp sức của bà chằn lửa - Dương Ngọc Ly. Cả bốn chàng trai vô cùng Kawai dọn dẹp từ trong ra ngoài, trong khi bọn nó cười lẩn lộn trên ghế sofa. Thực là, quá mất phẩm chất nam nhi. Chưa thỏa mãn, hai cô nàng còn mang máy ảnh ra chụp cho đầy luôn cái bộ nhớ. Con gái thật quá đáng sợ.

Tuy hơi mất mặt, nhưng bọn họ cũng đã có những khoảng thời gian tuyệt vời bên cạnh nhau và hận thù, hiểu lầm cũng được giải bỏ hết.

Trích một đoạn nói chuyện giữa Jun và Jack.

__ Anh không ngờ cả ba chúng ta đều được cô ấy nhận làm trợ thủ. Vậy mà ban đầu anh còn tưởng cô ấy vì có ý với anh nên mới vậy. - Jun ảo não cất lời, ánh mắt ưu buồn ngược nhìn bầu trời xung quanh, không gợn mây.

__Cả ba chúng ta ai cũng đã nghĩ như thế và chúng ta chỉ yêu mỗi người con gái ấy thôi. -Jack cười, nụ cười nhẹ tựa gió, nhưng cũng dễ nhận ra nụ cười ấy mang theo không ít nỗi buồn.

Không gian rơi vào im lặng một lúc, Jack lại lên tiếng, tay đặt lên vai Jun, giọng nói muôn phần lễ phép, gần gũi vô cùng:

__ Em biết anh yêu chị ấy hơn cả bản thân mình, anh cũng là con người hoàn hảo mà ai cũng ước muốn nhưng anh mãi mãi không thể ngự trị nơi trái tim bằng giá đó, vì....nó đã được lấp đầy bởi một hình ảnh khác.

__ Jun không đáp, chỉ lẳng lẳng nhìn ánh mặt trời bị đám mây xấu xí, đen đước từ đâu trôi tới...che mất ánh sáng mặt trời rực rỡ, mất thật rồi. Cậu vĩnh viễn cũng không có cách nào gạt đám mây kia đi, chỉ có thể...chờ đợi và hy vọng. Dù hy vọng ... rất mong manh.

CHAP 52 : KỂ ĐÁNG SỢ

Công việc của nó cũng đã kết thúc, mọi hiểu lầm cũng được hóa giải, giao công việc còn lại ở Pháp cho Jun, nó cùng hắn trở về Việt Nam. Mục đích của chuyến trở về này là hoàn thành kì thi cuối kì và lời hứa của nó với Thiên Tự.

Máy bay đáp xuống cũng là tầm 23:00, lại lái xe về cũng mất gần nửa tiếng. Trên xe, hắn cảm thấy hơi mệt mỏi nên chớp mắt một lát, nó cảm lái được một lúc đột nhiên rẽ xe vào một khu thương mại, gửi xe cho mấy tên quản lí rồi lôi hắn cùng đi bộ về.(khu thương mại ấy là của chỉ luôn ý)

Còn đang mơ mơ màng màng vì bị lôi dậy cuộc bộ về nhà thì đã nhìn thấy cánh cổng to lớn đồ sộ.__ đến nhà rồi. Hắn quay sang nhìn nó đang mang đôi găng tay da màu...tím. Đôi đồng tử đột nhiên mở to, hắn như đang nhìn thấy sinh vật lạ trước mặt, nè nè, bây giờ gần 12 giờ đêm rồi, mang găng tay làm cái quái gì thế, lại còn là màu tím nữa. Ô Mai Chuối.

__Nhìn gì, mở cửa mau, - nó lườm hắn một cái sắc lạnh, vì nó đứng thấp hơn hắn một bậc thêm nên vừa quay lại bốn ánh mắt đã chạm nhau, điều này khiến hắn không khỏi bối rối , gật gật rồi quay sang sang máy xác nhận.

VỤT VÚT .. RẮCCC .. HỤ..

Một loạt chuỗi âm thanh kinh hoàng vang lên, hắn quay lại quay khi ánh sáng của máy xác nhận quét đến lông mi hắn. Một cảnh tượng vô cùng hãi hùng hiện ra khiến Nhật Phong ta suýt chút thì khụy luôn xuống đất.

Tua lại giây phút n nào đó.

Ngay khi cả hai vừa xuống sân bay, nó đã cảm nhận được có một toán người khá đông “chào đón ” nên quyết định để hắn chớp mắt một chút rồi cuộc bộ về. Việc mở cửa cũng bảo hắn làm nhằm mục đích phòng thủ vì hắn vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Ngay khi hắn vừa quay lại, một bóng đen 2m to cao vạm vỡ đang cầm một cây gậy sắt như gậy bóng chày 1m10 vung về phía nó.

Nó đã đoán được tất cả, liền ghì mạnh chân trái xuống, chân phải duỗi thẳng, xác định ngay cổ hắn, nó nắm chặt hai bàn tay, dồn sức.. Vụt một phát đã nghe thấy tiếng xương gãy rợn người, tên to con chưa kịp giáng gậy xuống, chưa kịp hét lên đã ngã rầm, đầu quẹo hẳn sang bên trái.

Trở về hiện tại...

Hắn nhìn người đàn ông Mỹ da đen cao lớn nằm trên nền đất lạnh, đôi mắt mở to vì kinh hãi, đầu nghiêng hẳn sang bên trái. Một cước, đoạt lấy sinh mạng của người khác. Chiếc gậy sắt rơi xuống mặt đường, vang lên âm thanh chói tai, xé toạc cả khoảng không tĩnh lặng.

Keng.. keng.. keng. Sau khi tiếng va chạm thứ ba vang lên, cây gậy đã hoàn toàn nằm trong tay nó. Đôi mắt lạnh lùng nhìn thi thể to lớn kia, vung cao cây gậy.

Vụt... Bốp...

Hắn chỉ cảm thấy có thứ gì đó ướt ướt văng lên mặt mình, mang theo một mùi rất tanh. Hình ảnh đó thật sự khiến hắn không thở nổi, dù người đàn ông kia đã chết, nó vẫn vung gậy đập nát chân ông ta, đến khi xung quanh ông ta là một mảng máu bao trùm. Cây gậy trắng nhuộm đầy máu, nó quăng sang cho hắn, lạnh lùng lên tiếng :

__ Lũ chuột bọ các người còn muốn trốn đến bao giờ nữa ? RA MAU !

Lời nói vừa dứt, bốn phía bao vây người là người, chúng thuộc một nhóm với tên người Mỹ kia, còn có một tên người Việt, tất cả bọn chúng đều mang vũ khí, tầm mười bốn tên chứ không ít.

Hắn bước đến bên nó, tay cầm gậy, xoay lưng dựa vào nhau nhanh chóng trở thành trọng tâm của đám người kia. Nó nhếch nhẹ môi, âm giọng đủ lớn cho đám người kia nghe.

_ Nhật Phong, cậu và tôi mỗi người một nửa, khi đánh đòn lao vào làm phiền tôi.

_ Tất nhiên, tôi cũng muốn dọn dẹp nhanh gọn rồi chui vào chăn đây buồn ngủ quá. - hần nhếch môi theo, hình như từ lúc gặp nó, cuộc sống của hần trở nên thú vị và hần... cười cũng nhiều hơn trước.

Tuy nhiên, hần nhớ đến hình ảnh quái vật của nó, đôi mắt đỏ rực như con thú khát máu, thân thủ vô cùng nhanh, chỉ một cước đã cướp sinh mạng của người khác. Quả nhiên là con người có một không hai khiến người khác không khỏi quy phục, một kẻ đáng sợ, quá đáng sợ.

1500 chữ

51. Chap 53 : Bữa Tiệc Khuya

Bọn người kia nghe thấy thể liền vùng gậy lao vào, lập tức chia thành 7:7 tấn công trực diện. Nó và hần thật sự đã tách ra, hai bên một đấu bảy vô cùng đẹp mắt.

Nó vùng chân đá ngay cổ tay của tên cầm gậy đang lao đến, tiếng xương gãy và tiếng thét chói tai. Cơ thể đang ngã ra phía sau, nó chống hai tay xuống đất, vươn thẳng chân đạp ngã những tên đứng gần nhất. Nhân lúc bọn chúng còn ngơ ngác, nó đi như cơn gió, chỉ ba giây đã cướp sạch vũ khí của chúng, cất âm giọng trầm trầm lạnh lẽo :

_ Nhật Phong, chúng ta chơi trò chơi đi.

_ Trò gì ? - hần đang loay hoay bực tên thứ tư, nghe nó nói liền cất tiếng, hơi thở dồn dập vì bọn trâu bò này, mạnh quá.

_ Ai đánh xong nhanh hơn thì thắng, người thua dọn dẹp nhà đến hết năm.

Hần hơi do dự, dù sao thực lực của nó, hần cũng chỉ biết đôi chút, đột nhiên có cảm giác mình sẽ thua nga ~.

_ Một tháng thôi. - hần trả giá, tiện tay đâm tên gần đó, nó nghe xong, nhếch môi một cái, nhàn nhạt đáp : Ok. Bắt đầu !

Bốp. - nó nhàn nhã dứt một tay vào túi quần, chân phi cước móc ngay cầm tên 1m87 đang hùng hổ lao đến. Gót chân đang hướng vuông góc với mặt đất, đột nhiên xoay song song quay mạnh sang phía sau khiến một tên đánh lên không phản kháng kịp, lần này là ngay tim.

Bên hần đang vui mừng vì chỉ còn một tên, hần cầm gậy vùng một phát ngay thái dương, máu chảy từ mái tóc xuống đôi mắt đang mở to thật rợn người, tên đó đứng nhìn hần một lúc rồi từ từ ngã xuống. Nhưng trước khi tên cuối cùng bên hần ngã, Nhật Phong đã nhìn thấy nó đứng giữa 7 cái xác đang ngã ra thành một vòng tròn xung quanh. Còn nó 2 tay dứt túi, thân thể tỏa ra khí thể khiếp người, đôi môi nở nụ cười quỷ dị. Thêm cả ánh trắng như soi rọi xuống chỗ nó, thật sự khiến người khác cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến đang quỳ lụy dưới chân nó, quả thực rất nhỏ bé. Càng khiến cơ thể như bị bóp nghẹt, mất sinh lực, ngộp thở. Thực xấu hổ khi nói ra điều này, nhưng hần cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

_ Ta cho ngươi 15 phút dọn sạch sẽ đồng bọn của ngươi , nếu không thì tự sát trước khi chính tay ta lôi ngươi ra.

Lời nói vừa dứt, phía sau hần truyền ra tiếng sột soạt, một bóng đen nhảy phốc từ trên cây xuống, dáng vẻ hơi run sợ nhìn nó và hần.

_ Dọn cho sạch, một vết tích cũng không chừa.

_ V...âng. - bóng đen kia lật đặt cúi đầu như con già gạo, lập tức gọi đồng bọn tới dọn dẹp. Nó cùng hần chậm rãi bước vào nhà, để lại bóng đen kia suýt chút thì quỳ luôn xuống đất.

Đúng 15 phút sau, mọi thứ đều được dọn dẹp sạch sẽ, một giọt máu nhỏ cũng không còn, bóng áo đen nhìn chiếc xe chuẩn bị đóng cửa sau, liền quay lại nhìn lên phòng nó, chỉ nghe một âm thanh nhỏ tựa như kim .. chiu. Ngay sau đó, những con người kia mở cửa sau 1 lần nữa và cái bóng đen kia được khiêng vào chung với những cái xác còn lại.

Nó và hấn cùng mỉm cười dùng bữa khuya, sau khi đáp xuống Việt Nam, nó và hấn đã được “thưởng thức” một “món quà” khuya vô cùng. Hay đúng hơn là bữa tiệc khuya.

CHAP 53 : Thi Cử

Sáng hôm nay là ngày nó trở về trường sau một tháng biệt tích và cũng là ngày thi đầu tiên. Mọi người đều sốt sắng ôn thi thật tốt thì nó và hấn lại nhàn nhã ăn kem và xem TV. Thật ra, dù bộ phim trên TV có hay đến mức nào đi nữa ánh mắt của hấn vẫn không thể rời khỏi nó. Đêm qua, mọi hình ảnh của nó như đang tua chậm trong đầu hấn, tại sao thứ cảm giác mơ hồ này cứ liên tục khiến đầu hấn quay vòng vòng.

Bộ trang phục như muốn hoà vào với bóng đêm, khí thế không ai không khiếp sợ, xoay lưng với ánh trăng, đôi mắt sáng không khỏi khiến người khác khắc ghi vào sâu trong tâm trí. Thân thể cao lớn đứng giữa những cái xác tanh tưởi mà nở nụ cười. Võ công cao cường, thân thể nhanh nhẹn, chỉ một cước liền cướp đi sinh mạng của kẻ khác.

Cái cảm giác khiến hấn liên tục nhìn về phía nó, sự ngưỡng mộ gần như không phải là xúc cảm của hấn đối với nó, có thứ gì đó còn lớn hơn như vậy. Thật đau đầu a

~.

_Nhìn đủ chưa ? - nó ăn đến que kem thứ năm đột nhiên lên tiếng, âm giọng trầm thấp, lạnh lùng phá tan bầu không khí quỷ dị.

Hấn bây giờ mới để ý, ánh mắt quá ư sỗ sàng dán lên người nó, lại không nhớ rằng nó vô cùng tinh tường mà bị bắt gặp. Gương mặt không tìm được chuyển sang hồng hồng :

_Tôi... có nhìn gì đâu ?

_ Ai biết được ? - nó tháo cây kem thứ sáu, ăn được nửa cây thì chuông reo hết tiết học. Sau khi cây thứ sáu hạ xuống, nó vừa lột cây thứ bảy thì cánh cửa mở toang, một thân ảnh cao cao bay đến ngậm luôn cây kem kia, cắn một cái, hét lên :

_ Bà xã, EM VỀ RỒI !!! (banh màng nhĩ)

_Ồn ào quá... - nó còn chưa nói hết Tự đã vòng tay ôm chặt cổ nó, đặt lên một nụ hôn đậm trên má, môi cậu còn vương hơi lạnh của kem khiến mắt nó hơi dao động một chút rồi mất ngay.

Hấn ngồi bên cạnh thu hết tất cả vào tầm mắt, trong lòng khẽ nhói một cái, hấn cười nhạt rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Vừa thấy hấn đi, Thiên Tự nhảy một phát ngay sô pha, vô cùng nhanh, hơi thở dồn dập nhìn nó ăn sắp hết cây kem cậu vừa cắn. Phần kem cuối cùng vừa đưa vào miệng, cậu liền giữ chặt gáy nó, môi áp môi, hai chân quỳ hai bên hông nó, điên cuồng cắn mút, lưỡi tiến vào lấy luôn viên kem sang miệng mình. Hai chiếc lưỡi lúc lạnh lúc nóng liên tục quấn quýt. Nó cũng phối hợp, choàng tay ôm chặt cổ Tự, triền miên suốt bốn phút.

_Học..học.. - Tự ngẩng nhìn gương mặt nó thiếu oxi mà hơi ửng hồng, đôi môi vì chà sát kịch liệt mà hơi sưng lên. Tự vươn lưỡi liếm láp vành tai, khẽ nói đầy mỉa mai :

_Anh yêu em.

Và hai đôi môi một lần nữa quấn quýt nhau không ngừng, gần như thời gian cũng chẳng là gì đối với họ.

Đôi tay Tự hướng xuống dưới cổ, cách hai lớp vải vuốt ve ngực nó, bị bắt ngờ, nó nắm chặt tay Tự :

_Thiên Tự !

_Suyt, em không thể nào giấu mãi được đâu.

Nói rồi, cậu bắt lấy hai tay nó đặt trên đỉnh đầu, môi lại áp môi, bàn tay lần vào trong áo, dù cách lớp vải dày cậu vẫn cảm nhận được cup C của nó. Thoát khỏi sự khóa buốt của Tự, nó ôm cổ cậu, đáp lại thật mãnh liệt như muốn trả lời : “Em cũng yêu anh !”

Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra... Lâm Thiên Hoàng, do sơ pha quay vào trong nên hắn chỉ thấy mỗi mái tóc ngắn nhưng ngay khi Tự và nó giật mình bật dậy, một chi tiết cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Trang phục xộc xệch, tóc rối bù, môi sưng mọng, còn có cả... cúc áo của nó bị phanh hết ra.

Tự lắp bắp không thành câu, vội ghì nó xuống để tránh Thiên Hoàng nhìn thấy và biết được thân phận con gái của nó (ảnh biết từ thuở xa xưa nào rồi).

Trước khi bị cậu dìm xuống, đáy mắt nó loé lên một sự kinh ngạc tột độ.

_Cậu... tại sao cậu... ?

RẦM. Còn chưa kịp nói hết câu, Thiên Hoàng đã mang gương mặt muốn ăn tươi nuốt sống cậu, đóng cửa Rầm một phát rồi đi mất dạng.

_Bà xã, vậy là sao ? - Tự cúi xuống nhìn nó, gương mặt ngu vô đối (^)

_Không sao đâu, sắp đến giờ thi rồi, mau đi thôi.

Phòng thi 40

Nó vừa nhận được đề thi : ngồi thẳng lưng, đọc hết tờ đề, chậm rãi cầm bút nhưng tốc độ viết như gió, dường như còn chẳng nhìn lấy nội dung đề lần hai --

Phòng thi 30

Hắn vô tư, tay chống cằm, tay viết nhanh vào giấy bài làm, tuy nhiên chữ vẫn đẹp --

Phòng thi 25

Thiên Hoàng nhìn tờ đề, bĩu môi một cái rồi cầm bút viết như thánh --

Phòng thi 43

Thiên Tự đọc đề thật kĩ rồi bắt tay vào làm, cậu đã cố gắng học thật kĩ, thật tốt để chờ cuộc thi này, chờ ngày được hẹn hò với nó (-- ý nghĩa học tập thật cao cả)

Mười lăm phút sau đó

Nó, hắn, Thiên Hoàng nộp bài rồi bước ra trước tiên, vì ba căn phòng này cùng một dãy nên cả ba cặp mắt ngay lập tức chạm vào nhau. Thiên tài có khác, thời gian làm bài còn tận bốn mươi lăm phút. Trong khi đó, một kẻ khác đang vã mồ hôi với cái đề khó cực, nhưng cũng may, cần cù bù thông minh, thời gian vừa hết là lúc cậu ta vừa làm xong.

Ngày thi đầu tiên, trót lọt.

52. Chap 55 : Vui Đùa Ở Black Wolf

Kỳ thi cuối kì vừa kết thúc là lũ học sinh kéo nhau tụ tập nghỉ xả hơi, ai nói bọn chúng học ở Licght thì sung sướng, đề thi thuộc tầm cỡ quốc tế đấy, chúng đã muốn phơi thây mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhất là con người đáng kia : Thiên Tự hú hét um sùm, liên tục đu cổ nó như con khỉ điên, trong khi mấy ngày trước còn đeo cặp kiếng 1,5 độ (học nhiều quá đấy ă. Vỗ tay cổ động anh ấy tí nào ^^) ngồi im không nói lấy nửa lời. Haiz, thôi thì dù sao nam chính cũng đã cố gắng rồi, chúng ta để anh ấy điên một chút cũng tốt.

_Bà xã, chúng ta đi đâu đó nghỉ ngơi đi, ông xã cảm thấy buồn chán quá, muốn thanh thoi đầu óc một tí...
- Thiên Tự nói luôn tuồng không dừng, khiến hắn đứng cạnh mà điếc cả tai, liền quát một câu :

_Mắc cái gì mà lách chách như con tép nhảy vậy hả ? (Wào, anh nói quá chuẩn rồi ^^)

Bị nạt, Tự giật mình nín nín tay nó, vẻ như con núp áo mẹ (tác giả : đầu đập vào bàn, không còn từ ngữ nào để diễn tả cậu lúc này nữa)

Bà xã, hần ta mắng anh. - cậu chu môi, những tưởng nó sẽ trừng trị hần giúp cậu, nào ngờ... nó thân thiện vô đầu cậu thật dịu dàng :

_Im lặng một chút, ồn quá.

Và... có con người nào đó đứng đơ như tượng giữa sân trường, ánh mắt tuyệt vọng không còn gì hơn. Còn hần nở nụ cười đắc thắng, quả nhiên ngốc vẫn mãi ngốc, nhưng mà hần cũng thật sự muốn nghỉ ngơi xả hơi một bữa nha. Đang định quay đầu lại gọi nó, đột nhiên một cái bóng chạy như ngựa phi trên nước ôm chầm lấy cổ nó, nếu như linh cảm của hần không nhầm thì cái bóng kia chính là :

_ Ngọc Ly, cậu xuống mau ! - hần xệ mặt “Biết ngay mà !”

_Nhất Thiên, chúng ta đến Black Wolf chơi đi, Jun và Jack đã đợi sẵn ở đó rồi. Đi đi, mau đi. - hai con người này quả thực ồn ào.

_ Được rồi, để tớ vào dọn đồ.

_ Không cần, không cần, tớ đã đến nhà cậu dọn dẹp sẵn, để trên xe kia kìa.

Cả ba người còn lại đồng thời quay mặt ra hướng Ngọc Ly chỉ, một chiếc Bugatti mui trần màu trắng quý phái, còn chủ nhân lái là Jay.

_ Chị Nhất Thiên !!!! - quả nhiên nó đoán không sai, cậu ta nhảy một phát đã ra khỏi xe, phi còn nhanh hơn cả Ngọc Ly, hôn chụt lên má nó một cái.

Thiên Tự một lần nữa hóa tượng, nó luôn nói cậu giống như một thiên thần nhưng không muốn cũng phải khẳng định rằng, tên nhóc Jay này là số một của vị trí thiên thần dễ thương nhất rồi. Lại còn, lại còn... hun... hun má nó nữa (tội nghiệp, ghen quá hóa cà lăm)

Sau đó, cả năm người cùng vèo một phát đến Black Wolf của nó (ai quen mời xem lại Chap 19)

Bãi biển mệnh mông bát ngát, xanh trong không thể nào đẹp hơn, khách sạn năm sao cùng nhà hàng bốn sao do chính nó gây dựng đã mang lại một nguồn lợi nhuận khổng lồ. Mọi thứ đều vô cùng tuyệt vời, resort của thiên đường mới đủ diễn tả nơi này.

Nó vươn vai, hít thở vài cái, gương mặt cũng giãn ra rất nhiều, thật dễ chịu đầu óc khi phía trước là biển mặn, phía sau là rừng cây rậm rạp với nhiều loại trái khác nhau. Thật là trên cả tuyệt vời.

Một lúc sau, Jun và Jack cũng đến, cả năm người cùng ủa nhau ra biển tắm, riêng nó lại ngồi lì trên bờ : thưởng thức kem và sô cô la. Mang kính râm, bộ trang phục là quần kaki lửng, áo sơ mi đen ngắn tay. Lí do nó không mặc bikini là : với chiếc lưng dài, vai rộng, cơ tay cuộn cuộn, nó mặc bikini ai xem ? (Quá chí lí rồi chị ơi, vô cùng exact luôn)

Nhìn cả bọn tấn công mình Thiên Tự cũng đủ biết, cậu là tình địch của tất cả bọn hò và cũng là kẻ thù nữa.

Những người khách bản địa nhìn các mỹ nam đang cùng một mỹ nữ vui đùa dưới nước không khỏi trầm trồ, gần đó lại có vài nam thanh niên chơi bóng, vô tình một quả bóng bay về phía sau, nhắm ngay đầu nó. Nó đổi cây kẹo sang tay trái, tay phải , tay phải nắm gọn quả bóng không mất chút sức, thậm chí còn chẳng thèm nhìn, cậu thanh niên có nước da hơi rám nắng, vóc người không tệ, chạy đến :

_ Tôi thành thật xin lỗi, là do tôi vô ý, anh không bị sao đấy chứ ?

_Ồ không sao, anh không cần phải áy náy, tôi thực sự không sao.

_Vậy thì tốt quá, mà tôi thấy cậu cũng có vẻ khá, hay là cùng chơi bóng với tôi đi.

Nó nhìn ra đám nhăng nhít ngoài kia một chút rồi gật đầu, nở nụ cười nhẹ :

_ Cảm ơn anh, tôi cũng muốn vận động một chút.

_Rất hoan nghênh ! (In nghiêng là tiếng anh)

Nó đứng thẳng dậy, chiều cao vừa nhỉnh hơn anh chàng này một chút, tháo cặp kính râm khiến đối phương không khỏi giật mình : ngũ quan tuấn tú, đôi mắt như chứa cả vũ trụ, vóc dáng chuẩn không thể tả, bắp tay cuộn cuộn thật đáng ngưỡng mộ.

_Chúng ta đi chứ ?

_ Tất nhiên.

Cuộc tranh bóng vừa bắt đầu, bóng đã về tay nó, chỉ trong chớp mắt đánh mạnh sang đối phương.

Cậu kia cũng không vừa, nhanh lấy đà nhảy lên đánh ngược về phía nó, hai bên nếu nhìn vào tưởng rằng họ cân bằng nhau nhưng thực ra nó vẫn chưa dùng hết sức để chơi đâu nha.

Cuộc tranh đấu dần thu hút người xem, đa số là những cô bikini nóng mắt, tất nhiên cũng có năm chú lùn kia (5 chú lùn : lùn hải con? *bốp*, lùn hải mạy *bốp*...)=

_Nhất Thiên, tớ cũng muốn chơi. - Ngọc Ly nhao nhao chạy đến trong bộ bikini đen quyến rũ khiến anh chàng kia suýt chút thì phụt máu mũi, nhưng anh ta cũng rất lịch sự nha, dời ánh mắt đi nơi khác liền :

_Anh bạn, có thể cho bọn họ cùng tham gia không ?

_Ồ, không thành vấn đề, càng đông càng vui.

Mọi người nhanh chóng chia ra hai đội :

Nó, hần, Ngọc Ly, Jun

Anh chàng ngoại quốc, Jay, Jack, cậu.

Vài cô nhân viên khách sạn nhìn thấy bảy mỹ nam và một giai nhân mà mắt sáng như sao. Người xem ngày càng đông, dường như là vây kín sân đấu, trong đó nó nổi bật nhất.

Hần với chiếc quần bơi vô cùng quyến rũ, bộ ngực săn chắc, bắp tay cuộn cuộn, làn da hơi rám nắng. Jun, Jay, Jack, anh chàng ngoại quốc đều tương tự, riêng Thiên Tự lại mang vẻ thư sinh hấp dẫn và dễ nhìn.

Cậu cũng không thể không khẳng định lần nữa, dù Jay là thiên thần số một nhưng cơ bắp cũng không thua kém những người còn lại. Cậu thực sự có chút tủi thân a~~, biết vậy trước đây cố gắng tập luyện rồi.

Cuộc vui dài hai ngày một đêm kết thúc, nó cùng mọi người trở về với đời sống thường ngày. Dù sao, tình bạn của bọn họ đã gắn kết với nhau thêm một chút. Và đồng thời Thiên Tự cũng nhận ra cậu gần như là kẻ bị ghét nhất hội (lí do quá đơn giản, ai bảo anh là người chị Nhất Thiên yêu -.-).

Cuộc vui kết thúc cũng là lúc bắt đầu một cuộc chiến tranh nhuốm máu.

53. Chap 56 : Nguy Hiểm

_ Ngân Thiên, ta muốn mời cháu đến biệt thự trên đảo cùng chúng ta giải khuây, sẵn tiện bù đắp tình cảm cho cháu và Nhật Phong.

Mẹ hần dùng chất giọng khá cương nghị, nó nhếch nhẹ môi, đáp lại không hề giả tạo, đủ độ lạnh :

_ Vâng, thưa phu nhân, cháu rất sẵn lòng.

_Được vậy thì tốt, Phong sẽ gửi địa chỉ cho cháu sau.

_ Chào phu nhân.

_Ừm. - lạnh lùng một tiếng, mẹ hần ngắt máy không chút do dự. Nhìn màn hình tối lại, nó nhếch môi :

_Giám khảo bậc nhất muốn thử thách, thú vị đây.

Vừa đúng lúc hần bước vào, gương mặt có chút tối sầm :

_Chắc cô cũng nhận được chỉ thị của mẹ tôi.

_Ồ, chỉ thị Bồi Đáp Tình Cảm. (?!)

—ta thấy một đám quạ đen

bay trên đầu hân —

Đảo Hoàng Gia (tên oách dữ)

Chiếc Bugati mui trần đen đỏ xịch thu hút không ít ánh nhìn của mọi người, càng ngạc nhiên hơn: đôi giày da sáng loáng vừa đặt xuống, tiếp đến là thân ảnh cao lớn trong bộ vest đen trắng quyến rũ, Hoàng Nhật Phong.

Hắn đóng cửa xe, đi vòng sang ghế phụ, lịch sự mở cửa, vì xe mui trần nên mọi người thoang thoáng thấy mái tóc đen nhuộm tím khói phần thân, gương mặt bị che phủ bởi cặp kính mát khá lớn. Đôi môi phủ một lớp son hồng thật dễ thương. Cửa mở, đôi giày cao gót trắng đính đá Ruby tím ôm lấy bàn chân, theo sau là đôi chân thon gọn, chiếc váy cúp ngực dài đến gối màu trắng, quanh eo đính một hàng Ruby Tím kiêu sa cùng bộ với đôi giày. Chiếc eo thon gọn càng khiến hàng Ruby thêm nổi bật, bên ngoài khoác áo vest trắng dài xuống hông, cúc áo cũng làm từ đá Ruby tím, thân váy xếp nhẹ, bồng bênh. Dù bộ trang phục trắng vẫn không vùi lấp đi làn da trắng ngần ngai của nó, ngược lại càng khiến người nhìn có cảm giác thanh khiết, mềm mại, mỏng manh như mây tuyết, vô cùng hoàn hảo.

_Thanh mai trúc mã !

_Trai tài gái sắc !

_Hoàng Nhật Phong và Ngô Ngân Thiên, vậy chuyện họ đính hôn là thật sao ?

—....

Chiếc kính mát được tháo xuống, đôi mắt sâu lắng được điểm trang nhẹ với màu đen bí ẩn càng khiến đối phương muốn khám phá. Mái tóc tím khói, uốn nhẹ được xoa ra. Quả là tuyệt sắc giai nhân ! Bên cạnh là Nhật Phong vest trắng đen do đích thân nó chọn lựa, tôn lên dáng vẻ rắn chắc, tóc được vuốt keo gọn gàng. Tay đeo đồng hồ Rolex vô cùng lịch lãm.

Cánh cửa mở ra, toàn bộ khách quý đều quay ra nhìn, đây là buổi tiệc ra mắt nó với gia đình của Hoàng Gia nên vô cùng sang trọng, ba mẹ nó tất nhiên không thể vắng mặt, còn có cả ông bà nội ngoại. Vấn đề là ông nội vô cùng ghét nó, việc nó là con gái giả trai, ông ban đầu cũng không chấp nhận nhưng vì nó quá ưu tú, đành phải thuận theo.

Hôm nay, lại nhìn thấy nó trong bộ dạng con gái, ông thậm chí còn không liếc nó lấy một lần khi nó cúi chào ông :

_Cháu chào ông nội. Ông vẫn khỏe chứ ạ ?

_Cảm ơn, tôi vẫn còn sống. - ngữ điệu không thua gì một bà mẹ chồng gặp con dâu, quá đáng sợ. Bà nội nó huých ông một cái, gương mặt thoáng giận dữ :

_Bà nội, bà vẫn khỏe chứ ạ ?

_Tất nhiên rồi, cháu càng ngày càng xinh đẹp ra nhỉ ? Ta nhớ cháu quá, Ngân Thiên.

_Cháu cảm ơn bà. Cháu rất khỏe luôn ạ.

Hai bà cháu nói chuyện một lúc rồi nó xin phép rời bàn, đi đến bên ông bà ngoại :

_Ngân Thiên, cháu !!!

_Cháu chào ông bà.

Nhìn thấy nó, ông bà ngoại rất vui mừng ôm chầm lấy nó rồi khóc sụt sùi. Tội nghiệp cho cháu gái của họ đã phải sống hai thân phận, chịu không ít khổ sở. Họ cũng mong có chất rồi nha (hơi lạc đề ^^)

Buổi tiệc tương đối giản dị, hai bên dòng họ gặp nhau bàn chuyện tương lai cho nó và Nhật Phong như một bữa ăn của đại gia đình.

Buổi tiệc kết thúc, nó cùng hấn trở về biệt thự riêng của Hoàng Gia và một chuyện hay ho đã diễn ra : hai bên bắt buộc cả nó hấn phải ở cùng phòng cho đến khi trở về đất liền.

__Mẹ, con.. con làm sao có thể... - hấn đỏ mặt nửa giận nửa ngượng nói không nên lời, mà nó vẫn lãnh đạm như thường ngày.

__Chỉ là ở chung phòng, không vấn đề gì cả thưa phu nhân.

Mẹ hấn nghe thế liền nở nụ cười, nhưng đối với nó, nụ cười vẫn lạnh như bình thường, bà mẹ chồng “hờ” này thật khó xơi.

__Đi, hai đứa mau đi nghỉ ngơi đi, cũng không còn sớm nữa đâu.

__ Mẹ...

__Đi mau.

Nó cười nhẹ một cái rồi cùng hấn bước lên phòng, nụ cười lẫn ánh mắt tươi cười ngay lập tức mất đi không lưu lại chút dấu vết. Thay vào đó là gương mặt băng tuyết ngàn thu như thường lệ.

Lên đến phòng, nó sắp xếp mọi thứ gọn gàng, tiện thể lấy luôn trang phục, trước khi vào phòng tắm còn đưa mắt nhìn hấn đang bối rối ngồi trên bàn uống hết bốn cốc nước, cất giọng trêu chọc :

__ Bây, muốn tắm cùng chứ ?

Hấn tất nhiên vừa nghe xong, như bị điện giật, mặt hơi đỏ đã chuyển thành cà chua chín, lắp bắp trả lời :

__ Cô.. bị ngốc sao, tắm.. tắm chung gì chứ .. tôi... tôi.. - còn đang định nói về sau, nó đã để lại ba chữ : “Nói chơi thôi.” rồi mất dạng sau cánh cửa nhà tắm. Hấn.. thật sự nóng bừng cả mặt đây này, đùa kiểu gì thế không biết ?

Đang còn cố gắng bình tâm trở lại thì bên trong đã truyền ra tiếng nước chảy. Cái quái gì thế này, tường không cách âm sao ? Hơn nữa, đầu óc vốn trong sáng của hấn đột nhiên hiện ra những hình ảnh 18+, bây giờ hấn mới tin, không có người đàn ông nào thoát khỏi ả mỹ nhân. Cơ thể hấn có chút hơi nóng lên, tim bỗng dưng đập thình thịch, mồ hôi lại tuôn ra như tắm. Lại nghe thấy tiếng nước chảy, mùi dầu gội Romano thật dịu nhẹ. “Khốn kiếp” Tình cảnh này trước giờ hấn chưa từng gặp phải.

Cố lảng tránh ánh mắt sang nơi khác thì lại phát hiện căn phòng này chỉ có một chiếc giường King Size, cả sofa cũng không có. Mà nếu như hấn đoán không lầm thì tất cả là do một tay Hạ phu nhân dàn dựng rồi.

“Mẹ, con mới 18 tuổi. Mẹ muốn con phạm tội sao ?”

Cạch..đúng lúc này, cửa phòng tắm lại mở ra, nó trong chiếc áo thun mỏng thoải mái, quần thun hơi rộng màu đen thật khác với vẻ lịch lãm, nghiêm túc thường ngày, quá lạ mắt.

Hấn vô thức nhìn mái tóc tím khói ẩm nước đang được nó lau khô, tuy biết đồ giả nhưng lại rất thực. Cổ áo thun hơi rộng, lúc nó rũ tóc xuống lau lại bị trĩu xuống, lộ ra xương quai xanh rất lớn càng tăng thêm sự quyến rũ. Đôi mắt hấn đột nhiên dời xuống dưới chút nữa lại vô tình phát hiện.. khụ.. khụ... nó mặc áo lót chứ không phải mảnh vải trắng kia. Size C, khụ.. khụ.. thật quyến rũ. Hấn thực là.. muốn nóng cả người, liền lấy áo quần phi ngay vào nhà tắm, đóng cửa sầm lại, hơi thở dồn dập, suýt chút nữa thì... nguy... nguy hiểm quá.

54. Chap 57 : Đêm Không Ngủ

Sau khi bình tâm lại nhờ nước lạnh thấu xương, hấn vừa bước ra đã gặp nó đang ngồi trên bàn, tay cầm gì đó như là xấp tài liệu, vô cùng tập trung.

Hấn bước đến, mái tóc còn hơi ướt, rơi vài giọt trên chiếc khăn màu xám, bộ trang phục thoải mái không kém gì nó. Đứng sau lưng, hấn nhẹ nhàng cất lời :

__Có chuyện gì vậy ?

__Nhật Phong, mẹ của cậu thật đáng ngưỡng mộ !

_Hở ? Hấn nghe nó nhắc đến mẹ, không khỏi cất tiếng hỏi lại :

_Quả nhiên, gừng càng già càng cay, đêm nay chúng ta có muốn hay không vẫn phải ngủ chung giường.

Đôi mắt trợn lên như muốn rớt ra ngoài, hấn suýt hét lên thì nó đã ngửa cổ nhìn hấn, thấp giọng, nói :

_Im lặng, không những có bốn cái camera, còn có hai máy ghi âm.

“Quả nhiên, Hạ Phu Nhân không phải là con người hiền lành gì, dám lắp cả camera.” Nó chau mày nhẹ rồi nở nụ cười :

_Ngoài ra, còn phải có cảnh thân mật.

Hấn vì bị nó bảo ngậm miệng, suýt chút thì hét banh cả căn phòng. “Thân mật, thân mật...? Thân mật mẹ nó, ta muốn giết người !”

Một lúc sau, nó và hấn cuối cùng cũng phải ngủ chung giường, nó hơi mệt mỏi nên nhanh chóng chìm vào giấc mơ, riêng hấn.. vẫn thao thức.

Nhìn trần nhà riết cũng mỏi mắt, hấn khẽ liếc sang nó, dáng ngủ thật dễ nhìn, tay gác nhẹ lên trán, nhờ ánh trăng len qua tấm rèm, phản phát gương mặt băng lãnh. Lông mi dài và dày, cong cong thật xinh đẹp, chiếc mũi cao chững chạc, mắt hấn tiếp tục nhìn xuống đôi môi mỏng, khẽ nuốt khan một tiếng. Thật sự rất mời gọi, hấn cảm thấy trong người có một ngọn lửa kì lạ đang sôi trào.

Đúng lúc này, nó khẽ trở mình, quay lưng lại với hấn, vai hơi rộng, chiếc lưng dài, mái tóc tím xõa ra trên tấm giường trắng càng thêm nổi bật. Hương Romano rất dễ chịu. Hấn đột nhiên hơi nhướn người về phía nó, vùi mũi vào tóc, hương nhẹ dịu khiến đầu óc hấn thư thái hẳn. Dù biết là tocq giả vẫn vó cảm giác như thật, rất dịu dàng, mềm mại.

Hấn nhắm mắt nhưng đôi tay không thể đặt lên người nó nên hơi khó chịu, đành lui về vị trí ban đầu. Nhưng còn chưa nhúc nhích nó đã trở mình đối diện với hấn. Trái tim suýt chút thì rơi luôn ra ngoài, đôi mắt kia vẫn nhắm, hơi thở vẫn đều đặn, thở ra một hơi nhẹ nhõm, hấn mới nhận ra, có gì đó mềm mại chạm lên môi hấn.

Còn chưa kịp định thần, trong đầu hấn chợt loé lên suy nghĩ muốn thử vị của nó. Haiz tay hấn hơi run rồi đột nhiên siết chặt, môi tiếp xúc nhẹ nhàng, chiếc lưỡi ẩm nóng đột nhiên vươn ra tách đôi môi hồng, quét quanh hàm răng đều tăm tắp rồi dịu dàng cuốn lấy chiếc lưỡi bên trong, dây dưa qua lại. Sau hai phút, hấn buông ra, vốn lo sợ nó bất gặp nhưng may mắn là nó chưa thức giấc, may thật !

Ánh trăng khẽ soi rọi trên gương mặt thanh tú đang đỏ bừng thật mị hoặc. Hấn lập tức xoay người sang phía tường, tránh gương mặt kia khiến hấn phạm tội. Nhưng với cái đà tim đập nhanh thế này, đêm nay chắc hấn không thể ngủ rồi.

Hơi ngắn nhỉ ?

55. Chap 58 : Thử Thách

Sáng sớm hôm sau....

Do đêm qua thức đến 0:00 nên hấn vẫn chưa muốn rời khỏi chiếc giường yêu quý, tay chân thon dài vươn gần hết giường King Size. Quơ quơ tay một lúc, hấn nhận ra chỉ có mỗi mình mình còn say giấc, uể oải nhìn tấm rèm đã được đóng kín. Hử, là nó đóng giúp hấn sao

Cạch.. cửa phòng tắm mở ra, theo sau là thân hình cao lớn, quay sang nhìn hấn, cất giọng trầm thấp, hai tay khoanh trước ngực, vai dựa vào tường, chân trái gác lên mũ chân phải, tạo thành một góc nghiêng :

_Ngủ ngon chứ ?

_Không ổn lắm. Vẫn còn buồn ngủ. - hấn vô thức đáp lại, giọng điệu ngang tàng.

_Vậy mà tôi tưởng kẻ hôn trộm tối qua sẽ ngon giấc đến sáng chứ ?

Choang... tiếng trái tim hắn vỡ toang thành từng mảnh. Phát.. phát hiện rồi, chắc chắn sẽ bị nó tức là mã phanh thây cho xem. Cơ thể đang ấm áp của hắn bất chợt run lên, cảm nhận được hàn khí vẫn ở mức bình thường liền nhẹ nhõm, nhưng đôi môi đang mỉm cười kia thực quá đáng sợ. Về ngang tàng ban nãy, một chút cũng không còn.

_Tôi..tôi...

_Ngủ đi, bây giờ tôi xuống tiếp Hạ Phu Nhân đây. - nói xong, bước thẳng ra cửa, không thèm quay đầu lại lấy một lần. Con người đang nằm dài kia cũng vui được ít đá đè nặng lên tim, bất giác mỉm cười rồi nhắm mắt, vùi sâu vào giấc ngủ.

_Ngân Thiên, ta từng nghe con đã đạt giải đầu bếp tài năng vào năm năm trước. Thật sao ?

_Vâng thưa phu nhân, chuyện đó là thật.

_Vậy, ta muốn con làm ra món ăn có thể khiến người vừa thức dậy hay người lớn tuổi cảm thấy ngon miệng và tốt cho hệ tiêu hóa.

Hạ phu nhân ngay lập tức vào thẳng vấn đề, đây chính là điều mà nó thích nhất ở bà - vị giám khảo có chiếc lưỡi chuẩn xác không chê vào đâu được. Hôm nay lại muốn làm khó nó ở lĩnh vực này vì thừa biết nó chưa từng tham gia lớp học bình thường nào, chỉ được đào tạo tại nhà (với thân phận là Ngân Thiên) mà nhận giải thưởng vào năm nó mười hai tuổi, tất nhiên Hạ phu nhân đây nghĩ nó sẽ không làm được.

_Xin cho con hỏi, mọi người muốn ăn vào giờ nào ạ ?

_Khoảng ba mươi phút nữa sẽ bắt đầu dùng điểm tâm.

_Chỉ cần mười sáu phút, lập tức sẽ xong. - Hạ phu nhân hơi bất ngờ bởi lời nói như đinh đóng cột, nhưng lập tức thu phục nụ cười :

_Ta mong sẽ không trễ quá ba giây.

_Tuyệt đối không.

Hạ phu nhân vừa ra khỏi bếp, nó lập tức mở tủ đông lấy ra một phần thịt heo lượng mỡ nạc cân bằng chưa đông, đôi tay thuần thục mở ngăn mát lấy ra năm quả táo đỏ mọng cùng một lọ mật ong thường. Lí do nó biết tuốt mọi thứ là vì đêm qua trong lúc đang uống nước thì nhìn thấy các phần thịt đã bị đông lạnh ở mức nhiệt cao nhất - là một sự sắp đặt, liến lưa ra loại tốt nhất, mang xuống ngăn mát để chúng tan trong giờ cả nhà ăn tối. Đến đêm khuya thì để trên thành bồn rửa nguyên liệu cho rã đông hoàn toàn. Sáng nay, trước khi mẹ hắn xuống bếp đã nhanh chóng trả về vị trí cũ. Vì vậy bây giờ chỉ cần năm phút là thịt đã tan hết lớp đá.

Cơm chín, nó dùng tay vung nhẹ toàn bộ phần táo đã xắt viên vô cùng vuông vức vào nồi, tay còn lại cũng vung vào đó một thứ có màu đỏ đỏ rồi nêm nếm gia vị. Thao tác nhanh, dứt khoát lại như một điệu múa lại càng thêm bắt mắt.

Trên bếp, chiếc chảo cũng đang phát ra tiếng xì xèo kèm theo hương thơm kích thích bao tử rỗng. Tiếp tục để nồi cơm hoạt động thêm năm phút nữa, nó lật từng lát thịt, nhanh chóng phủ một tấm khăn bàn màu trắng trang nhã, bát đũa cũng đích thân nó dọn ra, những cô giúp việc chỉ có thể đứng há hốc.

Mái tóc tím được buộc cao gọn gàng, trên người là một chiếc áo sơ mi đen cùng quần jean màu đen nốt, trông có vẻ vô cùng hoạt bát. Bây giờ lại nhìn thấy tốc độ như gió của nó mà muốn rút quai hàm. Rất nhanh, chỉ một phút đã bày biện vô cùng chuẩn mực theo phong cách Việt, nhưng dù có nhanh, cả một lối nhỏ cũng không thấy.

Hạ phu nhân cũng nói rất chắc chắn, mọi người gồm : ông bà nội, ngoại hai bên cùng cha mẹ hắn cũng đã tề tựu đông đủ. Cha mẹ nó vì công việc chồng chất nên đã nhanh chóng trở về từ đêm hôm qua.

Ngay khi mọi người ngồi vào bàn, nó di chuyển nhanh nhưng vẫn giữ đúng vóc dáng, sự dịu dàng của một cô gái, đặt từng đĩa cơm nóng hổi lên bàn, ngọn khói nghi ngút mang theo hương thơm chứng minh cho điều đó.

__ Con rất mong bữa điểm tâm này sẽ khiến mọi người hài lòng và cảm giác vui vẻ sẽ khiến mọi người hiểu nhau nhiều hơn.

Chap 59 : Đánh Bại Hoàn Toàn

Mẹ của hắn thật sự quá đỗi kinh ngạc, bà là một giám khảo nổi tiếng khó tính, gay gắt nhưng vừa nhìn thoáng qua bàn ăn đã không nói nên lời, không thể bắt lỗi lấy một chi tiết nhỏ : muống dừa được lau sáng bóng, phong cách vô cùng tinh tế.

__ Risotto táo ? - nhìn thấy đĩa cơm đậm màu vàng đỏ bắt mắt với những viên táo đỏ xen lẫn đến cân bằng như đông dế, bên cạnh còn có hai lát thịt theo được chiên vàng vừa đủ càn khiến người ta muốn ăn ngay tức thời. Nhưng Hạ phu nhân lại nở nụ cười nhạt, chưa vội động dừa, đưa đôi mắt rõ cuộc đời nhìn nó :

__ Chỉ trong mười sáu phút, chắc chắn táo sẽ chưa mềm hẳn, thịt cũng còn độ dai và chưa hẳn chín. Con muốn bảo ta ăn bữa ăn sơ sài này sao ? Thật tầm thường !! - lời nói đanh thép, mỉa mai hoàn toàn không đếm xỉa đến cảm xúc của nó. Những tưởng nó sẽ tức giận, nhưng không, nó nở nụ cười không hề giả tạo, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng :

__ Hạ phu nhân, nếu là món ăn sơ sài, tầm thường, con tuyệt đối sẽ không trình lên bàn ăn của người, thậm chí là nó sẽ không xuất hiện trong mắt người dù chỉ nửa khắc.

Một câu nói tưởng chừng nhẹ nhàng như lá vàng rơi lại khiến tất cả mọi người trên bàn ăn lẫn các cô hầu chết trân không tin được. Thậm chí còn khiến bước chân đang muốn xoay lên lầu của Hạ phu nhân dừng hẳn không một chút luyến tiếc.

__ Hạ Tuyết Mai, con cũng đừng quá cứng nhắc, ta thấy nếu con không ăn đĩa cơm này chắc chắn sẽ hối hận. - Hạ phu nhân nhất thời cả kinh, người cha này ngày thường mở lời không quá ba câu lại có thể thốt ra một câu dài như vậy thật khiến bà không phục. Bà đảo mắt quanh một vòng bàn ăn, nhận thấy tất cả mọi người đều rất vui vẻ dùng bữa, lại còn ăn rất nhiều, thật thấy làm lạ.

__Ngon thật đấy, cảm giác như thịt đang tan trong miệng !

__Táo cũng như muốn trôi tuột xuống cổ họng !

Bà nghe thấy vậy, cuối cùng cũng xoay bước chân trở về bàn ăn, tay cầm muống dừa một ít cơm lên miệng. Ngay khi cơm vừa chạm vào đầu lưỡi, bà lập tức rung mình một cái.

Risotto táo là một loại cơm của Ý với táo đỏ thái vuông nấu cùng cơm, khiến cơm vừa có độ chua ngọt trộn lẫn thích hợp cho mọi loại tiêu hóa, thịt ăn kèm với cơm được chiên vàng đều hai mặt hơi giống với màu cơm nhưng có hơi tương phản gây cảm giác dễ nhìn.

Đĩa cơm của nó lại có màu vàng đỏ bắt mắt, chứng tỏ những viên táo kia không thể tạo ra sắc màu như vậy, nếu bà đoán không nhầm thì...

__ Nước ép táo ? - một câu hỏi khiến tất cả mọi người đồng loạt dừng ăn, đưa mắt về phía và Hạ phu nhân.

__ Vâng, vì thời gian khá ngắn, những viên táo cần bản không thể ngấm nước vào cơm, con đã dùng một ít nước ép táo rưới lên khắp bề mặt cơm, sau đó là những viên táo kia nhờ hơi nóng mà ngấm vào cơm nhưng vẫn giữ lại riêng cho chúng sự giòn giòn kích thích vị giác và vui miệng. Thịt heo khi chiên sẽ hút không ít dầu mỡ, mà điểm tâm sáng thường không ai sử dụng dầu, con đã chiên áp chảo chúng, tiết kiệm được thời gian lại giảm mỡ thoát hoặc ngấm quá nhiều. Món cơm này thích hợp với tất cả mọi người. - nó nói mạch lạc, trôi chảy, không vấp lấy nửa lời, vô cùng tự tin.

Hạ phu nhân cũng dùng thử một miếng thịt, trận rung mình vừa nãy còn chưa dứt đã kéo thêm một trận khác, bà cảm giác được miếng thịt kia chưa nhai đến lần thứ hai đã hoàn toàn trôi tuột xuống cổ họng, thật lạ thường.

__ Ngân Thiên, con...

__ Xin lỗi Hạ phu nhân, thật ra đem qua com đã lên mang thịt heo già đông vài tiếng để thịt ngon hơn. - nó gãi nhẹ đầu, cố rặn ra nụ cười tự nhiên nhất khiến mọi người đang dùng bữa bỗng bật cười, bà ngoại của hắn lên tiếng trên dừa :

_ Hạ Tuyết Mai, con bé này không những làm hài lòng con, còn có thể đoán được mọi toan tính của con, hahaha...

Tiếng cười ngày càng lớn hơn khiến Hạ phu nhân hơi đỏ mặt, bà bị vượt mặt mà không hề hay biết, cái con bé này... Nuốt cục tức xuống, Hạ phu nhân cất lời :

_ Chỉ trong mười sáu phút, dù thịt có già đông trước đó, con cũng không thể nào khiến thịt mềm như thế này. Lẽ nào... ? - bà nheo mắt ngờ vực.

_ Con đã dùng một chút mật ong ướp cho thịt vừa đủ mềm rồi áp chảo thật nhanh nhưng thịt vẫn chín từ trong ra ngoài, lại có mùi vị đậm đà.

HẠ phu nhân lập tức hóa đá, cách ướp thịt bằng mật ong không có gì lạ lắm, nhưng con bé này có thể ứng biến vô cùng nhanh, thậm chí là đoán được trước. Khoan.. đoán trước ?

_ Vậy con đã biết ta sẽ thử thách con ?

_ Dạ vâng, con đường ngắn nhất đến trái tim người khác là bao tử. Người mẹ chồng nào cũng muốn con dâu mình hoàn hảo, nhất là trong bếp núc.

Bàn ăn một lần nữa ngập tràn tiếng cười và Hạ phu nhân một lần nữa đỏ mặt, nó ngang nhiên đối đáp không chừa đường chạy cho bà.

_ Hạ Tuyết Mai bắt bại đầu mất rồi ?

_ Ngân Thiên, cháu quả nhiên lợi hại. Không then là con cháu của Ngô Gia,

_ Hạ Tuyết Mai hết đường chạy rồi.

_ Tuyết Mai, con dâu của con quả nhiên không thua kém gì con.

_ Ông sui, ông có đứa cháu thật tuyệt.

Ông chỉ nhìn nó, môi không nở nụ cười, vẫn lạnh nhạt như trước đây. Trong mắt ông, nó mãi mãi chỉ là một đứa con gái đáng ghét.

Nhưng đầu đó trên cầu thang, một đôi mắt thu hết mọi cảnh vào trong mắt, đôi môi khẽ cười :

Hắn quyết định phải giữ cho bằng được người con gái này, chắc chắn là như vậy.

56. Chap 60 : Lâm Thiếu (!)

Sau khi từ đảo trở về, Hạ phu nhân đã có cái nhìn khác về nó, quả nhiên lúc đầu bà đã hoàn toàn đánh giá sai về nó. Hắn cũng không khác gì, trong đầu cứ nhớ nhung về hình ảnh mái tóc tím buộc cao năng động, cùng bộ trang phục màu đen hoạt bát, khả năng ứng xử dứt khoát và nụ cười như ánh ban mai. Hắn còn nhớ, sau khi tất cả người lớn trong nhà ăn xong, nó đã tận tình mang phần cơm nấu đót sau cho toàn bộ quần gia, người hầu trông biệt thự, bát đĩa cũng là một tay nó rửa hết. Nhưng ức chế nhất là, khi hắn xuống đến nơi thì một hạt cơm cũng không còn.

”_ Tại sao cô không làm cơm cho tôi ?

_ Không thích.

_ Tại sao ?

_ Đêm qua cậu chiếm tiện nghi của tôi chưa đủ no sao ? Thích thì tự lăn xuống bếp mà nấu.”

Ngày mai, điểm thi sẽ được công bố nên Thiên Tự căn bản vô cùng hồi hộp, nếu cậu không được lọt vào top 100, thì giấc mơ hẹn hò cùng nó mãi mãi là giấc mơ.

_ Reng...reng.. - Con nghe thưa phu nhân ? - noa đang bận túi bụi bên kế hoạch mới của NT (Ngô Thị) thì nhận được cuộc gọi của Hạ phu nhân.

_ Ngân Thiên, bây giờ con có thời gian không ?

— Dạ.. có thưa phu nhân. - nó nhìn bản kế hoạch một lát rồi trả lời.

— Vậy cùng ta đi đến một nơi được không ? Ta được mời dự tiệc với tư cách vừa là khách mời vừa là giám khảo cuộc thi tại bữa tiệc. Họ muốn ta đi cùng con, được chứ ? - nghe có vẻ như một câu hỏi, nhưng không thể khước từ.

— Vâng, bây giờ phu nhân đang ở đâu ?

— Hoàng Gia.

— Con đến ngay.

Chọn một bộ trang phục nhẹ nhàng màu xanh đậm xen trắng thật giống sóng biển, cũng là áo cúp ngực được may tinh tế nhưng hoàn toàn không có chút họa tiết nào, khoác lên người lại quý phái vô cùng. Kèm theo, không thể thiếu là áo vest mỏng xanh đậm. Đôi cao gót tím đính Ruby xanh cùng màu với chiếc váy. Mái tóc tím được xõa nhẹ. Không hề trang điểm nhưng vẫn rất nổi bật, tất nhiên thời gian chuẩn bị còn chưa đến mười phút.

Chiếc Audi đen lao ra khỏi gara, mạnh mẽ lướt trên con đường xa hoa, tắt nấp rồi thẳng thườn thực trước cửa Hoàng Gia. Nó bước xuống xe, vòng qua ghế phụ mở cửa, đôi mắt khẽ lướt qua bộ trang phục của Hạ phu nhân, nhú mày không vui.

— Hạ phu nhân, cho con xin phép hỏi một điều.

— Chuyện gì ?

— Trang phục của người do ai chuẩn bị ? - nó kéo cần gạt, đạp một phát khiến Hạ phu nhân suýt chút thì dính luôn vào ghế xe.

— Là một cô hầu. Sao, có vấn đề gì sao ? - bà nhú mày nhìn nó, bà rất ít khi quan tâm đến trang phục, thường là do người giúp việc chuẩn bị.

Nó không nhìn bà, tiếp tục lao xe như gió bão, mười phút nữa buổi tiệc sẽ bắt đầu, nó cần nhanh nhất có thể, trầm giọng đáp :

— Vâng, rất có vấn đề.

Sau một hồi bị nó tra tấn bởi tốc độ kinh hoàng thì nhận ra xe đã đỗ trước cửa Rain - hãng thời trang lớn do chính tay nó tạo ra, vô cùng uy nghi giữa lòng thành phố.

Nó mở cửa xe, cùng bà bước vào, hàn khí phút chốc được lấp đầy. Mọi nhân viên do nó đào tạo rất kĩ lưỡng, lập tức cúi đầu :

— Chào chủ tịch. Chào Hạ phu nhân.

— Chủ tịch. Chào Hạ phu nhân.

—...

Bà đi bên cạnh nó, chỉ thấy những con người kia lập tức hành lễ cũng biết sức mạnh của nó không hề nhỏ mới có thể làm chủ thương hiệu Rain.

— Ngân Thiên, con đưa ta đến đây làm gì ? Buổi dạ tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta sẽ trễ.

— Không sao , chỉ cần hai phút thôi ạ.

— Cô, mau trang điểm lại cho Hạ phu nhân.

Nói rồi, nó bước đến thang máy, lên thẳng tầng 15.

— Hạ phu nhân, mời. - nhân viên trang điểm tẩy lớp hóa trang của bà, rồi bàn tay điêu luyện trong tích tắc đã trang điểm hoàn tất, không sai sót một lỗi.

— Ta muốn xem, gương đâu ?

__ Xin lỗi, Hạ phu nhân, chủ tịch không muốn người phụ nữ nào nhìn vào gương khi vẫn chưa hoàn chỉnh, Người sẽ được thấy nhanh thôi. - cô nhân viên make - up nói nhẹ nhàng , lịch sự như mật rót vào tai. Hạ phu nhân nghe vậy cũng không đáp lại, nhìn nó đang bước về phòng thay đồ.

__ Hạ phu nhân, mời Người thay trang phục.

Bà Hạ bước ra trong ánh mắt gỡ ngang của mọi nhân viên : bộ vest màu kem trang nhã khoác lên người bà thật quý phái, đôi cao gót màu trắng kem. Mái tóc búi gọn gàng cùng một cây trâm vàng đính ngọc trai trắng ngà cao sang. Chiếc gương lớn được đưa đến, Hạ phu nhân suýt chút đứng không vững, nhìn bà như chỉ mới ba mươi tuổi, vô cùng trang nhã, cao quý. Không cần nói cũng biết giá trị của chúng là bao nhiêu số 0 và dùng đơn vị tiền gì để nói cho đúng.

__ Phu nhân, chúng ta còn hai phút.

__ Ngân Thiên, con chạy chậm thôi.

__ Phu nhân, con xin lỗi, trễ mất rồi.

Song, chiếc xe chạy với vận tốc kinh hoàng phanh ngay trước biệt thự của... Lâm gia. Nó nhìn hai chữ Lâm Gia mà chột kinh ngạc tột độ, sao nó có thể quên mất hôm nay nhà Thiên Tự có tiệc.

Cả hai vừa bước vào đã thu hút toàn bộ ánh mắt của quan khách, vài tiếng xì xầm vang lên :

__ Hạ phu nhân và Ngô tiểu thư đi cùng nhau sao ?

__ Trông họ giống mẹ chồng con dâu vậy ?

__ Hạ Tuyết Mai đó sao, trông như đang hồi xuân ấy ?

Một ánh nhìn lạnh lẽo phóng về phía nó, đôi bàn tay siết chặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống bóng người kia. Mà không chỉ một, ở góc khác cũng có một đôi mắt tương tự, chỉ là, nó nguy hiểm hơn bội phần.

Đa số các công tử, tiểu thư đều vây quanh nó, những nụ cười giả tạo nhưng nó lại băng lãnh với tất cả, tạo một bức tường không thể nào phá vỡ được. Mấy cô tiểu thư cho rằng nó chảnh nên bĩu môi đi nơi khác, còn mấy công tử vẫn ve vãn vì thấy cô gái như vậy rất thú vị. Nhưng ngay sau đó họ lần lượt tản đi khi một bóng người xuất hiện, Lâm Thiên Tự. Cốc rượu trong tay nó khẽ lay động, tựa như ánh mắt của nó bây giờ. Có đôi phần lo lắng, bàn tay khẽ cầm chiếc cốc thật chặt. môi nở nụ cười :

__ Chào Ngô tiểu thư. - cậu cất tiếng chào, tưởng chừng như vô cùng xa lạ, nó cũng không thua kém gì, ngược lại còn gấp bội phần :

__ Hân hạnh được gặp, Lâm Thiếu Gia.

“Hân hạnh được gặp ???” Khóe môi Thiên Tự hơi giật giật , cậu những tưởng nó sẽ lo lắng khi gặp cậu ở đây, nào ngờ.... đối đáp rất hay :

__ Tôi mời tiểu thư đây một ly được chứ ?

__ Cảm ơn Lâm Thiếu.

Hai cốc rượu khẽ chạm, nó nhấp một ngụm Gin có đá, hơi lạnh lẫn cay khiến cổ họng hơi dịu đi cái cảm giác chát đắng nào đó.

__ Ngô tiểu thư, tôi có thể mạn phép hỏi một câu không ?

__ Lâm Thiếu không cần khách sáo.

__ Tại sao tiểu thư lại đi cùng Hạ phu nhân vậy ? - cậu lắc nhẹ chất lỏng trong ly, vì là tiệc đứng nên khi nó mang cao gót dù rất thấp nhưng vẫn nhỉnh hơn cậu một chút, lại liếc thấy nó đang mặc váy càng không dời ánh mắt đi.

Nó nhếch môi, đôi mắt hơi nheo lại, ẩn chứa ý cười, liếc nhìn góc tối nào đó của bữa tiệc, phun ra vài chữ trầm thấp :

__ Nghĩa vụ con dâu thôi.

57. Chap 61 : Đả Kích

__Ngân Thiên, mau đến đây. - Hạ phu nhân gọi nó đến bên bàn ngập thức ăn do các tiểu thư thi tài. Đặt nhẹ ly rượu xuống bàn, nó quay sang phục vụ :

__Cho tôi một cốc nước lọc. - rồi quay sang Thiên Tự :

__Rất xin lỗi, Lâm thiếu gia, tôi phải tham gia làm giám khảo. Nếu có duyên, chúng ta sẽ lại nói chuyện. - nó cười như không cười, uống hết cốc nước lọc rồi xoay người rời đi, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

“Ầm” Một tảng đá vô cùng to rơi ngay đầu của cậu, nụ cười trên môi cũng cứng ngắc từ lúc nào : “Nếu có duyên...” Đôi tay cầm ly rượu như muốn bóp nát nó ra. “Bà xã, em được lắm, xem anh dạy dỗ em như thế nào.” (nhóc : ta chống mắt chờ người làm gì được chị ấy ^^)

__Thưa phu nhân, người cảm thấy các món ăn này thế nào ? - sau khi thử tất cả các món, giám khảo ngồi thành một bàn và bắt đầu chấm điểm, riêng nó chưa tới hai phút đã chọn được người có điểm cao nhất, mà vị giám khảo nhỏ tuổi ở đây nhất là nó. Hạ phu nhân gương mặt lãnh đạm, mỗi khi là giáo khảo, hiếm khi có ai khiến bà nở nụ cười :

__ Tất cả đều dùng nguyên liệu cao cấp nhất nhưng lại không tận dụng hết ưu điểm của chúng. Bọn trẻ bây giờ không phân biệt được : tiền bạc và ẩm thực là hoàn toàn khác nhau sao ?

Nó nghe bà nói chỉ mỉm cười, quả thực là bà nói quá chuẩn rồi. Đang định nói thì cánh tay bị ai đó kéo, nó ngẩng đầu nhìn gương mặt siêu cute, cười nhẹ :

__ Lâm thiếu, có chuyện gì sao ?

__Tôi muốn nói chuyện với cô một chút. Xin hỏi Hạ phu nhân có thể cho phép không ? - cậu quay sang bà Hạ, nở nụ cười chói mắt, tất nhiên bà đây đâu phải người phụ nữ hiền lành, đáp lại lạnh băng :

__Xin lỗi, con dâu của tôi còn có việc, hẹn Lâm thiếu khi khác.

“Con dâu của tôi ???”. Nó cảm nhận được lực nắm đang mạnh dần lên, gần như đang muốn bóp nát tay nó.

__Vậy xin thất lễ với Hạ phu nhân một lần, tôi phải mang cô gái này rời đi. - nói xong lập tức nắm tay nó ra khỏi buổi tiệc, hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của bà Hạ, quá ư bá đạo.

Nhìn cánh tay kia lôi mình trong ghen tức, nó nhẹ mỉm cười, cảm thấy hạnh phúc len lỏi trong trái tim.

Đi được một đoạn khá xa , Lâm Thiên Tự nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống, gần từng chữ :

__Bà xã, anh cần một lời giải thích.

__Hihi, ông xã bớt giận, em chỉ đùa thôi.

__Đùa ? Em nói đang đùa sao ? - cậu nghiêng răng nghiêng lợi, còn chưa kịp nói câu tiếp theo đã bị nó chặn đứng :

__Thiên Tự, hôm nay chúng ta hẹn hò đi.

__Nhưng, kết quả còn chưa biết. - chỉ một câu của nó, cậu lại hiền lành như con mèo, quá dễ dụ rồi.

__Thì hôm nay ngoại lệ, nếu anh lọt vào top 100, chúng ta hẹn hò tiếp. - nó lại cười, nụ cười tỏa nắng, khiến cậu đỏ mặt, bối rối nắm tay nó kéo đi :

__Vậy anh chịu lỗ thôi.

Một cặp đẹp đôi đi bộ trên đường trong bộ vest không hề phù hợp chút nào, chỉ thấy ánh mắt ghen tị ngày càng nhiều.

Công viên giải trí Cốc Vũ (Mưa Rào)

__Ta chơi trò gì đây ? - Tự quay sang hỏi thì thấy tay nó chỉ lên phía cao cao : tàu lượn siêu tốc ! Vừa thấy, mặt cậu đã tái xanh, nghe mấy tiếng hét xé gió kia cũng đủ run rồi.

__Bà xã, em mặc váy. - cậu như vớ được phao cứu sinh, nó cũng thấy hơi bất tiện, liền đề nghị :

_ Nhà ma. - Tự : phao cứu sinh lập tức vượt khỏi tay.

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Thiên Tự hét lên khi thấy một bàn tay đầy máu chạy về phía mình, chưa hết sợ đã bị một con nhện nhựa lao đến dọa. Nó lồng ngón tay mình vào tay cậu, vì hơi tối nên cậu không nhìn thấy được gương mặt của nó lúc này.

_Ông xã, cứ bình tĩnh.

Nghe vậy, cậu cũng an tâm hơn một chút, nhưng còn chưa bước được bước thứ hai đã cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm, rữa rữa chạm vào cổ cậu. Sau một tiếng hét inh tai, buông luôn tay nó chạy ra khỏi căn nhà kia, mà thứ vừa chạm vào cổ cậu, chính xác là đầu... hủ.

Bật... một cánh tay ghì nó vào tường, hơi thở trầm khàn phả nhẹ bên tai.

_Hết Lâm Thiên Tự rồi đến Hoàng Nhật Phong, em quả thật không xem tôi ra gì.

_Buông. - một chữ, vạn người không dám không nghe theo, Thiên Hoàng buông tay nó, để lại một câu :

_Rồi em sẽ hối hận.

_Tôi không biết viết hai chữ đó.

_Bà xã, sao giờ em mới ra, không sao chứ ?

_Chúng ta đi chơi trò khác.

Loanh quanh nửa ngày cũng đã gần xế chiều, mây đen từ đâu đột ngột kéo đến. Nó cùng Thiên Tự cuốc bộ về nhà, vừa đi vừa trêu chọc nhau thu hút không ít ánh mắt ngưỡng mộ.

Tách.... tách.... rào rào rào. Mưa bất chợt trút xuống khiến con đường trở nên náo loạn, Thiên Tự kéo nó vào một con hẻm nhỏ có mái hiên, lạnh lùng nhìn cơn mưa bắt đầu nặng hạt hơn.

_ Bà xã, hôm nay em thật sự rất đẹp !

Nhìn nó bị vài hạt mưa quần lấy mà thêm quyến rũ, ánh mắt nóng bỏng không thôi dán lên người nó.

_Thật sao, em thấy..... - nửa câu sau đã bị Tự cướp lấy, đôi mắt nhắm lại mê người, hai tay ôm chặt lấy eo nó, chậm rãi vuốt chiếc lưng cách hai lớp áo. Nó đẩy Thiên Tự, hít lấy không khí :

_Thiên Tự, chúng ta đang ở trên đường.

_Không ai thấy đâu. - môi lại kề môi.

Quả thật đúng như cậu nói, ngoài con đường trắng xóa một mảng, hoàn toàn chẳng có ai. Chỉ có cơn mưa đang quất mạnh vào người, rất buốt.

Nhiệt độ lúc nóng lúc lạnh, cơn mưa dường như cũng chẳng thể ngăn nổi hai người. Đến lúc nhận ra nó sắp tắt thở, Tự mới chịu rời môi, nó vừa được “tha” liền vịn chắc lấy vai cậu mà hít thở, gương mặt đỏ như trái cà chua chín.

Ngay khi nó ngẩng đầu lên, trái tim bất chợt co thắt dữ dội, vì trước mặt nó như lúc này là nụ cười của Tự, nụ cười ác quỷ :

_Bà xã, em thật là chán ! - giọng nói rất nhẹ, tựa như đang nói chuyện hiển nhiên.

_Thiên Tự ?

_Em cũng giống như những đứa con gái khác, quá dễ dãi, nếu anh “muốn” em ngay bây giờ, có lẽ em sẽ “cho” anh luôn nhỉ ? Trông em bây giờ chẳng khác gì một con... Điem.

“ẦM !!!” tiếng sét đánh như muốn phá vỡ màng nhĩ nó, hôm nay nó quên mất việc đeo phone cách âm nên bây giờ chỉ có thể ngồi thụp xuống ôm lấy tai, nó chưa bao giờ quên bất cứ cái gì lại thêm bộ dạng yếu đuối chưa từng thấy này, đây là nó sao ?

Thiên Tự cúi xuống nhìn nó, môi nở nụ cười khinh miệt, nửa ngồi nửa quỳ tóm lấy cằm nó, âm giọng rét lạnh người :

__Ngân Thiên, em đã hôn bao nhiêu kẻ bằng đôi môi này rồi ? - câu nói lạnh buốt như vụn mũi kim đâm vào tim nó, đôi môi hơi tái vì lạnh, run run gọi tên cậu, trông mà đau lòng :

__Thiên Tự... Tự....

__Lúc em chuyển phòng chung với Vương Triệu, hai người đã ngọt ngào trong nhà tắm nhỉ ? Lúc ở đảo Hoàng Gia, nhủ chung giường với Nhật Phong, em còn để yên cho hắn ta hôn. - đôi tay càng lúc càng bóp chặt cằm nó, nghiền từng chữ một, tựa hồ như muốn nghiền nát nó trong tức khắc. Đôi môi lạnh lùng tiếp tục nói ra từng lời như kim châm vào tim nó :

__ Và tên trợ lí Jun chết tiệt kia, hai người đã hôn nhau mỗi đêm suốt một tháng. Trông e lúc đó thật chẳng khác gì một con điếm. Ngân Thiên, em đã lên giường với tất cả bọn họ rồi phải không ?

Một câu hỏi , hoàn toàn đập tan hi vọng , tình yêu lẫn sự mạnh mẽ của nó, một chút ánh sáng lẻ loi của nó hoàn toàn tan biến.... tay đang đứt trên đầu vô thức đưa lên ca, đả kích này quá lớn.....

BỐP.

58. Chap 62 : Biến Cố Bất Đầu

Một bạt tai vô cùng mạnh mẽ giáng thẳng xuống mặt Tự, khiến cậu loạn choạng ngã ra sau, bộ âu phục nhanh chóng bị mưa thấm ướt.

Tự quay sang mặt sang, trên má hằn rõ bàn tay đỏ rực, khoe miệng cũng chảy ra chất lỏng tanh tưởi. Cậu tức giận ghì chặt vai nó vào tường, hướng môi xuống nhưng trái tim tim bất chợt co thắt, nó đang cự tuyệt cậu. Đôi mắt băng lãnh kia đang u tối dần, một bên mắt tuôn một dòng nước nóng, con người này biết khóc, khóc trong tuyệt vọng.

Sau một hồi giằng co, cậu bắt được môi nó, hàm răng trắng không ngần ngại cắn mạnh.

Tanh. Đau. Buốt. Lạnh. Nó thẫn thờ nhìn Tự nở nụ cười thỏa mãn sau khi khiến môi nó môi dưới của nó đứt một mảnh, máu tanh tràn xuống tận cằm. Tự dùng ngón trở ấn ấn vào chỗ bị rách, miết quanh khiến đôi môi nhợt nhạt đỏ lên vì máu, đôi môi kia mỉm cười :

__ Đôi môi của một em chẳng đáng giá một xu. Và màu này rất hợp với em, màu của máu!

__Tự. - nó thậm chí chẳng thể nói nổi một câu, gương mặt băng lãnh giờ đây thẫn thờ và trắng như giấy, ánh mắt dần tối đi, hai cánh tay ôm chặt lấy cơ thể, hoàn toàn tuyệt vọng.

__Ngân Thiên, chúng ta chia tay đi, người con gái như em không xứng đáng để anh yêu. Ngó Ngân Thiên, tôi và cô, CHƯA TỪNG QUEN BIẾT NHAU.

Thiên Tự đứng dậy, hai tay rút túi đi thẳng, hoàn toàn chẳng quay đầu lại lấy nửa lần. Bóng lưng dài tan dần trong làn nước trắng xóa, cứ theo mưa mà cuốn đi.

__Aaaaaa..... hức hức.... aaaa...

Tiếng hét tuyệt vọng, đau đớn vang lên trong tiếng mưa rả rích khiến người nghe chỉ có thể thương cảm mà khóc theo. Đau đớn, cõi lòng như bị ngàn lưỡi dao cứa sâu, rất sâu. Nó chỉ có thể khóc và la thật to trong mưa, ít nhất cơn mưa này có thể xoa dịu được nỗi lòng của nó. Vì chỉ khóc được một bên nên mắt trái của nó đỏ như máu, nước mắt mặn chát tràn qua vết rách ở môi nhưng cơn đau lan đến tận tim.

__Ahhhhhhh..... - nó hét to, rất to, cơ thể không còn chút sức lực nữa khuyu, mưa cũng tuyệt tình thấm ướt mái tóc tím buồn thương, tràn xuống cơ thể đã vốn lạnh lẽo từ lúc nào. Một tiếng trôi qua, cơn mưa vẫn chưa dứt mà nó đã muốn cuốn đi theo mưa. Cơ thể bắt đầu nóng hừng hực, nước mauw lại cứ xối thẳng xuống, rất buốt. Nước mắt của nó đã ngưng, chỉ còn sự âm u, vô hồn, vô cùng kinh người.

Chợt, một cánh tay vững chắc bế bổng cơ thể mềm nhũn kia, tưởng chừng như đang bế không khí hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào. Người con gái này, không khi nào có thể khiến hấn rời mắt.

_Bám chặt áo tôi, xoay mặt vào trong, họ nhận ra thì không hay chút nào. - chất giọng lạnh lẽo thì thâm đủ cho nó nghe. Nó tựa như nghe thấy, hai tay nắm chặt vạt áo, khiến bộ vest quý phái bị nhàu đi không ít, gương mặt vùi sâu vào vòm ngực trắng kiện, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Hình ảnh chàng trai cao lớn bế trên tay cô gái tan hấn vào màn mưa, khắc sâu vào đôi đồng tử đầy lửa hận.

Ting..ting.. Hấn nhấn chuông cửa được hai lần thì cánh cổng tự động mở ra, sau khi hấn vào cũng đóng lại rất nhanh.

Nhật Phong vội vã chạy đến, toan bế thân ảnh trong tay Vương Triệu thì đã thấy cậu ta lướt qua hấn đi về phía cầu thang, âm giọng lạnh lẽo đang kìm nén tức giận :

_Nấu một bát cháo, cho thật nhiều hành tím và hành tím.

Hấn cũng không đòi co, vội vã đi nấu cháo, trong lòng đột nhiên có cảm giác chua xót, đau đớn. Nhưng không chỉ mỗi hấn mà tận bốn người đau.

Đặt nó vào bồn tắm rộng lớn, Thiên Hoàng xả nước nóng, cởi chiếc áo vest trên người nó, dịu dàng nói nhưng sự kìm nén tức giận vẫn hiện rõ :

_Em tắm nhanh đi, tôi lấy đồ cho em.

Nó vùi mặt vào đầu gối rồi từ từ buông lỏng để cơ thể chìm vào sâu trong nước. Thiên Hoàng nhìn thấy cũng không hốt hoảng gì, hấn thừa biết Ngô Nhất Thiên không biết viết hai chữ : “từ bỏ”, “hối hận”, “tự tử”. Đặt bộ trang phục nam cùng đồ lót lên chiếc bàn cạnh bồn tắm, ay nhẹ nó :

_ Tắm xong thì ra ăn cháo.

Đáp lại là ánh mắt nó nặng nề nhắm, như một biểu hiện gập đầu. Thiên Hoàng nhìn nó một lát rồi bước ra, xuống đến nơi thì gặp hấn đang loay hoay nấu cháo :

_Tôi mượn phòng tắm của cậu được chứ ?

_Cứ tự nhiên. Nhưng có chuyện gì với cô ấy vậy ?

_Cứ hỏi cô ấy. - nói xong quay lưng đến phòng hấn.

Điện thoại của hấn bắt nghe reo, nhìn vào màn hình hiện ra ba chữ : bà chằn lửa.

_Alo?

_Nhất Thiên đang ở đâu ?

_Trên phòng.

_Cậu ấy vừa bị ngấm mưa ?

_Ừ.

_Sốt ?

_Ừ.

_Đã ăn cháo chưa ?

_Vẫn chưa.

_Vậy bây giờ đang làm gì?

_Hình như đang tắm.

_Bao lâu rồi?

_Tầm mười lăm phút.

..... Hoàng Nhật Phong, cậu chạy NGAY LÊN PHÒNG NHẤT THIÊN. NGAY!!! - Ngọc Ly bất ngờ hét to, âm giọng vừa lo sợ vừa xen lẫn tức giận. Hắn giật mình, quên cả tắt máy chạy vụt lên thì phát hiện cửa đã khóa từ bên trong.

_Ngọc Ly, khóa cửa rồi. Tôi phá đây.

_Đừng. Cậu không được phá, đó là cửa tự động do chính Nhất Thiên thiết kế, chỉ cần va chạm mạnh, cậu lập tức chết đấy.

Đôi chân đưa cao lập tức hạ xuống rồi hắn đưa tay đập cửa.

_Nhất Thiên, mau mở cửa. Mở cửa.

Thiên Hoàng cũng vội chạy đến, còn chưa kịp hỏi thì đã nghe một tiếng..... Choang... như một thứ thủy tinh gì đó đập vào tường.

_Chết tiệt... - Ngọc Ly nghiêng rặng, lập tức để lại một câu rồi tắt máy - Phong, cậu gọi Jack đến, bảo cậu ta Nhất Thiên bị sốt và uống rượu mạnh, đến ngay không được chậm trễ.

_Rượu mạnh ? - hắn cùng Thiên Hoàng nhìn nhau rồi lập tức gọi Jack, cứ đứng trước cửa phòng nó mà đứng ngồi không yên. Mười phút sau, một tiếng Choang nữa vang lên khiến hia con người kia càng nóng ruột hơn.

————-Bên trong————-

Ngồi trên chiếc ghế êm ái ngày hôm qua còn là một con người băng lãnh, khí thế khiếp người, bây giờ được thay bằng thân xác nóng rực, áo quần không ra thể thống gì : mái tóc đen ướt phủ kín trán cao, trong đôi mắt vô hồn còn phảng phất một hình bóng nào đó.

Trên bàn làm việc bây giờ lại la liệt rượu Gin, Volka... Nó dựa lưng ra phía sau, tay dốc chai rượu còn một nửa, chỉ chốc lát chỉ còn lại cái chai rỗng liền vèo một cái đã chung số phận với hai chia trước.

Nó mở nắp chai thứ tư, dốc không ngừng khiến rượu chưa kịp uống đã thấm vào áo, trông vô cùng bê tha.

Cơ thể vì đang sốt mà nóng hừng hực, lại thêm rượu mạnh đang giày vò bao tử, nó dốc hết chai rượu, cảm thấy đất trời quay cuồng, liền đưa tay nhấn nút mở khóa cửa rồi vô lực rơi “BỊCH” xuống sàn. Chỉ biết, có vài bóng người lao đến bên nó, còn hư hư ảo ảo nhìn thấy bóng hình quen thuộc đứng nhìn nó mỉm cười, sau đó hoàn toàn mất hết ý thức. Còn một điều duy nhất vương lại trong ý thức của nó, chính là... biến cố bắt đầu rồi.....

59. Chap 63 : Hôn Thê Của Tôi

Đôi mắt u buồn chậm chậm mở ra, chớp chớp vài cái để thích ứng với ánh sáng. Cơ thể vừa lấy lại ý thức liền cảm thấy đầu đau như búa bổ, bao tử rỗng tuếch, cổ tay cảm nhận được thứ gì đó đang chảy vào mạch máu, thân xác như bị cả tấn đá đè nặng.

Nó đảo mắt quanh căn phòng quen thuộc, tuy không nhìn rõ nhưng nhờ thính giác và khứu giác nhạy bén thì có : Ngọc Ly, Nhật Phong, Thiên Hoàng, Jack, Jun, Jay.

_Tỉnh rồi kìa. - giọng của Jack.

_Nhất Thiên, chị ổn chứ ? Thấy em không ? - giọng của Jay, có vẻ như rất lo lắng.

_Mọi người ra ngoài đi, cô ấy cần không gian. - lần này là giọng của Thiên Hoàng.

Nhưng tại sao nó không nghe thấy tiếng của Ngọc Ly, Jun và Nhật Phong. Họ đâu cả rồi ?

_N...Ngọc...Ly.. - nó cố gắng gượng ngồi dậy, lại thấy cơ thể đau đớn vô cùng, dường như muốn rã ra từng thớ thịt.

_Chị cẩn thận. - Jack đỡ nửa người trên của nó dựa vào thành giường, tay cầm khăn lau mồ hôi ướt đầm trên trán do gắng gượng. Nó cố mở mắt nhìn thấy một bóng người đi đến liền vươn tay ôm lấy nhưng Ngọc

Lý lại né sang phía khác. Điều này khiến đồng tử của nó khẽ lay động, nhưng rồi nó buông cánh tay đang chơ vơ giữa không trung. Không cần đến sự trợ giúp của ai, nó tự động nằm xuống, quay lưng về phía mọi người, âm giọng băng lãnh không giấu được mệt mỏi cất lên :

_Ra ngoài hết, ngộp thở quá !

Mọi người cũng đi ra, ai cũng mang trong lòng một viên đá nặng. Riêng nó nằm nghỉ trong phòng, nhìn quanh rồi mới biết nó được truyền tận ba túi nước biển và bất tỉnh được hai tiếng.

Đôi mắt đau buồn, vô hồn kia toan khép lại thì đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, nó vươn tay với đến chiếc bàn. Quả thực nó ghét bản thân nó lúc này : yếu đuối, vô dụng, cả một chiếc điện thoại cũng không lấy được.

Cạch... cửa mở, Thiên Hoàng bước vào, trên tay là khay có cháo, nước và thuốc. Đôi người lạnh lẽo nhìn thấy nó khó khăn với chiếc điện thoại, liền bước đến, cầm lên rồi đưa nó, ánh mắt kia hoàn toàn không liếc nó lấy một lần, lửa giận trong lòng hẳn vẫn chưa vơi đi chút nào.

Nó nhìn màn hình, nhấn một cái, chất giọng mệt mỏi không hề giấu đi, bên kia thì truyền đến sự lo lắng :

_Ngân Thiên, con đang ở đâu ? Ta đã gọi Nhật Phong đến đón con rồi? Con vẫn ổn chứ?

_Cảm ơn người, Hạ phu nhân, con vẫn rất khỏe, chỉ là ban nãy có ngấm mưa nên hơi khó chịu. - nó vẫn dùng chất giọng dễ nghe nhưng lại có cảm giác lạnh hơn bình thường.

_Vậy thì tốt rồi, ta lại lo cho con gặp chuyện gì. - Thực sự thì đã gặp rồi. Nó nhếch nhẹ môi, lại thấy Thiên Hoàng đặt khăn lên trán mình, rất ôn nhu. Bên kia lại truyền đến giọng nói của Hạ phu nhân : vậy con nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền nữa.

_Hạ phu nhân. - nó khẽ gọi tên bà, ánh mắt lảng tránh Thiên Hoàng, rất thận trọng.

_Hửm? Còn chuyện gì?

_Con muốn xin phép người một điều.

_Con nói đi.

_Ba ngày nữa, hãy tổ chức hôn lễ cho con và Nhật Phong.

Bàn tay đang vuốt ve tay nó đột nhiên siết mạnh, nó cảm thấy được xương ngón tay đang muốn gãy nát. Khẽ nhíu mày, sức lực của nó bây giờ rất yếu, căn bản không thể kháng cự lại hẳn.

Bên đầu dây kia, Hạ phu nhân tỏ ra rất sửng sốt, ba ngày không phải quá nhanh sao? Đây lại là chuyện trọng đại.

_Ngân Thiên, có phải con đùa không?

_Hạ phu nhân, xin người hãy nghe con nói : cô dâu của Nhật Phong không phải con mà là một cô dâu đạt được mọi yêu cầu của người là việc thứ nhất. Việc thứ hai là con muốn khách của buổi tiệc sẽ giống như hôm đính hôn. Việc thứ ba là con mong người đối xử tốt với con dâu mới, cô ấy quả thực toàn vẹn hơn con bội phần. Việc cuối cùng, con và Nhật Phong không thể đến với nhau vì căn bản... chúng con không hề yêu nhau. - đúng hơn là chỉ mình hắn yêu nó.

Bên kia im lặng một hồi lâu, tưởng chừng như cả thế kỷ mới đáp lại, giọng nói muôn phần ưu tư :

_Ta biết con làm việc gì cũng có mục đích, nên ta tin tưởng con. Về cô dâu mới, còn tùy thuộc con bé là người thế nào, ta chưa thể nói trước. Cuối cùng, dù hơi tiếc nhưng ta tôn trọng quyết định của con. Ngân Thiên, những ngày qua, cảm ơn cô. - Hạ phu nhân cố tỏ cứng rắn nhưng trong thâm tâm không ngừng muốn giữ nó lại.

Thiên Hoàng rõ sự tình, lực nắm giảm đi hoàn toàn, nhìn thấy tay nó hẳn vết máu bám liền dùng khăn lạnh lau. Khóe môi nó giật giật khi thấy hành động ôn nhu của hắn, đây có thể xem là : Vừa đánh vừa xoa, không?

_Con cảm ơn người, Hạ phu nhân.

Cuộc trò chuyện kết thúc, đáy mắt nó có chút ánh sáng, liền đặt điện thoại sang một bên, gượng người dựa lưng vào thành giường.

Thiên Hoàng đưa tô cháo còn bốc khói, bên trong là hành tím, ớt và gừng nhưng vẫn dậy lên mùi hương kích thích vị giác, nhìn qua là biết Ngọc Ly nấu. Nó nhếch nhẹ môi, nhận lấy tô cháo, ăn từ tốn, hẳn cũng không phải dạng soái ca trong ngôn tình mà dứt nó ăn. Thân thể cao lớn nằm cạnh nó, gối đầu lên gối, hai tay ôm lấy thắt lưng nó vô cùng thân mật, mắt cũng nhắm nghiền.

Nó cũng không đủ sức đá hắn đi nên lặng lẽ ăn nhanh rồi uống thuốc. Cơ thể vì ăn cay mà thoát ra không ít mồ hôi, khá lên một chút. Nó mở quạt, đưa mắt nhìn con người đang dựa vào hông mình thở đều, lại nhìn mái tóc mượt mà, những ngón tay vô thức xen kẽ, vuốt nhẹ. Cùng một gương mặt nhưng Thiên Hoàng đối với nó ngoài chuyện là em trai Thiên Tự thì chẳng có chút cảm giác gì. Tóc luồn qua kẽ tay lại vô cùng lạnh lẽo khiến nó nhận ra được mình đang làm gì, nhanh chóng rút tay lại.

Thiên Hoàng cảm thấy mất mát, dù biết nó nhìn hắn ra người khác mà thân mật nhưng lần đầu tiên nó chủ động tiếp xúc với hắn. Việc nó hay vuốt tóc Thiên Tự, lúc nhỏ hắn đã chứng kiến rất nhiều lần, đều là nó thừa cơ lúc cậu ngủ. Hẳn quả thực rất ghen tị, đôi tay bắt chặt siết mạnh thêm.

__Lâm Thiên Hoàng. - nó khẽ gọi cả tên lẫn họ của hắn, đôi mắt nhìn chăm chăm thân ảnh cao lớn đang ôm lấy mình.

__Gì? - hắn hồ hững đáp lại, rướn người lên tiếp tục vùi mặt vào eo nó, mang theo hơi thở có chút băng lạnh. Cảm giác được nó gọi tên quả thực rất ấm áp, tiếc là sự ấm áp không duy trì được bao lâu.

__Ta muốn người bỏ ý định giết chết Thiên Tự đi.

Hắn bật dậy, bàn tay to lớn siết lấy chiếc cổ thon dài, ánh mắt hiện lên vài tia máu, gằn giọng tựa như muốn giết chết nó :

__Trước mặt tôi đừng bao giờ nói đến điều đó, dù là trong suy nghĩ cũng không được nghĩ đến. Em không ở bên tôi thì đừng mong hạnh phúc với hắn.

Nó chỉ cười nhạt, đôi mắt màu đen càng u tối khiến người nhìn chỉ có thể lập tức tránh xa. Nhưng cũng mang theo vẻ thống khổ vô cùng, nó cũng không giằng ra, để bàn tay to lớn kia bóp nghẹn nhịp thở của mình.

__Vậy nếu ta đáp ứng một điều kiện của người, người sẽ buông tha cho Thiên Tự chứ ? - hắn nhíu mày, giọng nói đầy ngờ vực :

__Điều kiện gì ?

__Bất cứ điều gì người muốn.

__Kể cả thân thể và sự tự do của em.

Nó khép nhẹ mi mắt như một câu trả lời, vì Thiên Tự, cả mạng sống này nó cũng không từ.

__Em vì hắn mà hi sinh tất cả. Được, tôi cho em toại nguyện. - nói xong, bàn tay từ cổ nó di chuyển, nắm chân nó kéo mạnh, nó đang từ tư thế nửa ngồi nửa nằm bây giờ đã nằm dưới thân Thiên Hoàng. Hắn nhìn nó im lặng, lửa hận và lửa tình đốt cháy lẫn nhau càng dữ dội, lập tức hướng môi nó mà hạ xuống.

__Cô ấy là hôn thê của tôi, ai dám động vào, tôi tuyệt đối không tha.

60. Chap 63 : Âm Thầm

Tình yêu thầm lặng thật đẹp, nhưng cũng là liều thuốc bổ nguy hiểm nhất, mang lại nhiều đau đớn nhất. Nhưng đau hơn là đã biết tác hại vẫn không ngăn được con tim uống quá liều.

__Cô ấy là hôn thê của tôi, ai dám động đến, tôi tuyệt đối không tha. - âm giọng vô cùng chắc chắn, mạnh mẽ, tự tin đến nỗi Thiên Hoàng buộc phải dừng hành động của mình lại.

Cả hai cùng quay đầu lại nhìn : Nhật Phong đứng ngoài cửa, hai tay cầm lọ mộc đình hương, vô cùng hiền ngang bước đến đẩy Thiên Hoàng ra.

_Cậu dám giết tôi sao? - hấn không nổi giận, chỉ nhàn nhạt dứt hai tay vào túi quần, cười như không cười. Nhật Phong cũng không thèm ngẩng đầu, đắp chăn lại ngay ngắn lại cho nó, sửa lại cả chiếc gối, rất ôn nhu. Ánh mắt nhìn nó, đang cố kìm nén đau lòng xuống, mà không phải chỉ riêng hấn mà cả Jun, Jay, Jack và Thiên Hoàng đều ước rằng : bản thân họ có thể đến trước Thiên Tự một bước (nhóc : xin lỗi vì đã ngắt ngang nhưng nếu các người đến trước vậy truyện đâu ta viết =.=)

Dù bây giờ cậu có được thân thể hay sự tự do của cô ấy thì trái tim Nhất Thiên vĩnh viễn không thuộc về cậu. - phải, lời nói này cũng chính là sự an ủi hấn dành cho bản thân. Trái tim nó chỉ hướng về một người, chỉ một người.

Thiên Hoàng đứng bất động một lúc, đôi chân cơ hồ lão đảo bước ra, hấn hoàn toàn không thể nào cãi lại, lời hấn nói thật sự quá đúng.

_Ba ngày nữa... - lời nói còn chưa dứt đã bị hấn chặn đứng

_Tôi biết hết rồi, cô nghỉ ngơi đi, những ngày sắp tới chắc chắn sẽ rất mệt mỏi. - hấn nói nhưng ánh mắt lại cứ hướng song cửa nhìn ra bầu trời xanh thẳm. Nó cười nhạt, khép nhẹ mi mắt :

_Cảm ơn và xin lỗi cậu, Nhật Phong.

Hấn mở lọ đình hương, đặt ở đầu giường rồi lấy khăn lau nhẹ mặt, cầm bàn tay vốn mạnh mẽ giờ lại đang truyền nước biển, cảm giác đau thương cứ lan trong cơ thể. Đặt một chiếc khăn sạch hơi mát lên trán rồi cầm lấy bàn tay nó áp vào mình, đôi mắt nhắm lại :

“Nhất Thiên, dù cô người cô yêu là ai, dù tôi không có cơ hội nào với cô, tôi vẫn sẽ âm thầm phía sau cô. Nhất Thiên, vì cô là người đầu tiên tôi yêu, người con gái duy nhất ngự trị trong trái tim tôi.”

Nhật Phong từ lúc bắt đầu nhận ra bản thân yêu nó đã không ngừng đổi theo, hi vọng càng ngày càng nhiều, nhưng ngoài nụ hôn ở đảo đêm đó hấn đã không đụng vào nó thêm một lần nào khác vì cách thể hiện tình yêu của hấn khác với những người còn lại, hấn muốn âm thầm bảo vệ người con gái này, mang tình yêu xếp sau sự an toàn. Hấn muốn mỗi ngày đều được đánh thức nó, mỗi tối ôm chặt nó vào lòng mà say giấc. Hấn muốn nắm tay nó dù trong bất kì hoàn cảnh nào , nghe có vẻ sến súa nhưng đây là lần đầu tiên trong mười bảy năm qua hấn rung động trước một cô gái. Rung động thật sự nên hấn muốn làm tất cả với nó, tất cả.

Chap 65 : Bí ẩn căn phòng cuối tầng

Sau khi thấy nó có dấu hiệu khá lên, mọi người lần lượt ra về, Ngọc Ly trước khi đi đã nấu vài món rồi dọn dồ kĩ lưỡng với hấn.

Đêm buông xuống, căn nhà im ắng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Hấn dọn dẹp xong cũng không muốn làm gì, mà ngồi không lại càng chán nên đi vòng vòng căn nhà. Chợt nhớ đến căn phòng bí ẩn cuối tầng liền sang phòng nó, xác định nó không đã ngủ sâu, hấn nắm chặt tay hướng thẳng đến cuối tầng.

Trước giờ chưa từng thấy nó vào căn phòng này nhưng vặn nắm cửa rất sạch sẽ, như là có người vẫn ra vào nơi này (Nhóc : chị ấy như ma quỷ, ẩn hay hiện ai biết được mà anh ở đó nói như đúng rồi vậy. Thiên : *cười hiền* chị nghe hết rồi đấy).

Bàn tay đặt ở nắm đấm cửa hơi run lên rồi nhẹ nhàng xoay một vòng, không khóa, hấn quả nhiên không dám đưa mắt nhìn ngay, có thứ gì đó ghê gớm trong đây? Bí mật gì đến nỗi không ai kể cả Ngọc Ly có thể bước vào. Đôi mắt đang nhắm tịt cảm nhận được ánh sáng, nhẹ mở mắt thì suýt chút rơi luôn ra ngoài. Cảnh tượng này thực sự khiến trái tim hấn dừng hấn một nhịp.

Căn phòng với tông chủ đạo là màu trắng vô cùng ảm đạm, đèn pha lê màu trắng xanh càng khiến căn phòng tăng thêm phần huyền bí. Vấn đề là trước giờ đi xung quanh căn nhà hấn chưa từng thấy căn phòng này mở đèn, nếu là cửa kính thì phải có ánh sáng chứ?

Hấn bước đến bên cửa sổ, bàn tay vuốt nhẹ lên tấm kính :

_Vô Ảnh?! (cái này ta tự chế). Vô ảnh là loại kính cả ngoài lẫn trong đều không nhìn thấy được nhau, cách biệt hoàn toàn. Dù ánh sáng có mạnh đến mức nào thì căn bản vẫn không thể lọt qua. Hấn cũng chẳng biết công dụng thật sự của nó là gì. Đang loay hoay tìm xem có cái gì mà khiến căn phòng này kì bí như vậy, vô tình chạm phải chiếc màn treo cửa, quải lạ, đã dùng Vô Ảnh tại sao còn có rèm.

Còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đột nhiên căn phòng rung lên dữ dội, hấn vội vàng bám lấy song sắt cửa, bốn bức tường trắng xoay vào trong hiện ra bốn bức tường khác màu xanh biển. Nhưng điều đáng chú ý là trên những bức tường có những khung ảnh khá lớn.

Hấn giật mình, đôi mắt chăm chăm vào bức ảnh lớn nhất trên tường, bên góc trái còn có một vết loang màu đỏ che mất cả nụ cười của gương mặt tuấn mỹ. Là bức tranh mà Ngọc Ly đã nhắc đến trong quá khứ của nó, gương mặt mỉm cười dưới ánh hoàng hôn do chính tay Thiên Tự vẽ. Còn vết máu, chắc chắn là máu của nó lúc giằng súng với cậu ta. Xung quanh còn rất nhiều bức khác, cùng một nét vẽ, cùng một gương mặt, nhưng biểu cảm lại khác nhau, lúc trầm tư, lúc cười vui vẻ, lúc tức giận, lúc đau đớn. Ngoài ra còn có những chi tiết nhỏ trên gương mặt : nhú mày, nhếch môi, chu miệng và đỏ mặt.

Những cảm xúc này, chắc chắn chỉ dành cho mỗi một người : Lâm Thiên Tự. Hấn bước đến, đôi tay thon dài chạm lên đôi môi đang kéo nhẹ, rất chậm rãi, như sợ sẽ nhanh chóng cảm nhận được hết.

Lại nói về bức tranh : nét vẽ vô cùng có hồn, nếu không nói trước, chẳng ai nghĩ đây là tác phẩm của đứa trẻ lên bảy. Từng chi tiết vô cùng nhỏ trên gương mặt đều được vẽ lại, không sai sót. Hấn cũng thật không ngờ người con gái ấy khi cười lại rạng rỡ đến như vậy, rất động lòng người.

Hình ảnh nó hiện lên trong suy nghĩ của hấn như một thước phim chiếu chậm.

"Quá vô học.

Cậu nghĩ cậu là ai thế?

Chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Cậu muốn ăn cái gì, thịt heo hay thịt bò?

Nhật Phong, giúp tôi.

.....

Bây giờ nhà tôi và nhà cậu, chọn đi.

Tôi muốn đi dạo phố một lát, gần đây cũng có hội chợ Nhật, cùng đi đi.

Nhật Phong, mua giúp tôi vài cây kem, tôi sẽ trở lại ngay.

Tìm tôi?

Năm phút bốn mươi giây, mau đi.

Nhật Phong, cậu giúp Thiên Tự làm hết số bài tập trước khi tôi về.

Nhật Phong, cậu sang Pháp làm trợ lí cho tôi một thời gian.

Công việc trợ lí không quá nặng nề với cậu chứ?

Nhưng tôi lại muốn cậu pha... dù nó khá tệ....

Tối nay tôi muốn ăn gì đó mặn mặn một chút.

Có bị cận thị không?

Cậu lại nhầm giữa lọ đường và muối.

Làm tốt lắm, trợ lí.

Ngủ ban mắt rồi dục tính cậu phát tát sao?

Nhật Phong, cậu và tôi mỗi người một nửa, lúc đánh đừng làm phiền tôi.

Cảm ơn và xin lỗi cậu, Nhật Phong.”

Hình ảnh của nó cứ từng đợt ủa về, không thiếu một biểu cảm nào. Hắn ngược xuống phía dưới của bức tranh : Tiếng Dương Cầm Trong Đêm, một bản nhạc?!!

61. Chap 66 : Quá Khứ Không Nụ Cười

Hắn đọc những nốt nhạc, nhưng vì ít quan tâm đến âm nhạc nên đọc mấy cũng không hiểu. Nhưng “Tiếng dương cầm trong đêm” chẳng phải là tên hacker đã khiến chú hắn phá sản sao? “Nói vậy, đây cũng là nó”, hắn thầm nghĩ

Bên cạnh và xung quanh cũng có những bản nhạc khác, nhưng chúng không có lời, chỉ có mỗi nốt nhạc, chúng lại được viết bằng tay, vậy nghĩa là tất cả bản nhạc này do nó viết sao?

Hắn vội vàng lấy điện thoại, nhấn ngay ba chữ : “Bà chần lữa”, bên kia còn chưa đổ đến chuông thứ hai đã nhắc máy :

_Nhất Thiên có chuyện gì sao? - Ngọc Ly hỏi, giọng có chút khàn khàn, hình như cô vừa mới khóc.

_Không, cô ấy không sao. Ngọc Ly, tôi muốn hỏi cô một chuyện. - hắn nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bản nhạc hơi nhẩn nhúm được đặt trong khung, vài chữ đã bị phai, như là bị nước dấy vào.

_Nói đi.

_Nhất Thiên từng là nhạc sĩ sao? - bên kia đột nhiên thâm trầm sau khi nghe hắn hỏi, được một lúc sau thì lên tiếng :

_Phải, không phải là nhạc sĩ bình thường mà là Nhạc sĩ nhí tài năng : HẬU DUỆ của BEETHOVEN vào mười năm trước. - giọng nói của cô có chút phiền lòng, gần như đang rất mệt mỏi. Hắn lập tức đứng hình, nhạc sĩ từ lúc mấy tuổi sao?

_Nhưng tại sao tôi chưa bao giờ thấy cô ấy hát?

_Haiz, chuyện này hơi dài, cậu đến quán cà phê X đợi tôi. Dù sao kế hoạch cũng sắp kết thúc, chẳng còn gì để giấu nữa, mười phút nữa tôi đến.

_Được, cảm ơn cô.

Hắn cúp máy, đôi mắt u buồn không giấu được lại nhìn bức tranh kia, tay siết chặt, lặng lẽ quay lưng đi.

Sang phòng nó, xác định nó vì mệt mà ngủ say, hắn thay một chiếc khăn khác rồi lặng lẽ lao xe đi. Nào có biết, sau khi hắn đi, thân ảnh kia ngồi dậy, khẽ thở dài một tiếng, đôi môi vừa khép lại, đột nhiên kéo nhẹ, vô cùng gượng gạo, như là muốn mở cũng muốn đóng, không phân định được. Màn đêm một lần nữa rơi vào im lặng.

Coffee X

Ngọc Ly quả nhiên rất đúng giờ, hắn ngồi xuống chưa bao lâu đã thấy cô đẩy cửa bước vào. Hai người nhìn nhau như chào hỏi rồi ngồi xuống nói chuyện. Nói tới X, không gian bình dị với những bản nhạc không lời càng khiến tâm tư trút bỏ được nhọc nhằn, phiền muộn trong cuộc sống. Quán rất đông khách nên hắn và cô đều phải đeo gương mặt khác.

Liếc nhìn người con gái trước mặt khiến hắn không khỏi hình dung đến nó, dù là đi gặp nam hay nữ đều giản dị với quần jean, áo thun, lại rất hợp với không gian quán.

_Cô nói đi.

_Ừm. Không phải từ lúc sinh ra Nhất Thiên đã là thiên tài, bộ óc đó được cậu ấy mài giũa, học tập không ngừng mà có. Đổi lại, ông trời ban cho cậu ấy một bản năng khác : cảm nhận nhạc một cách khó tưởng tượng nhất.

_Cảm nhận nhạc? - hắn nhú mày, cốc cà phê còn chưa đưa đến môi đã dừng lại. Ngọc Ly gật nhẹ đầu rồi nói tiếp :

__Phải, khác với các nhạc sĩ được đào tạo qua, cậu ấy chỉ cần chỉ cần nghe qua một đoạn có thể viết lại hoàn chỉnh thậm chí là cả bài hát còn lại. Với tài năng như vậy, Ngô Nhất Thiên đã trở thành cái tên không thể nào phai mờ được.

”Hàng ngày, sau khi đến trường, nó liền trở về phòng thu âm của riêng mình, bắt đầu luyện tập, rất nghiêm túc. Những khi Ngọc Ly sang, nó đều hát một đoạn cho cô nghe, rồi hỏi cô rằng đã ổn chưa? Về mặt của nó lúc đó bừng sáng như trăng đêm ba mươi, rất hạnh phúc.

Sự nỗ lực của nó được bù đắp, chỉ mới sáu tuổi nhưng nó đạt được bằng “U” thanh nhạc, bằng cao nhất. Cô còn nhớ rất rõ nụ cười của nó hôm đó, gương mặt như đứa trẻ được kẹo, rất hiếm gặp.

Nhưng rồi đến một ngày, gương mặt đó, nụ cười đó đã tan nát thành cát bụi và bị gió cuốn đi. Nguyên nhân là mẹ nó quyết định để nó thật sự giống con trai phải bắt đầu từ bây giờ uống thảo dược, để khi đến tuổi dậy thì, giọng của nó sẽ trầm hẳn.

Điều đó, chính là một bước đẩy nó xuống thẳng địa ngục. Từ sau ngày đó, à không, sau giây phút đó, đôi mắt rạng rỡ kia đã vĩnh viễn biến mất thay vào đó là sự lạnh lùng như muốn giết người.

Những bản nhạc nó bỏ công huyết ra sáng tác đều bị đóng gói cùng đàn dương cầm (piano), đĩa thu âm, thư từ mời sang các khóa học nổi tiếng và mười tám bằng khen mà không phải ai cũng có, được chôn vĩnh viễn dưới lòng đất lạnh lẽo, không một ai được đào lên hay nhắc đến.

Tuy nó không hề dám hận cha mẹ mình nhưng kể từ hôm đó, họ chưa từng dùng một bữa cơm cùng nhau. Căn nhà to lớn, tấp nập người nhưng im lặng như tờ, giống như nhà trống, rất lạnh lẽo.

Hàn khí của nó cũng từ đó mà tăng, khiến ai cũng sợ hãi mà tránh xa. Cô thực sự không tưởng tượng được mọi chuyện lại tồi tệ đến thế. Giống như Nhất Thiên đã chết, thay vào đó là một cỗ máy biết làm mọi việc, nhưng may mắn rằng, nó đã gặp Thiên Tự.

Gương mặt rạng rỡ kia phút chốc trở lại, nó vì Thiên Tự mà sáng tác nhạc hát tặng cậu. Nhưng cuộc đời thật trớ trêu, nó phát hiện Thiên Hoàng bỏ độc vào cốc nước của Thiên Tự nên một hai giành lấy uống cho bằng được. Ngay khi chất độc vừa đưa vào, tràn qua cuống họng, đôi ngươi đen láy của nó nhìn Thiên Tự, môi kéo nhẹ một nụ cười : ”Thiên Tự, thật may là cậu đã không uống, nếu không

, làm sao tớ có thể nghe cậu cười vang, mà kể chuyện cho tớ nghe.”

Cơ thể hắn run nhẹ, trái tim cũng không tự chủ mà run theo, môi mấp máy không nên lời :

__Độc...độc...

__Độc Đoạn Thanh, một khi uống vào, muốn nói còn khó huống chi là hát. - Ngọc Ly lên tiếng, đôi mắt ưu buồn tối lại, khép mắt một nửa, làm lông mi dài thêm bí ẩn. Bàn tay mảnh khảnh nhấc tách cà phê thơm dịu, đôi mắt lại hướng ra ngoài, một áng mây vô tình che khuất mất ánh trăng. Không gian tối lại càng thêm tối, nhếch nhẹ môi vô cùng đau đớn, cô tiếp lời :

__Bác sĩ kết luận rằng nhờ lượng thảo dược uống trước đó, giọng nói có thể hồi phục, nhưng nếu là chuyện hát, vĩnh viễn không có khả năng. Và cũng từ đó, một nốt nhạc cũng không thể xuất hiện trước mặt cậu ấy.

Kết thúc câu chuyện, Ngọc Ly dường như không thể ngăn được nước mắt rơi nhanh hơn nữa, lập tức xoay người rời đi.

Bên song cửa sổ, một thân ảnh cao lớn ngược nhìn ánh trăng đang mờ dần, trầm giọng :

“Khi trăng lên, em sẽ khẽ bước đến bên người. Khẽ, rất khẽ, sau đó bất ngờ khiến anh giật mình rồi nhẹ nhàng đỡ anh bằng một nụ hôn vụng dại. Vì...”

Bốp... RẮC... tiếng hát trầm ấm, buồn nào nề như xé lòng người vang lên đột nhiên ngừng lại, theo sau là một nắm đấm thẳng vào bức tường, một quyền đã lõm sâu xuống, hiện ra vết nứt. Đôi mắt âm u trong bóng tối vẩn lên vài tia máu, cất giọng không thể nào lạnh hơn :

__Biến ngay! - rất rợn người, lạnh lẽo đến độ chiếc quạt đang quay cũng không bằng một góc.

Hắn đứng ngoài cửa, dù chỉ cách một cánh cửa, hắn muốn bước vào nhưng đôi chân cũng cảm thấy lạnh thấu xương, liền nuốt nhẹ ngậm khí, xoay người rời đi. Bước chân hơi ngập ngừng một lúc rồi cũng nhanh dần.

Nó dựa lưng vào tường, vô lực tuột dần xuống tường lạnh, cơ thể càng lạnh hơn, chơ vơ giữa mọi thứ. Đầu dựa ra sau, một chân thẳng một chân gấp khúc, bàn tay to lớn che lấy đôi mắt, bên trái đôi mắt bị che xuất hiện một dòng nước nóng tràn xuống cằm, liền tiếp chảy xuống áo. Đôi môi mỏng khê run, không giấu được tiếng nức nở đau đớn, bàn tay phải cũng rỉ máu tạo nên khung cảnh đau thương không khỏi khiến người khác sầu muộn theo. Ánh trăng cũng khuất sau áng mây, như đang che giấu đi nước mắt không thể ngăn được, bị ai vô cùng. Cảnh và người vạn lời cũng không tả hết, trăm vạn con chữ cũng bằng không.

Nụ cười của con người cũng như chiếc lá bay trong gió, giữ được thì tốt, không giữ được thì chỉ có nước mắt. Vì vậy, dù có bất cứ chuyện cũng tuyệt đối không được đánh mất đi nụ cười của bản thân, nó là điểm yếu lẫn yếu điểm của mỗi con người chúng ta, là ánh sáng dẫn dắt ta trong cuộc sống này.

62. Chap 67 : Đại Hỷ Hay Đại Họa

Hắn vạn lần cũng không thể tưởng tượng ra được, giọng hát đó thực sự rất hay, dù gặp trục trặc liên tục vẫn rất say đắm. Quả thực mất đi một tiếng hát như vậy, chẳng ai có thể sống nổi. Rốt cuộc thì hắn mãi mãi không thể hiểu được con người bằng lạnh kia có bao nhiêu nỗi đau.

_Chú rể, sao anh lại thất thần như vậy?

"Chú rể?" Đúng rồi, hôm nay là hôn lễ của nó và hắn, hai từ này đã lôi hắn về thực tại. Nếu như đây là lễ cưới thật, có lẽ hắn đã không mặc vest trịnh trọng, ngực áo cài hoa lại thất thần suy nghĩ. Hôn lễ giả, cô dâu cũng là giả, mỗi chú rể là thật, còn gì đáng cay hơn không? Nghĩ đến đây hắn không khỏi nở nụ cười châm biếm, liệu hắn có thể quên đi mối tình đầu của mình trong ngày hôm nay không?

_Chú rể, mau ra ngoài thôi, khách khứa đều đến rồi. - nam nhân viên chọn đồ cho hắn riu rít gọi, hắn gạt đầu, thu lại vẻ băng lãnh, niềm nở bước ra.

_Nhất Thiên, đây cũng là kế hoạch của cậu?

Ngọc Ly ngồi bên bàn trang điểm trong gương mặt của Ngân Thiên, hàn khí tăng vọt khiến cô make up suýt chút thì đánh rơi cả hộp phấn. Nó trong bộ vest trắng đẹp mê người, ôm lấy đôi chân dài và bờ rộng, trước giờ nâu trắng là màu nó ghét nhất vì trắng tượng trưng cho sự chết chóc, đau thương và uất hận.

_Phải, từ đầu đến giờ đều là kế hoạch của tớ.

_Cậu không hối hận?

_Tuyệt đối không.

Chát.... một bạt tai được giáng xuống từ khoảng không cao nhất mà cánh tay có thể vươn tới, lực đánh tất nhiên rất mạnh, khiến khuôn mặt tuần mỹ kia đỏ ửng đến đau lòng.

_Tốt, tốt nhất là cậu đừng hối hận nếu không chính tay tôi sẽ kết liễu cậu.

Lời nói bén nhọn như dao vừa thốt ra từ một cô gái khoác trên người bộ áo cưới lộng lẫy, xinh đẹp động lòng người, cô nhân viên đã sớm đánh rơi hộp phấn xuống đất, hai chân không tự chủ mà ngã quỵ, gương mặt tái mét đáng thương vì trong mắt cô bây giờ là em gái đánh anh trai, quá đáng sợ.

Khách khứa cũng không quá đông, gia đình hai bên và người trong bang D.O.D của nó, mọi chuyện đã được xếp đặt, chỉ là kế hoạch này không ai vui vẻ.

Sau một lượt lễ nghi dài dòng, đến phần cô dâu và chú rể trao nhẫn cho nhau. Hắn rút ra chiếc nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út của Ngọc Ly, vừa vào được một nửa đã bị phá hỏng :

_Dừng lại! - hai chữ vang lên, nhất loạt mọi người đều quay đầu ra nhìn, phút chốc đã vang lên tiếng xì xầm.

Ngoài cổng bước vào là thân ảnh cao lớn trong bộ vest đen, giày da bóng lộn, mái tóc hơi rối cùng cặp kính mát càng tăng thêm vẻ mị hoặc. Phía sau còn có hơn năm trăm người mặc trang phục đen, trông rất bặm trợn. Khách khứa đang cười đùa vui vẻ đột nhiên sợ hãi kéo về phía cô và hắn.

—Hôm nay là ngày vui của cô dâu và chú rể, tôi nên góp vui một chút mới phải phép chứ nhỉ? - chất giọng giễu cợt đầy thâm ý vang lên, một khắc sau đó tiếng đập phá từ bọn người áo đen truyền đến cũng là lúc mọi người được hạ lệnh trốn quanh sân khấu. Một bức rèm sắt vững vàng ngăn cách hai bên, hoàn toàn không có một kẽ hở. Hắn vì đang ở trên cao lại bị chen lấn nên không thể chạy sang bên kia khi tấm rèm buông xuống, bất lực đứng nghe tiếng chém giết vang lên, lại phát hiện nó không có trong khu vực hắn và mọi người đang được bảo vệ. Vậy là...

— Mọi người bình tĩnh, chúng ta đã an toàn nên cứ yên vị, chỉ một lát mọi chuyện sẽ ổn. - Ngọc Ly từ trên sân khấu dong dạc nói, gương mặt điềm tĩnh đến dị thường lập tức khiến mọi người cũng yên lòng theo. Hắn bước lên sân khấu, bước chân nặng nề nhìn người con gái kia mang theo đau đớn ôm lấy cô, cất tiếng chỉ mỗi hai người nghe được :

—Khóc đi, đừng lo, tôi sẽ khóc cùng cô!

Ngọc Ly nắm lấy vạt áo hắn, vùi mặt vào trong, khóc nức nở, nước mắt của hắn cũng rơi trên tóc cô, tình yêu đầu đời vừa nảy mầm đã lập tức bị bóp nát, hắn không muốn đau cũng không được.

Bên kia bức rèm sắt, một loạt hung khí xông vào nhau tạo nên âm thanh chói tai, người và người lao vào đâm chém vô cùng ghê rợn. Phần sau của bữa tiệc vô cùng điêu tàn : xác người ngổn ngang, bốn bức tường trắng đều đã rướm máu, bàn ghế đổ nát.

Vài tên tiến đến gần bức rèm sắt, ra sức phá hỏng, nhưng bức rèm bày được đặc chế không thể nào phá vỡ được, nên bọn chúng có cố đến mấy cũng vô ích.

Thân ảnh màu đen cao lớn kia ngồi vắt chân nhàn nhã trên ghế, cách đó không xa là màu trắng đối nghịch đang đơn phương độc mã giữa một toán người mang hung khí. Nó vung chân ra phía sau đập ngã một lúc hai tên, bật người về phía trước đập ngã thêm hai tên khác. Thân ảnh màu trắng đánh nhau như múa, tay không hạ vũ khí của sát thủ. Từng động tác một, từng sự chuyển động đều thu hết vào đôi mắt kia, nụ cười trên môi nhanh chóng cứng ngắc. Hay thật, Lâm Thiên Tự này (không chỉ một lần) bị lừa.

Chỉ trong tích tắc toàn bộ toán người vây quanh nó đều nằm la liệt dưới đất, bộ vest trắng cũng rướm không ít máu, tất nhiên là không phải máu của nó. Vài giọt mồ hôi khế chảy đến khóe miệng, bình thường những trận chiến như thế này không khiến nó tiêu hao sức lực. Nhưng cơn sốt hai đêm trước vẫn còn đọng lại và lượng rượu mạnh quá nhiều nên sức mạnh cũng tiêu hao không ít.

Người bên nó đều được huấn luyện nghiêm khắc nên đã sớm hạ được nửa quân bên kia dù chỉ có hơn một trăm người. Tình hình Lâm Thiên Tự thêm bối rối, cậu cần kết thúc trước khi mọi việc xấu đi.

Nó đang xử vài tên đang lao về phía mình thì nghe thấy tiếng động ở phía sau nhưng vẫn cố tình không nghe thấy. Ngọc Ly và hắn nhìn thấp thoáng qua tấm rèm liền thấy một thân ảnh vung dao cây gậy về phía một thân ảnh khác. Đồng tử cả hai run liên hồi, không nói lời nào đồng loạt chạy về phía bức rèm, nhưng.. quá muộn....

BỐP. Một tiếng động vang lên, nhất loạt mọi âm thanh xung quanh đều tắt ngấm, quay về phía nó. Thân ảnh cao lớn ngã xuống, nó còn cảm nhận được một dòng nước nóng lan ra, thoảng mùi tanh nồng. Dù biết trước mọi chuyện nhưng nó vẫn quyết định không tránh, khi ngã xuống, trên môi nó còn vương lại nụ cười, kế hoạch sắp thành công :

—NHẤT THIÊN!!!! Hức.. hức... - Ngọc Ly không kìm nén nữa, lập tức khóc nức nở, vô lực dựa vào bờ vai của hắn. Nhật Phong trước giờ nào biết dỗ con gái, chỉ có thể ôm chặt cô rồi âm thầm khóc theo. Nước mắt của nam nhi dành cho người họ yêu là nước mắt thuần túy nhất.

————Một nhà kho bỏ hoang————

”Ngân Thiên, cậu có thích tớ không?”

Hỏi vợ vẫn, muốn ăn đòn sao?

Tớ hỏi thật, cậu thích tớ chứ?

Cậu muốn trả lời thế nào là thế đó.

Vậy cậu thích tớ?

Hỏi nhiều quá. - nó cầm lấy trái táo bên bàn nhét vào miệng cậu rồi xoay người nằm trên đùi Thiên Tự, nhắm nghiền mắt : Tớ yêu cậu, rất nhiều.

Ngân Thiên...học...tớ...học... sốt mất rồi...học. Hôm nay tớ không đi chơi với cậu được, xin.. học... lỗi cậu...học.

Được rồi, nghỉ ngơi đi. - nó đắp chăn cho cậu rồi thay khăn, đưa cậu viên thuốc có tính an thần nhẹ. Xác định cậu đã ngủ say, nó cúi đầu xuống, nhanh chóng phủ lấy đôi môi vì sốt mà vừa nóng vừa hồng. Nụ hôn rất nhẹ nhàng nhưng sâu, nó khéo léo cuốn lấy lưỡi cậu, truyền toàn bộ sức nóng qua mình, hơi lạnh của nó khiến cậu thoải mái nhưng vì ngộp thở gương mặt lại hồng hào rõ rệt. Nó đang lấy toàn bộ nguồn nhiệt của cậu đột nhiên tròn mắt, một tiếng “ưm” rất khẽ từ Thiên Tự. Vội vàng rút quân về, gương mặt nó giống như cậu vừa nãy, phải nói là rất ngọt ngào. CƠN SỐT CỦA CẬU ĐÃ HOÀN TOÀN TRUYỀN SANG NÓ, THẬT TỐT.

Ngắm nhìn gương mặt kia ngủ an lành, nó mỉm cười.....nhưng rồi, không gian bao trùm bởi một mùi máu tanh, tiếng khóc nức nở và bàn tay đầy máu.

_Ngân Thiên, cậu nói đi, tại sao cậu lại giết em ấy, tại sao...hức lại giết em trai của tôi??? - cậu khóc òa lên, tay ôm ghì lấy em trai, lên tiếng trách móc, ánh mắt ngây thơ bỗng hóa thù hận : cậu ghét nó, cậu bỏ rơi nó, cậu và nó trở thành...kẻ thù.

_Ngô Nhất Thiên, cậu biến đi, biến ngay, tôi và cậu không hề quen biết nhau, đừng để tôi gặp lại cậu, nếu không chính tay tôi sẽ giết cậu!”

Ánh mắt căm thù, nước mắt tuôn rơi, tim nó thắt từng hồi đau đớn. Giọt mồ hôi lăn dài.

_Em tỉnh rồi?

63. Chap 68 : Lời Tỏ Tình Nhuộm Máu (đầu)

_Em tỉnh rồi?

Giọng nói quen thuộc khiến đôi mắt nó nhẹ mở, đập vào đồng tử là một thân ảnh đang chìm trong bóng tối, nhờ ánh trăng soi rọi qua cửa sổ mà nó thấy được một chân Thiên Tự vất lên chân còn lại. Gương mặt thấp thoáng vẻ nhàn nhã, đó là cậu sao?

Ngay khi vừa tỉnh dậy, nó đã ngửi thấy mùi gỗ mốc meo, không khí ẩm ướt còn có... mùi kim loại. Gương mặt bình thản hơn bao giờ hết, còn gương ra nụ cười, đầy mắt đầy yêu thương, hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh của nó bây giờ : trang phục xộc xệch, vest trắng vương đầy máu, thân ảnh cao lớn ngồi trên chiếc ghế ẩm mốc, hai tay bị trói ra phía sau. Bí hiểm - hai từ chính xác nhất miêu tả nó lúc này.

_Tự. - nó khẽ gọi rất ngọt ngào.

_Đừng gọi tên tôi. - một câu nói như từng mũi kim nhọn đâm vào trái tim nó, rỉ máu, vô cùng đau.

_Tự. - nó vẫn tha thiết gọi tên cậu.

_Tôi đã nói em đừng gọi, em không có tư cách. - Thiên Tự lạnh nhạt nói, từng bước từng bước đến bên nó, tiếng giày vang vọng vô tình tựa chủ nhân.

_Em giết chết em trai tôi, lại có thể sống hạnh phúc đến bây giờ đã vinh hạnh lắm rồi, em phải cảm ơn tôi mới đúng. - Tự nhếch môi cười, nửa ngồi nửa quỳ, nâng cằm nó lên, gương mặt rất chi hung ác.

Đáp lại cậu, nó cười lạnh. Hạnh phúc? Nó có sao?

_Cảm ơn anh, Thiên Tự. - một câu nói nhạt nhẽo đến nỗi khiến người khác phải bật cười, nó thực sự đã cảm ơn cậu rồi đó, vừa lòng chứ? Đôi mắt này vì cậu mà không thể nào tinh anh như trước, cơ thể này vì cậu mà chịu không biết bao nhiêu đau đớn. Bao nhiêu điều nó đã làm, cậu thậm chí còn chẳng biết tí gì,

nhưng điều cậu biết rõ nhất là cái chết của Thiên Hoàng do chính tay nó tạo ra và... cậu thù hận nó. Nó nên vui hay buồn đây?

Thanh âm lạnh lẽo truyền đến bên tai nó, hơi thở cũng không khá hơn là bao.

__Ngô Ngân Thiên, chẳng phải tôi đã nói với em, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi. Tại sao em không nghe? - giọng nói của cậu vang dội cả căn phòng, lạnh lẽo hung ác nhưng lại mang cảm giác kìm nén sự thống khổ. Cậu nắm chặt lấy hai vai nó, lắc mạnh, dù lực có tăng thêm vẫn không thể tìm thấy bất kì xúc cảm nào khác trên gương mặt băng tuyết ngàn thu kia.

Thiên Tự tất nhiên không biết, nó đã quá quen với những nỗi đau còn hơn thế, hơn rất nhiều.

__Lâm Thiên Tự. - nó gọi thẳng tên cậu, hơn nữa còn rất lạnh lẽo, đôi mắt yêu thương vừa nãy biến mất, thay vào đó là thanh âm khàn khàn tuyệt tình, lãnh khốc : Cậu nghĩ cậu có thể giết tôi sao, với cái não phẳng như cậu?

__Cô... - Tự nhất thời á khẩu, cậu không ngờ người con gái này cp1 thể nói cậu như vậy, thật không thể ngờ được.

Nó nhếch môi, lại tiếp tục : Nực cười thật, ngay cả Lâm Thiên Hoàng tài giỏi cũng bị tôi giết chết một cách dễ dàng, IQ 67 như cậu không cần tôi ra tay đã chết ngay tức khắc. Tôi ghen tị nạn với sự NGẦY THỜ của cậu đấy, Thiên Tự.

Bốp. Một nắm đấm không biết bao nhiêu lực, chỉ thấy gương mặt nó lệch hẳn sang một bên, Tự có muốn thu lại cũng muộn, cơn giận đã đánh mất lí trí của cậu rồi.

Nó nở nụ cười trong lúc nghiêng đầu, đầu đau đớn, không phải vì nắm đấm kia mà là do cậu, chính cậu đã khiến trái tim nó tan nát và héo tàn chỉ bởi vài câu nói của cậu. Thu lại nụ cười, nó quay mặt sang, khoe miệng tràn máu, nhếch môi khinh miệt :

__Lâm Thiên Tự, cậu có phải nam nhi không, đánh như vậy cũng gọi là đánh sao? Tôi cảm thấy nhục nhã thay cho cậu đấy. - BỐP - một nắm đấm nữa giáng xuống, cậu đã hoàn toàn bị cơn giận dữ khống chế.

__Thiên Tự, cậu không đáng sống. Không, Lâm Thiên Tự, anh phải sống, sống cả phần của em. - Lời dạ bất nhất. - BỐP.

__Lâm Thiên Tự, anh là tên ngu ngốc nhất trần đời này, tôi không bao giờ yêu một kẻ ngu. Dù anh có ngu chẳng nữa, em vẫn mãi yêu anh. - BỐP.

__Lâm Thiên Tự, đồ hèn. Không, người dưng cảm nhất chỉ có mỗi anh. - BỐP.

__Lâm Thiên Tự, cậu là phế thải của xã hội. Nhưng trong mắt em, anh là Mặt Trời, Mặt Trăng, Trái Đất và là cả vũ trụ của em. - BỐP.

__Lâm Thiên Tự, cậu không xứng đáng mang họ Lâm. Dù thân phận anh là ai, Thiên Tự vẫn là Thiên Tự của em. - BỐP

Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, chỉ thấy nó gục xuống, máu đầu, trán, miệng đều tuôn ra thấm vào bộ vest trắng và sàn nhà. Nó tuyệt đối không kêu lấy một tiếng, nhận tất cả sự phẫn nộ của cậu, cũng là sự trừng phạt nó dành cho bản thân.

Mái tóc đen đã sớm bị rũ xuống, khuất đi đôi mắt đau thương kia. Nó ngẩng đầu, vẫn dùng gương mặt ngạo mạn, thách thức, khinh miệt :

__Biết không, Lâm Thiên Tự? Tôi không bao giờ yêu cậu, một chút cũng không, vì vậy cậu đừng bao giờ mơ tưởng trái tim tôi vì cậu mà đập. Không bao giờ !!!

Thiên Tự ngồi thụp xuống đất, đưa đôi mắt đã đắm nước, bất thần nhìn nó, cậu đã không kìm chế được mà khóc. Nó không yêu cậu, hay thật vậy mà cậu lại ngu ngơ cho rằng nó yêu cậu hơn bất cứ ai, bất cứ điều gì. Vậy hóa ra, cậu đã mộng tưởng, quá mộng tưởng.

Giọng nói khàn khàn đầy quỷ dị vang lên :

_Lâm Thiên Tự, cậu biết tại sao tôi luôn né tránh cậu mỗi khi cậu hỏi tôi có thích, có yêu cậu, không? Tôi nói cậu nghe nhé, là bởi vì tôi cảm thấy buồn nôn vô cùng, thích cậu ư, tôi ghét, tôi kinh tởm cậu còn chưa hết, Lâm Thiên Tự, cậu nghe có đau lòng không?? Ha ha ha ha

_Aaaaaa... immmm ngayyyy, tôi không muốn nghe!!!

Cậu gào lên, gần như là tuyệt vọng : “Kinh tởm, buồn nôn, ghét” và cả tiếng cười đó. Là cậu mộng tưởng sao, là cậu mười năm qua vẫn mong nó yêu cậu, là cậu ngốc nghếch yêu nó?? Hôm nay, đến ngày này của mười năm sau, chính là ngày giỗ của Lâm Thiên Hoàng, cậu mới biết được, thật không thể tin được.

Thiên Tự ôm lấy hai tai, nước mắt lại vô chùng rơi, cậu lao đến bóp chặt cổ nó, lệ lại cứ tuôn khiến nó nhói đến nghẹt thở, còn hơn cả bàn tay đang siết chặt kia.

Thiên Tự, anh đừng khóc, em xin anh. Đừng khóc!

_Ngân Thiên, cô đang nói dối tôi, tại sao cô phải nói dối tôi? Rõ ràng là cô yêu tôi? Giọng nói của cậu run rẩy, cậu đang mong câu trả lời của nó là “Ừ” hay một cái gật đầu cũng được.

Không, là nó đang lừa dối cậu và lừa dối cả chính mình. Chưa bao giờ yêu cậu? Nó có thể vì cậu mà chết cũng không màng.

Trái tim nó không bao giờ vì cậu mà đập? Không, chính vì cậu, trái tim của nó mới có thể đập đến ngày hôm nay, là cậu đã cho sự sống. Là vì cậu mà nó mới bảo vệ mạng sống của mình và cố gắng tồn tại đến bây giờ. Tất cả cũng là nhờ cậu.

Nghe cậu hỏi yêu nó, nó cảm thấy buồn nôn? Không, nó vui còn chưa kịp, nó luôn né tránh câu trả lời, bởi vì nó muốn thể hiện bằng hành động để cậu biết nó yêu cậu thực sự, chứ không phải đơn thuần là một câu nói.

Nó kinh tởm, ghét bỏ cậu? Không, nếu mọi người đều xoay lưng với cậu, nó cũng không bao giờ rời cậu nửa bước.

Tất cả đáp án của nó đều là không, nó đang dối cậu và tự dối cả bản thân. Vì ước muốn của nó là : nợ máu trả bằng máu.

_Lâm Thiên Tự, tôi nói cho cậu nghe một bí mật rất thú vị : trước lúc bị tôi đâm, Thiên Hoàng không ngừng van xin, rất đáng yêu, khiến tôi không tự chủ được mà, đâm một nhát thật sâu. Máu chảy lai láng, rất đẹp mắt, một cảnh tượng hùng vĩ. Thật đáng tiếc khi cậu không thấy.

Câu nói của nó tựa ngàn mũi dao đâm vào cơ thể cậu, chắc chắn Thiên Hoàng - em trai cậu đã phải rất sợ hãi, càng nghĩ nước mắt cậu càng rơi. Đứa em cậu yêu thương nhất đã ra đi và bây giờ chính cậu lại phải xuống tay với chính người con gái cậu yêu.

Mũi dao đã chạm vào da thịt nó, rất lạnh, cũng như nó bây giờ. Nó cúi người trước mặt Thiên Tự, mũi dao vì bị ép mà đâm sâu vào da thịt, một dòng nước đỏ thấm đẫm mảnh vải trắng quanh ngực.

_Ngân Thiên, cô quả thực không có trái tim. - cậu run giọng, nước mắt đã bị đình trệ một lúc, gương mặt thiên thần bị thương vô cùng.

Nó dựa trán mình lên trán cậu, âm thanh lãnh khốc vang lên :

_Trái tim của tôi một là không có, hai là nó màu đen, Thiên Tự cậu kiểm chứng giúp tôi đi, moi nó ra, nếu là đen, hãy ném nó cho chim cá ăn, còn nếu nó màu đỏ, hãy dùng con dao này, khắc lên nó ba chữ... - nó bất chợt nhắm nghiền mắt, trán nó buông khỏi trán cậu thay vào đó là gục trên vai cậu, vương trên áo cậu một dòng nước nóng, nói rất rõ vào tai cậu :

_EM YÊU ANH!

PHẬP!!!

64. Chap 69 : Lời Tỏ Tình Nhuốm Máu (cuối)

Định Nghĩa Yêu

Là một từ có ba chữ cái

YÊU

Là danh từ sâu xa

Không thể giải nghĩa được

Là trạng từ không có trong sách vở

Là động từ không thể giải nghĩa được

Vì căn bản

Không thể diễn tả thành lời

Là các cung bậc cảm xúc :

Đau khổ

Hạnh phúc

Vui

Buồn

Đắng cay

Ngọt ngào

Và chia ly

Là hàng vạn bài thơ, bài văn

Gói gọn trong ba chữ cái

YÊU

Khi một trái tim biết yêu, muôn nơi hoang tàn héo úa lại đẹp như tranh. Khi yêu, xa xôi vạn dặm, sông núi hiểm trở vẫn vượt qua cùng nhau. Khi yêu, lí trí là thứ dễ đánh mất nhất. Khi yêu, là xác định sẽ đau đến chết nếu chia tay. Khi yêu, là chết trong lòng một nửa, là phân nửa linh hồn và thể xác chôn vùi dưới mộ sâu. Tình yêu là thuốc giải lẫn thuốc độc. Quan trọng là, bạn chọn uống cái nào, để tiếp tục yêu.

Cậu có mơ cũng không hình dung ra được, lúc trán nó rời khỏi trán cậu trượt xuống mang tai, cậu đã vui mừng đến rơi nước mắt. Nó đã tỏ tình với cậu, thật sự là vậy, nhưng âm thanh và hành động của nó đã khiến nụ cười chưa nở tắt ngấm....

Đôi tay kia từ lúc nào đã thoát khỏi dây trói, hành động mà cậu luôn muốn nó chủ động, ôm. Nhưng ngay lúc này cậu lại hoàn toàn không muốn điều đó diễn ra.

Ngay khi nó nói : EM YÊU ANH, cậu đã hân hoan muốn rút dao lại nhưng cũng ngay lúc đó, vòng tay kia siết chặt cậu, hoàn toàn ôm khít. Trái tim cậu lập tức thất lại, sau lưng nhờ vòng tay kia mà ấm áp, trước ngực lại nóng hừng hực, bàn tay cảm nhận được một lượng chất lỏng từ lưỡi dao kia tràn xuống cổ tay áo cậu. Rất nóng, rất tanh và cũng rất sâu, tựa như chạm vào xương cốt cậu. Nó tự kết liễu bản thân mình, một chút do dự cũng không, nghĩa là.... nó biết trước tất cả mọi chuyện.

__Ngân Thiên, em... - cậu toan buông nó ra, muốn kiểm tra vết thương lại bị nó cơ hồ ôm chặt vào, lưỡi dao ngày càng lún sâu. Bộ âu phục trắng bây giờ đã thấm đẫm một màu đỏ rợn người, máu rơi tóc tách xuống sàn nhà, phẳng phất một mùi máu tanh khó chịu ở sống mũi.

Nó cất tiếng, âm giọng không hề tỏ ra đau đớn, lại có vẻ như đang khóc :

__Tự, đừng buông ra, em lạnh lắm, em nhớ anh, nhớ những chiếc ôm của anh, những nụ hôn dịu dàng...

Mặt nó gục trên vai cậu, cậu cũng gục lại trên vai nó, gần như vậy nhưng lại cảm thấy vô cùng xa cách chỉ vì lưỡi dao kia, rất xa.

_Tự, trái tim của em vì anh mà thức tỉnh, vì anh mà loạn nhịp, tình yêu em dành cho anh là vĩnh cửu, nếu có chết em vẫn mang nó đi mọi nơi, mọi nơi anh đi qua, em sẽ gửi tình yêu vào đó. Tự... lý do em không bao giờ chủ động nói yêu anh, bởi vì em muốn anh biết, lời nói căn bản không thể gói trọn hết tình yêu của em.

_Thiên. - cậu nghẹn ngào, nước mắt cứ vô tình rơi trên vai nó, hóa ra thù hận của cậu là sai lầm, là mù quáng. Nhưng, thực sự đã muộn.

_Tự, em muốn nói anh nghe điều này, ngay từ lúc em gặp anh ở sân cỏ em đã biết là anh của mười năm trước. Lúc anh ôm em ngủ sâu, khi tỉnh dậy em đã cười, rất hạnh phúc.

Đúng vậy, khi nó tỉnh dậy, nhìn thấy cậu bên cạnh, hạnh phúc đã trào dâng, khi tát cậu, nó đã dùng lực rất nhẹ nhưng không tránh khỏi cảm giác đau xót hơn cả cậu. Mỗi một lần nó lạnh lùng là toàn bộ yêu thương nó dồn nén. Từng nụ hôn kia như trút hết hơi thở của nó nhưng nó vẫn không từ chối cậu. Mọi yêu thương, hành động nó dành cho cậu căn bản không thể nói hết được. Nó vẫn âm thầm đó, chịu đựng đó, tất cả là vì cậu, vì muốn bảo vệ cậu, dù là bao nhiêu đau đớn cũng không là gì, ngu ngốc đúng không, đáng trách là trái tim nó không nghe lời mà yêu cậu.

_Tự, điều cuối cùng em muốn nói với anh rằng... - nó cố gượng, chất lỏng màu đỏ càng tuôn ra khiến cơ thể nó lạnh thêm, cân nặng tựa như đang bị rút xuống, nước mắt lại vô thức rơi nhiều hơn, nó sắp đến giới hạn mắt rồi.

Thiên Tự nước mắt ướt cả cổ áo, vội vàng cắt ngang, cậu đã sai, quá sai lầm và bây giờ cậu cần phải nhận lỗi với nó ngay lập tức.

_Ngân Thiên, chúng ta nói sau, anh phải đưa em đi bệnh viện ngay bây giờ. - cậu một lần nữa muốn đẩy nó ra thì lại một lần nữa bị nó ôm chặt.

_Tự, hãy để em nói hết : lưỡi dao này em trả lại cho Thiên Hoàng và em... muốn xin anh một điều Thiên Tự... hãy tha thứ cho em, được không?

Trái tim cậu đau đớn, nó đang cầu xin cậu tha thứ, con người kiêu ngạo chưa từng khuất phục bất kì một ai lại nói như vậy. Cậu cố nén cơn đau, cậu sợ, sợ sẽ mất nó vĩnh viễn. Tất cả là do cậu quá ngốc, cậu vì thù hận mà đánh mất lí trí, xuống tay với cả người con gái cậu yêu thương hơn cả bản thân mình. Người chết lần này là cậu mới phải.

_Tự, sau khi em ra đi, anh ở lại tuyệt đối không được bi quan, tuyệt vọng lại càng không. Em muốn anh cùng mọi người tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp và thay em quản lí tốt tất cả công ty, mafia và cả D.O.D, Thiên Tự, hứa với em được chứ?

Nó ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn cậu, vì khóc nhiều mà vẻ âm u lại trở nên bi thương. Mối hồng ngày thường bây giờ lại tái nhợt, vẻ lạnh lùng cũng mất sạch, khó có thể nhận ra đây chính là Ngô Nhất Thiên mà người người khiếp sợ ngày trước.

Thiên Tự nhìn thấy mảnh vải trước ngực nó đã thấm ướt bởi máu, lập tức lên tiếng :

_Thiên, chúng ta hãy đến bệnh...

_Tự, hứa với em trước đã... hứa... đi...nh...nhanh.... lên....hãy... hứa...đi... - hô hấp của nó đang kiệt đi thấy rõ, có thể cầm cự đến bây giờ thực sự đã là một kì tích rồi. Nó e rằng, sẽ không trụ được bao lâu nữa, đôi mắt hiện lên tia chờ mong cùng đau đớn nhưng khóe môi vẫn kéo lên một nụ cười.

Thiên Tự hoàn toàn mất đi gương mặt ngày thơ ngày trước, cậu hít một hơi, nước mắt cũng theo vậy chan hòa :

_Anh hứa, anh hứa tất cả.

_Vậy...thì...tốt.....rồi....EM....YÊU..AN...H

PHỊCH - âm thanh tưởng chừng n

vô vị nhưng lại nặng nề đến nghẹt thở, như cả tấn đá đè nặng lên trái tim. Mọi hoạt động của cơ thể dường như đình trệ, đôi mắt cậu mở to, nước mắt lại tuôn như thác nhỏ, đôi tay ôm chầm lấy nó, thét lên đau đớn :

_NGÂN THIÊN....

Gào thét giữa nỗi đau và khung cảnh đầy máu, thân người nằm đó an tĩnh lạ thường như đang chìm vào giấc ngủ bình yên, bỏ người ở lại dằn vặt chính bản thân mình. Nước mắt hòa cùng máu, hai thân thể trắng đen tựa gần nhưng lại xa muôn trùng khơi. Ánh trắng trên cao chột đỏ như máu, mang theo nỗi bi thương mà khuất sau áng mây, ngay cả trăng cũng không muốn nói lời từ biệt.

EM YÊU ANH - lời tỏ tình ngọt ngào nhuộm đầy máu!!!

65. Chap 70 : Con Người Mới

Máu. Tất cả mọi nơi đều là máu, bộ âu phục trắng đã loang màu đỏ rợn người ấy, hết như bức tranh của mười năm trước, chỉ là người mất nụ cười lần này lại là cậu.

Mọi chuyện thành ra như vậy tất cả là do sự ngu ngốc và nỗi hận thù mù quáng của cậu. Bao nhiêu lần hãm hại nó không thành công, hận thù trong lòng càng tăng gấp bội, để rồi cuối cùng hai người cậu yêu thương nhất đã vĩnh viễn rời xa. Mà cậu - con người không đáng sống nhất lại phải tiếp tục một cuộc sống với con người mà chính cậu cũng không nhận ra.

"Ngân Thiên, em bây giờ có thể yên tâm rồi nhỉ, vì anh đã sống như em mong muốn, anh đã hòa hợp với mọi người, đã thay em làm chủ tịch tất cả công ty. Anh đã trở thành một con người chính anh cũng không nhận ra.

Ngân Thiên, em ở phương xa sống có tốt không? Anh ở đây, chưa một ngày không dằn vặt bản thân, hận không thể tứ mã phanh thây mình. Nhưng vì em, anh vẫn phải sống.... với trái tim đã ngừng đập từ lúc nào."

Cốc..cốc.. Hai nhịp gõ cửa vô cùng chuyên nghiệp lôi kéo cậu trở về thực tại. Thiên Tự dùng chất giọng lạnh lẽo nói :

_Vào đi.

Cửa mở, một cô nhân viên ăn mặc rất ketchup : váy đủ che khuất cặp mông, áo sơ mi năm cúc đã bung hết hai, gương mặt tô son đậm phấn rất kĩ. Trên tay là một xấp tài liệu vừa được đánh máy.

_Thưa chủ tịch, đây là tài liệu về thương mại TT sắp tới sẽ thành lập. - chất giọng Pháp vô cùng ngọt ngào lại khiến cậu chẳng ngẩng đầu lấy một lần, chỉ nhàn nhạt nói :

_Để đó, lát nữa tôi xem.

Cô hậm hực đặt tài liệu lên bàn nhưng bước chân vẫn chưa rời đi, đã ba năm làm thư kí cho cậu mà một lần nhìn cô chưa quá hai giây liền chăm chú vào công việc, chẳng buồn nhìn lần thứ hai. Rốt cuộc thì cô không hấp dẫn ở chỗ nào, bao nhiêu kẻ muốn có cô nhưng con người ưu tú này lại không có một ý tà niệm nào. Hôm nay cô nhất định phải quyến rũ được người đàn ông cao ngạo trước mặt, nghĩ vậy cô đi vòng qua bàn làm việc, tiện tay cởi luôn ba chiếc cúc còn lại, lộ ra đôi gò bồng cup D và áo lót màu đỏ nóng bỏng. Đôi chân dài tằm tấp toan ngồi lên đùi cậu thì cậu nhanh hơn một bước, tay chạm mạnh vào cạnh bàn, chiếc ghế liền bị đẩy ra phía xa khiến cô ta ngã quay ra đất.

_A... đau quá. Tại sao anh làm vậy với em, em chỉ muốn chiều anh một chút thôi mà. - cô ta vẫn không chịu thua, tiếp tục trườn đến bên chân cậu, còn cố ý để đầu gối cậu ngang tầm ngực, cọ cọ vài cái.

Ánh mắt Thiên Tự bắt đầu tối sầm, cậu nhếch môi càng khiến cô ta đỏ bừng mặt, ngón tay thon dài di chuyển đến giữa hai chân cậu nhưng cậu lạnh lùng hất ra, chất giọng lạnh lẽo vang lên :

_Cửa ở ngoài kia.

_Anh... Tại sao em lại không được, anh nói đi. - cô ta uất ức lên tiếng, hai mắt đã đẫm lệ.

_Tôi... chỉ có hứng thú với cup C.

“Àm”, cô ta nuốt chút thì tắt thở, cup C, cô là cup D lại không khiến anh hứng thú sao? Cái này, kêu cô đào lỗ xuống chắc?

Cậu thấy cô ta không có ý muốn tự đi liền nhắc điện thoại :

_Đem cô ta ra ngoài, chính thức đuổi việc.

Ngay lập tức, ngoài cửa xuất hiện ba người mặc vest đen đi thẳng đến lời cô ta đi, thậm chí còn chẳng liếc mắt lấy một lần vào cup D kia.

_Buông tôi ra.....

Cửa đóng, căn phòng một lần nữa chìm vào tĩnh lặng. Thiên Tự nhìn vào cây bút máy được dựng ngay ngắn trên bàn, nhàn nhạt nói :

_Các người còn muốn theo dõi tôi đến bao giờ, ba năm rồi đấy. - Jun, Jay, Jack, Ngọc Ly lẫn Nhật Phong nhất thời đứng hình, lộ tẩy rồi.

Ba năm, phải, kể từ ngày hôm đó cho đến bây giờ đã ba năm rồi, thế giới thay đổi, con người thay đổi, chính cậu cũng đã đổi thay.

Nhìn bản thân mình trong gương, cậu nở một nụ cười khinh miệt : đôi mắt ngây thơ vô tư lự ngày xưa được thay thế bằng một màu đen thăm thẳm, lạnh lẽo. Gương mặt non choẹt ngày xưa trở nên thanh tú, cao ngạo mà mê người. Thân hình cao lớn, vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn. Cuối cùng cậu cũng hiểu, cuộc đời của nó chưa từng có một tháng ngày hạnh phúc, chỉ có đau đớn, buồn bã và nhọc nhằn. Cũng nhờ ngày hôm nay cậu ở đây, quản lí bảy công ty, ba mafia và D.O.D, cậu đã hiểu được nó phải chịu khổ bao nhiêu.

Ba năm trước, trong nỗi đau và tuyệt vọng khi mất nó, cậu chợt cảm thấy sau gáy truyền đến cơn đau đớn kinh khủng, sau đó mọi thứ dần tối đi, điều cậu còn lưu giữ được là hình ảnh nó với bộ vest trắng nằm giữa biển máu, mãi mãi không thể phai nhòa.

Khi cậu tỉnh lại đã là ba ngày sau, trên giường bệnh cùng với đủ máy móc và khung cảnh màu trắng gọi nhớ đến nó, liền bật dậy thì nhận thấy Ngọc Ly ở bên cạnh, đôi mắt đang kìm nén lửa hận, giọng nói như lạc hẳn đi :

_Tốt nhất thì cậu lo mà lấy lại sức khỏe. Sắp đến sẽ là địa ngục của cậu.

Thiên Tự nhíu mày khó hiểu, nhưng cậu đang mong mỗi một điều khác, hoàn toàn không chú ý đến lời cô nói, cất giọng khàn đặc :

_Ngân Thiên, cô ấy đâu? Tôi muốn gặp c.....

_Tang lễ đã xong rồi, ở nghĩa trang xyz..Từ nay trở đi đừng bao giờ ở trước mặt tôi gọi Ngân hay Nhất Thiên, tôi cũng không vì lời hứa với cậu ấy mà kết liễu cậu ngay tức khắc. - chất giọng lạnh lẽo cửa sâu vào tim cậu, tan nát. Cô quay lưng đi, cánh cửa được đóng lại với lực cực mạnh, tựa như cơn thịnh nộ của cô bây giờ.

Cậu chơ vơ trong không gian màu trắng ảm đạm, nước mắt vô tình rơi xuống gối như cơn mưa nặng nề trút. Sau khi hồi phục, Thiên Tự được đưa đến Nhật đào tạo, với khóa huấn luyện cấp tốc, khóa huấn luyện mà chỉ nó và Jun mới cầm cự qua được.

Quả thực cậu đã rơi xuống địa ngục trần gian, chỉ mới một tuần mà cậu phải truyền mười hai bình nước biển, ngắt bốn lần, thương tích không nơi nào trên cơ thể không có. Gần như điều đó khiến cậu muốn nghĩ về nó, muốn khóc, muốn cười cũng khó khăn nhưng cậu vẫn quyết định phải vượt qua. Khóa học một năm này là chương trình rút ngắn của ba năm, một người trước giờ chưa từng đánh quá tám tên một trận căn bản không thể nào chịu nổi. Rốt cuộc thì bố già cũng quyết định cho cậu tốt nghiệp sau một năm bốn tháng.

Sau quãng thời gian địa ngục ấy, cả ba anh em Jun, Jay, Jack bắt đầu bù đắp kiến thức cho cậu, một ngày cùng lắm cũng chỉ được nghỉ ngơi năm tiếng. Trong thời gian đó, bọn họ thay phiên nhau đóng giả làm từng chủ tịch của mỗi công ty để giải quyết mọi chuyện từ lớn đến nhỏ.

Hai năm trôi qua mà cậu tưởng chừng như đã lớn thêm mười tuổi vậy, cơ thể to lớn, vạm vỡ, cậu đã không còn nhận ra Lâm Thiên Tự ngày xưa nữa.

Có thể nói, năng lực của cậu bây giờ ngang ngửa nó, rất nhạy, rất thông minh và mạnh mẽ. Đây là, một Lâm Thiên Tự mới, con người mới.

66. Chap 71 : Dương Ngọc Ly

Trên là Dương Ngọc Ly, trừ cái điều thuốc kia ra nhá.

Hóa ra mọi chuyện đã được nó sắp đặt từ trước, đám cưới của nó và Nhật Phong là giả nhưng trên thiệp cưới lại để tên Dương Ngọc Ly - Hoàng Nhật Phong. Khi hai người phát hiện ra thì cha mẹ hai bên của họ đã đồng ý, hoàn toàn không có cơ hội hủy hôn.

Nó làm việc này chỉ vì hai điều :

Thứ nhất : Dương Ngọc Ly kiêu ngạo, lạnh lùng kia đã sớm “tim đập chân run” trước Hoàng Nhật Phong, từ lúc nào thì tôi cũng chẳng biết, cô ấy quá thâm lặng thế kia mà.

Thứ hai : nó muốn Hoàng Nhật Phong phải gạt bỏ đi tình cảm hằn dành cho nó mà tiếp tục một tình yêu mới không ai khác ngoài Dương Ngọc Ly.

Hai lý do đơn giản đó thôi, nhưng người như Ngọc Ly lại có cái tôi quá lớn, cô không muốn bản thân chấp nhận rằng mình thực sự yêu một ai. Trở trêu thay là cô lại nhìn trúng hần, như một vòng xoay vậy : cô thích hần là người đầu tiên, hần thích nó cũng là người đầu tiên, cả nó lẫn Thiên Tự cũng không khác. Cái vòng xoay này phải có người thoát ra trước và phá vỡ nếu không họ chỉ làm đau nhau thêm.

Sau khi kết hôn (bắt đắ dĩ) hai người họ cũng buộc phải ra ở bên, đợi đủ độ tuổi phải sinh cháu cho họ. Nhưng ba năm trôi qua, hai người vẫn phòng ai nấy ở, gặp mặt nhau cũng chỉ vài câu cho có lệ. Căn bản bởi vì, hần không hề yêu cô.

Ngọc Ly cũng tuyệt nhiên không tỏ ra bất cứ cảm xúc nào, chỉ có điều.... dạo này cô lại làm bạn với rượu. Mỗi ngày sau khi xong việc, cô về phòng tắm rửa rồi lại ngồi bên cửa sổ uống rượu, lâu dần thành quen, đến một đêm cô nốc cả chai rồi ngủ thiếp luôn bên cửa sổ, miệng lẩm bầm một câu mà người nghe cũng phải đau lòng :

__Hoàng Nhật Phong, tôi không phải là Ngân Thiên trong lòng anh, tôi không có yêu anh, không bao giờ.

Cô đau, đau hết mọi tế bào, đau như chưa từng được đau. Cô tài giỏi đó, thông minh đó, giàu có đó, đàn ông con trai theo đuổi đếm không xuể nhưng tại sao ngoài nó ra, hần không một chút quan tâm đến cô, một chút cũng không. Nhưng cũng đúng, ngay cả cô còn cảm thấy muốn yêu nó (tình yêu trong sáng, xin đừng hiểu lầm) huống hồ là hần. Cô có thể sống lạc quan thế này đều là nhờ nó vào mười năm trước :

[Khi đó là mùa đông, trời khá lạnh...

Cô là người rất hay khóc, mè nheo đến độ bạn cùng tuổi cô luôn gọi cô bằng những cái tên mỉa mai : đại tiểu thư, chảnh cún, nước mắt dư thừa... Họ bắt đầu giả tạo với cô, mục đích chỉ là dựa vào thế lực Dương Gia. Người thông minh như cô tất khắc hiểu, cô lại càng vờ khóc nhiều hơn, để nhận biết được kẻ nào đang thật hay không thật lòng với cô.

Hôm đó, cả lớp chơi bịt mắt bắt dê, cô cùng mọi người chạy toán loạn, đang lúc vui vẻ, cô chợt nhận ra có một chiếc bóng khá cao, khắp người tỏa ra sát khí dọa người - Ngô Nhất Thiên. Cô từ lâu đã rất muốn tìm hiểu về con người này nhưng thậm chí đến gần còn khó khăn. Lần này, cô nhất định phải tóm lấy cơ hội.

Nghĩ là làm, Ngọc Ly vờ như bị đẩy, dần dần tiến ra phía nó, linh hoạt nhắm ngay đúng người nó mà ngã nhào. Bọn nhóc đang chơi vui liền dừng lại, tất cả ánh mắt lo lắng, sợ hãi đều đổ dồn về phía hai người.

__Aaa...- Ngọc Ly còn nghĩ nó sẽ lấy thân mình chắn cho cô nhưng nào ngờ, hai tay của nó vẫn cầm trong túi quần, cơ thể cao lớn vô cùng nhanh nhẹn lách sang một bên. Và... như mọi người nghĩ, Ngọc Ly ôm hôn đất mẹ vô cùng ngọt ngào.

Cô không nghĩ nó lại lạnh lùng đến vậy, cú ngã tuy có hơi đau nhưng cô vẫn cố nặn ra nước mắt rồi bù lu bù loa lên :

_Oa.. oa... hu hu... hức hức... - (Chị khóc kiểu gì vậy? -.-) Tuy có phần hơi gượng gạo nhưng vẫn khiến bọn trẻ xung quanh tin sái cổ, mà nó làm sao có thể bị lừa bởi trò này được. Đôi mắt sắc bén, lạnh lẽo và sâu không thấy đáy nhìn gương mặt đáng yêu ướt nhẹp nước mắt nước mũi kia.

_Nín ngay! - hai chữ tuy ngắn gọn nhưng độ uy hiếp gấp bội phần và hàn khí trên người càng khiến bọn trẻ xung quang sợ hãi lùi lại. Nhưng Ngọc Ly vẫn đứng được ra đó, thậm chí còn khóc to hơn.

Khóe mắt nó hơi giật giật, con bé này cố tình chạy đến ngã vào người nó, bây giờ còn dùng chiêu ăn vạ (nhóc: chị có phải là người không?) Nó cất giọng trầm thấp, phả ra khí lạnh, hơi cúi đầu xuống, trong mắt ngập tràn ý cười :

_Này cô bạn, bạn tưởng nếu cứ khóc như vậy thì có người đến dỗ bạn sao? Bạn thích dựa vào nước mắt mà sống, cần sự thương hại của kẻ khác à? Tiểu cô nương, nếu cô muốn như vậy thì tốt nhất là tránh xa tôi ra, tôi rất kinh tởm những người như vậy. Nước mắt lại là thứ đáng ghê tởm nhất!

Bọn trẻ xung quanh lần đầu nghe nó nói nhiều đến vậy, riêng Ngọc Ly là chấn động nhất, nước mắt cô cũng đã thôi từ lúc nào, đôi mắt mở to vô cùng kinh ngạc. Lời nói của nó thấm vào từng tế bào, từng thần kinh của cô, con người lạnh lùng này, nói một chữ cũng không thừa.

“Nước mắt là thứ đáng ghê tởm nhất!”

Đúng, ngay cả cô cũng kinh tởm chính bản thân mình, ghê tởm sự giả dối này. Nhưng nếu cô thật lòng với bọn họ, kẻ đau đớn chỉ có cô vậy ngoài cách tạo ra vỏ bọc yếu đuối chết tiệt này còn có cách khác sao? Ngô Nhất Thiên này dường như có thể đón được con người cô chỉ qua một cái nhìn. Con người này, cô muốn biết tất cả, mọi thứ, mọi bí mật và đặc biệt là cô muốn thân thiết với nó.

Nhìn vẻ mặt như tượng đá của cô, đôi môi mỏng khê nhếch lên một nụ cười, nó đứng thẳng dậy, aty đặt lên đầu cô vò vò, chất giọng vui đi vài phần lạnh :

_Sống thật với con người mình đi, Ngọc Ly.”

Cuộc gặp gỡ đó là chìa khóa giúp cô thành thật với bản thân mình, yêu mọi thứ xung quanh hơn và đặc biệt là cô đã có thêm một người bạn mới - nó, Ngô Nhất Thiên.

Cốc...cốc...cốc...- tiếng gõ cửa sổ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cơ thể nòng nặc mùi rượu cố gắng gượng dậy. Ánh trăng chiếu qua cửa kính làm sáng bừng khuôn mặt ửng hồng vì men say, đôi mắt băng lãnh còn vương giọt ước trong suốt, càng khiến cô thêm đẹp động lòng người.

Cô đưa tay với lấy điều khiển của căn phòng, nhấn một cái, đèn phòng vụt sáng, cô cau mày, khẽ lẩm bẩm :

_Định mệnh, nhầm nút rồi! - (nhóc : cái tật xấu khi say là nói tục, phải chỉnh đốn chị lại thôi -.-). Cô nhấn thêm một nút khác, quạt đang chạy đột ngột tắt.

_Chết tiệt, cái nút chạy đâu rồi. - giọng nói lè nhè cùng trạng thái lắc lư qua lại trông như một gã bợm rượu, khó mà tưởng tượng ra được đây là thiên kim đại tiểu thư nhà họ Dương, sát thủ có thắng không thua. “Tửu nặng không say nhưng lòng người say.” thật quá đúng mà.

Cuối cùng, Ngọc Ly cũng nhấn đúng nút cần tìm, cửa sổ được kéo lên, cô đưa mắt nhìn ra chẳng thấy ai. Lúc này cô mới chợt tỉnh, ai lại đêm hôm khuya khoắt gõ cửa sổ phòng cô, lẽ nào là sát thủ, bọn chúng muốn khử cô trong tình trạng này sao?

_Ai? - cô lấy lại vẻ sáng suốt bình thường nhưng bước chân vẫn hơi chao đảo. không có lời đáp lại cô, chỉ có tiếng gió cùng ánh trăng soi rọi bên thềm cửa sổ, cô chớp mắt, chớp mắt lần nữa, dụi dụi mắt : Bên thềm cửa sổ là cái cà mèn màu xám, cô thận trọng mang vào, do dự một lúc rồi mở ra thì thấy cháo gà thơm phức và trà gừng giải rượu.

_Cái này là... - câu nói lấp lửng ở đó, thay vào là nụ cười trên môi cô, rất hạnh phúc.

67. Chap 72 : Anna

Xin chào cả nhà! Ta vắng bóng lâu quá rồi phải không? Thực xin lỗi nhé, tại phải ôn thi cuối kì ấy mà, hôm nay vừa thi xong là ta ôm laptop gõ truyện liền cho các nàng đây! ^^

Thi xong rồi, ta sẽ full Kế Hoạch Tình Yêu và tiếp tục Đại Ca Đi Học cùng Khi Đại Ca Yêu, đón đọc và ủng hộ ta nhé cả nhà. Vào truyện thôi ^^.

Gần đây, Thiên Tự có cảm giác rất lạ, ở công ty là phiền muộn nhất, công việc cứ càng ngày càng ít đi. Hầu như mỗi lần cậu đến làm việc, tất cả các tài liệu đều được duyệt qua, duyệt vô cùng chuẩn xác. Cậu đến công ty ngoài việc kí tên ra cũng chẳng làm gì hơn, trong khi tất cả nhân viên trong công ty đều bận tới mắt, giống như có ai đó làm giúp cậu vậy. Thiên Tự nhiều lần dùng máy kiểm tra dấu vân tay, nhưng ngoài dấu vân tay của cậu và thư kí ra thì không hề có ai khác. Cậu cũng liên lạc với mọi người (Ngọc Ly, Jun, Jack, Jay, Nhật Phong) nhưng họ đều lác đác.

Chuyện của D.O.D còn rối hơn, tất cả chuyện lớn nhỏ cậu hoàn toàn không động tay vào. Mọi người tuy biết cậu là người thay thế nó nhưng vẫn có phần không thân thiết, lạnh nhạt là khác nữa. Các vụ giải quyết từ lớn đến nhỏ đều ổn thỏa đến mức kinh ngạc, cậu đang có cảm giác là mình giống người thừa, vô cùng nhàn rỗi. Thiên Tự tuy có hơi mừng vì công việc giảm đi nhưng thời gian càng nhiều cậu lại càng nhớ đến nó.

Reng.Reng.Reng...

_Gì vậy? - cậu đang chuẩn bị trở về nhà thì nhận được điện thoại của Jun.

_Cùng bọn tôi uống và ly chứ? - chất giọng trầm thấp đang cố nén đau thương và mắt mắt còn cả nụ cười chua chát bên kia đầu dây khiến cậu hơi nhú mồm nhưng lại tỏ ra không biết.

_Được, các cậu đang ở đâu?

_Death Bar (bar của nó ở Pháp).

_Mười phút nữa tôi đến.

Thiên Tự ngắt máy, tay vợ lấy áo vest trên móc choàng vào người, mỗi một cử chỉ nhắc tay nhắc chân đều vô cùng cuốn hút, xem ra cậu đã thật sự trưởng thành rồi. Ba năm qua chắc chắn cậu đã rất khổ cực khi phải chịu nỗi đau thể xác lẫn tinh thần. Mỗi đêm cậu thao thức trên chiếc giường màu đen, căn phòng âm u, lạnh lẽo của nó. Cậu làm bạn với rượu mỗi đêm, loại rượu nặng nó yêu thích mà cậu mới uống hai cốc đã lảo đảo ra ngủ. Nhưng rồi dần dần cậu cũng đã quen với mọi thứ liên quan đến nó, chỉ là không quen được việc đã mất nó.

_Chào chủ tịch. - nhân viên thấy cậu, đồng loạt cúi chào.

_Ừm, mọi người làm việc đi, không cần quan tâm đến tôi. - nói xong, không đợi phản ứng của bọn họ, cậu lướt nhanh đi, sau lưng còn có hai vệ sĩ người Pháp cao lớn. Cậu cảm thấy bọn họ rất phiền nhưng người của Ngọc Ly phải đến, cậu không thể làm gì khác.

_Chủ tịch, người muốn đi đâu? - vừa ngồi vào xe, tài xế đã cất giọng hỏi, vẻ mặt vô cùng cung kính. Cậu thở dài, lười biếng nói :

_Tôi muốn lái.

_Xin lỗi chủ tịch, tôi không thể để ngài lái.

_Cậu ngồi ghế phụ, tôi ngồi ngay bên cạnh, có chạy đâu mà lo. Tôi muốn lái xe.

Cậu tài xế vẫn giữ gương mặt lạnh như tiền, một chút lúng túng cũng không có :

_Chủ tịch đừng làm khó tôi, tôi chỉ làm theo nghĩa vụ mà cậu Jun giao thôi.

Thiên Tự xệ mắt xuống, đưa tay vuốt mặt kìm nén lửa giận trong lòng xuống, tên Jun này, cậu phải giết hẳn mới được.

_Được rồi, đến Death Bar đi.

_Vâng, thưa chủ tịch.

Chiếc Bugatti bắt đầu lăn bánh, chiếc Maybach của vệ sĩ cũng bám sát theo, tạo nên sự cao sang khiến ai cũng ngoái nhìn. Xe dừng trước Death bar, quán bar lớn nhất ở Pháp, hoạt động 24/24, cũng không khác những bar khác của nó, vô cùng sạch sẽ.

Giày da bóng loáng, tây trang cao cấp, bước xuống từ chiếc Bugatti, dáng người cao lớn. Tuy ở đây ở đây không thiếu người như cậu nhưng đôi mắt nâu của người châu Á thu hút nhiều ánh nhìn của mọi người (lúc này, anh ấy đã tháo mặt nạ xuống, gặp bạn bè nên cũng không cần đeo làm gì).

Bước vào quán, cậu liền nhìn thấy ngay năm người kia bên quầy rượu, họ nói chuyện vô cùng rôm rả, cậu đến cũng không hay.

_Ô, Lâm Thiên Tự của chúng ta đến rồi kìa. - Jay nhanh miệng nói lớn mà lại nói tiếng Việt nên hầu hết ánh mắt trong bar đều đổ dồn về phía bọn họ.

Sáu người, sáu khí chất, sáu uy nghi nhưng chỉ có bốn gương mặt, lí do là ba anh em nhà kia là một khuôn đúc ra rồi.

_Chào mọi người, làm gì mà đầy đủ vậy?

_À, chỉ là muốn chúc mừng cậu thôi. - Jun lắc lắc cốc Black Label có đá trong tay, đôi mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thấu cốc rượu.

Thiên Tự nhú mày, gọi một cốc Gin đá rồi quay sang bọn họ :

_Chúc mừng cái gì? Tôi có làm gì được đâu?

Thiên Tự càng chờ đợi câu trả lời câu trả lời, càng thấy bọn họ nhìn nhau cười bí ẩn, sự ngốc nghếch của cậu lại trở dậy rồi. Nhưng đáng chú ý nhất là Ngọc Ly, hôm nay trong đôi mắt của cô có phần lạnh lẽo hơn thường ngày, trang phục cũng là một cây đen, cốc rượu trong tay đã cạn sạch. Hàn khí khắp người tăng cao rất nhanh, đáng vẻ cô tịch vô cùng.

Thiên Tự có hơi rợn người, đối với Ngọc Ly, cậu luôn có một nỗi sợ hãi rất khó giải thích. Đúng hơn là cậu ngàn vạn lần không muốn chạm đến cô, người con gái này rất đáng sợ. Nhưng tại sao trên người cô lại có mùi thuốc sát trùng.

Jun cười nhẹ, rót thêm một cốc, nhàn nhạt nói :

_Hai ngày nữa là sinh nhật 22 tuổi của cậu đúng không? Bọn này muốn tổ chức sớm một chút.

_Sinh nhật? Sinh nhật tôi sao? - Thiên Tự ngu ngơ hỏi lại khiến cả bọn cười phá lên, cả Ngọc Ly cũng nhếch khóe môi thấy rõ. Thiên Tự càng thêm rối, ba năm qua cậu thậm chí còn chẳng nhớ đến Thiên Hoàng huống hồ là sinh nhật của mình.

Jun vỗ vai cậu mấy cái rõ đau, môi nở nụ cười trêu chọc :

_Ngày, cả sinh nhật mình mà cũng không nhớ thì làm được gì? Thiên Tự, cậu phải lo cho bản thân mình nữa chứ.

_Đúng đấy, cứ kiểu này thì cậu cũng chẳng nhớ mình là ai nữa mất. - Jay cười phụ họa, tay ôm lấy Jack nũng nịu.

_Phải không anh Jack? Anh yêu vầu (nhóc: -.-)

Jack cười nhẹ, đẩy Jay ra thì bị cậu ôm chặt hơn, tư thế của hai người bây giờ dễ khiến suy nghĩ của các hủ nữa bay cao, bay xa rồi đứt dây bay luôn lăm lăm nha

.

_Jay, em còn bám như bạch tuột, anh mách với Anna đấy nhá.

Jay vừa nghe thấy cái tên này liền tỉnh rượu, lập tức bật dậy, các “xúc tu” buông Jack ra, cười nịnh nọt :

_Anh hai, anh đừng mách, nếu không, anh sẽ hối hận đấy.

_Tại sao phải hối hận? - Jack cười tinh nghịch, nháy mắt với mọi người, hôm nay phải bắt cậu nhóc này khai hết.

_Anh mà mách thì anh sẽ không bao giờ nhìn thấy em nữa đâu. Cô ấy sẽ giết em mất. - Jay hoàn toàn say, tửu lượng của cậu thấp nhất mà này giờ bị bọn họ chuốc say bí tỉ, xem ra đêm nay cậu khó sống rồi.

_Tại sao? Cô ấy là ai? - Nhật Phong cũng góp vui chồm đến hỏi Jay đang gục lên gục xuống.

_Cô ấy rất ghét boy love (BL : nam yêu nam), cô ấy mà biết em ôm một chàng trai sẽ bầm em ra làm trăm mảnh cho xem. - Jay dù say nhưng vẫn nói rất lưu loát, thậm chí còn có nụ cười hạnh phúc khi nhắc đến cô Anna gì kia, chỉ là mí mắt nặng như chì, hoàn toàn không thể biết mình là mối ngon của bọn sói trước mặt.

Thiên Tự và Jun cũng vui vẻ đồng thanh :

_Cô ấy là ai?

_Cô ấy là- Jay lặp lại, môi kéo lên một nụ cười thần thần bí bí rồi vui vẻ nói : là cạp cái của em.

_HAHAHAHAHA.....

Một tràng cười như sấm rền khiến Jay khó chịu bịt tai lại rồi gục luôn trên bàn, ngủ ngon lành. Nào có hay biết bọn sói kia đã lén thu âm lại tất cả, còn cười đầy mãn nguyện (nhóc: haiz, em cầu phúc cho anh, Jay à)

Jack lấy điện thoại của Jay gọi cho Anna, hắng giọng vài cái rồi nói :

_Chào em, em có phải là Anna không?

.....

_Anh muốn em đến Death bar mang “của nợ” của em về, cậu ta sắp bị đhnhs sắp chết rồi (nhóc : thật ác)

.....

_Nhanh nhé, bọn anh đợi.

Ngất máy, Jack quay sang nhìn mọi người đang nhìn anh tò mò, nở nụ cười lưu manh : mười phút nữa sẽ đến.

Đúng mười phút sau, cửa mở, một thân ảnh thon gọn, quyến rũ trong quần jeans và áo sơ mi đơn thuần nhưng vẫn không làm lu mờ đi vẻ đẹp và khuôn mặt mê người kia.

Cả bốn người trừ Ngọc Ly đều đột ngột bất động, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm cô gái kia vì cô thoát nhìn rất giống..... nó. Gương mặt lạnh lùng còn vương mồ hôi vì chạy nhanh, vóc người cao lớn tầm 1m73, trang phục giản dị nhưng không giấu được những đường cong, gương mặt không chút son phấn vẫn rất mê người.

_Chào anh chị, em là Anna. - câu nói của cô gái lập tức lôi bốn con người kia về thực tại, tiếng Việt chưa chuẩn nhưng rất dễ nghe.

Jack vội nở nụ cười, kéo một chiếc ghế tổ ý mời cô, vui vẻ nói :

_Chào em, em ngồi đi.

Sau khi chào hỏi xong, bốn con sói kia cho cô nghe đoạn ghi âm rất rõ ràng lời nói của Jay. Gương mặt Anna hết trắng rồi xanh, cuối cùng là dừng lại ở màu đỏ, cô hít một ngụm khí lạnh rồi nhẹ nhàng nói với bốn con sói kia :

_Xin phép mọi người ra về, thật thất lễ nhưng em phải mang “CỦA NỢ” này về. Em thật xin lỗi.

Bọn người kia đá mắt với nhau một cái rất mập mờ a~~. Anna vừa kéo Jay dậy thì cậu đã mở mắt, mơ màng nhìn cô rồi vùi mặt vào ngực cô, hai tay ôm chặt chiếc eo thon :

_Chị, em nhớ chị lắm!!!

_CHỊ?????!!! - năm con sói lập tức nghếch mặt, mắt mở to nhìn Anna đang gãi đầu cười xuề xòa :

_Hahaha, em mới hai mươi tư tuổi thôi ạ.

RẦM.

HAHA, cho đáng đời các người ác, lại còn gọi con người ta em em ngọt xớt. Nhục chưa?

Nhật Phong : anh em, túm cổ con này về nấu cháo.

Đồng thanh : OK

Nhóc : 36 kế, tẩu vi thượng sách *co giò chạy*. Hẹn gặp ở chap sau nhá.

68. Chap 73 : Nghi Ngờ

Ở một phút giây, khoảnh khắc nào đó, em thầm mong anh quay lại, nhìn em... nhìn một lần cũng đủ rồi.

Buổi tiệc sinh nhật sớm được diễn ra trong căn phòng VIP nhất của Death bar, không khí vui nhộn và âm cúng vô cùng. Sau khi Thiên Hoàng mất, nó cũng biệt tích, Thiên Tự càng không để ý đến những thứ vui vẻ bên cạnh mình. Cậu chỉ nghĩ đến việc trả thù, giết chết nó. Cuối cùng thì cậu cũng làm được rồi, nhưng một nụ cười cũng không có, trái tim cậu không những không hạnh phúc mà lại đau đớn tột cùng.

Cậu chính là hoàng tử tồi tệ nhất trong những câu chuyện cổ tích, rất tồi tệ. Không có phù thủy ác độc, không có mẹ kế và chị kế hung dữ, không có quả táo đỏ huyền thoại, không có bất kì chướng ngại nào, chỉ có lọ lem và hoàng tử. Phải, chỉ hai người họ nhưng có kẻ âm mưu giết hại lọ lem, đó là Chàng Hoàng Tử Đáng Mến Của Các Câu Chuyện Cổ Tích Cũ Rích. Người đó chính là cậu - Lâm Thiên Tự.

_Này, thần thờ gì vậy? Mau uống đi. - Jun đột nhiên cất lời cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu, mọi người từ này giờ chơi oản tù tì uống rượu (cũng con nít lắm chứ bộ) mà cậu là người thua đau nhất.

Trong mười ba ván, cậu đã thua hết mười, mà bọn người này ít có ác lắm, cốc đầu là Gin, cốc thứ hai là Black Label, cốc thứ ba là Volka, cốc thứ tư là... Đầu cậu văng hết cả rồi, rốt cuộc là bọn họ muốn cậu chết vì rượu sao? Mà vậy cũng tốt, cậu sẽ sớm gặp nó thôi, rất tốt luôn ấy chứ.

_Mọi người tha cho cậu ấy đi, cậu ấy không chịu được thêm nữa đâu. - Ngọc Ly im lặng từ đầu đến cuối đột nhiên cất lời, bọn người kia cũng ngừng lại, quay sang nhìn gương mặt lúc trắng lúc xanh rồi lại đỏ hệt như Anna lúc này, cười xuề xòa vô tội hết sức :

_Aaa, vậy cậu về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn đến công ty. - Jack đã hơi đỏ mặt vì cồng, vật lên vật xuống đẩy cậu ra cửa. - Tạm biệt, ngủ ngon luôn.

Cái này rõ ràng là đuổi khách, nhưng Thiên Tự cũng không thể nán lại, liền vẫy tay :

_Tạm biệt, mọi người chơi vui vẻ. - nói xong không đợi ai đáp đã quay đi, nụ cười lập tức tan biến, chỉ còn lại đôi mắt chứa vô vàn đau thương. Mà không phải riêng cậu, căn phòng ồn ào, vui vẻ lúc bấy giờ, ngay khi cậu đi cũng rơi vào khoảng không im lặng, trầm mặc đến ngột thở. Đường như thời gian cũng như ngừng trôi, không gian đầy sự căng thẳng tột cùng, không biết đã trải qua bao nhiêu thế kỉ mới nghe thấy giọng nói của Jack phá tan bầu không khí chết người này :

_Chào... mừng chị trở lại.

Chiếc Bugatti dừng lại trước biệt thự Gin của nó ở Pháp, hai vệ sĩ lập tức dìu cậu vào nhà rồi túc trực trước cổng.

Thiên Tự vào phòng tắm, vùi mình vào dòng nước mát lạnh, gương mặt dần lãnh đạm trở lại. Vừa rồi là cậu giả vờ say để tìm cách trốn đi, chứ với tâm trạng hiện giờ, cậu thực sự không vui nổi.

Cơ thể dần thoải mái sau khi tắm, dường như vẫn còn hơi choáng vì lượng cồn quá cao, Thiên Tự xuống bếp pha cốc trà giải rượu rồi lại thơ thẩn ngoài sân vườn.

Nơi đây không có bất kì loài hoa nào trừ cây xương rồng vô cùng rực rỡ trong lồng kính, rất , mạnh mẽ, hệt như nó. Không khí trong lành, tinh mạch ngoài tiếng gió vi vu vui đùa với những cây cổ thụ vĩ đại. Rất yên bình, thư thái, khiến trái tim như được sưởi ấm vậy.

Phốc... âm thanh rất nhỏ vang lên khiến Thiên Tự ngay lập tức biến bình thần thành cảnh giác. Đôi mắt được mài giũa sắc như chim ưng quét quanh khu vườn, theo âm thanh nghe được thì có kẻ đang ở trên cành cây nào đó âm thầm theo dõi cậu.

Nhưng cậu nhìn mọi góc ngách đều không thấy, chứng tỏ một điều, kẻ này thực sự rất mạnh, mạnh hơn cậu là điều tất nhiên. Thiên Tự cảm thấy hơi nghi ngờ, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện lạ, ở công ty thì việc ngày càng ít đi, D.O.D cũng vậy. Hơn nữa, cậu luôn cảm giác có ai đó theo dõi mình, một người có khí chất rất quen thuộc, mà không phải một, là hai mới đúng, nhưng nhiều lần truy tìm manh mối đều vô vọng.

Thiên Tự cũng đã nghi ngờ vài người xung quanh mình, lại chỉ rút ra được một phát hiện, chính là từ sau khi nó mất, Vương Triệu biến mất như chưa từng hiện diện. Cậu dùng tên tuổi của nó tìm kiếm thân phận, tung tích cậu ta suốt một tuần cũng chỉ có một thông tin : Vương Triệu là con của một thương nhân người Úc.

Bây giờ, nghi hoặc về kẻ theo dõi cao nhất là Vương Triệu, cậu còn nhớ ngày đầu gặp, cậu ta có gì đó rất quen thuộc. Sau đó là phản ứng cực kì kinh ngạc của nó đối với Vương Triệu, cả việc đối phòng nữa. Lúc trước cậu cũng hơi thắc mắc là khi nó và Vương Triệu ở cùng phòng ngoài việc có xảy ra quan hệ mờ ám thì nó luôn kìm chế một môi, lại thường xuyên dùng áo kín cổ, dài tay, còn có mùi thuốc bôi ngoài da. Đặc biệt là hôm cậu và nó thân mật ở sô pha. Vương Triệu nhìn thấy rồi đột nhiên tức giận như là...ghen. Lẽ nào...

Trong lúc cậu mãi suy nghĩ, một khẩu súng giương cao nhắm ngay thái dương bên trái của cậu. Đôi tay thon dài kéo băng đạn, ngón tay chạm có súng, đôi mắt ánh lên sự thù hận tột cùng. Chỉ cần bóp cò, con người ka sẽ vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này. Khóe môi ma mị nhếch lên, nhưng ngay khi chiếc bóng kia định bóp cò thì một chân thon dài đá ngay khẩu súng, chưa đến một giây.

Chiếc bóng kia chưa kịp đảo mắt nhìn kẻ phá đám đã cảm thấy một cơn đau truyền đến từ ngón tay, vô cùng đau. Hắn cúi đầu nhìn xuống tay cầm súng, tay còn nhưng súng mất. Hắn bàng hoàng quay sang kẻ phá hỏng chuyện tốt của mình, vì trời khá tối nên chỉ thấy được một bóng người cao ráo, một tay đứt túi, một tay cầm khẩu súng của hắn, đôi chân dài đứng chênh vênh trên cành cây không một chút khó khăn.

Hai chiếc bóng nhìn nhau nhưng không lên tiếng, vì nếu làm vậy đối phương chắc chắn sẽ nhận ra. Họ cũng không động thủ, nếu không Thiên Tự phát hiện ra thì nguy.

Chiếc bóng cao lớn kia ném khẩu súng về phía hắn, môi mỏng chứa đầy ý cười. Hắn ngạc nhiên tóm lấy khẩu súng lại cảm thấy nhẹ bẫng, nâng khẩu súng hướng ngay bóng dáng kia bóp cò nhưng không viên đạn nào bay ra. Hắn còn chưa hết ngạc nhiên thì bàn tay đang nắm chặt của kẻ kia chợt buông lỏng, dưới ánh trăng sáng những thứ đang rơi phản lại màu vàng của đồng rồi đáp êm ái trên bãi cỏ như đang trên người hắn.

Hắn giật mình, chỉ một khoảng thời gian cực ngắn mà kẻ kia có thể lấy hết đạn trong băng ra....

Nghe thấy tiếng động, Thiên Tự quay về phía cây cổ thụ lớn nhất :

_Ai? - không có tiếng trả lời, chỉ có cành cây khẽ lay động. Đôi mắt cảnh giác nhìn xuống thì giật mình, sáu viên đạn còn mới cấu nằm gom lại một chỗ trên đám cỏ xanh, quả thật có kẻ ám sát cậu. Nhưng tại sao hắn lại không xuống tay, còn để lại đạn như muốn cậu biết vậy?

Ngẩng đầu, cậu nhìn trên trên cây cổ thụ cao lớn, đúng lúc một làn gió vùn vút ở mũi cậu từ từ dịu tan mất, Thiên Tự chợt lẩm bẩm :

_Mùi thuốc sát trùng?

Đâu đó trong màn đêm tĩnh mịch, thân ảnh cao lớn đứng từ sân thượng tòa nhà đối diện, dáng vẻ cô tịch nào lòng. Làn gió khẽ lay chuyển mái tóc dài quá vai, lay chuyển luôn cả những nếp áo của bộ vest sang trọng màu đen đang muốn hòa vào bóng đêm. Ánh trăng sáng vắng vạc in rõ chiếc bóng kia, vì đứng nghịch sáng, thấp thoáng chỉ thấy đôi mắt ưu thương, nhớ nhung khôn nguôi, cùng... đau đớn. Đôi mắt đó nhìn về một bóng hình khác - Lâm Thiên Tự, nhìn rất lâu rồi khóe môi vẽ lên một nụ cười. Cậu đang loay hoay dùng khăn nhật những viên đạn lên rồi nói gì đó với vệ sĩ và quay lưng bước đi. Hình ảnh đó, bước chân đó, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót bởi đôi mắt kia.

Ở một phút giây, khoảnh khắc nào đó, em thầm mong anh quay lại nhìn em... một lần thôi.

Thiên Tự vừa đến cửa trong liền quay lại, nhìn thẳng lên sân thượng nhà đối diện, tuy nhiên chỉ nhìn thấy ánh trăng kia bị che phủ bởi đám mây đen xấu xí. Cậu lắc đầu, khẽ nói :

_Mình say thật rồi!

Các nàng nghĩ hai chiếc bóng khả nghi kia là những ai nào? Ai trả lời và bóc tem đầu tiên thì nhớ cmt nhé, ta sẽ tặng chương cho người đó. Mà chắc chẳng ai muốn đâu nhỉ?

69. Chap 74 :

Đáp án của câu hỏi chap trước là : người cướp súng là nó và người ám sát Tự chính là Lâm Thiên Hoàng. “Kaylyssusu” đã trả lời đúng và nhanh nhất nên chap này là của nàng, còn bạn Nhihoang ta sẽ tặng chap sau nhé.

Thiên Tự đã cho kiểm tra sáu viên đạn kia nhưng không tìm được manh mối nào, cả dấu vân tay cũng không có. Cậu thật sự đang rất đau đầu, rốt cuộc kẻ nào muốn giết cậu cơ chứ?

Cốc cốc - tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

_Vào đi.

Cửa mở, một thuộc hạ bước vào, dáng vẻ vô cùng lãnh đạm nhìn cậu, trên tay còn có lá thư màu đen rất bí hiểm.

_Thủ lĩnh, người có thư. - chất giọng lạnh lẽo vang lên đều đều như chéc máy được lập trình sẵn.

Cậu ngẩng đầu nhìn tên thuộc hạ, môi mấp máy lạnh không kém :

_Là ai?

_Một kẻ tên Vô Danh, hắn muốn thách đấu người.

_Được rồi, để đó và ra ngoài đi.

Tên thuộc hạ đặt lá thư xuống trước mặt cậu, cúi đầu rồi lui ra ngoài, một tiếng động nhỏ cũng không có. Cậu buông mắt khỏi xấp tài liệu, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lá thư lên, một màu đen đầy bí ẩn lại có cảm giác.... quen thuộc. Bên trong cũng là một tờ giấy màu đen cùng hàng chữ được đánh máy :

“Tôi muốn thỉnh giáo thủ lĩnh của Devil of Darkness một lần. Hẹn gặp ở...”

Lá thư vốn vẹn hai câu nhưng lại khiến cậu có cảm giác rất đối quen thuộc. Đặt lá thư vào học bàn, cậu ngã ra ghế, thở dài một tiếng, tại sa gần đây cậu luôn có cảm giác nó đang bên cạnh, giống như nó vẫn còn sống. Mập mờ, bí ẩn, kì lạ và cũng rất.... ấm áp. Nếu những điều đó là thật thì cậu chẳng cần gì thêm nữa.

Reng reng reng... - điện thoại bất chợt vang lên, lần nữa cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Thiên Tự nhấn nút trả lời liền nghe thấy bên kia đang hít một hơi rất sâu như muốn nói gì đó quan trọng mà người bên kia là Jun.

_Có chuyện gì vậy?

Biểu hiện của Jun khiến cậu hơi lo liền lên tiếng, bên kia nghe cậu hỏi cũng đồng dạng lên tiếng :

_Lâm Thiên Tự, nếu cậu không phiền có thể đến Death bar không?

_Có chuyện gì quan trọng sao?

_Phải, là chuyện về Nhất Thiên.

“Ầm”, vừa nghe thấy hai chữ này, Thiên Tự ngay lập tức cảm thấy toàn thân đau đớn, nhất là trái tim, tai thì cứ như ù đi vậy. Nhưng chuyện liên quan đến nó chắc chắn rất quan trọng, cậu vội vàng đáp, tay luống cuống mặc áo khoác, về ngay góc ngày xưa vô tình trôi dạt :

_Tôi...tôi đến ngay.

Cúp máy, Thiên Tự ngay lập tức lái xe đến Death Bar, không hiểu sao trời lạnh mà mồ hôi cậu tuôn như mưa thế này. Cả tay cầm lái cũng ướt. Xe dừng, Thiên Tự ngay lập tức bước xuống, ném khóa xe cho bảo vệ rồi không chậm trễ một giây tìm kiếm Jun.

_Ở đây. - Jun ngồi trong góc khuất nhất quầy rượu, vừa thấy cậu liền đứng dậy, vẫy nhẹ tay vì cậu mặc vest trắng nên khá dễ nhận ra. Thiên Tự hốt hoảng, hấp ta hấp tấp chạy đến, mồ hôi nhờ máy lạnh mà vơi đi chút ít.

_Có chuyện gì vậy? - còn chưa ngồi xuống cậu đã cất tiếng hỏi, bartender lập tức pha một cốc Gin như mọi khi. nhìn về sọt sáng của cậu, Jun khẽ cười rồi vỗ vai cậu trấn an :

_Cậu bình tĩnh đi.

_Ừm, cậu nói đi, có chuyện gì quan trọng liên quan đến cô ấy? - Thiên Tự bình tĩnh hơn một chút, liền thở ra một hơi, trông cậu lúc này thật ngốc.

_Cậu phải thật bình tĩnh để nghe nhé, phải bình tĩnh.

_Ừm, cậu nói đi.

_Thật ra....

Từ đầu đến cuối, tất cả mọi chuyện xảy ra (từ chap 1 đến bây giờ) đều nằm trong kế hoạch của nó. Chuyện nó đột nhiên chuyển về Licght, chung phòng với Nhật Phong và cả cuộc gặp gỡ ở sân cỏ. Kế hoạch nó đã dựng lên từ mười năm trước.

Chuyện giữa Jun, Thiên Hoàng đều là kế hoạch, chỉ có điều là chính bọn họ cũng không biết. Nó thậm chí là bao gồm cả kế hoạch trả thù của cậu vào kế hoạch tình yêu của nó.

Tất cả chỉ là do sự ngu ngốc của cậu, chính tay cậu giết chết người mình yêu.

_Nghĩa là, từ lúc bắt đầu đến bây giờ không một chi tiết nào nằm ngoài kế hoạch của cô ấy?

_Chính xác là như vậy! Chị Nhất Thiên biết tôi yêu chị ấy nên đã cố tình thua tôi trong trận thách đấu và để tôi hôn suốt một tháng nhằm giúp tôi hiểu ra, tôi không hề có cơ hội nào để chiếm trái tim chị ấy, đúng hơn là thay thế hình bóng của cậu. - Jun nói đều đều nhưng không giấu được đau lòng, đôi mắt hơi buồn xuống. Cậu ta lại nhấp một ngụm rượu mạnh rồi mỉm cười tiếp tục.

_Chuyện chị ấy đổi phòng với Vương TRIệu cũng là kế hoạch, mục đích là muốn bảo vệ cậu, nhưng phải công nhận là cách cậu ta yêu rất khác người. Nếu tôi là yêu theo kiểu âm thầm, cậu là kiểu thù hận thì cậu ta chính là kiểu độc chiếm, bá đạo và bạo lực. Cậu còn nhớ lúc chị ấy bảo cậu sang ôn thi, cậu đã lắc mạnh tay chị ấy không?

Thiên Tự suy nghĩ một lát rồi gật đầu, đôi mắt vẫn không giấu được đau thương :

_Tôi nhớ, lúc ấy ánh mắt của cô ấy có chút kì lạ.

Jun mỉm cười nhàn nhạt sau khi nghe câu trả lời, nhấp thêm một ngụm rượu nữa rồi nói :

_Tay trái của chị ấy đã bị Vương Triệu cắn, một chút lưu tình cũng không có.

Thiên Tự như bị một trái bom dội thẳng vào màng nhĩ và trái tim, tay cầm cốc rượu lúc buồn lúc siết không rõ ràng. Hôm đó cậu có ngửi thấy mùi thuốc sát trùng và cả đôi mắt chợt trở nên sâu lắng khó đoán. Tim cậu bỗng nhói đau, rồi cuộc nó đã chịu bao nhiêu vết thương, bao nhiêu sự hành hạ và nó.... có hận cậu không? Vì cậu đã hận nó, vì cậu không quan tâm đến nó, vì cậu sắp đặt kế hoạch hãm hại nó, vì cậu yêu nó bằng lòng thù hận.

_Sau đó thì Vương Triệu chuyển đến Licght, cùng lớp lẫn cùng phòng với cậu, đó tất nhiên không phải là trùng hợp. Cậu ta có ý đồ muốn giết cậu nhưng chị ấy đã lấy mình làm bả đỡ đạn và bị hành hạ đến chết đi sống lại.

Thiên Tự nhất thời hóa đá, rồi cuộc thì nó có bao nhiêu bí mật động trời muốn bóp nát trái tim cậu vậy? Nó đã vì cậu làm bao nhiêu điều, hi sinh cả mạng sống của mình, nhưng cậu thì sao, không những khiến nó đau đớn mà còn chính tay giết chết nó. Người đáng chết là cậu mới đúng, cậu không đáng sống.

__Đừng tự dằn vặt bản thân mình, chị ấy hi sinh không phải là muốn cậu tự trách mình như bây giờ. Điều cậu cần làm là sống thật tốt và... sống luôn cả phần chị ấy. - Jun nhẹ giọng khuyên nhủ, ánh mắt vẫn còn vương đau đớn nhưng rất nhanh bị giấu nhem đi. - cậu lắc lắc rượu lạnh chứa cồn cao, màu đỏ chao qua chao lại thật bắt mắt cùng hơi lạnh từ viên đá càng hấp dẫn đối phương muốn đắm chìm vào trong đó để quên đi mọi thứ. Nhưng ít ai nhận ra rằng, sau khi đắm chìm vào đó thì hiện thực mà người đó thấy được sẽ tàn khốc hơn trước lúc đắm chìm vào một thứ gì đó.

Trái tim Thiên Tự đau đến nỗi muốn trào theo cuống họng mà ra ngoài, nó bóp nghẹn hơi thở của cậu, vùi cậu vào bóng đêm không sự sống. Cậu gục đầu trên cánh tay, từng dòng nước nóng hồi thấm vào tay áo vest, vào cả vết nứt trên tim cậu, rất nóng, rất đau, rất rát. Cứ như vậy, thời gian cứ trôi, Jun vẫn nhắm nháp hết cốc này đến cốc khác, Thiên Tự từ nãy đến giờ vẫn chưa ngừng đầu lên nhưng có cảm giác tay áo cậu đã ướt đầm rồi.

Quán bar xập xình tiếng nhạc từ các DJ nổi tiếng, quả cầu to lớn treo giữa phòng phản lại màu sắc chói mắt, những con người đắm chìm vào dòng nhạc sôi động. Xung quanh dường như chẳng thể nào chú ý đến dáng người cao lớn vận vest sang trọng đang gục mặt ở bên quầy bar, nếu có thấy họ cũng chỉ nghĩ là say xỉn mà thôi. Cuộc đời là vậy, chẳng ai cho không ai điều gì, cũng chẳng ai chịu hi sinh hạnh phúc của mình cho người khác, mà nếu có thì chắc chắn là cho người họ yêu.

Thiên Tự khóc xong, ngược đôi mắt hơi đỏ nhìn Jun, gương mặt lại lạnh lùng như lúc đầu, gọi bartender thêm một cốc nữa, lại nhàn nhạt hỏi tựa như cậu chưa từng khóc vậy :

__Tôi luôn có một thắc mắc, rốt cuộc Vương Triệu là ai? Tôi luôn thử điều tra nhưng không có kết quả.

Jun nhìn Thiên Tự một lúc, ánh mắt hiện lên tia thận trọng, cốc rượu toan đưa đến miệng thì đặt lại lên miếng lót :

__Nghe xong, tôi không nghĩ cậu có thể bình tĩnh. Cậu thực sự muốn nghe?? - cậu gạt đầu chắc nịch, không hiểu sao trái lại đập mạnh đến đau, cốc rượu đang mân mê cũng ngừng hoạt động, Jun thở nhẹ một hơi, hai mắt nhìn cậu vô cùng day dứt, dường như mơ hồ cậu còn thấy có tia thương hại :

__Vương Triệu chính là em trai cậu - Lâm Thiên Hoàng.

CHOANG!!!!

Sẵn tiện ta nói luôn, nàng nào muốn ta tặng chap cuối cùng thì trả lời câu hỏi ở “Chap 35 : Nỗi đau” nhé, trả lời đúng hết đấy. Mong chờ chủ nhân chap cuối cùng, hihi.

70. Chap 75 : Ngô Nhất Thiên

Chap trước tặng Kaylyssusu rồi, chap này tặng NhiHoang1 nhé, cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện đến tận chap này *rưng rưng*

Tiếng thủy tinh va chạm với sàn nhà tạo nên âm thanh chói tai, cắt đứt bầu không khí vui vẻ ở bar. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người trong khi cậu vẫn còn đang ngây người tiếp thu câu nói của Jun.

Jun thì vội vàng quay sang giải thích với mọi người :

__Xin lỗi mọi người, bạn tôi hơi say nên bất cẩn, mọi người thông cảm. - lời nói của Jun rất dễ nghe nên cũng chẳng ai gây khó dễ gì, dù sao đây cũng là chuyện rất bình thường. Họ lại đắm chìm trong âm thanh hỗn tạp, riêng cậu lại đang ù tai bởi câu nói ban nãy của Jun. Bàn tay cầm cốc rượu đã rơi không thu lại, cứ lơ vơ giữa không trung.

Bartender nhìn cậu mà lo lắng, nhẹ giọng hỏi : __Ngài có sao không? Không bị thương chứ ạ?

Câu hỏi của bartender lập tức khiến cậu bừng tỉnh, ngơ ngác tiếp thu câu hỏi của cậu ta rồi khua khua tay :

__Không sao, không sao, cảm ơn cậu, để tôi dọn chúng. - Thiên Tự còn đang định cúi xuống nhặt mảnh vỡ thì Jun đã ngăn lại :

__Đừng lo, bọn họ sẽ dọn. Bây giờ điều cậu cần làm là lấy lại bình tĩnh trước đã.

Cậu gật đầu, lại gọi thêm một cốc Gin khác, nghe Jun kể lại mọi chuyện mà cứ mỗi một câu chuyện lại như một lưỡi dao đâm vào trái tim cậu. Hóa ra người em trai cậu thương hết mực lại muốn giết cậu, muốn cướp cả người con gái cậu yêu. Hóa ra, người cậu hận thù lại là người luôn bảo vệ cậu. Hóa ra, cậu mãi mãi là kẻ ngốc, hóa ra cậu vẫn là kẻ sai lầm trong kế hoạch này.

Cảm xúc của cậu bây giờ là nên vui hay buồn nhỉ?

Buồn ư? Vì cậu đã tự tay giết chết nó - người con gái cậu yêu?

Vui ư? Vì Thiên Hoàng, em trai cậu vẫn còn sống, sống tốt đến nỗi sắp tâm giết chết cậu, cướp người con gái cậu yêu? Hay thật, cuộc đời cậu là trái banh sao, vô tri vô giác đá qua đá về như thế sao?

__Điều bây giờ cậu muốn làm là gì? - Jun nhìn cậu cười khở, cảm xúc pha lẫn trông buồn cười chết được.

__Tôi còn có thể làm gì? Cảm ơn Thiên Hoàng vì đã khiến tôi tự tay giết chết Nhất Thiên sao? Hay là đến mộ của cô ấy và giết Thiên Hoàng để rửa oan? - Thiên Tự vô thức buột miệng nói những điều trái với suy nghĩ của bản thân, nào ngờ Jun....

__Đúng vậy, nếu được thì cậu lóc hết xương thịt hấn mà cúng tế cho chị ấy. Mà nếu cậu không làm thì tôi cũng sẽ làm. - nói xong, cậu ta đứng dậy, bước đi không ngoảnh lại, đôi môi cười nhẹ ban nãy biến mất sạch không dấu vết.

Thiên Tự thờ thẩn ngồi đó một lúc rồi ra về, cơ thể hơi lảo đảo vì say, cậu nốc hết hai chai Gin chứ có ít ỏi gì. Ngồi vào xe một lúc cậu mới nhớ ra vì vội quá nên e cậu quên gọi cả tài xế, mà cậu lại không thể lái xe về trong tình trạng có cởn. Cậu ngồi lì trên ghế lái, tay gác trán, khép nhẹ mi mắt, ước gì bây giờ có nó đưa về thì tốt quá.

Đang miên man, cậu bỗng nghe thấy tiếng rào rào bên cửa kính xe, nhìn ra thì phát hiện trời đang mưa. Chết tiệt, trời mưa mà phải ngồi đây đợi tỉnh rượu mới về sao?

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước tầm mắt khiến cậu ngẩn người, tay nắm dao động không thôi. Tim cậu kêu “thịch” một tiếng nhưng tiếng gõ cửa nhanh chóng kéo cậu ra khỏi dòng suy nghĩ đầy đau khổ kia, rất đau.

Dáng người cao lớn, ngũ quan tinh tế đến từng góc cạnh, mái tóc ngắn ẩm nước mưa càng thêm mị hoặc, bộ vest xám khói như muốn hòa lẫn vào cơn mưa. Đôi môi mỏng vì lạnh mà hơi tái đi, đôi mắt không đầy như muốn hút tất cả sinh lực của người đối diện. Từng chi tiết nhỏ nhặt, một cái cử động, một cái nhíu mày mà suốt đời này cậu không thể quên, vô cùng quen thuộc nhưng cũng rất lạ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, người bên ngoài xem ra đã mất kiên nhẫn rồi, trời mưa to mà gõ mãi vẫn không chịu mở là thế nào?

Thiên Tự vội vàng mở cửa, ánh mắt vẫn nhìn người đối diện đang chậm rãi bước vào xe, bộ vest sang trọng cũng đã thấm ướt một nửa, mái tóc cũng chẳng còn khô. Dù trông nhếch nhác nhưng vẫn khiến người khác không muốn rời mắt. Phải, người đang ngồi đối diện cậu chính là Ngô Nhất Thiên, một chút cũng không khác.

Tại sao lại đi bộ, xe của cô đâu? - Tự lạnh lùng hỏi, tay với trong hộp một chiếc khăn đen vẫn còn nguyên mác đưa cho “nó”.

“Nó” nhận lấy cái khăn, gỡ mác rồi lau tóc, tay còn lại cởi luôn chiếc áo vest ném ra ghế sau, chất giọng lạnh tanh vang lên :

__Tôi có hợp đồng quan trọng với Bét nên mới phải sang đây, đang dạo phố thì đột nhiên mưa lớn, thấy xe của cậu nên “mượn” chỗ núp mưa. - giọng điệu ngang tàng kia lại chẳng làm cậu ngạc nhiên, vẫn nhắm mắt, toan đánh một giấc thì “nó” lại cất lời :

__Này, giúp tôi lau tóc được chứ, tay tôi hơi đau nên không làm được. - cũng chẳng đợi cậu đáp, “nó” quăng luôn chiếc khăn còn hơi ẩm sang người cậu, xoay mặt đối diện cậu.

Thiên Tự lười biếng mở mắt, tay cầm khăn rồi cũng vươn người lau giúp, vì “nó” hơi cao và bị chắn bởi phanh xe và hộp xe nên cậu phải nhoài người tới, khoảng cách của cả hai nhanh chóng được rút ngắn. Cậu

có thể ngửi thấy hương Romano trên tóc và cả đôi mắt đang nhắm nghiền hưởng thụ kia. Tại sao cậu không ngạc nhiên khi thấy “nó”? Tại sao cậu không vui khi thấy “nó”? Tại sao cậu lạnh nhạt, hờ hững với “nó”?

Bởi vì người đang ngồi chung xe với cậu, đang đối mặt với cậu, đang nhờ cậu lau tóc chính là Dương Ngọc Ly chứ không phải nó. Sau khi nó mất, cô luôn cải trang thành nó để gặp mặt gia đình, làm việc... và mỗi lần như vậy Thiên Tự lại càng muốn phanh tay mình ra. Nếu như cậu không thù hận nó thì có lẽ người ngồi trước mặt cậu bây giờ là thật.

_Cậu uống rượu?

_Có một chút? - cậu lại tiếp tục lau, nhưng tâm hồn lại bay sang nước nào mất rồi.

_Có chuyện gì sao?

_Ừm, tôi vừa biết Thiên Hoàng vẫn còn sống. Cô cũng biết đúng không?

Ngọc Ly không đáp, chỉ gạt nhẹ đầu như trả lời, mắt cứ nhắm thư thái để cậu vò mái tóc giả. Sau một lúc thì tóc cô cũng khô, Thiên Tự ném luôn chiếc khăn ra sau xe, nhắm mắt ngủ. Không gian trong xe phút chốc rơi vào lặng, bên ngoài lại nhộn nhịp bởi những giọt mưa trắng xóa tạo thành. Con đường tấp nập cũng vì cơn mưa này mà trống vắng, cong vạy chiếc xe lao vun vút rất vội.

Vẫn còn đang ngủ thì tiếng điện thoại reo lên khiến cả hai phải rời giấc mộng.

_Chuyện gì vậy? - giọng Tự vẫn còn hơi buồn ngủ, còn cao quá nên bây giờ cậu chỉ muốn đánh một giấc.

_Ngày mai cậu về Việt Nam chứ? - Nhật Phong cất tiếng hỏi.

_Không, sẽ về vào tối nay luôn, cậu cũng đi à?

_Không, tuần sau tôi mới về.

_Vậy cậu gọi tôi có việc gì?

_Chỉ là muốn đặt vé máy bay giúp cậu thôi.

_Ừm, tạm biệt. - hần ngáp ngừng muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói, cũng không tắt máy vội, cứ để điện thoại như vậy. Thiên Tự ở đầu dây bên kia thấy hần có vẻ là lạ, lại cất tiếng hỏi :

_Có chuyện gì nữa sao?

_Ồ,... chúc cậu hạnh phúc. - vừa dứt câu liền ngắt máy khiến Thiên Tự nhìn điện thoại đã sớm tắt mà hình thì mặc niệm mất một phút.

Hạnh phúc? Hạnh phúc là thế quái nào, tên này uống nhầm thuốc rồi sao?

71. Chap 76 : Lâm Tự Cảnh

Câu nói của hần cứ lặp lại trong đầu óc của cậu, rốt cuộc thì hần muốn ám chỉ điều gì? Hay hần thấy cậu chưa đủ khổ nên mỉa mai sao? Cũng không thể, lời nói của hần rất chân thực, không có chút giả dối hay đùa cợt nào. Nếu như vậy, hạnh phúc mà hần nói là gì?

Ngồi trên máy bay, ngắm nhìn những đám mây gần đến nỗi chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào nhưng lại không thể làm được, cũng giống như nó vậy, tưởng gần nhưng xa tận chân trời. Bất chợt, hình ảnh của Ngọc Ly cải trang thành nó lại lấp đầy tâm trí cậu, cô cải trang rất giống : vóc người, mái tóc, cử chỉ, dáng đi, cả đôi mắt sâu thẳm ấy nữa.

Khoan đã, Ngọc Ly có thể cải trang giống hệt nó nhưng đôi mắt thì không thể, đôi mắt đó chỉ một người có mà thôi. Nhưng người đó cũng đã không còn, như vậy thì tại sao Ngọc Ly có thể...không lẽ....

Thiên Tự bất chợt cảm thấy trái tim nhói đau, cậu thật sự có cảm giác mơ hồ, rằng nó vẫn còn sống. Cậu đứng bật dậy, toan chạy ra phía cửa thì bị ngăn lại :

_Xin lỗi quý khách, ngài không thể xuống máy bay lúc này. - câu nói của nữ tiếp viên hàng không và hành động của cậu thu hút rất nhiều ánh nhìn, nhìn cậu như tên điên, có ai đời máy bay đang bay lại muốn xuống không?

_Ồ, tôi xin lỗi. - cậu nở nụ cười gượng gạo nhìn cô tiếp viên và toàn bộ hành khách trong toa hạng nhất. Ngồi phịch xuống ghế, Thiên Tự cố ghép lại các mảnh manh mối về việc nó còn sống. Cậu thực sự rất mong chờ, chỉ là nếu như đây là giấc mơ, nghi ngờ kia chỉ là cát bụi, hư ảo, cậu chắc chắn sẽ chẳng còn niềm tin để sống.

Chợt mất được một lúc thì máy bay hạ cánh. Cậu bước xuống trong bộ vest đen lịch lãm, áo sơ mi xanh nhạt, cà vạt thắt hờ ở cổ áo thứ hai, mái tóc đen vô cùng mượt mà. Cậu vẫn luôn để tóc là màu đen, luôn dùng hãng dầu gội Romano mà nó yêu thích. Nếu như nó vẫn còn sống, cậu chắc hẳn sẽ cho nó biết rằng : một ngày cậu gội đầu hai lần và chăm sóc vô cùng kĩ lưỡng, nhưng....

Kết.... - chiếc Bugatti màu đen sang trọng đỗ xích ngay trước cửa sân bay, đúng hơn là ngay trước mặt cậu, một người đàn ông cao lớn trong bộ vest đen khá giống một quản gia, người đó mở cửa rồi cung kính cúi chào, tay chìa ra mời cậu lên xe.

_Thiếu gia, cậu vẫn khỏe chứ? - chất giọng có chút vui mừng của cậu quản gia vang lên, cậu ta đã theo Thiên Tự từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, hơn Tự hai tuổi và cũng là cận vệ ngầm của nó.

_Rất tốt. Còn cậu?

_Tôi tất nhiên là luôn rất tốt. Cảm ơn thiếu gia.

Cậu quản gia này hiển nhiên nhận ra sự thay đổi của Tự : lạnh lùng, tàn khốc, trầm lặng và tuyệt tình, rốt cuộc thì ai đã khiến cậu trở thành thế này (nhóc : đi mà hỏi chủ nhân thứ hai của anh và phu nhân tương lai của Thiên Tự ý).

Xe dừng trước căn biệt thự quen thuộc - căn biệt thự nó đã từng sống và cậu cũng đã từng ở đây - Lâm Tự Cảnh. Đây cũng là tài sản duy nhất mà nó chịu nhận của Ngô Gia - căn biệt thự được xây từ mười năm trước mà đến bây giờ vẫn còn như mới. Tên của căn biệt thự cũng là nó muốn cậu đặt.

[_Này, đây là nhà của cậu sao? - Thiên Tự đứng trước cánh cổng to lớn lại cảm giác bản thân hệt như người tí hon ghé thăm nhà người khổng lồ vậy.

Ánh mắt cậu lảo liên khắp nơi, chợt nhận ra có con sói ở ngay khóa cửa, cậu thích thú chạy đến sờ đầu con sói một cách thích thú (lúc này chị ấy vẫn chưa lắp Barret 107 đâu, bởi vì khu này có vệ sĩ do ba chị phải đến, mà hệ thống bảo vệ đã phức tạp vô cùng còn nguy hiểm nữa), cậu cười rạo rờ quay sang nó :

_Cậu cũng thích sói sao? Con sói này quả thực rất đẹp.

Nhìn cậu mê mẩn con sói làm bằng đá Granite màu đen tuyền mà người làm nên con sói đó mất tận ba tháng mới hoàn thành, tốn không ít tiền của, nó mỉm cười, đưa mắt vào xác định rồi ghé vào tai cậu thì thầm :

_Nếu tớ nói : là vì cậu nên mới làm nó thì sao? - nó nháy mắt nhìn cậu đỏ bừng mặt thì nhếch môi cực đều. Mà nào hay hành động này lại khiến Thiên Tự phút chốc say mê, lại cố kìm lòng mà không dùng đèn pin thu nhỏ của Doremon mà thu nhỏ nó lại cho vào túi áo, ngoài cậu ra không ai nhìn thấy cái nháy mắt và nhếch môi khi nãy của nó (nhóc : còn nhỏ mà có tính chiếm hữu cao quá, chặc chặc)

_Nào, đi xem nhà của chúng ta thôi. - nó lồng những ngón tay của mình vào cậu, thong thả bước đi trước cậu, che khuất nụ cười rạo rờ. Mà may mắn là vì cậu đang ngây ngốc nên không để ý đến bốn chữ : “nhà của chúng ta” đang được nó nhấn mạnh (uầy, chị Thiên cũng ghê gớm thật, hai người đúng là trời sinh một đôi rồi ^^).

Những bước chân nhỏ nhắn tiến vào khu vườn vẫn chưa có bất kì cái cây nào, ngôi biệt thự này chỉ được xây xong cách đây một tháng nên còn rất đơn sơ.

Cậu chợt buông tay nó rồi chạy đến bên những gói hạt giống của đủ loại cây mà nó đã đặt sẵn dụng cụ trồng cây mini. Mà nào hay nụ cười trên môi của nó chợt cứng lại, ánh mắt bất thần nhìn về con người đang cười nói vui vẻ kia rồi lại ngược xuống bàn tay đã sớm lạnh lẽo và cô độc khi cậu buông tay. Không

hiếu sao trái tim nó đập nhanh một cách đau đớn, còn có cảm giác lo lắng, lo lắng cậu sẽ buông tay nó một lần nữa chẳng? Rằng cậu sẽ rời xa nó và đến bên một người con gái khác? Rằng cậu sẽ không sưởi ấm trái tim lạnh lẽo này nữa? Không, dù có hi sinh cả tính mạng này, ní cũng không bao giờ muốn mất cậu, không bao giờ muốn!!!

_Nhất Thiên, tất cả hạt giống này đều là của cậu sao? - giọng nói của Thiên Tự lôi kéo nó trở về thực tại, cả nụ cười nó vĩnh viễn không thể quên.

_Ừm, chúng ta sẽ cùng nhau trồng, cậu chọn loại nào ưa thích nhất đi.

Thiên Tự hứng khởi chọn hạt giống cây gỗ bách, cây hoa giấy, cây bạch quả... nhưng lại không có loại hoa nào cả, trừ hoa giấy không có phần, vì cậu biết nó dị ứng với phấn hoa. Chọn xong các loại hạt giống, nó và cậu vui vẻ dùng xẻng mini xới đất rồi gieo hạt, tưới nước. Cả hai cười đùa dưới ánh nắng ấm áp, dường như thời gian cũng muốn dừng lại để khoảnh khắc này, kỉ niệm này mãi mãi không phai tàn.

Nằm phịch xuống bãi cỏ chỉ vừa nhón nhón được một chút, nó cùng Thiên Tự ngược mắt nhìn những đám mây phản chiếu ánh nắng của mặt trời sắp lặn vô cùng rực rỡ. Những đám mây cũng như đang ngắm nhìn hai thân ảnh nhỏ lem luốc bùn đất kia, trên trán còn có vài giọt mồ hôi. Trông chúng tựa như một bức tranh không thể nào phai tàn.

Thiên Tự nắm chặt bàn tay nó rồi nhẹ nhàng hỏi :

_Nhất Thiên, cậu có biết là cậu tượng trưng cho loài hoa gì không?

_Hửm? - nó hơi nhướn mày, vì bị dị ứng với phấn hoa nên nó cũng không nghĩ đến loài hoa tượng trưng cho mình chẳng? - Tổ cũng không biết, chỉ là thích hoa xương rồng, không phấn không nụy, không kiêu sa, diễm lệ nhưng chân thực.

_Đúng rồi, cậu chính là loài hoa đó, là loài hoa sống vĩnh cửu, không cần đất tốt, không cần nước mát, không cần bóng râm, chỉ cần nắng là đủ. - Thiên Tự huyền thuyên mãi mà không để ý đến ánh mắt nó chỉ có mỗi hình bóng cậu. Nó là hoa xương rồng ư? Nó chỉ cần nắng thôi ư? Nếu vậy...

_Cậu sẽ là nắng của tớ. - nó ngăn bài thuyết trình về sự khác nhau, giống nhau giữa nó và hoa xương rồng bằng một câu nửa đề nghị, nửa cầu khẩn lại len lõi sự khẳng định. Thiên Tự bị đứng hình một lúc, nào lại đang cố gắng tiếp thu hết câu nói của nó nhưng rốt cuộc cũng không hiểu (Đó là hiển nhiên) nên nở nụ cười rồi càng siết chặt tay nó hơn :

_Được, tớ sẽ là nắng của cậu mãi mãi. (thỏ con chính thức sụp bẫy!^^. Đó giờ nghe trai lừa gái, bây giờ nghe thấy được gái lừa trai, hahaha)

_Hứa nhé?

_Xin hứa. - lời hứa đó đã mãi được khắc ghi vào trong hai trái tim bé nhỏ nhưng đâu ai ngờ, ánh nắng đó vì thù hận mà trở thành bóng tối cướp đi sự sống của hoa xương rồng kia. Cuộc đời... không ai có thể nói trước được điều gì.

_Nhất Thiên, cậu ở đây đợi tớ, tớ sẽ mang về cho cậu một bất ngờ. - Thiên Tự nói xong liền chạy ra phía cửa, tay loay hoay bấm số điện thoại.

Một lúc sau đó, chiếc BMW đỗ trước cửa nhà nó, quản gia của cậu liền sốt sắng bước đến, trên tay là chậu hoa xương rồng to bằng bàn tay người lớn được đặt trong lồng kính rất đẹp, chúng còn nở hoa nữa.

_Thiếu gia, hoa của người...

_Cảm ơn cậu nhé, tạm biệt... - vô cùng phũ, không ai có thể phũ hơn nữa, cậu ta đã bỏ việc mà lập tức chạy đến đây, nào ngờ Tự vừa múc cháo là ném vãi liễn. Cậu nên khóc hay nên cười đây?

Hai cái chân chí cha chí choắt chạy vèo vào trong, tay ôm khư khư chậu hoa như bảo vật. Vừa nhìn thấy nó, cậu chạy nhanh hơn, lập tức đặt chậu hoa vào tay nó, (lại) cười rạng rỡ :

_Tặng cậu, đây là hoa xương rồng mẹ tớ trồng. Mẹ nói sẽ tặng nó cho cậu vì cậu rất giống loài hao này.

Câu nói của cậu tràn đầy niềm vui, hân hoan lẫn thành thật dường như cũng khiến tim nó rộn nhịp theo. Quả nhiên chỉ có thể cậu mới có thể khiến nó trải qua nhiều cung bậc cảm xúc như thế này. Nó ôm chặt chậu hoa xương rồng có gai, nhón người sang hôn chụt lên má cậu, khiến “con người kia” đang chuyển sang chế độ ĐỎ.

_Này, chúng ta thiết kế nhà Của Chúng Ta đi. - nó lập tức gạt bỏ bầu không khí ngưng ngừng rồi lôi tuột cậu vào trong. Căn biệt thự này vừa xây nên vẫn chưa được trang bị bất cứ vật gì, nó rút từ trong cặp của mình một xấp giấy khổ A2 cùng bút chì và tẩy.

_Làm gì vậy? - Tự tròn mắt nhìn nó với đồng dụng cụ trên nền gạch hoa, nghiêng đầu khó hiểu.

_Chúng ta cùng vẽ căn nhà cho tương lai đi. - nó lại cười, cười nhiều quá, trong quá khứ nó cười nhiều đến vậy sao? Hay là, chỉ mỗi cậu mới khiến nó cười nhiều như vậy?

Thiên Tự ngồi bệt xuống sàn, tay cầm bút chì vuốt nhẹ như bảo vật, hào hứng cùng nó tưởng tượng ra căn nhà của cả hai trong tương lai. Tiếng cười nói lại khiến không gian quanh hiu, sơ sài trở nên ấm áp vô cùng. Và đó, ngôi nhà trong Tương lai của hai người họ được hình thành.]

Chap này ta dành cho em gái Minh nhé, nàng nào muốn tặng chap thì cmt đi và đừng quên đáp án cho chap 35, phải trả lời theo thứ tự nhé, không là ta không biết các nàng nói đúng hay không đâu ^^ . Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ!

72. Chap 77 : Vô Danh

Những thứ bị dòng thời gian cuốn đi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ lấy lại được. Đó là quy luật. Bản thân không ý thức làm mất đi những thứ quan trọng thì đừng hối hận và nói : “ước gì..?”, “Nếu như..?”... vì những ước mơ chỉ là mơ ước.

Chap này tặng AllenWalker049 vì nàng đã ủng hộ ta rất nhiều! Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ.

Quang cảnh vẫn giống như trong tưởng tượng, cây cối um tùm, tươi mát, ấm áp mà cô đơn. Thiên Tự mở cửa lớn, căn phòng khách giống hệt trong bản vẽ của cậu, từng chi tiết một.

_Gâu..gâu..gâu - âm thanh tỉnh mạch nhanh chóng bị phá tan bởi tiếng sữa của Galaxy (còn ai nhớ em ấy không, cả Tam Thể nữa ý). Con cún đã lớn hơn nửa người cậu đang từ trong phòng riêng của nó và Tam Thể chạy đến cắn ống quần cậu làm nũng, chiếc đuôi đến mức muốn gãy luôn.

_Galaxy, nhóc khỏe không?

_Gâu..gâu gâu... - Thiên Tự vừa ngồi xuống thì con cún đã nhảy chồm lên khiến cậu suýt chút ngã nhào, trong lòng không ngừng thầm nghĩ rốt cuộc Galaxy là cún hay heo mà mập dữ vậy?

_Meooooo.... - Tam Thể cũng nhảy phốc từ trong phòng đến dụi dụi vào chân cậu, vô cùng thân mật. Chúng từ nhỏ đã được Nhất Thiên cho làm quen với mùi hương của cậu nên chúng cũng có tư tưởng cậu là chủ nhân.

Thiên Tự vuốt vuốt Tam Thể rồi lên tiếng :

_Bé con, mở đèn cho anh xem.

Kì lạ là Tam Thể như hiểu lời cậu nói, đôi chân dài chạy đến bộ sofa trong phòng khách, nhảy lên bàn, bàn tay xinh đẹp giơ nanh vuốt nhấn lên nút màu đỏ của chiếc điều khiển. Đèn của cả căn nhà bỗng vụt sáng. Thiên Tự ôm con mèo trong lòng, tay xoa đầu Galaxy rồi cùng đi đến nhà bếp.

Ngôi nhà này mỗi tuần đều được Ngọc Ly dọn dẹp nên rất sạch sẽ, biết cậu về, thức ăn thức uống cũng được trang bị đầy đủ, ai lấy được cô thì thành tiên mất rồi.

_Hai nhóc muốn ăn gì đây? Bít tết nhé? Mà thôi, khó tiêu lắm. Hay là chúng ta ăn trứng chiên đi (ta : *ngã ngửa* còn tưởng anh nấu được gì ngon lắm).

Thiên Tự để ha con vật nhìn cậu lăng xăng trong bếp nấu thức ăn cho cả ba, may mắn là Ngọc Ly có dạy cho cậu vài món đơn giản lại dinh dưỡng, nếu không phải chịu đói rồi.

_Gâu! - Galaxy ngậm túi gạo thơm đầy đầy chân cậu, cậu lúc này mới ngơ ngơ nhận lấy rồi cười gượng :

_Cảm ơn nhé, anh quên mất là phải nấu cơm trước chứ. Đợi tí nữa sẽ có thức ăn ngay. - Thiên Tự cứ như đang đọc thoại rồi lại loay hoay với nhà bếp rộng lớn.

Hai mươi phút sau đó, bàn ăn một canh, một món xào, hai món mặn đơn giản nhưng với cậu và hai nhóc kia là đủ no rồi.

Tam thể ngồi luôn trên bàn ăn, Galaxy to lớn quá nên phải ở dưới sàn ăn. Trông cứ như một gia đình ấy nhỉ? Tiếc là thiếu mất một người.

Bữa ăn kết thúc, Thiên Tự loay hoay rửa hết chén bát rồi đưa hai nhóc về phòng ngủ. Thân ảnh cao lớn bước đi trên hành lang cô đơn khiến người khác phải đau đốn theo. Đôi chân dài bước về phía phòng ngủ của nó trước đây.

Cửa mở, căn phòng với tông chủ đạo là màu đen hiện ra trước mắt, vẫn là phong cách quen thuộc, đơn giản và lạnh lẽo. Cậu khóa cửa, đôi chân dài bước đến bên chiếc giường rộng lớn, từ từ ngã xuống, tay cậu ôm một góc gối, đầu nhẹ nhàng tựa lên như sợ chiếc gối sẽ đau vậy. Đôi chân dài hơi gấp lại vì lạnh. Thân ảnh kia dù cao lớn đến đâu nhưng khi nằm trên chiếc giường của nó vẫn cảm thấy sự cô tịch đến đau lòng.

Đôi mắt vì chuyến bay dài mệt mỏi mà khép lại, dần dần chìm vào cơn mê. Cậu cảm thấy không phải vì mệt mỏi nên muốn ngủ, mà là cậu nghĩ được mùi gỗ mộc đình hương rồi mất luôn ý thức. Hình như trong mơ, cậu thấy ai đó đắp chăn cho mình, một bóng người có mái tóc dài rất quen thuộc.

(Có lẽ, Thiên Tự không hề biết rằng : một người nào đó khi đã chết, mọi vật dụng của họ đều phải đem đi thiêu hủy chứ không được giữ nguyên như thế, rất không nên).

Sáng hôm sau, cũng là ngày trên lá thư thách đấu của kẻ “Vô Danh”. Cậu thức dậy trong tình trạng rất sáng khoái, cơ thể cảm giác thật nhẹ nhõm, cậu trầm nghĩ : kì diệu thật, ngủ trên giường của nó nên như vậy sao?

Sau khi vệ sinh cá nhân, Thiên Tự đánh thức Galaxy rồi thay bộ thể dục thoải mái màu xám, trên cổ là chiếc khăn lông màu đen. Cả hai chạy vài vòng quanh căn biệt thự rồi về nhà, hình ảnh đó khiến không ít con gái trên đường ngã gục bởi sức sát thương mà cậu có.

_Galaxy, chúng ta cùng bơi đi. - Thiên Tự thay đồ thể dục bằng đồ bơi, đẩy Galaxy xuống hồ trong khi cậu vừa đặt câu hỏi mà đã tự trả lời. Haiz, anh vẫn là con nít.

Galaxy được chăm sóc tốt nên rất sạch sẽ, có tắm cùng người cũng chẳng sao cả. Cún nhà ta được bơi vào sáng sớm nên háo hức quẫy đạp lung tung, lâu lâu còn lù lù xuất hiện sau lưng cậu mà quẫy nước. Tam Thể là mèo tất nhiên sợ nước, lẳng lặng cuộn mình trên ghế xếp cạnh hồ bơi, tiếp tục giấc ngủ ngàn vàng của mình.

Bơi được một tiếng, chủ lẫn cún lười biếng lên bờ, Galaxy hăng hái chạy đến bên Tam Thể đang say giấc, lắc mạnh bộ lông của mình để nước bắn lên con mèo ham ngủ. Tam Thể bị ướt liền giật mình kêu “méo” một tiếng rồi nhảy lung tung khiến Thiên Tự ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nếu như có nó ở đây, chắc chắn sẽ vui hơn nhiều, nó sẽ nói : “Này, đừng có nhoi nếu không chị cắt tiết hết bây giờ.” và tất cả sẽ ngoan ngoãn mà im lặng.

_Thôi thôi, chúng ta đi tắm rồi ăn sáng, Tam Thể, lại đây anh lau cho. - Thiên Tự cầm chiếc khăn trùm người con mèo kín mít rồi lau như muốn nghiền nát luôn bộ lông mềm mại. Tam thể giật mình vì sự “nuông chiều” của cậu mà nhảy toát loạn, còn cào chiếc khăn rách một đường. Cậu cũng thật biết cách ghẹo mấy con thú cưng.

Buổi sáng kết thúc, đến gần chiều thì cậu lái xe đến điểm hẹn trong thư. Cậu lúc này vô cùng lịch lãm, oai phong dù chỉ mặc quần jean và áo sơ mi đen vẫn không che giấu được vẻ đẹp trường thành của cậu.

Xe dừng trước căn nhà hoang ở ngoại ô thành phố, nơi đây là địa điểm mà bọn giang hồ thanh toán hay tỉ thí. Nói là căn nhà thì không đúng lắm, phải là biệt thự ma, hoang tàn, âm u, ghê rợn vô cùng, thích hợp để chém giết ấy chứ.

Cậu đỗ xe trước cổng, liếc nhìn xung quanh không có thêm phương tiện nào khác thì nghi hoặc dâng lên, kẻ Vô Danh đó chưa đến sao?

Cậu nghĩ tên đó chắc chắn sẽ đến nên hơi an tâm, cảm giác vững vàng, tin tưởng này khiến cậu hơi khó hiểu. Biệt thự âm u, lạnh lẽo có tiếng gió gào rít khiến người khác phải rùng mình, nơi này có nhiều ma lắm sao?

Cửa vừa mở, mùi ẩm mốc lan đến cánh mũi, cả mùi máu tanh khô, nhưng đáng chú ý là thân ảnh cao lớn đội mũ áo che kín tóc, vì còn đang là buổi chiều nên nắng còn hơi nhẹ, đủ phảng phất được gương mặt bên dưới chiếc mũ trùm. Hắn ta hơi cúi đầu, mang khẩu trang hình cái miệng nhe ra đầy máu, riêng đôi mắt thì cậu không thấy rõ. Vô Danh ngồi chễm chệ trên ghế, hai tay đặt trên thành ghế vô cùng cao ngạo, nếu không phải vì không gian xung quanh, cậu còn nghĩ hắn như một đức vua quyền thế. Nhưng bộ trang phục màu đen, cảnh vật u ám như đang ám chỉ hắn là Thần Chết hay Ác Quỷ Cửa Bóng Đêm vậy (còn ai nhớ Devil of Darkness không?) Cảm giác quen thuộc này rất kì lạ.

Thấy các nàng khổ thân vì giải đáp án quá nên ta quyết định đưa ra gợi ý cho các nàng, nhưng gợi ý của ta chỉ cho các nàng tìm ra vài người thôi và các nàng hãy cho ra đáp án đúng nhất, khi ta đăng chap 78 thì các nàng lập tức cmt câu trả lời, ai nhanh nhất, đúng nhất, chap cuối sẽ thuộc về nàng đó. Suy nghĩ thật kĩ nhé, sắp ra chap cuối rồi đấy.

Gợi ý đây :

1. Ba tính cách một gương mặt.

2. Nhân vật chính của chap 30.

Chúc may mắn! ^^

73. Chap 78 : Đêm Không Ngủ

Thiên Tự đứng nhìn Vô Danh chưa lên tiếng, không gian phút chốc trở nên trầm mặc, hai ánh mắt cứ nhìn đối phương không buông. Dần dần lại thấy rất quý dị, hai tên con trai cứ như đang liếc mắt đưa tình vậy.

_Chào. - cậu lịch sự cất lời trước, chân cũng bước lên nhưng vô cùng thận trọng.

Vô Danh chỉ gật đầu đáp lại, cơ thể rời khỏi chiếc ghế, bước được hai bước lập tức vung nắm đấm về phía cậu, dường như không thể tính được tốc độ chính xác của nắm đấm đó : dứt khoát, mạnh mẽ, không nhân nhượng. Cậu chỉ kịp nghiêng đầu né tránh lại bị hắn vung chân nhắm vào bụng. Thiên Tự chụp lấy cổ chân Vô Danh thì hắn lại mượn lực tay của cậu bật người lên quật ngã cậu xuống sàn. Tư thế của cả hai rất đẹp mắt, Vô Danh ngồi trên người cậu, hai tay chặt cổ áo khiến cậu hoàn toàn bị khóa chặt bên dưới.

Cậu chưa kịp phản kháng đã thấy Vô Danh gỡ chiếc khẩu trang ra, nhưng vì ngược sáng nên cậu không thể thấy rõ khuôn mặt kia. Lần nữa bị bất ngờ khi cậu đang bị...cường hôn, là CUÔNG HÔN đó!! Môi va chạm mạnh với môi cậu tựa như chứa đựng tất cả nhớ nhung mãnh liệt. Ngay lúc này, chính bản thân cậu cũng vì nụ hôn ấy, trong vô thức cậu đã đáp trả nụ hôn ấy mãnh liệt hơn vì cảm giác quen thuộc đang ùa về trong cậu. Nụ hôn ấy duy trì trong một phút vì khi hôn cậu bỗng nhớ đến hình ảnh của Nhất Thiên đang vây kín trước mắt, ý thức dần trở lại, cậu đẩy Vô Danh ra, thì đột nhiên hắn cất tiếng :

_Ông xã. - hai chữ này thôi cũng đủ khiến trái tim cậu dừng đập hẫng một nhịp, cơn đau lại ùa đến khi nhịp đập trở nên quá nhanh. Cậu thần thờ khi nghe giọng nói ấy, giọng nói mà ngày đêm cậu muốn nghe, bắt chước, cậu đổi vai với Vô Danh, nhắm nghiền khuôn mặt đó, vô thức cậu lấy tay mình chạm vào từng đường nét trên gương mặt hoàn mỹ kia, rất nhẹ, tựa như mạnh tay một chút “Vô Danh” sẽ biến mất vậy. Ánh mắt nhìn gương mặt thân quen mang theo bao nỗi nhớ thương, bao nỗi buồn lẫn chua xót.

Gương mặt đó, nụ cười đó, đôi mắt thăm thăm đó đã bao năm chiếm cứ trong giấc mơ của cậu mỗi đêm, mỗi lần cậu khép mắt. Mỗi lần nhớ đến là lòng ngực lại xuất hiện cơn đau đến rơi lệ, cả hô hấp cũng khó khăn. Ba năm qua cậu vẫn luôn muốn nhìn trực diện gương mặt, hôn lên đôi môi ngọt ngào, siết chặt nó trong vòng tay của cậu. Tham lam muốn nó vò mái tóc của mình, muốn ăn món nó nấu. Cùng nó đi đến lễ đường, mỗi đêm đều ngọt ngào và cùng sinh thật nhiều con. Sống hạnh phúc đến trọn đời, mãi mãi không bao giờ chia cách rời.

_Thiên Tự. Thiên Tự. Thiên Tự. - nó đưa tay vuốt giọt nước mắt của cậu, luôn miệng gọi tên cậu. Khoảnh khắc này, cậu vĩnh viễn không muốn trôi đi.

_Nhất Thiên, em còn sống, đúng không? - giọng cậu run lên như muốn lạc hẳn đi, nước mắt càng lau càng rơi xuống nhiều hơn. Đôi tay chống bên người nó như muốn gãy lìa vì yếu đuối.

_Thiên Tự, em vẫn còn sống, em chưa hề chết. - chất giọng của nó đã không còn lạnh lẽo nữa, chỉ có ngập ngừng nữa, chỉ có ngập ngừng, khàn đặc bởi kìm nén nước mắt.

_Anh..anh..cứ ngỡ là mình đang mơ. Nhất Thiên, đánh anh đi, để anh chắc chắn rằng mình không mơ.

Nó nhìn cậu cười nhẹ, đỡ cậu đứng lên rồi BỐP!! Nắm đấm không nhân nhượng vung thẳng vào bụng cậu, ác quá a. Thiên Tự tất nhiên bị giật mình, bảo đánh là đánh liền sao? Đúng là chỉ có Ngô Nhất Thiên nó mà.

_Bà xã..ui...em thật ác. - Tự ôm bụng trách móc nó, thì nó lại trưng ra bộ mặt : “em có tội tình gì?” rồi nắm tay cậu kéo ra khỏi căn nhà hoang, để cậu ngồi vào ghế phụ, bản thân lái xe, vù một phát đã vào lại thành phố . Trên đường đi, nó chỉ lặng lẽ trả lời những câu hỏi của cậu, trên môi là nụ cười tươi tắn cậu mười ba năm trước. Trong lòng lại rất vui mừng : “Kế hoạch tình yêu sắp thành công rồi!”

Xe dừng trước biệt thự của nó - Lâm Tự Cảnh, cậu xuống xe, dùng mắt mình mở cổng. Nó trong xe nhìn bóng dáng cậu đã cao lớn hơn khi xưa thì môi lại nở nụ cười, cậu đã trưởng thành, chín chắn, lãnh khốc hơn xưa nhưng... cậu không giống với Thiên Tự hồn nhiên trước đây. Một Lâm Thiên Tự ngốc nghếch, thiếu suy nghĩ, hồn nhiên và rất hay cười. Liệu việc nó muốn cậu trở thành như hôm nay có đúng với điều mà nó luôn mong chờ.

Vừa bước chân ra khỏi xe, cánh cửa đã bị đóng phập lại, cơ thể to lớn phía sau ép nó dựa vào xe, đôi môi tham lam đóng xuống, chiếm cứ. Nó ôm lấy cổ cậu, nhanh chóng đáp trả thật nồng nhiệt.

Tại sao không chứ? Đôi môi mà mỗi ngày đòi hỏi, lại mang tư vị ấm áp khiến nó suốt ba năm qua đều nhớ nhung, bây giờ lại đang ở ngay trước mặt, có kẻ ngu mới không ăn cho nó (nhóc: đợi lát nữa xem ai ăn ai *cười gian*)

Thiên Tự nhớ nó đến phát điên, nhớ đôi môi ngọt ngào, chiếc lưỡi nhỏ nhắn thơm tho, khuôn mặt ửng hồng mỗi khi bị thiếu dưỡng khí, đôi mắt cứ mơ mơ màng màng, quyến rũ chết người.

_Tự...học...từ...từ...

Đây, vừa nói đã thấy nó đưa ra gương mặt đó rồi, hỏi cậu làm sao cảm lòng được đây? Thiên Tự mắt đã tối sầm, bàn tay mò mẫm toán loạn sau lưng nó, không nói không rằng bế ngang nó vào nhà. Vừa xác định được ghế sofa gần nhất liền áp nó xuống, điên cuồng hôn, tay không tự chủ cởi phất chiếc áo khoác dày, cúc áo sơ mi cũng bị cậu giựt phăng tất. Nhưng cậu còn chưa kịp hôn lên vành tai của nó đã bị đẩy ra, ánh mắt vốn đã tối nay còn tối hơn, giọng cậu kìm nén trở nên khàn đặc đến tội :

_Bà xã...

_Tự khoan đã.. - nó hất đầu về phía sau, cậu cũng quay lại thì thấy Galaxy và Tam Thể . Hai con vật cứng ngời trên mặt đất đang nhìn hai người, mặt ngu không thể tả.

_Xùy... đi chơi chỗ khác, ta đang tạo cháu cho các người mau đi.

Nhưng hai con vật vẫn cứ lì lợm ngồi tại chỗ, lạ thật, bình thường chúng biết nghe lời lắm mà, chẳng lẽ chúng muốn chứng kiến quá trình tạo cháu luôn sao? (nhóc: ặc...ặc..ta sặc...)

Mặt Thiên Tự càng ngày càng tối, cậu cảm thấy cơ thể đang phản ứng, chỉ muốn lập tức nuốt nó vào trong bụng. Cậu tức tối lườm hai con vật kia rồi lại nhìn nó đang nằm dưới thân, lập tức bế nó vào phòng, khóa trái cửa. Trang phục của cậu phút chốc đã chẳng còn gì, lập tức đè lên người nó, tay không chậm một giây khiến nó cũng “mát mẻ” như mình. Bây giờ cậu mới để ý nó không còn mặc mảnh vải trắng như trước mà đã mặc áo như những con gái khác, mái tóc đã dài đến vai nên trông nó thực sự giống như một cô gái. Lại nhìn cup C kia khiến cậu khó khăn di chuyển yết hầu :

_Bà xã, anh yêu em. - nói xong lập tức hành động (à...ờ...tác giả bắt máy bay sang Pháp đây)

Nhật Phong ngồi trên ghế làm việc trong phòng của mình, trên bàn la liệt rượu nặng, tay cứ cầm cốc rượu nâng lên là nốc sạch.

Hôm trước, lúc hắn nói chúc cậu hạnh phúc đã hoàn toàn buông xuôi trái tim mình, buông xuôi tình yêu đầu chưa kịp chớm nở. Buông xuôi cô gái làm trái tim mình rung động. Và bây giờ cưới người con gái cậu không hề yêu, mà đêm nay D.O.D và Shadow cũng sát nhập với nhau...“phần thưởng” của Hắc Mã trong Kế Hoạch Tình Yêu. Thật buồn cười.

RẦM...cánh cửa phòng bị đẩy ra với lực cực mạnh, tựa như muốn lìa ra luôn. Ngọc Ly xuất hiện trong bộ đồ ngủ khá kín đáo, gương mặt đen kịt vì tức giận, bên khóe mắt còn ươn ướt.

_Cậu điên sao? Uống rượu mà như muốn uống nước lã vậy sao?

_Im đi, tôi không cần cô quản. - Hắn cất giọng lạnh lẽo, vẫn cứ tiếp tục nốc rượu như điên. Cô cũng tức giận, hàn khí trong phòng tăng đến ngộp thở, giựt lấy chai Wishky trên bàn, hai hơi đã cạn sạch bách. Lây luôn cha bên cạnh, tiếp tục nốc, rượu tràn ra ngoài chảy xuống cằm, xuống cổ rồi trực tiếp men theo cơ thể đi tiếp. Hắn thấy thế hơi hoảng, nhưng vẫn với chai khác nốc, chưa kịp đưa đến miệng đã bị cô giựt lấy, nốc luôn một hơi. Hắn bật dậy, tức giận hét :

_Cô làm gì vậy hả? Muốn uống thì tự đi mua mà uống. Biến ngay.

Rượu mạnh, uống quá nhanh, càng tức giận rượu càng thấm, đầu Ngọc Ly đã hơi lâng lâng, cô nhếch môi cười đau đớn, nước mắt đã nuốt ngược vào trong tim :

_Sau khi làm xong nhiệm vụ vợ chồng với cậu, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa. Vì vậy, ĐỪNG LO LẮNG. - nói xong, cô nốc hết chai rượu, bước đến nhét vào miệng hắn một viên thuốc rồi truyền rượu từ miệng mình sang. Ánh mắt sớm chốc đã lạnh lẽo như băng, bàn tay run rẩy xé toạt áo sơ m của hắn.

Bất ngờ, hắn không kịp kháng cự thì thuốc đã ngấm vào, đây là thuốc kích dục mạnh nhất. Hắn gạt bàn tay cô ra, để cô ngồi lên bàn rồi... ROET... vải áo tả tơi vương vải khắp mặt đất.

Hắn như phát tiết lên cô, xóc cô đến bên giường rồi điên cuồng chiếm cứ, không hề nhẹ nhàng, nâng niu, yêu thương, chiều chuộng, chỉ có điên tiết..

Ngọc Ly cũng không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, tay bấu chặt gra giường, răng cắn vào môi đến bật máu, nước mắt cũng không tự chủ mà tuôn.

Ánh trăng ngoài cửa nửa buồn nửa vui, bên đây hoan ái mà yêu thương, bên kia hoan ái mà điên cuồng. Cả bốn người họ đều trải qua các cung bậc cảm xúc chưa bao giờ có, bởi Một Đêm Không Ngủ.

74. Chap 79 : Cuộc Sống Mới

Chap này tặng Gwata-chan, xin lỗi nàng vì chưa báo mà tặng luôn rồi. Mọi người đọc truyện vui vẻ!

Sau cơn hoan ái điên cuồng đêm qua, hắn tỉnh dậy với cái đầu đau nhức vô cùng, đôi mắt vẫn còn rục rỏ liếc nhìn xung quanh thì nhận ra bên cạnh đã lạnh lẽo từ lúc nào. Hắn hoảng hốt lật tẩm chăn lên, vết tích mây mưa đêm qua đã biến mất không còn một dấu vết. Vở rượu rỗng cũng được dọn dẹp, căn phòng đã trở về hiện trạng ban đầu. Vậy là cô đã thực sự đi rồi, thật vậy sao? Ngược nhìn đồng hồ chỉ mới sáu giờ hơn, đêm qua hai người đến tờ mờ sáng mới dừng lại, vậy thì cô đi lúc mấy giờ, dọn dẹp mất bao lâu? Hay là cả đêm qua cô không hề ngủ?

Không thể, bất cứ người phụ nữ nào sau một đêm như vậy muốn xuống giường còn khó, huống hồ cô là con gái. Không lẽ cô muốn rời xa hắn đến như vậy sao? (Ta: Hoàng Nhật Phong, ta muốn giết chết người!!)

Hắn tắm rửa sạch sẽ rồi xuống bếp, ánh mắt vẫn không tự chủ mà hướng về phía phòng cô, bước chân cũng tương tự. Bàn tay hắn do dự muốn mở cửa ra, thì cánh cửa đột ngột bị mở từ bên trong, hắn bỗng thở phào, cô vẫn chưa đi. Nhưng, thật sự thì không phải vậy, người đứng sau cánh cửa kia không phải cô mà là một cô gái người Pháp, mái tóc vàng nâu xoăn nhẹ, gương mặt ngây thơ hút hồn. Cô vừa thấy hắn thì

nhảy bật ra phía sau, tay vuốt vuốt ngực, gương mặt như thấy ma sống dậy, sau một lúc thì nhận ra hẳn là chủ nhà này, cũng là chủ của cô liền ríu rít cúi đầu, chất giọng Pháp thật mát lòng người :

__Xin lỗi cậu chủ, tôi thật vô phép. Xin lỗi cậu.

__Cô là?? - hẳn nhíu mày, đừng nói là...

__Cô Ngọc Ly đã bảo tôi đến đây làm việc, cậu chủ, bữa sáng chuẩn bị xong rồi. Tôi xin phép xuống trước.

Hắn nhíu chặt chân mày, cô đi còn thuê cả người giúp việc, nói vậy là cô đoán trước sẽ xảy ra chuyện này sao? Hắn bước vào phòng cô, mọi thứ đã được thay mới, tủ trang phục cũng không còn gì, cô đi thật rồi. Thật kì lạ, nếu cô đi thì hẳn phải vui mừng chứ, có sao trong lòng lại có cảm giác vừa đánh mất điều gì đó rất quan trọng vậy?

Lắc đầu để tỉnh táo lại, hắn đi nhanh xuống lầu, nhìn thấy cô giúp việc đang loay hoay nấu ăn thì nhớ đến cô. Cô nấu ăn rất ngon, nấu cũng rất nhanh, mỗi lần hắn xuống đã thấy trên bàn đầy đủ dinh dưỡng, cơm canh còn nóng, khói bốc thật ấm áp. Hệt như vợ chồng son vậy.

__Cậu chủ, cậu đợi tôi một lát, món ăn chính sắp hoàn thành rồi ạ. - cô giúp việc lại ríu rít nói, có vẻ hơi lúng túng khi hắn cứ nhìn chằm chằm mình với đôi mắt lạnh lùng kia. “Đừng nói mới ngày đầu mà cậu chủ đã yêu thầm mình rồi chứ?” (MỖ TUỞNG).

Hắn gật đầu rồi bước đến bên bàn ăn, gắp thử một miếng khổ qua chiên trứng mà cô bảo là món chính thì cảm thấy đắng ngắt. Cô giúp việc này không biết cách làm dịu độ đắng của khổ qua (món hắn thích nhất) như Ngọc Ly, cô lại là người Pháp làm sao biết đến loại trái đắng của Việt Nam. Nhưng, tại sao cô biết hắn muốn ăn món này.

__Tại sao cô biết nấu món khổ qua chiên trứng này? Người Pháp cũng có món này trong bữa ăn sao?

Cô giúp việc nhìn hắn đang ăn cái món “lạ lẫm” kia thì gãi gãi đầu, nở nụ cười ngây thơ :

__Tôi cũng thật chẳng biết nó là trái gì, vì cô Ngọc Ly bảo cậu chủ thích ăn món này nên đã mua từ Việt Nam để rất nhiều trong tủ lạnh. Cô chủ bảo tôi mỗi ngày đều làm một món như vậy cho cậu chủ. Còn có cả công thức nữa. - cô chạy vội vào bếp lấy ra một cuốn tập dày có nét chữ nắn nót của Ngọc Ly, những món mà hắn yêu thích đều có đủ. Hóa ra, cô chưa bao giờ bỏ qua một sở thích nào của hắn, cô yêu hắn nhưng tuyệt đối không ngổ lời. Hắn đánh mất cô đúng thật là ngu ngốc nhất trên thế giới này.

Buổi sáng của Nhất Thiên và Thiên Tự ở Việt Nam bắt đầu từ lúc tám giờ sáng.

Nó thức dậy trước cậu dù đêm qua ngủ không đủ giấc, vẫn là thói quen hại sức khỏe này,. Thiên Tự đến giờ này vẫn chưa thức dậy, cậu mặc kệ việc “trần như nhộng” mà cứ ngủ một cách tự nhiên nhất có thể. Nó lắc đầu, xem ra cậu vẫn là trẻ con mãi mãi không thay đổi được.

Mái tóc mềm mại của cậu lập tức đập vào mắt nó, đôi tay dài vươn đến chạm vào tóc cậu, cảm nhận được những lọn tóc trượt qua kẽ tay rất dễ chịu. Nhưng được một chút thì mỗi tay, cậu nằm ngửa lại cao hơn nó nên phải với, mà càng với thì càng mỏi. Nó khẽ nhích người lên, dựa lưng vào thành giường kéo chiếc chăn che đến vai, tay vươn ra tiếp tục trò đùa yêu thích của mình. Một tay nghịch tóc, một tay phác thảo khuôn mặt đang say ngủ kia, mà gương mặt tươi cười của nó lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ.

Thiên Tự bị quấy rối, khẽ ưm một tiếng rồi trở mình đối diện nó, nào ngờ tay cậu kẹp theo chăn, mà chăn lại đang che người nó bị kéo xuống, tất nhiên cảnh xuân hoàn toàn lộ hết. Cậu đúng lúc này lại mở mắt ra, những vết hôn đỏ rực, xương quai xanh quuyền rũ, chiếc cổ thon dài và xuống dưới nữa. Nó đung phẩy ánh mắt màu đỏ của cậu, lập tức quay lưng về phía cậu, cúi người nhặt chiếc áo sơ mi của cậu. Nào ngờ, hành động này cũng chẳng khá khẩm hơn, chiếc lưng dài trắng mề người của nó in đầy những dấu hôn mà tác giả không ai khác ngoài cậu. giọng Thiên Tự trở nên khàn đặc, ánh mắt dán lên người nó không buông :

__Nhất Thiên, em biết đàn ông sáng sớm rất dễ bị.... - gương mặt của cậu ngày càng gian hơn, tay ở dưới chăn ôm lấy eo nó kéo sát đến, cậu ăn chưa đủ no a. Nó cười xuề xòa, gỡ bàn tay như xúc tu bạch tuộc dán trên eo mình, dự định sẽ chạy thật nhanh :

__Thiên Tự, anh đói bụng chứ, em đi nấu thức ăn nhé? - nào ngờ, Tự càng bám chặt hơn, cậu kéo nó nằm xuống giường, lấy thân mình đè lên, hai tay chống bên người nó, chiếc chăn cũng đã nằm dưới đất :

_Bà xã, anh muốn ăn em hơn. Đêm qua ăn chưa đủ.

Nói rồi lại cúi xuống “ăn” nó. Haiz, tác giả cũng muốn cho hai người họ ăn sáng đó chứ, nhưng ba năm cảm dục Thiên Tự nên cảm thấy có lỗi, thôi thì chị chịu thiệt một chút nha chị Thiên.

Sau khi kết thúc cũng là buổi chiều, nó đang loay hoay nấu ăn cho cậu thì đột nhiên eo bị ôm chặt, đầu ai đó còn thoảng hương Romano lan truyền vào sống mũi đang tì cảm lên vai nó.

_Thiên Tự, anh đừng quấy rối em. Anh “ăn” no rồi nhưng em sắp thành ma đói rồi đây.

Nó nói đầy vẻ trách hờn, còn thô bạo đẩy cậu ra xa, tiếp tục với món ăn đang nấu thơm phưng phức trên bếp. Cậu cũng mặt dày dựa người vào tủ lạnh hai tay khoanh trước ngực, gương mặt đầy kiêu ngạo nhìn nó, chất giọng thiếu trong sáng :

_Bà xã, em châm lửa thì phải dập lửa chứ, tại sao lại đổ thừa anh?

_Em châm lửa hồi nào? - nó quay lại lườm cậu một phát cháy nhưng có lẽ sau đêm qua, cậu hoàn toàn không biết sợ là gì, cứ em một câu anh một câu. Quả là to gan.

_Em “quấy rối” anh, còn cố tình để anh thấy “thành quả” của mình. Anh có thể không “khen thưởng” em sao?

Hai người này cứ như bị hoán đổi cho nhau vậy : Thiên Tự to gan, Nhất Thiên thì cứ yếu đuối (!!!) dễ bắt nạt (????????????) là thế nào chứ ??????

_Là anh tự động quay sang, còn kéo chăn xuống, em chưa kịp chạy đã bị anh “ăn” sạch. Anh vừa ăn cướp vừa la làng đấy hả? - nó tức giận, hai má phồng lên, mũi hơi chu ra trông cực kì....quái dị!! (ta : chị Thiên, ba hôn bầy vĩa chị ở đâu về giùm em. Tại sao lại để bà điên này giả dạng chị cơ chứ? *Khóc nguyên dòng sông*)

Thiên Tự bị dáng vẻ của nó làm cho bật cười, vội đi đến ôm chặt nó, gương mặt đầy gian tình, phả hơi vào tai nó :

_Rồi, là anh sai, anh ăn cướp còn la làng được chưa? Lát nữa anh “tạ lỗi” nhé. - nói xong còn ngang nhiên thổi thổi vào tai nó, làm gương mặt kia phút chốc đỏ bừng. (ta : *hồn lìa khỏi xác* ôi chị Thiên T.T)

Bữa cơm chiều vừa kết thúc thì nó đã bị cậu vác về phòng “tạ lỗi”. Bỏ lại Galaxy và Tam Thể ôm nhau khóc ròng : chúng ta bị bỏ rơi rồi huhu.

Cuộc sống ngọt ngào vừa bắt đầu đã vướng thêm trở ngại khác.

Ai thích H nào? Cmt ý kiến đi. Chap cuối cùng đã có chủ rồi nhé!

75. Chap 80 : Giam Cầm

Thiên Tự gần đây cảm thấy nó rất lạ, mỗi khi cậu ngủ say hay đi tắm thường thấy nó nói chuyện điện thoại cùng ai đó, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Nhưng cậu gắng hỏi thì nó chỉ trả lời xuề xòa là chuyện ở công ty gặp vấn đề rồi cũng gạt phắt không nhắc đến. Cậu cũng muốn đến công ty phụ giúp thì nó ngăn cản, bảo là phải dành khoảng thời gian riêng cho hai người. Sự nghi ngờ của cậu ngày càng tăng cao, nó còn muốn giấu gì cậu nữa sao?

Cho đến ngày thứ tám họ bên nhau sau ba năm cách xa, nó gối đầu lên tay cậu, thì thầm :

_Tự, ngày mai cha mẹ em sẽ đến đây. - giọng nói đầy thận trọng của nó làm cậu phát hoảng :

_Bác trai bác gái sao? Nhưng sao lại đến đây?

_Họ muốn thăm chúng ta, họ cũng đã biết chuyện sống chung của em và anh rồi. Em muốn nhờ nàh chăm sóc họ, ngày mai em có một cuộc họp quan trọng. Thiên Tự, anh giúp em được chứ? - nó vòng tay ôm lấy cậu, vùi mặt vào cổ cậu, khẽ cắn lên yết hầu khiến cậu phải âm thầm hít sâu một hơi. Trong lòng lại không ngừng hồi lỗi : ”Thiên Tự, em xin lỗi, em sẽ không nói dối nữa. Tha thứ cho em.”

Thiên Tự có hơi bối rối nhưng rồi cũng gạt đầu :

—Anh sẽ giúp, đó cũng là nhiệm vụ của con rể mà, nhưng em phải hứa là phải về sớm, anh không muốn bị hai bác coi là con rể vô dụng đâu.

Cậu càng thật thà nói, trái tim nó càng đau, đau dữ dội, thật lâu mới yếu ớt đáp trả :

—Ừ.

—Vậy giờ chúng ta đi ngủ thôi. Anh rất háo hức đến ngày mai.

Nó không đáp, hai tay đột ngột sờ toát loạn trên ngực cậu, ánh mắt mê ly, môi mỏng khẽ nhếch : Anh định ngủ sớm vậy sao?

—Chẳng phải ngày mai em có cuộc họp sao? Anh không muốn khiến em mệt. - Thiên Tự hôn lên môi nó, trong mắt hoàn toàn là yêu thương. Càng khiến nó đau đớn thêm, hai tay ở trên ngực cậu đã lần xuống dưới, môi cướp lấy môi cậu hôn rất sâu.

—Anh không cần lo, em đủ sức từ giờ đến sáng. - chất giọng dụ hoặc, bàn tay nóng bỏng chạy khắp người cậu, đẩy lên ngọn lửa khát vọng, giọng cậu cũng đã sớm khàn :

—Thiên, vậy anh không khách khí. - nói rồi lập tức vùi nó dưới thân, môi xâm chiếm lấy khoang miệng nó, tay lần xuống lớp áo xoa nắn nơi mềm mại, tay còn lại bận rộn cởi áo nó. Nó tự động cởi áo cậu, đáp trả lại nụ hôn nồng nàn, miệng ngậm nga âm thanh không rõ. Căn phòng phút chốc rơi vào hoan ái, kiểu diễn khó tả.

Ngọc Ly sau khi rời khỏi hân thì đến nhà Jack sống, cậu cũng đã khám bệnh cho cô sau đêm điên cuồng với hân.

Jack nhìn bảng khám bệnh của cô mà tức muốn học máu, quên luôn vai vế của mình mà gào lên :

—Chị điên hử, loại thuốc đó mạnh cỡ nào chị biết không? Nó suýt chút nữa phá tan tử cung của chị luôn rồi, đã tống rỗng cả một bụng còn cho hân uống “thứ đó”, chị nghĩ bản thân mình là người máy, không biết đau chấy? Chỉ vì yêu mà hành hạ cơ thể mình ra nông nổi này, nào chị bị ung thư sao? Chị có phải là Dương Ngọc Ly không vậy? Tỉnh lại giùm em đi. CHẾT TIỆT THẬT MÀ!!!

Jack tức giận xé nát bảng khám bệnh của cô, cậu chưa bao giờ cảm thấy máu trong người nóng như thế này. Gương mặt baby cũng bị cơn giận thổi bay mất, đôi mắt u ám nhìn người con gái đang co ro trong chiếc căn kia mà không tự chủ được cảm thấy chua xót. Haizz, hết Nhất Thiên rồi lại đến Ngọc Ly, nhìn hai người mạnh mẽ vậy chứ khi yêu chẳng khác gì bọn con gái phiền phức.

Reng....reng...reng... Điện thoại bất ngờ reo, Jack hạ hỏa đôi chút, nhìn dãy số quen thuộc rồi bấm phím trả lời, ánh mắt thi thoảng liếc về phía cô :

—Em nghe...được...vâng...

Ngắt máy, cậu đi đến bên giường, nhẹ nhàng kéo chăn ra rồi ôm cô vào lòng, chất giọng đã trở nên vô cùng dịu dàng :

—Khóc đi, khóc cho đã. Ngày mai chúng ta sẽ thực hiện bước cuối cùng của kế hoạch - bước khó nhất.

Ngọc Ly nghe vậy thì vòng tay ôm lấy cậu, vùi mặt vào ngực cậu mà khóc nức nở đến đau lòng. Cô quên, cô sẽ quên hân, quên hết mọi thứ. Quên cả cách yêu một người.

Sáng hôm sau, khi cậu tỉnh dậy cũng là tám giờ sáng, vội vội vàng vàng chạy ủa xuống phòng khách, trang phục chỉnh tề nhìn ba mẹ vợ đang ngồi trên ghế sofa, tâm tình bỗng chốc căng thẳng.

Cậu hít sâu một hơi rồi bước đến, môi nở nụ cười hòa nhã :

—Cháu chào hai bác. Cháu là Lâm Thiên Tự. Hai bác có khỏe không ạ?

—Ừm, vẫn rất khỏe. Cháu quả nhiên là con của Lâm Mạc Đình, rất có khí chất.

Cuộc trò chuyện diễn ra khá suôn sẻ, ông bà Ngô cũng không có ý gây khó dễ cậu, ngược lại còn có phần yêu mến. Cậu đưa hai bác ấy lên phòng rồi dọn dẹp giúp họ, sau lại nhìn đồng hồ đã mười hai giờ hơn, nó chưa về thì ai nấu cơm.....

_Hửm, mùi gì vậy? - còn đang băn khoăn thì mùi thức ăn thoang thoảng đến nơi cậu đứng, liền mỉm cười rồi vui vẻ chạy ào xuống :

_Bà xã, em về rồi....

_Chào cậu chủ.

_Chào cậu chủ.

.....

Nụ cười trên môi cậu nhanh chóng dập tắt bởi hình ảnh hơn năm cô hầu đang loay hoay nấu ăn, nhìn thấy cậu vội vã chào. Cậu trợn mắt, chỉ vào bọn họ hỏi :

_Các cô là ai? Tại sao lại ở trong nhà tôi? - một bà quản gia lớn tuổi nghe cậu hỏi liền bước lên, cất lời :

_Thưa cậu chủ, chúng tôi là giúp việc của ông bà Ngô từ ngày hôm nay. - bà lễ phép nói rồi cúi đầu chào cậu, quay lưng tiếp tục công việc của mình, rất lạnh nhạt.

Thiên Tự bất động một lúc rồi cũng bỏ qua luôn vấn đề đó, bước ra sô pha bật ti vi xem, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài mấy bộ phim hành động, hoạt hình mà cậu chẳng mấy hứng thú, kênh thời sự cũng không có gì đặc sắc. Cậu ảo não nằm ườn ra, đến bữa cơm thì ăn một chút lại bỏ lên phòng.

Cuộc sống ba năm qua không có nó dường như muốn đốt cháy tâm hồn cậu thành tro, bây giờ gặp lại rồi, mới xa nhau nửa ngày đã cảm thấy phát điên đến nơi. Ôi trời, cuối cùng thì không có nó cậu thật sự chẳng là gì mà.

Tự lăn qua lăn lại trên chiếc giường êm ái như đứa trẻ vậy, rồi ngủ lúc nào không hay, đến lúc cậu tỉnh dậy đã chín giờ tối, cậu đã ngủ cả buổi chiều đến tận tối sao? Như vậy chắc nó cũng đã về rồi nhỉ?

Thiên Tự nhảy xuống giường, hai chân chạy đến bên cửa phòng tắm, mở ra lại chẳng thấy ai. Cậu nhú mày rồi chạy ngay xuống bếp, đảo đạc xung quanh cũng không thấy người cần tìm liền hỏi bà quản gia :

_Bà ơi! Bà có thấy Nhất Thiên về chưa?

_Vẫn chưa thưa cậu chủ.

Cậu đột nhiên cảm thấy trái tim thất đến đau đớn, như là dự đoán điều gì đó không lành. Đôi mắt cậu chột rung động mạnh, bàn tay run rẩy lần trong túi quần chiếc điện thoại, nhấn vào dãy số quen thuộc rồi áp vào tai. Tưởng chừng như sẽ nghe thấy giọng nó nào ngờ đó lại là tiếng của một cô gái :

_Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng....tút...

Cậu bực mình xen lẫn lo lắng ngất máy, tiếp tục gọi cho Jun, Jack, Jay, Nhật Phong và Ngọc Ly nhưng tất cả đều nghe thấy giọng của cô gái kia với câu nói quen thuộc :

_Thuê bao quý khách vừa gọi....

Có thằng ngốc mới tin đây là sự trùng hợp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nó, là chuyện gì?

Từng hình ảnh những ngày qua hai người họ ở cạnh nhau lần lượt ùa về trong tâm trí cậu : Nó đứng bên cửa nghe điện thoại, gương mặt nghiêm trọng chưa bao giờ thấy, những dòng số điện thoại lạ lấp đầy danh sách cuộc gọi của nó. Gương mặt nghiêm nghị nhìn và màn hình máy tính, cậu đứng ngay sau lưng cũng không hay biết. Những cổ phần mà nó đã mua từ bảy công ty đang nắm giữ đều trên 50%, mà bảy công ty đó đều nằm dưới tay nó. Với hơn 50%, đương nhiên nó sẽ là chủ tịch của công ty đó. Và câu nói của nó trong cuộc điện thoại mà nó bảo là đang gọi cho Jack :

“Sự thật đó, đã đến lúc phơi bày.”

Cậu ghép những điều đó lại liền ra một nửa câu trả lời, trái tim cậu đập “bịch” một cái thật đau, lẽ nào.....

Cậu không dám suy nghĩ thêm, lập tức lao ra khỏi cửa, nhưng còn chưa được ba bước trên sân đã bị những chiếc bóng áo đen vây kín, một kẻ hở cũng không có. Ngược nhìn bọn người mặc trang phục đen, mắt kính đen, cao hơn hẳn cậu, mang từng luồng sát khí choáng ngợp đang bủa vây. Cậu nhú mào, tính bước đi liền bị chặn, một người trong số họ lên tiếng, giọng nói chẳng có chút thiện cảm nào :

_Cậu chủ, mời cậu vào nhà.

_TRÁNH - RA. - Tự gần, cậu muốn ngay bây giờ lôi nó về mà trừng phạt cho thích đáng đây.

_Cậu chủ, cô chủ có lệnh, tuyệt đối không để cậu bước ra khỏi đây nửa bước. Xin cậu hãy vào trong và đừng làm khó chúng tôi. - Người đàn ông áo đen cao hơn cậu tạt một cái đầu lên tiếng, ánh mắt giấu sau mắt kính sắc sảo đến khiếp sợ. Cậu vùng nắm đấm, gào thét :

_Tôi bảo TRÁNH!

Bộp....bàn tay to lớn nắm thành quyền của cậu hoàn toàn bị gói gọn trong lòng bàn tay của người đàn ông kia, còn có cảm giác đau đau. Nếu cậu đoán không nhầm thì họ chính là Mafia ở Nhật của nó, bọn họ mạnh hơn cậu gấp mười lần, lúc trước cậu làm thủ lĩnh D.O.D đã cảm thấy bản thân ngang bằng thuộc hạ của nó. Bây giờ là Mafia, đếm đi đếm lại cũng hơn năm mươi người, cậu có tám trăm cái mạng cũng đánh không lại huống hồ là chỉ có một. Vậy ra, đây cũng là kế hoạch của nó.

Người đàn ông kia hơi dùng lực đẩy cậu vào trong nhà, lập tức đóng cửa :

_Cậu chủ, tôi xin thất lễ.

Thiên Tự tức giận đập vỡ cái bình hoa bên cạnh, điên tiết phóng lên lầu thì gặp cha mẹ của nó, họ đưa cậu một mảnh giấy rồi thở dài, riêng bà Ngô thì không kìm được khóc nức lên, ông Ngô dìu bà về phòng rồi cũng chẳng trở ra ăn tối hay nói chuyện cùng cậu. Mà cậu lúc này thở còn khó khăn, trên tờ giấy kia là dòng chữ nắn nót với chín chữ :

_Con xin lỗi, mọi người thông cảm cho con.

Thông cảm??? Nó bảo cậu phải thông cảm thế nào đây? Vừa trở về được tám ngày đã tiếp tục ra đi không lí do. Bây giờ còn giam cầm cậu và ông bà Ngô ở đây. Thông cảm CHẾT TIẾT!!!

76. Chap 81 : Bước Gần Cuối

Hai tiếng trước khi nó ra đi, tin tức nó là con gái được đưa lên bìa tạp chí. giới truyền thông lẫn chính trị lập tức thừa cơ hội niêm phong cả cung điện Ngô gia. Đây là kế hoạch do nó sắp đặt nên tất cả mọi chuyện đã đầu vào đây trước khi công bố sự thật này.

Người giúp việc của Ngô gia đều được phát lương và cho về quê, chỉ để lại năm cô hầu và bà quản gia thân cận nhất của cả nhà nó. Ông bà Ngô cũng rất sung sướng khi nó làm vậy nhưng chưa kịp phản đối đã bị nó đưa đến Lâm Tự Cảnh. Tất nhiên cả hai cũng không biết đến việc này.

Ông bà nội, ngoại cũn được nó đưa về quê tạm lánh, sau khi mọi chuyện ổn thỏa, sẽ lập tức đưa mọi người trở lại.

Cùng với ba anh em và Ngọc Ly, Nhật Phong, mớ mẩu toàn bộ cổ phần còn lại của bảy công ty, đoán chắc khi sự thật công bố, cổ phần sẽ rớt giá trầm trọng, nó sẽ có nguy cơ phá sản và những kẻ khác sẽ lợi dụng điều đó để mua lại công ty. Mười năm qua đổ bao nhiêu công sức để thành lập công ty, chuẩn bị mọi thứ để chuẩn bị cho ngày này.

Chuyện ở Mafia và D.O.D có phần đỡ lo hơn vì thủ lĩnh có quyền giấu đi giới tính thật, danh tính và thân thế. Hơn nữa, bọn họ không hề có ý định chê bai, khinh bỉ một người con gái. Chính họ đã chấp nhận nó là thủ lĩnh thì dù nó có là quái nhân thì vẫn là thủ lĩnh.

Biết trước cậu sẽ làm loạn nên đã điều động hơn ba trăm thuộc hạ ở Mafia Nhật bao vây Lâm Tự Cảnh, cả một con kiên cũng khó lòng chui lọt. Nó cũng biết, nếu làm vậy cậu sẽ rất hận nó, nhưng thà để cậu hận nó đến tận xương tủy cũng không để cậu chịu khổ cùng. Đây là chuyện của nó, nó sẽ tự giải quyết.

Trở lại với buổi sáng hôm nay, nó rời giường từ rất sớm, lặng lẽ ngắm nhìn rồi đặt lên trán cậu một nụ hôn, mắt không che giấu được giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Thời gian sắp tới, cả việc hô hấp cũng khó khăn chứ đừng nói đến việc nghĩ đến cậu. Nhưng nó muốn có một hôn lễ quang minh chính đại với cậu và đây là bước quan trọng nhất và cũng là bước khó khăn nhất.

Lặng lẽ bước khỏi Lâm Tự Cảnh, nó lái xe đến trụ sở chính của công ty, nơi có những con người đang phần nộ vì sự lừa dối của nó. Nơi những kẻ tham lam muốn giành lấy Ngô thị này, nhưng Ngô Nhất Thiên nó tuyệt đối không để công sức của họ Ngô tan thành cát bụi.

Mặc kệ bọn người đang hét ầm trước cổng công ty, nó vẫn đường hoàng bước xuống xe, đi thẳng vào cửa chính, xung quanh cả một vệ sĩ cũng không có. Điều này quả thật liều lĩnh, nó có thể mất mạng nếu cứ đi như vậy, nhưng bọn người kia còn chưa kịp động thủ, mười lăm thuộc hạ của Mafia Anh lập tức vây kín xung quanh nó, tạo nên một hàng rào “thịt” vô cùng vững chắc.

Nó tất nhiên là không tránh khỏi kinh ngạc, vốn đã muốn lãnh chịu tất cả nên mới tự thân lái xe đến đây vậy mà bọn người này...

Một người mặc vest xám mang mái tóc vàng nước Anh, kéo nhẹ gọng kính mát xuống, nhìn nó rồi cười hiền :

_Thủ lĩnh, đừng ích kỷ giành đau khổ một mình vậy chứ? - chất giọng tuy có lạnh lẽo nhưng cửu phần thân thiết, nhất phần ấm áp, đôi mắt xanh lam đầy tôn kính nhìn nó.

_Cảm ơn mọi người. - nó cười nhẹ rồi bước đi, tâm trạng hoàn toàn thư thái tựa như chỉ là một chuyện hết sức bình thường, không có gì quan trọng.

Mọi đã thủ sẵn cả chua thối, trứng thối, đậu hủ thối để ném nó, nào ngờ nhìn bức tường thành vững chắc kia cũng phải tự giác lùi về phía sau nhường đường. Ống kính của các nhà báo và những chiếc micro đổ dồn về phía nó, tiếng mỉa mai của bọn người kia bắt đầu rộ lên :

_Đồ lừa gạt.

_Đồ xảo trá.

_Dám giả làm đàn ông suốt hai mươi năm qua. Đúng là xảo trá!

_Mau chết đi, đồ lừa gạt.

_Chết đi. Chết đi.

_Ngô gia cao cao tại thượng hóa ra chỉ là đồ lừa gạt.

_Các người mau biến khỏi đây đi. Lũ lừa đảo!

.....

Rất nhiều, rất nhiều lời mắng chửi, phê bình, mỉa mai như muốn xuyên thủng Đôi Tai Ngoại Cảm của nó, nhưng nó vẫn cương quyết không mang headphone cách âm. Đây thực sự là một quyết định mạo hiểm.

Đứng trong vòng vây của thuộc hạ, nó an toàn đến được cổng công ty, xoay người đối mặt với tất cả mọi người, ánh mắt thâm trầm nhìn những thùng cà chua, trứng lớn, nở nụ cười nhàn nhạt, đồng dục nói, một chút biểu hiện lo lắng cũng không có :

_Mọi người, tôi chỉ muốn nói rằng, tất cả những thứ mọi người mang đến hôm nay, hãy mang chúng vào phòng họp báo. - nói xong, lập tức xoay người đi vào phòng mở cuộc họp báo, nơi mà phóng viên bu kín, phía trên bục hoàn toàn không có một chiếc ghế nào. Trên đường đi cũng không nhân viên nào cúi đầu chào nó, họ trở mặt cũng nhanh thật.

_Mọi người, cô ta đến rồi. - một anh phóng viên hét to rồi lập tức cả đám máy ảnh chĩa về phía nó, đổ xô đến khiến nó suýt chút ngã nhào.

_Cô hãy nói vài lời cho bí mật động trời này đi.

_Giả nam nhân chắc bên cạnh cô cũng không ít đàn ông đeo bám nhỉ? Họ biết cô là con gái đúng không?

_Cô Ngân Thiên...

Đầu nó hơi choáng váng vì lượng âm thanh quá hỗn tạp, lập tức bước nhanh lên bục, mắt ngược nhìn những người dân ở ngoài cổng đã bước vào, đồng dục tuyên bố :

_Tôi là Ngô Ngân Thiên, hai mươi năm qua đã lừa gạt mọi người dưới danh nghĩa là anh trai Ngô Nhất Thiên. Bây giờ, tôi muốn công bố sự thật này, thứ nhất là chính tôi trong thân phận con gái sẽ một lần nữa bằng chính tôi đôi tay của mình khôi phục Ngô thị và những công ty khác. Tôi sẽ nhận toàn bộ thách thức, chê bai, oán hận của mọi người, bởi đây là lỗi lầm của tôi và Ngô gia. Nhưng tôi muốn đứa con gái của Ngô gia - Ngô Ngân Thiên gánh chịu toàn bộ những gì cha mẹ tôi đã gây ra. Và tôi hứa, trong bốn tháng tới, toàn bộ công ty dưới sự quản lí của tôi sẽ khôi phục hoàn toàn. Nếu tôi thực sự lặn đúng theo lời hứa thì quy tắc : nữ giới không được thừa kế tài sản và thành lập công ty, tham gia chính trị phải lập tức bị xóa bỏ. Thứ hai, lí do vì sao tôi cải nam trang, miễn bàn. Xin cảm ơn.

Nó nói đều đều, không vấp lấy một lời, gương mặt vẫn bình thản tự nhiên đến đáng sợ, đám phóng viên cũng im lặng nghe nó nói hết, đến khi vừa dứt thì bắt đầu ồn ào.

Nó tuy đã nói xong nhưng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, đôi tai ngoại cảm nghe được một tiếng “vút” lại không hề né tránh. Bộ vest màu xám sang trọng xuất hiện một dòng nước nhầy màu trắng cam chảy dọc xuống, một quả trứng thối được ném thẳng lên ngực áo nó, tiếng phụ nữ đánh đá vang lên từ phía cửa ra vào :

_Im đi đồ lừa gạt, lại tính xỏ mũi chúng tôi nữa sao?

Phòng họp đang im phăng phắc bởi hành động của người phụ nữ kia thì lại bắt đầu rộ lên thêm, những quả cà chua, trứng, đậu hủ, rau cải lập tức được ném về phía nó. Tiếng phẫn nộ ngày càng lớn, bọn họ càn ném nhiều, bộ vest sang trọng phút chốc đã biến dạng nhưng nó vẫn đứng im như tượng.

Trứng, vỏ trứng nhuộm cả mái tóc của nó, gương mặt cũng toàn chất nhầy của trứng, màu cà chua, rau cải vương đầy trên tóc. Đám phóng viên vẫn chĩa máy về phía nó bấm liên tục, còn góp công ném đồ vào người nó. Cơ mà những điều đó chẳng khiến nó lùi lại, đôi mắt nhắm lại cảm nhận sự phẫn nộ của bọn họ, một chút phản kháng cũng không. Thuộc hạ của nó nhìn thấy nhưng chưa có lệnh không thể tùy tiện hành động, đành quay lưng đi, trong lòng thầm thở dài : Thủ lĩnh của bọn họ chắc chắn không phải người!!!

Sau khi đã ném hết số “đạn” mang theo lên người nó, bọn phóng viên và dân anti cũng chịu xách dép ra về. Mà toàn thân nó lúc này là hỗn hợp của rau cải, cà chua, trứng.. vô cùng thảm hại, nhưng trên người lại tỏa ra hàn khí bức người.

Bước ra khỏi phòng họp, nó vẫn giữ tình trạng đó đi thẳng lên phòng chủ tịch. Bọn nhân viên, đặc biệt là nữ, thấy vậy liền đưa tay bịt mũi rất rõ ràng, nói như sợ nó không nghe được vậy.

_Thật là thối quá, loại con gái như vậy cũng có trên đời sao? Mau chết cho khuất mắt đi.

Thuộc hạ của nó đứng bên cạnh không hề có tí cảm xúc nào trước sự xúc phạm của cô tiếp tân kia nhưng trong lòng đã nghĩ ra đủ cực hình cho cô ta rồi. Nó vẫn điềm nhiên lướt qua, ánh mắt vẫn cứ nhìn thẳng không hề dao động. Đây là lỗi lầm của nó, nó sẽ không lên tiếng thanh minh bất cứ điều gì. Thay vì dùng lời nói, hành động thì tốt hơn, đó cũng là quan niệm trên thương trường khốc liệt này. Nhưng cứ nghĩ đến đây là gần cuối trong Kế Hoạch Tình Yêu thì khổ bao nhiêu nó cũng chịu.

77. Chap 82: Là Ai?

Sự thật được công bố khiến toàn bộ đất nước Việt Nam sững sốt, họ có mơ cũng không thể ngờ Ngô gia có thể làm ra chuyện động trời như vậy. Không có con trai nên bắt cô con gái phải cải trang thành anh trai của mình, điều hành và thừa kế toàn bộ tài sản kếch xù của Ngô gia. Trong khi hai mươi năm trước chính cha của nó đã vui mừng thông báo trên trang nhất của tờ báo nổi tiếng rằng bà Ngô đã mang trong bụng một cặp sinh đôi trai gái. Vậy mà, sự thật lại là họ chỉ có một đứa con gái, giả nam trang!

giới báo chí đã lùng sục mọi thông tin, thêu dệt mọi bài báo hoang đường để hạ thấp uy tín của Ngô thị, sáu công ty ở nước ngoài cũng không ngoại lệ, Nhà nước cũng bắt đầu thực thi nhiệm vụ, cung điện Ngô

gia và toàn bộ tài sản đã bị niêm phong, chỉ riêng Lâm Tự Cảnh là không một ai biết đến, nên họ an toàn. Còn nó trong những ngày sắp tới, 25/24 là ở công ty và xuất ngoại.

Về chuyện xuất ngoại, đối thủ của Ngô thị kiểm soát chặt cả quyền xuất ngoại của nó, tất nhiên là vô dụng, nó dùng trực thăng riêng của Ngọc Ly. Mà nhắc đến cô, Dương thị, Lâm thị và cả Hoàng thị đều bắt tay giúp đỡ nó. Theo thứ tự các tập đoàn mạnh là : Ngô - Lâm - Dương - Hoàng và cả bốn đều đang giúp đỡ nhau càng khiến mọi người thêm chấn động. Đặc biệt, còn có vài nhân tố bí ẩn nữa, mà họ cũng bị nó bắt bài hết : đầu tiên là David, Maria, anh chàng ngoại quốc. Bọn họ dĩ nhiên là cực sốc với sự thật này, nhưng đã có năng lực như nó, là con gái cũng chẳng uống phí.

Tuy nhiên, mọi việc không thuận lợi mấy khi nhân viên của bảy công ty đang bắt đầu nộp đơn xin nghỉ việc. Giá cổ phiếu đang giảm trầm trọng, công ty đang rơi vào tình trạng sắp phá sản, thử hỏi có ai dám ở lại làm tiếp? Nó chẳng những không tức giận mà còn thông báo cho tất cả nhân viên trong công ty cứ việc nộp đơn, nó duyệt hết, nhưng là một đi không trở lại. Vài nhân viên trung thành vẫn ở lại làm việc ngày đêm với nó, cùng nó đưa công ty vượt qua sóng gió lần này.

Báo chí đăng tin, thương nhân làm khó, nhân viên nghỉ hàng loạt, người dân phản nộ, cơ thể cả nó ngày càng mất sức với tốc độ làm việc này, chỉ trong một ngày mà nó vừa đi vừa về hết tám lần (xuất ngoại). Thời gian ngủ hầu như không có, ăn uống thì Ngọc Ly luôn nấu rồi mang đến ăn tại phòng làm việc của nó. Chỉ vừa vặn một tuần nó đã truyền tận 5 bình nước biển, ngắt trên bàn làm việc hai lần. Nhưng vẫn không ai lên tiếng ngăn cản, thời gian chỉ có bốn tháng, họ không có thời gian để nghỉ ngơi.

Jun và Jack túc trực ở KT và Subaru, Jay ở Big Bang, Nhật Phong ở NT, Ngọc Ly ở Rain và LT, nó ở Ngô thị. Gương mặt của mọi người ngày càng lãnh đạm hơn, chẳng một ai dám đến gần. Cuộc họp cổ đông của bảy công ty sẽ diễn ra trong cùng ngày hôm nay, tại những múi giờ trái ngược nhau, Ngô thị là tập đoàn khởi đầu.

Vẫn là bộ vest đen lịch lãm, vẫn là phong thái thường ngày, nhưng có hơi thay đổi, mái tóc trông hơi xơ và rối, hốc mắt thâm quầng thấy rõ, đôi mắt ngày càng tối lại, rất khó đoán, môi khô, vóc người tiêu tụy thấy rõ. Bước vào phòng họp, giám đốc, phó giám đốc... nhìn thấy nó liền ném ánh mắt khinh bỉ, lại nhìn bóng người cao lớn ngồi chễm chệ trên ghế chính của nó, xoay lưng về phía nó bằng ánh mắt nịnh nọt khiến người khác chán ghét.

Nó bước đến chiếc ghế cạnh người bí ẩn kia, tay cầm một xấp tài liệu, đồng dục nói :

_Ai là người muốn mua lại Ngô thị?

Dù giọng nói có oai phong cỡ nào cũng không giấu được khàn khàn do nghỉ ngơi không tốt.

Người bí ẩn ngồi trên chiếc ghế kia xoay lưng lại, mặt đối mặt, chân này vắt trên chân kia, hai bàn tay đan vào nhau, gương mặt cao ngạo nhìn nó :

_Chào cựu (cũ) chủ tịch Ngô. (có nghĩa là “chào chủ tịch cũ Ngô.”) - chất giọng ngang tàng kia lại chẳng làm nó nao núng, vững vàng đáp lại :

_Xin lỗi ngài, tôi mãi mãi là chủ tịch của Ngô thị, từ “cựu” sẽ không bao giờ được dùng đến đâu.

_Thật vậy sao? Nếu tôi nắm trong tay 46% cổ phần của Ngô thị thì sao? Chẳng phải chiếc ghế chủ tịch đã nằm gọn trong tay tôi? Nếu tôi không lắm, cô chỉ có 40% cổ phần của Ngô thị, lại còn ngạo mạn muốn tranh giành gì đây?

Nó vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, đẩy xấp tài liệu về phía con người kia, đáp :

_ Nếu ngài thật sự nghĩ vậy, mời xem rồi sẽ rõ.

Hắn cau mày nhìn nó rồi đưa tay mở xấp tài liệu, dòng chữ đập vào mắt hắn : cổ phần lúc đầu là 40%, sau đó đã thu mua toàn bộ cổ phần còn lại mà người khác đã bán thối bán tháo đi, ngoại trừ của hắn. Vậy tức là nó đang nắm trong tay 54% cổ phần, tương đương với chức chủ tịch của Ngô thị. Hóa ra là đã có kế hoạch.

_Vậy đã rõ, tôi vẫn và mãi mãi là chủ tịch của Ngô thị. Xin phép, tôi rất bận. - nói xong, hắn ghé đứng lên, còn chưa kịp bước đi đã nghe thấy chất giọng khinh khỉnh của phó giám đốc.

__Tôi không đồng ý với việc cô trở thành chủ tịch.

__Tôi cũng vậy.

__Đúng, cô tốt nhất nên đưa Ngô thị cho ngài ấy.

Ánh mắt của nó tối đi rất nhanh, ẩn giấu một cơn đại hồng thủy trong đó. Lạnh giọng nói :

__Không thích? Không chấp nhận? Tôi sẵn sàng nhận thêm đòn từ chức và hẹn-không-gặp-lại.

Bước chân ưu nhã tiến ra phía cửa, để lại mấy kẻ trong phòng hợp vạch đen đầy mặt, riêng Lâm Thiên Hoàng gần như muosn bóp chết nó tức thời. Phải, kẻ nắm giữ 40% cổ phần của Ngô thị chính là Lâm Thiên Hoàng hần. Bây giờ thì kế hoạch của hần thất bại rồi.

Sáu tập đoàn còn lại cũng được nó áp dụng tương tự và thành công tuyệt đối. Vậy là hai tuần trôi qua, công việc đã giải quyết được 15% nhưng nó vẫn chưa được nghỉ ngơi mà phải tiếp tục chạy đôn chạy đáo, cân nặng chỉ chốc lát đã sụt bốn kilogam. Ngọc Ly thấy nó như vậy chỉ muốn khóc nấc lên nhưng việc khác khiến cô bận tâm hơn đó là cơ thể cô dạo này có cảm giác rất lạ. Chuyện cô và hần vẫn đang tạm gác lại, việc cô giúp nó được giữ kín, chỉ có hần là đang lục tung mọi nơi tìm kiếm cô trong khi bản thân nhận ra đã thực sự yêu cô. Hần dạo này cũng chẳng khá hơn nó, đôi mắt ngày càng tối, gương mặt cũng tiêu tụy thấy rõ. Mà ngoài nó và hần ra còn một người nữa, tình hình không từ ngữ nào miêu tả được.

———Lâm Tự Cảnh———

Ông bà Ngô thực sự rất buồn khi tình hình của Thiên Tự : ăn uống thì ít mà rượu vào thì nhiều, tuy cậu không đập phá đồ đạc nhưng cứ lằm lằm lì lì còn đáng lo hơn. Cậu vẫn thường bật ti vi lên xem những tin tức chính trị và lại thờ nhẹ ra khi không thấy có tin nào về nó. Mà cậu nào có ngờ, toàn bộ tin tức trong ti vi do chính tay nó dàn dựng trong khoảng ba năm nằm điều trị. Đó là những cô MC được nó nhờ làm giúp những tin tức và cả hình ảnh đều là giả.

Thiên Tự nhiều lúc muốn phá vỡ rào chắn “mafia” quanh Lâm Tự Cảnh nhưng vô dụng, xung quanh vây kín bởi hai trăm người áo đen kia, cậu nửa bước cũng chẳng thể bước ra. Trái tim cứ nhớ nhung về hình bóng ai đó mà đâm ra trầm cảm, cả ngày nhốt mình trong phòng, đến tối lại xuống căn phòng cuối tầng, tay đánh lên phím piano những bài hát mà nó đã sáng tác tặng cậu, nước mắt cũng theo đó lưng chừng rơi trên khuôn mặt vô hồn kia khiến cảnh vật cũng như đau đớn theo.

Tại sao? Tại sao khi cả hai vừa đoàn tụ chưa được bao lâu đã một lần nữa chia lìa? Tại sao? Cậu rõ ràng đã nhận lỗi, đã ngộ ra sai lầm của mình, vậy tại sao nó vẫn cứ đi, bỏ rơi cậu lại đây một mình?

Thiên Tự đánh mạnh xuống một phím, âm thanh kéo dài điếc cả tai, rồi cậu gục mặt xuống chiếc dương cầm, nước mắt tuôn làm ướt cả những phím đàn bên cạnh.

Nước mắt của cậu...ai sẽ lau giúp đây? Là ai?

78. Chap 83 : Song Sinh

Hai tháng sau.....

Big Bang, Subaru, NT, BT, Gin đã vực dậy được một nửa, cổ phần đang dần được khôi phục, điều này khiến toàn bộ thương nhân sửng sốt. Tuy trước đây họ cũng từng rất khâm phục nó trong lĩnh vực kinh doanh : có tổ chức, có kế hoạch, có nền móng, có bước tiến đúng đắn nhưng họ vẫn không thể tin một đứa con gái cải nam trang từ lúc sinh ra, bảy tuổi đã sang nước ngoài tự kiếm tiền xây dựng công ty và bây giờ, chỉ hơn hai mươi tuổi đã làm chủ tịch của cả bảy công ty, bảy lĩnh vực.

Những tưởng lời nói bốn tháng sẽ khôi phục lại tất cả chỉ là do nông nổi mà ra, nào ngờ sau hai tháng đã tiến triển rõ rệt, các công ty đã vượt qua cơn khủng hoảng, rất nhanh. Nhân viên tuy đã nghỉ gần hết nhưng cũng đang được tuyển chọn trở lại, tất nhiên là mức độ khó tăng đến chóng mặt. Dù đang ở trong hoàn cảnh khó khăn, quy tắc làm việc của nó vẫn không hề thay đổi. Mà hai tháng qua, cân nặng của nó đã giảm được tám kilogam rồi, mái tóc màu đen cũng xuất hiện vài sợi tóc màu trắng. vai của nó đã gánh bao nhiêu công việc, bao nhiêu lo âu?

—————Ngô Thị—————

Jun, Jack, Jay, Ngọc Ly đều hồi tỵ đủ ở đây, gương mặt ai cũng lo lắng nhìn Jack. Lý do là cách đây nửa tiếng nó đột ngột bất tỉnh trên bàn làm việc nên phải gọi Jack đến khám, lại nhìn gương mặt đang nhìn vào bảng khám bệnh mà cô lo lắng lên tiếng :

_Ngân Thiên có sao không? Không nghiêm trọng chứ?

_Cậu đừng lo, tớ chẳng chết được đâu. - nó đột ngột lên tiếng, hai tay chống trên giường ngồi dậy, gương mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Hai tháng qua gần như rút cạn sinh lực của nó, ăn uống tuy đầy đủ nhưng không đúng giờ, giấc ngủ chỉ được bốn tiếng một ngày, cơ thể lại thường xuyên phải thích nghi với đủ các kiểu khí hậu khác nhau trong cùng một ngày nên cơ thể suy nhược là hiển nhiên.

_Jay. - Jack không trả lời câu hỏi của cô cũng như chú ý đến lời nói của nó mà quay sang gọi em mình, giọng nói lẫn gương mặt đều trầm hẳn đi, mắt vẫn cứ thi thoảng nhìn vào bảng khám bệnh rồi lại nhìn nó:

_Gì vậy anh?

_Em ngày mai..à không, ngay bây giờ hãy cho người đến nhà, phòng làm việc, nơi mà chị thiên có để rượu, cà phê, kem, sô cô la.. cất toàn bộ vào kho lưu trữ cho anh. - Jack nói đều đều, hoàn toàn không màng đến gương mặt đã tối sầm của nó, cái gì mà mang toàn bộ vào kho lưu trữ, cậu chán sống đó à?

_Jack, bệnh của cậu ấy nặng lắm hay sao mà phải cấm những thứ đó? - Ngọc Ly lại tiếp tục hỏi, tay cứ nắm chặt tay nó, dạo này cô có vẻ yếu đuối sao ấy?

_Phải, bệnh nặng không có thuốc chữa. Giống chị đấy. - Jack thản nhiên như không, thậm chí là môi nhếch lên nụ cười khá... đều!

_Hở? Giống chị? - Ngọc Ly tròn xoe mắt chỉ vào mình, nghiệm một lúc thì muốn rơi luôn hai con mắt ra ngoài. Jack lại làm mặt hình sự hỏi Jay :

_Jay, trước đây em có một ước muốn rất lớn, đúng không?

Jay ngơ ngác hết nhìn Jack rồi lại quay sang nhìn nó đang bảo Ngọc Ly rót cốc nước, hai chân cậu xếp bằng trên ghế sô pha, chống cằm suy nghĩ, nhìn bộ dạng này của cậu quả thật muốn cắn một phát.

_ ước muốn? Là gì ý nhỉ? Sao em lại không nhớ?

_Cố nhớ đi.

Jay lại nhíu nhíu đôi lông mày, nhìn ánh mắt đầy gian trá của anh mình đang nhìn nó mà run bần bật, anh ba của cậu còn có gương mặt này sao? Thật đáng sợ!

_Chị Thiên. - Jay vẫn chưa nhớ lại, Jack quay sang nó, thốt ra một câu hỏi : chị và anh Thiên Tự, đã làm “chuyện đó” rồi đúng không?

Câu hỏi đậm chất “tế nhị” này lại đượ Jack hỏi vô cùng tự nhiên, như là hỏi giá tiền của một bó rau vậy.

Ngậm nước thứ hai vừa đưa vào miệng đã nuốt tuôn ra ngoài, nó nheo mắt lại rồi đáp :

_Rồi. - câu trả lời càng khiến không khí thêm quái dị, gương mặt ai cũng đỏ bừng hết cả, nhất là Jay nhà ta, cậu vẫn còn bé (Jay : ta hai ba rồi nha. nhóc : vâng, anh Jay là 2(+)3, anh cũng làm “chuyện ấy” với Anna rồi còn gì, cái hôm anh gọi chị ấy là cạp cái ở quán bar ấy, về đến nhà là ăn chị ấy sạch sạch rồi. Jay: ta phải giết con nhóc nhà người!!! nhóc: cứu mạng a)

_Khi nào?

_Ngày trở về.

_Hai người có sử dụng biện pháp “an toàn” không?

_...Không.

_Những ngày sau đó, có “làm” không?

_...Có.

_Được rồi. - Jack nở nụ cười gian như con giảo, nhắm ngay lúc nó đang đưa ngụm nước thứ ăm vào miệng, “nhẹ nhàng” nói :

_Chị.. CÓ THAI RỒI!!!!

_Phụttttt ... gần như là ngay lập tức ngụm nước hi sinh oanh liệt vào bức tường đối diện sau câu nói của Jack. Mọi người trong phòng từ mặt đỏ sang đỏ như cây cơ rồi cuối cùng là dừng lại ở chế độ hạnh phúc. Jay nhảy khỏi ghế, lao đến ôm chầm lấy nó, kéo nó ngã ra giường rồi hôn chụt lên má nó, hét như điên :

_Oa oa, em có cháu rồi. Hura, có cháu rồi, hạnh phúc quá, cháu, cháu ơi! - Jay vui sướng nhớ ra ước muốn lớn nhất của cậu là có thể làm cha đỡ đầu của con nó! Thật là.

Nếu là bình thường, nó chắc chắn sẽ đập Jay xuống giường rồi dùng gối đập cậu tới tấp nhưng bây giờ nó lại cứ đờ ra mặc Jay đang nằm trên người mà cười như điên. Ánh mắt mơ hồ nhìn trần nhà :

“Có thai? Cháu? Con? Thiên Tự? Nói vậy mình có thai với Tự thật sao?”

_Chị, chị sao vậy?- Jay lay lay vai nó, đôi mắt lo lắng nhìn người chị mất hồn, đáng lẽ nó phải vui chứ? Tại sao lại biểu hiện thế kia?

_Hở? À.. không sao, chỉ là vui quá thôi. Mà ban nãy Jack nói chị cũng có bệnh giống Ngọc Ly, ý là... - nó nheo đôi mắt ngờ vực từ nhìn Jack sang cô, ánh mắt kia như muốn xuyên thấu bụng cô vậy, khiến Ngọc Ly cũng bối rối, nói không thành lời, cũng không dám đối mặt với nó :

_Tớ...tớ...tớ..thật sự là...

_Bao lâu rồi? - nó nói như rít, chuyện cô và hắn sống chung nhưng không có tình yêu, vậy cha đứa bé là ai?

_Được hai tháng rồi. - Jack trả lời giúp cô, gương mặt rất điềm tĩnh, bước tới ôm cô vào lòng. Nó lại chẳng màng đến hành động của Jack, muốn che mắt nó sao? Mơ đi!

_Cha của đứa bé?

_Là em. - Jack lại lên tiếng, nó tiếp tục bỏ qua, nheo mắt nhìn cô, lại gần :

_Nhật Phong?

_...tớ...

_Là em!!!

_Nói mau!!!! - nó hét, trán nổi đầy gân xanh, nếu đã có con, tại sao cô lại phải trốn tránh và hắn phải đi tìm cô đã khiến nó thất vọng vô cùng nhưng vẫn không lên tiếng. Đến nước này mà cô vẫn không chịu nói thì nó sẽ đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

_Tớ, thật ra, tớ và anh ấy đã chia tay. - Ngọc Ly run run nói, càng cô nép vào người Jack, tuyệt đối không dám ngẩng đầu nhìn nó. Mà cũng không cần nhìn cũng cảm thấy được hàn khí đang tăng cao của nó, đến độ căn phòng cũng muốn đóng băng.

_Cậu định làm gì với đứa bé?

_Tớ..sẽ sinh nó ra. - cô bắt đầu rơi nước mắt, tình yêu của cô và hắn vĩnh viễn không có kết quả. Cô lại không nỡ bỏ đứa bé này, đành làm gà mái nuôi con vậy.

_Em sẽ là ba thằng bé hoặc con bé. - Jack lại điềm tĩnh lên tiếng khiến tất cả mọi người phải đưa mắt nhìn, riêng nó thì nhìn cậu như kẻ thù, rít :

_Câm ngay!!

Jack quả nhiên không hó hé, mệnh lệnh của nó là tuyệt đối mà, Ngọc Ly cũng thôi không khóc nữa, nhanh chóng trở lại vẻ cứng rắn thường ngày. Nhưng Jack cũng chẳng buông cô ra mà tiếp tục siết chặt cô vào lòng, hành động này càng khiến nó thêm ngứa mắt :

_Buông ra và biến về chỗ của em!!

_Nhu....

__Ngày!

Nó nhìn cô, trong ánh mắt xuất hiện tia chua xót lẫn có lỗi :

__Xin lỗi cậu, là tớ không đúng khi để hai người kết hôn.

__Không, cậu không sai, cậu muốn tốt cho tớ thôi mà. - Ngọc Ly lắc đầu kiên tục, ánh mắt lại ầng ậng nước. Nó cũng không muốn giành lỗi của mình, thay vì nói, hành động vẫn tốt hơn, quay sang Jack đang đau đôn nhìn Ngọc Ly, nó cất lời :

__Jack, chị có thai bao nhiêu ngày rồi?

__Hửm? Bao nhiêu ngày? Tận hai tháng cơ mà?

“ẦM!” Câu nói của cậu hoàn toàn khiến nó giật mình, thế nào mà lại hai tháng, trong khi...

__Chị không hề có cảm giác ốm nghén, chẳng thèm chua, không buồn nôn?

__Có thể do con chị ngoan quá đấy, nhưng nếu chúng xuất hiện vào khoảng thời gian bất lợi này mà không “quấy rối” chị là quá tốt. (nhóc: hãy để ý kĩ từng câu từng chữ của anh ấy, có liên quan đến tên chap này đấy)

Nó rơi vào trầm mặc, đứa con này đến bất ngờ, lại ngay khoảng thời gian này mà không ảnh hưởng đến công việc của nó thì đúng là rất ngoan. Vậy đây là đứa con đầu tiên của nó và cậu, nó cũng có cảm giác sắp làm mẹ rồi, hạnh phúc làm sao ấy?

Jay sờ sờ bụng nó rồi đâm chiêu, xong lại ngẩng đầu nhìn Jack :

__Anh, nếu có thai hai tháng thì bụng vẫn còn phẳng mà, tại sao bụng chị ấy lại to như bốn tháng vậy?

__Hửm? Em nghĩ điều đó là gì? - Jack cũng sờ sờ rồi Ngọc Ly cũng sờ, nó cũng sờ, sau cùng cả ba gương mặt trừ Jack ngêch ra nhìn nhau :

__Chẳng lẽ là....

__Không lẽ là...

__Lẽ nào là...

__Đúng rồi, SONG SINH ĐẤY!!!!

79. Chap 84 : Không Đề

Chế độ ăn uống mới của nó và cô bắt đầu từ hôm sau do chính Jack đề nghị là ăn những món bổ dưỡng, đầy đủ các chất cần thiết nhưng không được dùng các loại thuốc bổ. Mỗi bữa ăn, Ngọc Ly phải cùng nó ăn những món có liên quan đến cá chép và trứng ngỗng và chế độ làm việc của nó cũng bị thay đổi, phải ngủ ít nhất năm tiếng một ngày. Công việc cũng được giao hầu hết cho Jun, trang phục cũng được may lớn hơn nhưng vẫn không lộ bụng bầu của nó.

Công ty đang gầy dựng trở lại, những phe phái ghét nó cũng có một tầm nhìn khác về người con gái này. Những cô gái trước đây thâm thương trộm nhớ nó sau khi biết sự thật thì đã thành anti fan từ lúc nào. Nhưng rồi họ cũng dần có suy nghĩ khác, nó đã đứng lên bảo vệ cho những người chân yếu tay mềm như họ, dù là con gái vẫn một thân một mình kiếm tiền nơi đất khách quê người gầy dựng công ty. Là con gái vẫn mạnh mẽ cải nam trang suốt hai mươi năm qua, không đợi ai vạch trần đã công bố sự thật và ba tháng qua sáu công ty ở nước ngoài đã hoàn toàn khôi phục trở lại, chỉ còn Ngô Thị vẫn còn đang gặp một số vấn đề nan giải. Họ đã dần nhận ra, tất cả những việc nó làm đều rất đúng, nó biết mình đang lừa dối mọi người thì tự khắc hối lỗi. Đâu ai nỡ oán hận một nhân tài của đất nước như vậy.

Nhận được sự đồng tình, nó càng có động lực làm việc ngày đêm nhưng đến mười giờ lại bị Ngọc Ly lôi đi ngủ, còn bắt nó mặc những bộ trang phục rất chi là.. kì cục.

Trở lại với Lâm Tự Cảnh, ông bà Ngô không còn buồn rầu vì họ luôn tin tưởng nó, phải có lí do thì nó mới làm như vậy, nó là con của họ, họ có thể không hiểu sao?

Thiên Tự cũng không còn buồn bã, bỏ ăn như hai tháng trước, cậu hết lòng chăm sóc cha mẹ nó, luôn nở nụ cười tươi tắn nhất. Nhưng đến khi chỉ còn một mình, nụ cười đó được dập đi bởi lượng rượu mạnh rồi lại chìm vào cơn mơ...không có nó.

Nhật Phong thời gian qua luôn định cư bên Pháp, hẳn thậm chí chẳng ghé lấy Hoàng gia lấy một lần. Tuy là giúp đỡ nó ngày đêm nhưng hẳn chưa từng lơ là việc tìm kiếm cô, trái tim hẳn bị cô khóa lại thì hẳn phải khóa luôn cô bên cạnh.

Jack cũng nhiều lần đến nhà hẳn xem xét tình hình, chẳng may vướng phải “tơ tình” với cô nàng giúp việc nhà hẳn. Hai người yêu nhau cũng trẻ con lắm, chốc chốc lại kiếm chuyện cãi vã nhau, thật hết nói.

——Dải phân cách một tháng còn lại——

Rốt cuộc thì bốn tháng cũng trôi qua, cảnh vật lẫn con người đều có những sự thay đổi rất lớn.

Ngô thị đã hoàn toàn vực dậy sau cơn khủng hoảng và thậm chí còn phát triển hơn cả lúc trước. Có thể nói, đây là cú lội ngược dòng vĩ đại nhất trong giới thương trường từ trước đến nay. Và nó, một thương gia trẻ trung nhất, đặc biệt là cô gái có một không hai trên thế giới này.

Hôm nay là buổi cuối cùng trong bốn tháng qua ăn, ngủ ở công ty, cũng là ngày nó trở về bên cậu. Về chuyện nó có thai, bốn tháng đã bằng sáu tháng của người khác nên nó nhân cơ hội này công bố chuyện tình yêu và cả bảo bối của họ. Tin này một lần nữa chấn động đất nước, bao nhiêu chàng trai, công tử đang muốn ngỏ lời với nó lập tức bị đốt rụi hy vọng. Không những đã có chồng mà còn có một cặp song sinh, cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật chưa bị mất (xin sửa cô gái thành phụ nữ).

Sóng yên biển lạnh, nó giao quyền điều hành ngắn hạn lại cho ai thì mọi người cũng biết nhỉ? nhưng trước tiên, nó còn chuyện quan trọng phải làm.

_Ngọc Ly, cậu đưa tớ về Lâm Tự Cảnh nhé.

_Ừm, cứ giao cho tớ.

Ngọc Ly định bước ra mở cửa thì đã bị nó chặn lại, thấp giọng :

_Xin lỗi, tớ quên mất cuộc hẹn với Nhật Phong.

_Nhật...Phong? - vừa nghe thấy cái tên này, cả người như có luồng điện chạy qua, nhất là bụng của cô. Cả đứa trẻ cũng có phản ứng với hẳn hay sao? Nhưng dù có thể nào đi nữa, cô cũng kiên quyết không đối mặt với hẳn, trái tim cô đã hóa băng từ đêm hôm đó rồi.

_Mau vào phòng nghỉ của tớ đi.

Nó dìu cô vào phòng nghỉ của mình rồi nhanh chóng đóng cửa lại. Gương mặt đang lạnh lùng lập tức giãn, từng bước bước đến cánh cửa, mở ra.

Gương mặt trang điểm nhẹ, hơi lúng túng nhìn nó, dường như có đôi phần sợ sệt :

_Chủ tịch, tôi làm đúng chứ ạ?

_Cảm ơn cô, kế hoạch thành công rồi.

_Vây..vây tôi xin phép.

_Cảm ơn cô, làm việc tốt nhé.

Nó cầm áo khoác choàng lên vai rồi tiến ra phía cổng chính, trên môi là nụ cười hiền hòa, kế hoạch thành công nên nó sẽ tạm gác đi gương mặt lạnh lùng như tiền của mình thay vào đó là cười nhiều.

À mà nơi làm việc của nó cũng được dời xuống tầng trệt để tiện việc đi lại, sau khi sinh nở sẽ trở lại như cũ.

Chiếc Maybach đen đỗ trước cửa Ngô thị thu hút bao nhiêu là ánh nhìn, cả người con trai đang dựa lưng vào thân xe, diện trang phục lịch lãm, gương mặt baby khiến nữ giới điên đảo. - Jay.

_Bà mẹ trẻ, bây giờ muốn đi đâu?

_Này, tôi mẹ trẻ chứ cậu làm cha thằng bé hai tháng rồi đây.

Đáp lại chất giọng nhí nhố của cậu là sự châm chọc của nó, tưởng cậu ngây thơ lắm chắc, mới hai mươi lăm tuổi đã kết hôn, còn trước cả nó và mọi người. Cô dâu ngoài ai khác là Anna đâu chứ vừa sinh ra một cu cậu hai tháng trước, tốc độ kinh hồn thật.

_Chị, chuyện đó..

_Mau đưa tôi đi, không là tôi trừ lương.

_A chị cứ trừ, em là tái xế không công.

Cuộc trò chuyện cứ như đùa của hai người tiếp tục suốt chuyến đi, đến khi bóng dáng của Lâm Tự Cảnh xuất hiện.

_Thủ lĩnh, người.... - thuộc hạ của nó vừa nhìn thấy cái bụng bầu kia thì suýt chút ngã ngửa, lắp bắp không nói lên lời.

Nó hơi đỏ mặt, để thuộc hạ thấy bộ dạng này của mình thật xấu hổ. Nhưng rồi gương mặt lãnh đạm kia cũng xuất hiện, chỉ là chưa hoàn chỉnh :

_Ừ...chúng ta sắp cps thêm hai thành viên nữa.

Nói xong, nhanh chóng bước đi, ở lại thêm nữa chắc nó tìm lỗi chui xuống quá.

Ngước nhanh quanh ngôi nhà lại cảm thấy nhói trong lòng, từ lúc nó đi, nơi đây đã trở nên u ám như vậy sao? Ba mẹ sống có tốt không? Thiên Tự có dùng rượu để quên nó không?

_Ông..ông ơi... - bà Ngô hốt hoảng lay lay chồng đang ngồi xem ti vi, gương mặt nửa vui, nửa buồn nhìn nó. Ông Ngô bị lay mạnh cũng chuyển sự chú ý sang tầm nhìn của bà rồi cũng giật mình theo. Cả hai lập tức đứng dậy đi về phía nó.

Bà Ngô lắp bắp, hai tay run run định ôm lấy nó thì lập tức chú ý cái bụng bầu kia. Gương mặt lại càng tươi hơn, song hỷ!!!

_Con.. con..

_Mẹ, con về rồi, sẽ không đi nữa mà ở bên ba mẹ.

_Ừm..hức, con về là tốt, mau, mau lên phòng của Thiên Tự, thằng bé nhớ con đến phát điên rồi.

Nó gật nhẹ, ôm lấy bà và ông một cái rồi bước lên cầu thang, hơi khó khăn nhưng nó vẫn cố. Vì phía trước còn có Thiên Tự đang đợi nó.

Đứng trước cửa phòng, tim nó đập liên hồi, nó không muốn gõ cửa, nó muốn làm cậu bất ngờ. Khi thấy nó cậu sẽ như thế nào?

Tức giận?

Vui mừng?

Hạnh phúc?

...

Cạch.. _Ông... - lời nói còn chưa kịp thốt ra đã lập tức im bật, đôi môi mấp máy không thành lời, đáy mắt dao động mạnh, hai chân run run hoàn toàn phải vịn vào thành cửa, cả hai đứa con trong bụng cũng có phản ứng.

Nó có nhìn lầm không?

Thiên Tự và... Nhất Chi Mai!!!!

sắp full rồi!!!!!!

80. Chap 85 : Nắm Lấy Tay Anh

Nghe nhạc đi mấy nàng!

Ngọc Ly còn đang loạng choạng vì lực đẩy của nó thì đột nhiên bị một cổ sức mạnh gì vào cửa, đôi môi bị chiếm hữu tuyệt đối.

Cô vừa định kháng cự thì hai tay đã bị chế trụ trên đỉnh đầu, môi giằng xéo vừa ngọt ngào vừa đau đớn. Cô mở to mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt....Hoàng Nhật Phong?!!!!

Đôi mắt đó, dáng người đó, mái tóc đó, cả đôi môi và nụ hôn này, là hấn thật sao?

Nhận biết được cô sắp hụt hơi, hấn liền buông môi, luyến tiếc cắn một cái, đồng thời cũng buông tay cô. Đôi mắt sắc lạnh nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, hai cánh tay lại đưa lên chống hai bên khuôn mặt cô, hoàn toàn giam cô vào trong tầm mắt của mình, khàn khàn nói :

__Em khiến tôi đi tìm em suốt thời gian qua. Điều đó khiến em hạn phúc không?

__...

__Làm trái tim có em rồi biến mất, em có vui không?

__....

__Em thích chơi trốn tìm à?

__....

__Con của anh phải không?

__....

__Em bị câm à? - Thấy cô cứ im lặng, hấn tức giận rít lên, rồi lại cụp mắt xuống, buồn bã nói :

__Dương Ngọc Ly, em đừng tha thứ cho anh, đừng yêu anh, đừng đau khổ vì anh. Em đánh anh cũng được, đâm cũng được, hận cũng được. Nhưng... em đừng rời xa anh được không? Vì anh yêu em!

Lời nói vô cùng chân thật, đôi mắt tràn ra những giọt pha lê trong suốt. Hai tay buông thõng vô lực. Hấn rất yêu cô, yêu lúc nào thì chính hấn cũng không biết, chỉ biết là yêu đến chết tim, đến mức quên cả hình bóng của nó.

Ngọc Ly cố cho tiếng nấc không tuôn nhưng cuối cùng cũng chẳng ngăn được mà tuôn như mưa.

Hấn nhìn cô khóc mà hốt hoảng, đưa tay lau đi, lúng túng nói :

__Em đừng khóc, anh không muốn em khóc, con cũng không muốn em khóc, Ngọc Ly của anh.

“Ngọc Ly của anh” Tại sao lại ngọt ngào, hạnh phúc, dễ nghe đến thế? Người đàn ông cô yêu thầm cũng đã thừa nhận yêu cô. Vì vui mừng quá nên cô khóc chẳng?

__Nhật Phong, em cũng yêu anh!

Cô ôm lấy hấn, vùi mặt vào ngực hấn, cố ngăn dòng nước mắt không nghe lời, cô mặc kệ, dù cho những lời nói này là giả đi chăng nữa, cô cũng muốn yêu hấn, yêu đến chết.

__Bà xã, em ôm lỏng thôi, con nó nghẹt thở.

Và tình yêu của hai người, sẽ là ngọn lửa bất diệt, với sự minh chứng của sinh linh bé nhỏ kia.

__Nắm tay anh nhé, đi đến tận cuối cuộc đời, bao giông tố, phong ba, bão táp, chỉ cần tay nắm chặt tay, chẳng gì chia lìa đôi ta. Nếu tử thần có gần kề, tay vẫn nắm chặt nhau, trải qua muôn trùng kiếp. Yêu anh, em chỉ cần yêu anh và tuyệt đối đừng buông anh.

Nắm lấy tay anh, em nhé!

81. Chap 86 : Sống Riêng

Nghe nhạc đi mấy nàng! Work From Home!

Choang. Chiếc bình hoa trên bàn bị nó ném thẳng vào tường vỡ toang, nước lẫn mảnh thủy tinh văng tung tóe khắp nơi. Tạo nên âm thanh khiến hai thân ảnh trên chiếc giường kia phải thức giấc.

Nhất Chi Mai vờ như tỉnh ngủ, lồm cồm bò dậy, dựa lưng vào thành giường, chiếc chăn chỉ che đến nửa ngực của cô ta, ánh mắt khiêu khích nhìn nó.

Thiên Tự cũng tỉnh giấc, nhưng rất khó khăn để gượng dậy, đêm qua cậu uống mười hai lon bia, rồi ngủ như chết, đến khi nghe thấy tiếng đồ vỡ kia thì mới bắt đầu có ý thức. Đôi mắt mơ màng nhìn người phụ nữ cao lớn với cái bụng bầu trước mặt, đầy mắt chột dao động dữ dội, nó.... trở về rồi.

_Sao vậy Ngân Thiên? Nhìn thấy chồng mình lên giường với người phụ nữ khác mà cảm luôn rồi hử? - chất giọng bồn chột, ngạo mạn, nghe mà chỉ muốn dùng tám lít axit dỏ vào người ả.

Thiên tự giật mình quay sang Nhất Chi Mai, giật mình nhìn lại cơ thể không có một mảnh vải của mình, khàn khàn lên tiếng :

_Bà xã, anh...

_CẬM. - nó nói rất bình thường, nhưng hàn khí lại tăng đến mức làm ngạt oxi của mọi người trong phòng. Jay vừa lên đến nơi đã nhìn thấy hiện tượng như vậy, điên hết lao đến cho Thiên Tự một đấm. Nó chẳng màn can ngăn, hít sâu một hơi rồi chỉ ra phía cửa.

_Nhất Chi Mai, biến!

_Sao vậy? Tôi không muốn đi, tôi muốn ở đây sinh con cho Thiên Tự. - cô ta quả thật điếc không sợ súng, ngạo mạn nói một câu bần tãi đến như vậy. Cô ta là con gái đó sao, là tiểu thư cao quý Ngủ Cùng Chồng của người khác vậy sao? Thật kinh tởm.

_Tôi nói : BIẾN! - nó vẫn giữ âm giọng cũ, nhưng hàn khí đã sánh bằng Nam Cực rồi. Nhất Chi Mai tuy trong lòng lo sợ nhưng vẫn miệng lưỡi đến cùng. Vừa nói vừa đi đến bên nó, cả người trần truồng cũng chẳng màn che, hắt hàm nhìn nó :

_Ngô Ngân Thiên, cô còn nhớ ngày hôm đó cô đã sỉ nhục tôi như thế nào? Danh dự của tôi đã hoàn toàn bị cô đốt thành tro, bây giờ tôi cho cô thấy, bị cướp mất chồng sẽ như thế nào? Khóc đi, la hét đi, ghen đi, trở thành thứ phụ nữ ghê tởm đi.

Nó nhếch môi, cười khinh miệt rồi vẫn nói rất tự nhiên :

_Với thứ cặn bã thì chẳng việc gì phải nhớ cả Nhất Chi Mai, cô rượu mồi không uống muốn uống rượu phạt. Muốn bức tôi đến giới hạn sao? Được, tôi cho cô toại nguyện.

Nó rút trong túi áo vest một đôi găng tay màu đỏ, hai chân hơi dẹt ra, nhanh như chớp trước khi Chi Mai kịp nhận ra đã giáng xuống một cái tát trời long đất lở. Xưa giờ nó chỉ dùng nắm đấm, chưa từng tát một ai, ngoại trừ với Thiên Tự vào ba năm trước. Nếu không muốn hủy nhan thì tốt nhất đừng ép nó phải tát.

Cô ta đang loạng choạng, đầu óc quay cuồng, vừa ngẩng đầu lên thì mu bàn tay của nó đã quay trở lại giáng thêm một tát vào má còn lại. Đau, đau đến rách da thịt, lực tay vù mạnh vừa nhanh khiến cô ta chẳng kịp hét lên. Nhưng nó vẫn chưa dừng lại ở đó, nắm tóc cô ta, để cô ta phải đứng vững chịu những bạt ta như lưỡi lam cắt vào da.

Đủ mười cái, nó dùng lực nắm tóc cô đẩy ra xa, tháo đôi găng tay đầy máu ném lên người cô. Phải, làm máu, hai bên má của cô ta đã hiện lên vết rách rất rợn người, máu từ trong vết rách chảy dài xuống tận cằm. Nhất Chi Mai cô, chính thức bị hủy nhan. Tất cả cũng là do sự ngu ngốc của cô, muốn trả thù mà chưa xem kẻ đó là ai, hơn nữa, nó đã nhân từ cho cô con đường sống nhưng cô vẫn ngoan cố muốn chết thì tự chịu lấy.

_Nick, lên phòng tôi, lâu một, căn cuối cùng! - nó rút điện thoại, bấm nhanh một dãy số, đôi mắt liếc nhìn Chi Mai đầy khinh miệt. Chưa đến một phút, người đàn ông to lớn mặc vest đen đứng trước cửa, đôi mắt hoàn toàn chẳng dao động bởi thân ảnh trần truồng kia.

_Đem cô ta đến khách sạn nào đó, cho uống Ngọc Nữ mạnh nhất. Nên nhớ, các anh không được ra tay, phải để cô ta chủ động “làm”. Tiện thể, lắp camera ở những vị trí đẹp một chút, cận cảnh càng tốt.

Chiêu này quả thực ác độc, đối với một đứa con gái thì quả thực là bại hoại thanh danh. Nhất Chi Mai định chống cự thì bị một lực đánh vào gáy, bất tỉnh.

Không gian trong căn phòng càng lúc càng trầm mặc, hầu như ngoài nó thì ai cũng cảm thấy khó thở. Riêng Lâm Thiên Tự cứ nhìn chăm chú vào cái bụng to phình kia mà quên luôn đau đớn do cú đâm vừa rồi của Jay.

_Sự việc là thế nào, không định nói ra sao? - nó cất tiếng trước, đôi mắt lạnh đạm nhìn cậu, dường như muốn xuyên thủng cậu luôn vậy.

Thiên Tự quơ tay loạn xạ, dường như bị lấn áp bởi khí thế của nó :

_Anh không làm gì cả, đêm qua anh uống bia đến tận khuya, hoàn toàn không biết chuyện gì sau đó. Nhưng anh thề, anh và cô ta chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cậu khò thề thì nó cũng biết, với cái chiêu cũ rích này mà muốn lừa nó sao? Nhưng phải cho Thiên Tự ném mùi bị phạt thì mới được :

_Không cần biết, Lâm Thiên Tự, tôi cấm dục anh trong vòng sáu năm! - nó thẳng thừng tuyên bố, nhưng trong lòng lại cười “có mà sáu ngày”.

_BÀ XÃ, cái đó còn hơn cả giết anh! Em đừng làm vậy mà. - Thiên Tự quên luôn bản thân không mặc gì, nhào đến ôm lấy nó từ phía sau, Jay giật mình nhìn cậu rồi lập tức đi, dám xem cậu là không khí á. Được lắm, xem như cú đâm vừa rồi không thừa.

_Luật đã ban. Phản đối không hiệu lực. Và dọn đồ tôi ra khỏi phòng, còn anh cứ việc ở đó. Sống riêng từ đây. - nó gạt phất tay cậu rồi phũ phàng bước đi.

Tự khóc thầm : “Sống riêng? Em giết anh luôn đi.”

82. Chap 87 : Đại Chiến

Nghe nhạc đi mấy nàng!

_Mẹ, mẹ ơi!!! - một thân ảnh nhỏ xíu từ ngoài cửa chạy vào phòng khách, xác định được đối tượng đang cần tìm ngồi ở sofa liền lao đến ôm chầm lấy, chiếc cặp cũng đã quăng luôn xuống sàn (cặp : huhu, sao anh bỏ em T.T)

Nó mặc đồ vest trắng xám chu môi giận dữ, tay gõ liên tục trên lao top, chẳng màng ngược mắt nhìn con trai của mình.

Thằng nhóc mặc vest trắng chu môi giận dữ, cướp máy tính của nó rồi cẩn thận lưu tài liệu giúp nó, xong đặt máy tính lên bàn , còn quay lại lè lưỡi :

_Người không thể cướp mẹ thân yêu của ta đâu.

Thật là muốn cắn thằng nhóc này một cái mà, sao lại có thể đáng yêu như vậy?

Thằng nhóc dạng hai chân ngồi lên đùi nod, hai tay vòng lấy cổ nó... ặc, cái tư thế này chẳng phải là của vợ chồng sao? Vậy thì.... thằng nhóc này, đang làm gì thế?

Nó hoàn toàn chẳng có chút phản ứng nào, chỉ cúi người xuống một chút để con trai không phải rướn người lên, thấp giọng hỏi :

_Phong Vũ, con biết mình đang làm gì không?

_Dạ biết, là hành động cha thường làm với mẹ (RẦM, tác giả oanh oanh liệt liệt ngã xuống đất, ôi cháu tôi!!!)

Mặt mũi nó nhanh chóng tối sầm, Lâm Thiên Tự, cậu là cha tốt đó chứ? Phải dạy cả cha lẫn con luôn một thể.

_Mau bước xuống.

_Không. - thằng bé hôn chụt lên má nó, môi nũng nịu rồi lại ngây thơ hỏi :

_Mẹ, nếu con lớn, con có thể cưới vợ không?

_Sao vậy, Phong Vũ thích ai rồi hả?

Thiên Tự vươn vai bước từ trên lầu xuống, nhìn thấy con trai đang “ngoại tình” với vợ liền chạy như bay xuống kéo ra. Nhưng thằng nhóc vẫn lì lợm ôm chặt như đĩa xôi, riêng nó cứ ngồi im chịu trận, sắc mặt càng ngày càng tối đi.

_Vũ, mau buông vợ của ba ra. - Thiên Tự hét lớn, hai tay cố gỡ các “xúc tu” của tên tiểu tử kia mà không được, dính chặt thật.

_Không, con không buông. - tiểu tử tên Phong Vũ càng ra sức bám chặt, nhắm tịt mắt, gồng sức bám cổ nó càng chặt.

_Buông! - Thiên Tự hét lên, tay mạnh bạo kéo thằng nhóc ra, Phong Vũ càng bám chặt hơn, hai chân nhỏ nhắn vòng lấy lưng nó, hai tay càng vòng chặt hơn. Chu môi nhìn cậu như muốn nói : “Con lì hơn cha là nhà có phúc.”

_khoan, khoan, trước khi con buông, cho con hỏi cái này tí. - Phong Vũ lanh lẹ đàm phán, tay vẫn ôm chặt nó, ngây thơ hỏi :

_Cha, nếu như con lớn như cha, con có được lấy vợ không?

_Được, con muốn cưới người khác giới cũng được. - cậu vì lo cho nó mà nói năng lung tung, lập tức nhận được cái lườm đầy sát khí của nó. Mồ hôi tuôn như mưa, cậu liền cười xuề xòa chữa lại :

_À không, cha nói đùa đấy, con phải cưới người khác giới mới được.

Phong Vũ nghiêng đầu đầy suy tư, đôi mắt rơi vào không gian vô định nào đó, lát sau lại ngẩng lên nhìn cậu :

_Cưới ai cũng được sao cha? - gương mặt thằng nhóc rất nghiêm túc, giống như nó đã suy nghĩ kỹ lắm trước khi hỏi vậy. Điều này khiến Thiên Tự cũng nghiêm túc theo, gãi gãi đầu rồi gãi cằm, “cẩn trọng” nói :

_Ừ, con cưới ai cũng được.

Thằng nhóc đang nghiêm mặt, nghe câu trả lời của cậu liền nở nụ cười tươi rói (đầy nguy hiểm) rồi quay sang nó :

_Mẹ, mẹ hãy cố giữ gìn sức khỏe và ăn uống thật tốt nhé. Sau này khi con lớn, con sẽ cưới mẹ khỏi tay ba, mẹ yên tâm.

Nói chưa đủ, thằng nhóc hôn lên má của nó, làm ai kia trải qua vòng tuần hoàn : hóa tượng, hồn lìa khỏi xác... và cuối cùng là tức giận :

_Lâm Phong Vũ, tránh xa vợ của cha ngay.

_Không, cha mới phải tránh xa “VỢ TƯƠNG LAI” của con ra!!!

Hai cha con giành qua giành lại mà không có hồi kết, nó lại bị làm ồn đến điếc cả tai, không chịu nổi mà hét lên :

_CÂM HẾT CHO TÔI!!!!!!

Im phăng phắc, một cây kim rơi xuống cũng nghe được, Thiên Tự đứng thẳng, mắt cúi xuống đất, tuyệt đối không dám ngẩng lên. Phong Vũ cũng hơi lỏng ra, cúi đầu hối lỗi.

_Phong Vũ, bước xuống.

Thằng nhóc cũng không chống cự nửa lời, lập tức ngồi sang bên cạnh, đưa ánh mắt đầy lửa hận nhìn cậu. Cha cha, thằng nhóc này không sợ cha nó mà sợ mẹ nó sao? Thật giỏi quá nha.

Không gian đang im lặng đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng gót giày rất lễ nghi. Một bé gái tầm mười tuổi trong bộ trang phục hầu gái của Nhật Bản cực kỳ xinh xắn, gương mặt búng ra sữa thật muốn nhéo, nụ cười như thiên thần thật dễ mến, tuy không nói được nhưng không ai có thể ghét một cô bé như thế này được. Ai còn nhớ cô bé này không? Cô bé bị cầm mà nó cứu được vào ngày ăn tối cùng Nhật Phong và mẹ hắn (mời xem lại chap). Nó cũng đã từng nói sẽ chọn cô bé làm con dâu tương lai. Khổ nỗi, con trai thì song sinh mà con dâu lại chỉ một người. Khổ hơn là cả hai thằng nhóc đều thích con bé, sắp có đại chiến lặp lại rồi đây (mười chín năm trước là Hoàng - Tự, mười chín năm sau là Vũ - Phong *^O^*)

_Chị, chị, chị Mây. - Phong Vũ vừa thấy bé Mây đã quên luôn mẹ mình, còn chưa kịp chạm vào tay cô bé đã bị chính em trai mình -Lâm Minh Phong đẩy ra. Cậu nhóc một tay nắm tay Mây, một tay nắm tay mẹ, nở nụ cười thiên thần :

_Mẹ, con và chị Mây đã nấu cơm xong rồi, mẹ vào ăn đi.

_Ừm, cảm ơn thiên thần của mẹ. - nó nựng má thằng nhóc rồi vui vẻ đứng lên, không quên quay lại lườm hai cha con kia :

_Hôm nay Thiên tự và Phong Vũ không được ăn cơm trưa.

Nói xong, cùng dắt nhau vào nhà bếp, Minh Phong đi ở giữa, quay lại nhìn hai cha con đang hóa tượng kia, cười đắc ý, còn có cả sự châm chọc. Tiểu tử này quả thực ghê gớm nha, còn mấp máy môi cho hai người kia thấy :

_Ba, con thắng. Anh, anh thua rồi.

Phong Vũ tức giận, Thiên Tự cũng tức đỏ cả mặt, đồng loạt mấp máy lại :

_Đồ con nít quỷ. (nhóc : như nhau thôi ^^)

Minh Phong cười ngậy thơ vô tội :

_Con chưa bằng hai người.

Lâm Minh Phong thắng áp đảo 2-0, thằng nhóc sinh sau có hai mươi lăm giây mà thông minh gấp năm lần hai người kia (giống với Hoàng và Tự trước kia). Còn có máu “ác quỷ” của mẹ nữa, đúng là cực phẩm nam nhân!

Đại chiến này còn dài đây!!!

83. Chap 88 : Anh Em Trai

”Sáu năm, một khoảng thời gian không dài cũng không ngắn, đủ để thay đổi cuộc sống, sự nghiệp và tình yêu. Tôi giờ đây đang đứng trên tòa nhà cao ngất ngưỡng ở Nhật, đất nước xa xôi nơi cô ấy ở, mối tình đầu của tôi.

Đúng ra bây giờ, tôi phải là người ở bên cô ấy, cùng sinh con, nuôi con, dạy con và tận hưởng hạnh phúc gia đình. Nhưng đó chỉ là ước mơ của tôi trước khi biết mình đã là người đến sau.

Tính chiếm hữu của tôi rất cao nên tôi quyết không để ai có được cô ấy. Tôi làm mọi cách, mọi kế hoạch thậm chí đánh đổi cả mạng sống, nhưng vẫn không thể có được người con gái đó. Tôi quyết không từ bỏ, cả thủ đoạn xấu xa nhất cũng dùng nhưng vô vọng. Ngày mà “người đó” lao ra cứu tôi trong tay thần chết. Khi “người đó” quỳ dưới chân tôi, van xin tha thứ, trong khi người có lỗi lại chính là tôi.

Nhận ra được sai lầm của mình, tôi xóa tan bao thù hận trong lòng, quay trở về gia đình, tôi bắt đầu làm con người mới, giống như “người đó” cũng đã từng thay đổi như vậy.

Cô ấy giao lại Subaru - công ty nước hoa ở Nhật cho tôi, với hy vọng tôi sẽ nâng cao thương hiệu lên. Tôi cũng không phụ lòng mong đợi đó được, bằng chứng là nhãn hiệu Subaru đã lan truyền trên toàn thế giới. Bây giờ đứng đây, ngắm nhìn dòng người bận bịu ngược xuôi dưới kia mà cảm thấy trống trải vô cùng. Mười tiếng nữa, cô ấy sẽ thành hôn, không phải với tôi, mà là... anh trai tôi. Nhưng, sau tất cả, tôi vẫn thành tâm chúc phúc cho họ.”

”Gặp nhau chưa đến một giờ đồng hồ, mà tơ duyên đã nhanh chóng gắn kết tôi và cô ấy. Rồi hiểu lầm, rồi mười năm tôi chìm trong bóng tối hận thù, đến mức quên đi cả những yêu thương, bảo vệ, hi sinh mà cô ấy dành cho tôi.

Tôi vẫn chưa quên thời khắc mà lưỡi dao trong tay tôi đâm vào cô ấy, cảm giác như trái tim của bản thân đang vỡ ra thành từng mảnh vụn. Lúc đó tôi mới nhận ra, là lỗi lầm của tôi nên cô ấy mới như vậy, cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của mình chỉ để tôi nhận ra người sai là tôi.

Những tưởng sẽ chẳng bao giờ được gặp lại cô ấy, sẽ chẳng thể bù đắp ân tình và cả tình yêu đó. Nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi, tôi đã được ở bên cô ấy, còn có hai đứa nít quý này nữa. Tôi sẽ trân trọng mọi thứ tôi có bây giờ, sẽ hết lòng yêu thương cô ấy, sẽ bù đắp những vết thương tôi gây ra cho cô ấy bằng chính trái tim này.

Còn về em trai tôi, có lẽ tôi sẽ không truy cứu thêm nữa, dù có bao nhiêu lỗi lầm thì chúng tôi vẫn là anh em của nhau.”

Cạch....cửa phòng vừa mở, một thân ảnh nhỏ nhắn trong bộ vest đen may cắt như kiêu hãnh đang mặc nhìn như ông cụ non.

Lâm Minh Phong từng bước từng bước chững chạc đi vào, gương mặt vờ lạnh lùng vô cảm đánh giá căn phòng.

Lâm Thiên Hoàng đứng cạnh cửa sổ không cần nhìn cũng biết chỉ có cháu mình mới dám mở cửa mà vào như vậy. Nhưng hắn cũng rất thích tiểu tử này nha, không phải chỉ vì cùng giống vai vế mà còn có cùng âm mưu nữa (nhóc : hai tên này hợp lại bảo đảm nó không có ngày yên ổn, với hai cha con kia nữa).

__Phong Vũ, lại đây ôm chú đi! - lột bỏ vẻ lãnh đạm của mình, hắn ngồi chồm hồm, hai tay dang ra chờ cháu mình nhào đến mà siết chặt. Ai ngờ tiểu tử thúi kia ngoảnh mặt làm ngơ, lạnh lùng thốt ra một câu khiến trái tim hắn tan nát :

__Tở ra người lớn một chút cho cháu nhờ.

Hắn tự tử nhé, thằng nhóc này không chỉ có gương mặt giống mẹ nó, mà tính cách cũng không khác một li.

Ôm trán thở dài, hắn vừa đứng dậy đã bị tiểu tử kia nhảy lên ôm lấy cổ hắn rồi đu như khi đu cây. Về lạnh lùng cũng tan biến hết như hắn, lách cách nói

:

__Chú, hai chú chúng cháu chúng ta hãy lập lại sử cũ đi.

__Sử cũ? Ý cháu là sao? - hắn nắm lấy hai cánh tay nhỏ xíu đang siết cổ mình, chưa đến ba giây đã chuyển Phong Vũ từ sau lưng thành bệ. Hôn một cái lên má thằng nhóc, lập tức bị phản đối dữ dội, tiểu tử kia chúi chúi má ngay nơi hắn vừa hôn, rồi chu môi :

__Chú, là đàn ông với nhau mà làm vậy kì lắm, lỡ ai thấy thì cháu ế đến già.

Nếu hắn nhớ không lầm thì hai đứa quý này mới sáu tuổi thôi phải không? Thế quái nào chúng lại lo ế sớm vậy?

__Ế như chú thì càng chán hơn.

Ôi trời, có bằng keo không, để hắn dán cái miệng đáng ghét này lại, chứ mỗi lần mở ra là toàn đựng vào nỗi đau của hắn.

_Nhưng cháu nói lặp lại sử cũ là sao?

_Là cướp dâu chứ sao? - âm giọng trầm thấp vang lên từ phía cửa, bóng dáng cao lớn đứng dựa lưng và tường, hai tay khoanh trước ngực. Hoàng Nhật Phong đưa mắt nhìn hai chú cháu nhà kia, nở nụ cười, sau lưng hắn xuất hiện một tiểu thiên thần mặc váy hồng phấn. Gương mặt rụt rè lộ ra rồi lại núp sau chân hắn - Hoàng Minh Anh, con gái của hắn và Ngọc Ly, sinh sau hai tiểu tử kia một ngày.

_Cướp dâu sao? Được đấy. - Thiên Hoàng cười nham hiểm nhìn Nhật Phong cũng tương tự, Minh Phong thì khỏi nói, không kém gì. Bé Minh Anh đột nhiên đưa tay lên, bập bẹ nói :

_Con..con cũng muốn tham gia nữa..ạ.

Cả bốn người cùng nhìn nhau cười rồi cùng nói lớn :

_ĐI CƯỚP DÂU THÔI!!!!!!

Ta : Mấy người chắc chắn không phải người -.-

Nhật Phong : quánh chết con nhỏ ái nam ái nữ này đi.

Đồng thanh : ok, quánh chết bà nó.

Ta : cứu, cứu ta, cứu...ừm... bóp..binh..đùng (thằng nào vác súng thần công vậy?)..cứu mạng a!!!!!!!!!!

84. Chap 89 : Hai Chú Rể (?!!!)

Nghe nhạc đi các nàng ^^!

Hôn lễ được diễn ra trên một cánh đồng cỏ xanh mênh mông, mát mẻ. Xung quanh trang trí hoàn toàn là bằng kẹo, đủ loại : kẹo mút, kẹo thanh, kẹo viên... Nói chung là toàn bộ thứ mà người ta thường dùng hoa để trang trí thì được thay thế bằng kẹo (chắc chưa ai quên nó dị ứng phần hoa nhỉ?)

Hôn Lễ Kẹo!

Phòng của cô dâu

Khăn che đầu màu trắng dài tận ba mét, do chính tay nó thiết kế. Mái tóc dài đến vai màu đen được búi rất tỉ mỉ, không hề dính một chiếc kẹp sang trọng nào vẫn rất diêm lệ. Gương mặt không trang điểm, chỉ có môi là được tô son rất nhẹ. Không cầu kì vẫn rất đẹp, chỉ là...

Phòng của chú rể

_Tớ hồi hộp quá! - Thiên Tự nắm chặt hai vai của Jun, gương mặt trải qua vô vàn cảm xúc : lo lắng, hồi hộp, bồn chồn, vui mừng. Hai tiếng đồng hồ rồi cậu cứ đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại, đi lên đi xuống.

Sáu năm trước nó đã đề nghị với cậu sau khi Phong Vũ và Minh Phong vào lớp một mới tổ chức hôn lễ. Lúc đó cậu còn kịch liệt phản đối vì quá lâu, ai ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Chung sống với nhau sáu năm : ăn chung, ngủ chung, tắm chung (?!!), cái gì cũng chung rồi mà sao cậu lại ngỡ ngàng như lúc mới gặp nhau. Trái tim cứ đập thình thịch liên hồi, mồ hôi tuôn như mưa, chân tay lại luỳnh qua luỳnh quỳnh. Hệt như họ mới ngày đầu sống chung vậy, cảm giác không hề chán mà còn cảm thấy thú vị nha.

Jun lau mồ hôi trán, hai thằng em trai quý hóa lo vợ quên bạn, còn đùn đẩy trách nhiệm mà bây giờ anh (Jun) phải đứng đây sửa soạn cho “tình địch” của mình. Cái thể loại gì đây? Vuốt mồ hôi xong, anh đưa tay gỡ hai cái còng đang làm nhăn áo vest của mình ra, nở nụ cười gượng gạo :

_Chú rể, bình tĩnh đi. Cậu làm tôi rối theo đây này.

Thiên Tự gỡ đầu hồi lỗi, vội nở nụ cười thiên thần (già) :

_Xin lỗi, xin lỗi cậu, nhưng tôi lo quá.

Vừa nói xong, cậu lại bắt đầu đi qua đi lại khiến Jun hoa mắt chóng mặt, hết cách rồi, chỉ còn nước dùng hạ sách thôi. Anh thu lại vẻ chán chường, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng, trầm giọng nói :

_Vậy tôi không thể giao cô ấy cho một tên như cậu được.

_Hử??? - đang bồn chồn, lo lắng, Thiên Tự đột nhiên đứng hình khi nghe thấy câu nói của Jun, đùa kiểu này ngày ngày cưới không vui chút nào.

_Jun, cậu đùa chả vui.

_Tôi không đùa, dù cho hai người đã sống chung với nhau, tôi vẫn tiếp nhận cô ấy, cả hai đứa trẻ đáng yêu kia nữa (Jun: hai tiểu quỷ thì có). - lời nói chắc như đinh đóng cột, khuôn mặt cực kì nghiêm túc, xem ra là không đùa rồi.

Cậu khôi phục lại vẻ lãnh đạm thường ngày, lau hết mồ hôi trán rồi lên tiếng :

_Jun, tôi tuyệt đối không giao Nhất Thiên cho cậu. - nói xong an tọa trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn im lặng.

Jun thở dài, đúng là con nít vẫn hoàn con nít, dù có lớn xác đến mức nào thì trí não vẫn thuộc học sinh cấp 1. Thật dễ dụ.

Khách mời đã tham dự đầy đủ, họ rất mong chờ hôn lễ đặc biệt này, địa điểm tổ chức lại rất kì lạ nên tò mò lại thêm tò mò. Có cả ông David, anh chàng ngoại quốc, Maria nữa, bọn họ đều là khách mời đặc biệt của hôn lễ này.

Phòng trang điểm của cô dâu theo lẽ thường phải rất nhộn nhịp bởi tiếng nói cười của bạn cô dâu và nhân viên trang điểm. Nhưng không khí hoàn toàn khác hẳn, từ nhỏ nó vốn chỉ có một mình Ngọc Ly là bạn, thêm một “đồ đệ bất đắc dĩ” - Lãnh Khiết Thiên (mời xem Đại Ca Đi Học sẽ hiểu rõ hơn về người này).

Ngọc Ly mân mê bàn tay to lớn hơi chai sần của nó, đôi mắt thấp thoáng tia u buồn, bạn của cô hôm nay cũng đã thành hôn rồi. Nghĩ lại, trước giờ ngoài tham gia kế hoạch của nó ra, cô chưa từng giúp gì được. Chỉ có việc nhận được sự trợ giúp của nó thôi, nó giúp cô thoát khỏi vỏ bọc yếu đuối, giúp cô đến với Nhật Phong, giúp cả việc hiểu lầm, cả việc con cái. Cuộc đời này, cô và hắn đều nợ nó, rất nhiều. Bây giờ , có thể làm phù dâu cho nó cũng thật tốt.

_Tiền bối, hai tiểu quỷ nhà chị dâu rồi? - Lãnh Khiết Thiên lên tiếng phá vỡ không gian trầm mặc, đôi mắt màu nâu lạnh lẽo nhìn khắp căn phòng căn phòng, tuy mặt lạnh nhưng trong lời nói thập phần kính trọng. Đối với cô thì nó có vai trò hơn cả một tiền bối, nói đúng ra là như một người mẹ.

_À, Minh Phong thì biến mất từ đêm hôm qua, còn Phong Vũ thì chắc đang bám chặt lấy Jun rồi. Jun là thân tượng của nó mà. - đáp lại bằng âm giọng rất nhẹ, đôi môi cũng nở nụ cười ảm áp, nó đưa mắt nhìn bản thân trong gương, rốt cuộc thì nó và cậu cũng có một hôn nhân thực sự.

_Tiền bối, đến giờ cử hành hôn lễ rồi. - Lãnh Khiết Thiên vội vàng nắm tay nó bước ra, tay vợ luôn bó hoa kẹo làm bằng sô cô la do chính tay mình làm, đưa cho nó :

_Đây là quà cưới của em.

Nó vừa nhìn thấy bó hoa làm bằng kẹo thượng hạng đã sáng mắt, nhưng đột nhiên cảm thấy tiếc nuối khi lát nữa sẽ phải rời xa món quà ngọt ngào này.

_Aha, tiền bối đừng lo, em chuẩn bị một trái tim bằng kẹo khác mang đến Lâm Tự Cảnh cho tiền bối rồi. - Khiết Thiên cười xuê xoa, dù biết nó thích kẹo nhưng không ngờ thấy kẹo lại chẳng khác gì trẻ con. Muốn cắn một phát ghê (?! ^-^)

_Cảm ơn em nhiều lắm.

Thiên Tự đứng đợi nó với gương mặt tràn đầy niềm hạnh phúc và mong chờ, lời nói của Jun đã khiến cậu khá hơn, tự tin hơn rất nhiều. Cậu đã hứa mà, sẽ chăm sóc, yêu thương gia đình của mình và tuyệt đối không làm nó tổn thương thêm lần nào nữa.

_Cô dâu đến.

Trên tấm thảm đỏ trải dài, Ngô Diệc Phàm dắt con gái của mình đi đến bên chú rể, gương mặt nghiêm nghị không chiến thắng được tuổi tác, mái tóc giờ đây đã hai màu đối nghịch : trắng đen. Ông chưa từng một lần đưa nó đi chơi như các bạn đồng trang lứa, ngoài công việc, có lẽ ông cũng không hay con gái mình năm nay bao nhiêu tuổi. Nhưng ít nhất hôm nay, ông cũng có thể làm tròn nhiệm vụ người cha đưa con gái mình lên đến lễ đường. Và không chỉ có thế, từ bây giờ trở đi, ông sẽ dành toàn bộ thời gian của mình cho gia đình, bù đắp bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Nó bước đi bên cạnh ông, bàn tay siết nhẹ tay ông, nở nụ cười hạnh phúc, nó chưa từng trách cha mẹ một lần nào. Chỉ vui vẻ đón nhận những gì đến với mình và còn tự mình đặt ra kế hoạch thay đổi số phận. Đó cũng chính là nó - một cô gái - một chủ tịch - Ngô Nhất Thiên - Ngô Ngân Thiên.

Các khách mời thực sự rất bất ngờ khi thấy cô dâu xuất hiện, không phải vì nó quá đẹp mà là nó không mặc váy cưới. Một bộ vest trắng tinh khiết như tượng trưng cho váy cưới vậy. Khăn che đầu dài ba mét được hai chú tiểu quý Phong Vũ và Minh Phong cầm. Trên tay nó là bó hoa cưới làm bằng kẹo rất tinh tế. Thật là kì lạ, đây sẽ là hôn lễ độc nhất trên thế giới với hai chú rể (!!!). Trên màn hình siêu lớn sau lưng chú rể bắt đầu chiếu đoạn phim nó mặc váy cưới cùng cậu chuoj ảnh ở những nơi mà trước đây họ đã gặp nhau : trường tiểu học, Lâm Tự Cảnh, sân sau của trường Licght..., nó mặc váy cưới cũng rất đẹp nữa, dù có hơi kì một tí.

Có lẽ do chiều cao và thân hình của nó quá khổ nên sẽ rất khó nhìn nếu mặc váy cưới, nhưng có thể tự tin diện như vậy đến lễ cưới - có lẽ chỉ mỗi mình nó.

Phóng viên bắt đầu bấm máy liên tục, khách mời cũng thu lại vẻ kinh ngạc mà hướng về phía chú rể đang nhìn nó đến gần ngơ.

Ngô Diệc Phàm trao tay con gái mình sang cậu, vỗ nhẹ vai cậu, hiền hòa nói :

__Tôi giao con bé cho cậu, nhớ mà chăm sóc nó cho tốt.

__Vâng, thưa cha. - cậu đáp lại chắc nịch, nắm lấy tay nó rồi hướng về phía mọi người, họ là người Phật giáo nên sẽ không có sự chứng kiến của Cha thánh và đọc lời tuyên thệ nhưng chỉ cần họ yêu nhau là đủ, chỉ cần họ biết họ sẽ mãi mãi bên cạnh nhau trọn đời trọn kiếp, một lời hứa cũng chẳng là vấn đề.

Phong Vũ mà Minh Phong cứ cầm hai mép đuôi khăn che đầu của nó phất lên phất xuống, ánh mắt đầy tia lửa nhìn cha đang ngắm mẹ âu yếm, cái này thật giống ghen nha.

__Chúng tôi phản đối hôn lễ này! - ba âm giọng hai lớn một nhỏ, hai nam một nữ đồng loạt vang lên từ ngay cổng hoa khiến mọi ánh nhìn đều quay ngoắt về ba kẻ lớn mặt kia, Lâm Thiên Hoàng, Hoàng Nhật Phong và cảbé Minh Anh nữa.

Thiên Tự tối sầm mặt nhìn em trai và bạn mình đang phá rối, còn chưa kịp cho mỗi người một chưởng thì Thiên Hoàng đã nói tiếp :

__Ai phản đối cô dâu Của Chúng Ta kết hôn với Tên Ngốc này thì đưa tay lên.

__Thiên Hoàng, anh giết em! - Thiên Tự lao đến nắm cổ áo hấn giật giật, Nhật Phong mau lẹ bế con mình chạy thẳng về phía... nó. Jay đang nựng má con gái của mình cũng liền đưa tay : “Tôi.”

một tiếng rồi bế luôn hai đứa con chạy về phía nó, để Anna ngơ ngác nhìn chồng con bỏ rơi mình =.=. Jack ác hơn, lập tức bỏ vợ đang bầu bì chạy đến, cũng “tôi”. Jun tất nhiên là đứng từ năm nào bên cạnh nó rồi. Hai tiểu quý nhà nó mau nhất, buống khăn che đầu rồi đứng ngay trước che chắn nó, miệng la : ” Tụi con KỊCH LIỆT phản đối!!!!” Chú David, anh chàng ngoại quốc, Maria cũng tham gia, đồng loạt : “Tôi” rồi vẩy lấy nó luôn.

Thiên Tự đang “giết” em trai mình, nghe ồn ồn liền quay lại và lập tức hóa đá. Vợ của cậu đang bị bao vây? (???!!!!).

Khách khứa nhìn thấy một màn này, cười không kịp che miệng, hôn lễ long trọng, nhân vật chính toàn thuộc tầng lớp siêu khủng (cũng siêu khủng), tận “hai chú rể” lại còn vụ “cướp dâu”, thật là quá thú vị mà.

Còn đang đứng hình, Thiên Tự bỗng nhìn thấy nó đứng ngay trước mặt, cả bọn người kia cũng đơ y chang, thế nào mà nó thoát được “hàng rào thép” này vậy?

__Đừng quên tôi là Ngô Nhất Thiên....vợ của Lâm Thiên Tự. - nó đá mắt thật tinh nghịch rồi xoay người ném bó hoa ra phía sau, ngay chỗ “hàng rào thép”, lập tức dòng người náo loạn xông vào. “Hàng rào thép” tất nhiên lãnh đạn, ai nấy âm thầm than : cô dâu này quả thực khó xơi mà.

Còn nó, quay về phía “ông xã tượng đá” của mình, nắm lấy cà vạt cậu kéo mạnh về phía mình , nhwung không chủ động hôn. Thiên Tự đang hóa đá lại chẳng hề giạt mình bởi hành động của nó, còn phối hợp, nghiêng đầu áp môi mình lên môi nó, hôn thắm thiết. Tại sao họ lại ăn ý vậy ư?

Đơn giản là họ yêu nhau thôi.

Sắp full rồi!!!! Buồn không???? Tặng nàng Bloodthirsty_2052002 vì nàng đã trả lời đúng nhưng chậm hơn nàng kia, chap kế cuối này là của nàng nhá!

85. Chap 90 :

Vì nàng Kaylyssusu đã trả lời đúng các câu hỏi ở chap 36 nên chap này nghiêm nhiên là của nàng. Ta chúc các nàng đọc truyện vui vẻ, sức khỏe dồi dào và học tập thật tốt, hạnh phúc bên gia đình, bannj bè và người thân. Thân!

Đây là chap cuối cùng, tác giả nhường ngôi kế lại cho nhân vật chính cầu chúng ta nhé!

Theo dõi được đến chap này, chắc có lẽ các bạn cũng đã hiểu rõ được nội dung bộ truyện này là gì, đúng không?

Và có lẽ các bạn đnag nghĩ : câu chuyện này thật chán, câu chuyện này thật hay, tác giả viết dở tệ, Ngô Nhất Thiên được tạo hình quá mức hoàn hảo hay : tại sao Ngô Nhất Thiên lại có thể hôn nhiều người đàn ông như vậy? Tại sao Ngô Nhất Thiên lại bất chấp tất cả để yêu một kẻ ngốc như Lâm Thiên Tự?

Đó cũng là câu hỏi tôi tự hỏi lòng suốt hai mươi năm qua, không chỉ một lần mà là hàng vạn, hàng nghìn. Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể đưa ra câu trả lời chính xác nhưng trái tim đã trả lời rằng : “Bởi vì tôi yêu anh.”

Các bạn cũng biết tôi là đứa con gái từ khi sinh ra đã chịu cảnh trở thành một kẻ giả dối. Niềm tin của tôi đối với cha mẹ đã hoàn toàn tan biến vào cát bụi. Tôi tự ép buộc mình vào khuôn khổ, tự ép mình không được tin tưởng, càng không cho phép trái tim mình yêu bất cứ một ai.

Nhưng theo vốn lẽ, định mệnh không nằm trong tay con người và không ai đủ sức mạnh để thay đổi định mệnh. Định mệnh sắp đặt tôi và anh gặp nhau, định mệnh khiến trái tim tôi rung động trước anh, khiến tôi bằng mọi giá phải rời xa anh và định mệnh chia rẽ tôi và anh.

Thời gian sang nước ngoài, tôi cứ ngỡ là mình sẽ mau chóng quên được anh nhưng không, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây tôi đều nhớ anh, càng quên càng nhớ.

Tôi tập biến nỗi nhớ thành hi vọng, thành kế hoạch trên trang giấy, thành viên thuốc chữa lành mọi vết thương phải hứng chịu. Việc đó đã khiến tôi trở thành tôi của này hôm nay, thành Kế Hoạch Tình Yêu này.

Mọi việc diễn ra từ đầu đến cuối đều nằm trong kế hoạch của tôi - kế hoạch gầy dựng bởi tình yêu và nỗi nhớ tôi dành cho anh. Kế hoạch hi sinh không biết bao nhiêu máu và nước mắt của tôi, nhưng chưa một lần tôi hối hận, càng đau khổ, tôi càng muốn thực hiện kế hoạch. Không khát vọng gì, ngoài sự thành công.

Thay đổi định mệnh là việc không tưởng và không phải ai cũng làm được. Tôi phải đánh đổi rất nhiều để có được ngày hôm nay, ngày được nằm cạnh anh trên cánh đồng cỏ công anh buổi chiều tà.

__Thiên Tự, em có một câu hỏi rất muốn hỏi anh. - tôi đưa tay với lấy một ít hoa bồ công anh, thổi mạnh để chúng nương theo cơn gió bay đi. Đôi mắt thích thú nhìn bầu trời xanh trong, rất đẹp, rất hữu tình.

__Em nói đi. - anh lười nhác xoay người lại, ôm chặt tôi vào lòng, tôi có thể cảm giác được anh đang hít hà tóc tôi.

__Anh có yêu em không? - tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ,anh cũng nhìn tôi rồi áp tai tôi vào ngực anh, trầm giọng nói :

_Tim anh đập là vì em. Vậy em nghĩ xem anh có yêu em không?

Thiên Tự dạo này cũng thật giỏi nha, còn dám hỏi ngược lại tôi, nhưng như vậy là tốt rồi. Tôi và anh đang ở đây, bên cạnh nhau, mãi mãi không xa cách. Vì chúng tôi là của nhau mà.

Sau khi lễ cưới diễn ra, tôi giao bảy công ty bên nước ngoài cho ai thù các bnaj cũng biết rồi đấy. Tôi và Thiên Tự quản lí Lâm thị và Ngô thị, Rain, tôi nghĩ tôi cần bỏ ra nhiều thời gian bên gia đình của mình thì hơn, hai mươi lăm năm qua gom hết vào người thế là đủ rồi, tôi cũng cần được nghỉ ngơi chứ? À, để tôi dẫn các bạn đi thăm từng người nhé, xem họ sống như thế nào.

Đầu tiên là Jay

Thằng nhóc này tuy có vẻ ngoan hiền nhưng bản chất thì không ai ngờ được (tất nhiên là ngoài tôi). Các bạn còn nhớ Anna chứ, bạn gái bên Pháp của Jay đấy? Hai người họ gần hai mươi chín tuổi đã có tận hai đứa con, một trai một gái. TRong khi hôn lễ của hai người họ mới được bốn năm. Thằng nhóc này đúng là cáo già mà.

Hai người này hạnh phúc lắm, âu yếm nhau cả ngày nhưng Jay hay bị Anna đánh bầm dập vì cái tội giành đồ chơi với con (nhóc : *bật ngửa*), lâu lâu còn suýt bị cấm dục vì tội đào hoa quá mức khiến cậu mỗi lần ra đường là có gái lại xin số điện thoại, số nhà, vân vân và mây mây... Nhưng vẫn tốt đẹp hơn hai vợ chồng (chó mèo) nhà Jack. Chưa bạn nào quên cô giúp việc nhà Nhật Phong chứ? Chồng là bác sĩ, Jessi cũng thi vào làm y tá, hai người này mà hoạt động riêng thì không sao, chứ chung thì...

_Anh nghĩ anh là ai mà cứ ra lệnh em như vậy hả? - Jessi chống nạnh, nghênh mặt “xối” vào mặt Jack.

_Tất nhiên là bác sĩ trưởng khoa, em là y tá không vâng lời anh thì leo lên đầu anh ngồi luôn đi. - Jack ỷ mình cao hơn, cổ tình cúi xuống, kiêu ngạo nhìn cô, Jessi cũng chẳng chịu thua, tiếp tục lớn giọng :

_Anh giỏi thì ngồi xuống đi, để tôi leo lên ở luôn trên đấy.

_Em dám lớn tiếng với anh sao? Anh chưa phạt em chưa được mà. Jessi, có tin anh đuổi việc em không? - Jack gằn, cô vợ này ngang nhiên cãi tay đôi với cậu, không chừa mặt mũi cho cậu ta, nhưng tôi không xen vào đâu, hai người họ sẽ huề nhanh thôi.

_Anh muốn làm gì thì làm đi, “sẵn tiện” kí giấy li hôn luôn. - Jessi quay đầu rất nhanh, cố ngăn đi nước mắt rồi nói tiếp : giỏi thì cưới mấy cô bệnh nhân , chẳng phải anh luôn liếc nhìn bọn họ sao?

_Em điên à? Đó là bệnh nhân của anh, không nhìn họ thì anh biết họ bị bệnh gì. Anh có phải bác sĩ mù đâu.

_Ừ, vậy làm gì tùy anh. - Jessi vừa định bước ra khỏi phòng làm việc của Jack thì bị một lực mạnh giam vào lồng ngực rắn chắc, hơi ẩm phả trên đỉnh đầu cô :

_Anh sai, anh sai, do anh sai, là lỗi của anh hết, được chưa, vợ yêu? Đừng lấy li hôn ra làm trò đùa nữa, vợ à!

Thôi tôi đi trước, để lại không gian riêng cho hai người bọn họ nữa. Bây giờ chuyển sang anh cả Jun nào.

_Chị đi ra. - ở hay, tôi vừa bước vào phòng làm việc của cậu ta đã bị đẩy ra, mà nhìn bộ dạng của cậu ta một mắt thấy rõ.

_Làm việc thâu đêm à?

_Ừ, công việc nhiều quá nên phải giải quyết trong thời gian ngắn nhất. Mệt quá. - nói xong, Jun ngang nhiên gối đầu lên đùi tôi ngủ, thằng nhóc này thật là...

_Gạt bớt công việc mà hẹn hò với ai đó rồi kết hôn đi, nhóc hai mươi chín tuổi rồi còn muốn đợi sao?

_Không cưới, không hẹn hò gì hết, nếu cô gái đó không phải chị thì em sống độc thân.

_Đừng có nói vậy, ngoài kia còn nhiều cô gái tốt hơn chị. Rồi em sẽ có suy nghĩ khác thôi. - tôi cốc lên trán thằng nhóc một cái rõ đau, nó chỉ mở mắt lườm tôi rồi ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc rối.

_Được rồi, chị mau về đi.

_Đuổi sao? - tôi méo mặt nhìn thẳng nhóc, bỏ rơi anh và hai tiểu quỷ ở nhà rồi bay sang nước Nhật xa xôi này, sáng giờ chưa ăn gì mà nó nở vừa gặp đã đuổi. Thật là đáng ghét!

_Jun, chị đói bụng. Ta đi ăn trưa đi.

_Haiz, rồi, đi thì đi.

Nhà hàng Moon

Tôi gọi cả ngón món rồi trong lúc chờ đợi ngồi tán gẫu với Jun, sẵn tiện nói về Thiên Hoàng, dạo này tên đó lạng mất tâm. Muốn gặp còn khó hơn lên trời.

_Tên đó đang vướng vào tình yêu với.... - thẳng nhóc cố tình lấp lửng để tôi tò mò đây mà, thôi kệ... dù sao tò mò cũng là bản năng mà.

_Với ai?

_Một NỮ TƯỚNG CƯỚP! - Jun nhàn nhạt nhấp rượu vang, tôi đang chuẩn bị uống Gin thì sắc tại chỗ, shock thật! Khẩu vị của tên đó thật là “thú”.

_Chuyện là thế nào vậy?

[Lời kể của tác giả....

Sau khi lễ thành hôn của nó kết thúc, Thiên Hoàng liền đặt vé máy bay về Nhật để kí hợp đồng quan trọng.

Ngay khi hắn vừa đặt chân xuống đất, cửa xe Limo vừa đóng, một cái bóng đen màu đen với tốc độ của gió chạy đến cướp chiếc cặp của hắn. Nhưng nào có dễ vậy, hắn vung chiếc cặp lên cao, quất mạnh xuống thân thể cái bóng đen kia. Phản ứng chậm hơn, cái bóng kia ngã sòng soài ngay dưới tầm nhìn của hắn.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, mắt xanh lạnh lẽo nhưng tràn đầy cương nghị, đôi môi nhỏ nhắn hơi khô vì lạnh. Dáng người khá cao, trang phục hơi cũ kĩ, một cô gái người Pháp!

Hắn phòng tia lạnh lẽo lên người cô gái kia, âm giọng trầm trầm vang lên bên tai cô, tựa như hàng ngàn mũi dao phóng đến.

_Ai sai cô đến?

_Chẳng ai. - cô gái bật dậy một cách nhanh nhất, phủ bụi rồi xoay người lấy đà chuẩn bị chạy thì bị hắn đưa chân đá ngã xuống vị trí vừa nãy một lần nữa. Lực rất mạnh, ngay hông của cô, mà cô cũng không thể bật dậy như lúc đầu, hắn nhìn thấy điểm yếu của cô rất nhanh và rất chuẩn. Xem ra cô dụng phải thủ dữ rồi (Thú hiểm nữa chị. Thiên Hoàng : muốn ăn đấm hả nhóc? Nhóc : haha, em vô tội mà anh. Hoàng : vô tội quá ha? Nhóc : ahihi. Hoàng: anh cho em thẳng thiên luôn *giờ chân: đá* Nhóc nhà ta bay ra tận vũ trụ nào mất rồi)

_Được rồi, đến sở cảnh sát là được chứ gì? - cô đứng dậy, đưa hai tay trước mặt hắn, hoàn toàn không có chút gian dối nào, dù sao thì phạm tội sẽ bị bắt thôi.

Đáy mắt của hắn khẽ rung rồi lại chìm hắn vào bóng tối, đưa tay lên xem giờ rồi nhìn vào công ty. Hắn đưa ra quyết định khiến cô nàng nữ tướng cướp kia cũng phải giật mình :

_Đứng đây, đợi tôi 44 phút. Tôi sẽ đưa cô đến sở cảnh sát.

Nói xong, đuổi chân bước vào công ty, hoàn toàn không quay đầu lại, cả tào xế của hắn cũng lái xe đi. Để nữ tướng cướp đứng bơ vơ với dấu chấm hỏi to đùng. Hắn tin tưởng cô đến vậy sao? Nhưng cứ đứng trước cổng như thế này cũng thật ngại nha.

44 phút sau đó...

Thiên Hoàng vừa bước ra thì tài xế đã lái xe đến, vừa khít giờ. Hắn mở cửa, chưa kịp bước lên thì cánh tay phải đã bị nắm mạnh.

_Học...học...anh...chơi kỳ... - cô gái kia thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại thấy tội, người cúi xuống, tay vịn lấy đầu gối, tay nắm tay hắn.

Hắn lại nhàn nhã đặt chiếc cặp vào ghế ngồi, gỡ tay cô ra rồi cất giọng trầm trầm lạnh lẽo :

_Chuyện gì?

_Chẳng phải anh bảo sẽ đưa tôi đến đồn cảnh sát sao? Anh không giữ lời. - lấy lại được nhịp thở bình thường, cô gái kia đứng thẳng dậy, chống nạnh nhìn hắn.

Hắn lại nở nụ cười nhàn nhạt, tay vươn đến gần khuôn mặt cô, trong chớp mắt lộ ra lớp mặt nạ kia, đôi mắt biết cười nhìn cô đang bất động, chất giọng lạnh lẽo đầy dụ hoặc vang lên, vừa đủ cho cô nghe :

_Kẻ thấp hèn như tôi làm sao dám đưa ĐƯƠNG KIM TIỂU THƯ LAURE' vào đồn cảnh sát chứ. Vì vậy, cô làm ơn, TRÁNH RA.

Hắn bước vào xe, không quay lại nhìn cô lấy nửa lần, nhưng cửa xe chưa đóng thì cô gái kia đã chặn lại, chui tọt vào trong xe, còn tự tiện đóng cửa giùm.

_Đi ra. Thiên Hoàng ngã đầu ra phía sau, đôi mắt nhắm hờ đầy mệt mỏi.

_Anh lật tẩy tôi như vậy, nếu bọn họ biết được thì sao?

_Vậy cô muốn gì?

_Không gì cả. - cô trả lời chắc nịch, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt lúc trước đã đẹp, bây giờ còn đẹp hơn, phong cách quý tộc càng khiến cô cuốn hút. Nhưng Thiên Hoàng ngoài thấy cô thú vị ra thì hoàn toàn chẳng có ý gì khác. Cứ thử hỏi một đương kim tiểu thư đi làm tướng cướp, tình nguyện đứng đợi người ta gần cả giờ đồng hồ chỉ để... người ta đưa mình vào tù. Không thú vị cũng lạ.

_Vậy mời tiểu thư xuống xe cho.

Cô gái kia kiên định nhìn hắn, trong lòng cồn cào lửa giận, lần đầu tiên có kẻ lật tẩy được cô và cũng lần đầu tiên có kẻ không bị rung động bởi cô. Tên này đối với cô cũng thú vị quá đi chứ.

_Chủ tịch, vậy bây giờ có đi về không ạ? - tài xế nghe hai người nói qua nói lại miết cũng phải rụt rè lên tiếng, muốn cãi đến tối luôn sao?

_Tiểu thư, mời xuống, tôi còn phải về nhà.

_Vậy, tôi muốn ở cùng anh thì phải làm thế nào? - một câu nói đầy táo bạo vang lên, tài xế sửng sốt, hắn hơi ngạc nhiên nhưng rồi lại nhếch môi :

_Tôi không rảnh đón tiếp kẻ vô gia cư đâu.

Bật, cô gái kia nắm lấy cà vạt của hắn kéo mạnh về hướng mình, môi suýt chạm môi thì bị hắn chặn lại, hai cánh tay chống lên cửa và ghế tựa, đôi môi ngạo mạn nhếch cao :

_Tiểu thư, cô muốn gì đây?

_Theo đuổi anh.

_Xin miễn.

_Tôi muốn.

_Được thôi. Tài xế, anh lái xe đi đi. Còn cô, tiểu thư, xưa giờ tôi ghét nhất bị nắm cà vạt và ngoài một người có thể làm vậy. Cô buông ra được chứ?

_Không biết không có tội. - cô buông cà vạt của hắn, trong lòng mang một bụng thắc mắc về người có thể nắm cà vạt của hắn. Nhưng người đàn ông này cũng đáng để cô theo đuổi lắm chứ.

_Tôi cũng mong lần thứ nhất này cũng là lần cuối cùng.

“Đồ khó ưa.”]

Vậy là Thiên Hoàng và mọi người đều có hạnh phúc của mình, tôi cũng vậy. Được ở bên cạnh anh, hai con và tất cả những người tôi yêu thương cũng chính là mục đích tôi lập ra kế hoạch này - Kế Hoạch Tình Yêu.

Vậy còn các bạn thì sao? Các bạn đã yêu ai chưa? Và nếu bạn có can đảm, niềm tin, tình yêu mãnh liệt, hãy lập nên một kế hoạch chinh phục họ. Thất bại sẽ cho bạn kinh nghiệm, thành công sẽ cho bạn tình yêu. Không phải tranh giành mà là sự nỗ lực, hãy cho người bạn yêu thấy được trái tim bạn yêu người đó như thế nào. Đó mới là yêu. Kế hoạch thành công hay không còn tùy thuộc vào niềm tin và tình yêu bạn dành cho đối phương.

Đặc biệt là đối với các bạn nữ, đừng nghĩ rằng con gái tự chủ là mất giá. Nếu bạn nghĩ vậy, không lẽ vì sĩ diện mà mất đi tình yêu mà tơ hồng định sẵn sao? Thay vì ngồi đó mà mơ mộng người ấy tỏ tình, chỉ bằng mạnh dạn bày tỏ, được hay không còn tùy thuộc vào độ chân thành của bạn.

Kết thúc “Kế Hoạch Tình Yêu”, tôi xin gửi những lời chúc tốt đẹp nhất đến các bạn đọc : hạnh phúc bên gia đình, bạn bè, học tập và làm việc thật tốt, đặc biệt là luôn giữ trên môi nụ cười vui vẻ và kế hoạch tình yêu của mọi người sẽ diễn ra như ý nhé. Thân chào!

Đôi lời tác giả : tự nhiên cảm thấy buồn buồn khi truyện kết thúc, sắp rơi nước mắt rồi này T.T. Nhưng thôi vậy, câu chuyện nào rồi cũng có kết thúc, nhóc hẹn gặp lại mọi người ở Đại Ca Đi Học và Khi Đại Ca Yêu nhé! Đừng bỏ rơi ta đây!!!! Thân chào!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-tinh-yeu>